COLECȚIA

Iubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

Șoaptele trandafirilor

Capitularea în fața iubirii
poate fi mai dulce decât orice victorie...

Născută într-o familie bogată și iubitoare, Sabrina, fetița de șase ani considerată „prințesa" clanului Cameron, nu a cunoscut niciodată pe cineva care să n-o adore și să n-o răsfețe... asta până când îl întâlnește pe Morgan MacDonnell, fiul adversarului de-o viață al tatălui ei.

Dar puștiul care o chinuise în copilărie ajunge să se transforme peste ani într-un bărbat chipeș, care însă se va dovedi infinit mai periculos decât băiatul care odinioară o privise cu dispreț.

Căci acum Morgan MacDonnell vine la Cameron Glen sperând în încheierea unui armistițiu, în pofida dușmăniei profunde care le-a despărțit clanurile ani nenumărați. Se pare că singura modalitate de a evita baia de sânge dintre cele două familii este să se însoare cu fiica inamicului. Însă chiar dacă Morgan o duce pe Sabrina în fortăreața lui impunătoare, bătălia este departe de a fi câștigată. Pentru că această fată delicată ca un trandafir va porni neînfricată în propria luptă... iar ca pradă de război nu se va mulțumi cu nimic altceva decât cu inima aproape imposibil de cucerit a unui MacDonnell. Aproape... dar nu imposibil.

Teresa Medeiros este una dintre cele mai bune scriitoare de *historical romance*, cu apariții constante pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*. Cărțile ei, traduse în 17 limbi, au fost vândute în peste 10 milioane de exemplare și au fost nominalizate pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0461-3

TERESA MEDEIROS

Șoaptele trandafirilor

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Şoaptele trandafirilor
Teresa Medeiros

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEDEIROS, TERESA
Şoaptele trandafirilor / Teresa Medeiros.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0461-3

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

TERESA MEDEIROS

Șoaptele trandafirilor

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu, Bianca Mateescu/Graal Soft

Alma

Prolog

Scoția, Highlands
1718

Sabrina Cameron își atinse nasul de unul dintre trandafirii cu flori mari ai mamei sale. Firicele de polen îi gâdilau nările. Strănută, apoi își acoperi gura cu mâna dolofană și se ascunse mai bine în tufiș.

Veneau alde MacDonnell, iar o mișcare neatentă ar fi putut-o transforma în friptură pe Cameron până la sfârșitul zilei.

Sabrina se înfioră de groază și de încântare totodată. Clanul MacDonnell îi bântuise coșmarurile o bună parte din scurta ei viață. Erau uriași fioroși, așa șopteau frații ei la lumina lumânărilor, pe jumătate oameni, pe jumătate bestii. Creaturi păroase care mergeau pe două picioare și nu purtau nimic altceva decât piei de animale. Copiii lui Cameron Glen tremurau de teama lor, iar bărbați în toată firea aveau grijă să nu se îndepărteze de sat după lăsarea serii.

În nopțile fără lună, când câinii de vânătoare urlau și scheunau în jurul zidurilor conacului, se spunea că un MacDonnell cutreiera pădurile întunecate după pradă, căutând băieței sau fetițe neastâmpărate pe care să le ducă înapoi în bârlog.

Sabrina dădu la o parte frunzele lucioase pentru a arunca o privire. Mama ei stătea în genunchi la marginea potecii, săpând pământul din jurul tufișurilor de trandafiri cu o mistrie argintie. Nori joși care prevesteau ploaia despicau soarele în așchii roșietice și orbitoare, căzând în părul ei prins într-un coc înalt. Câțiva cățeluși cu fețe de mops se cuibăriseră pe mantia ei abandonată.

Un mârâit și un chicot răsunară drept avertisment în timp ce poarta de fier fu deschisă, iar frații Sabrinei intrară galopând în grădină. Brian călărea pe umerii lui Alexander, strigând porunci

și biciuindu-l cu o nuielușă de merișor. Nechezatul lui Alex deveni scheunat. Își arcui spatele, răsturnându-și fratele mai mic pe iarba lucioasă. Se rostogoliră amândoi, luptându-se, alunecând direct pe faldurile rochiei mamei lor.

Elizabeth Cameron le despărți buclele roșcovane zburlite cu o îndemânare dobândită în zece ani de practică. Băieții atârnau de tunicile lor, captivi într-o capitulare rușinoasă.

Femeia îi scutură cu blândețe, accentul englezesc tremurându-i de supărare.

– Ar trebui să vă dau cap în cap. Vreți ca sora voastră să vă învețe năzbâtiile?

Le scutură iarba de pe genunchii celor mai buni pantaloni ai lor. Brian îi întoarse favoarea, scuipându-și în palmă și ștergându-i o pată de pământ de pe obraz.

Alex bătu din călcâie.

– *Papa* ne-a trimis cu un mesaj, rosti el, din accentul lui scoțian răzbătând importanța. Vine MacDonnell.

Brian aruncă o privire piezișă tufișului tremurând.

– Și se spune că este flămând. Cu poftă de fetițe cu părul negru.

Sabrina ieși împleticindu-se din ascunzătoare.

– L-ați văzut? Chiar este acoperit cu păr din cap până-n picioare?

– Da, și are colți ascuțiți, de pe care se prelinge sângele. Alex își încovoie mâinile ca pe niște gheare și își dezgoli dinții.

– Alex! spuse cu asprime mama. Încetează să îi mai împuiezi capul cu prostii surorii tale.

– Ascult-o pe mama, băiete! Glasul vioi îi făcu pe toți să întoarcă privirile. Urechiușele prințesei mele aud numai prostii acum.

– *Papa!* Sabrina se repezi spre bărbatul de lângă poartă.

Prezența lui Cameron păru să umple grădina când își ridică în brațe unica fiică. Era o replică atât de mică a lui, încât ai fi zis că o sculptase cu propriile mâini. Ochii ei de un albastru-închis licăreau sub genele negre. În timp ce Sabrina îi acoperea barba cu sărutări, el îi făcu cu ochiul soției sale printre buclele negre ale micuței.

Sabrina răsuci firele de păr de pe pieptul lui, care i se revărsau peste vestă.

– *Papa,* este adevărat că alde MacDonnell au smocuri groase de păr pe tălpi și că lingurile lor sunt cioplite din coaste de om?

Alex și Brian se înghiontiră, înghițindu-și chicotele.

– Poate ar trebui să îl întrebi chiar pe oaspetele nostru când va sosi. Cameron se încruntă la fiii săi. Până atunci, nu asculta bârfele unor zevzeci.

După ce o puse jos pe Sabrina, ea ridică privirea spre el, fiind pe punctul de a-i dezvălui în șoaptă cea mai arzătoare speranță a ei cu privire la MacDonnell. Dar *papa* deja pornise spre soția sa.

O sărută pe buzele îndreptate spre el.

– Îți sunt îndatorat, Beth, pentru că ai fost de acord ca flăcăul să vină. Dacă MacDonnell poate avea încredere în mine să am grijă de fiul lui pe perioada verii, poate că va învăța să aibă încredere și în alte privințe.

Alex lovi un vierme cu un băț.

– *Papa* poruncește să fim amabili cu băiatul. Spune că trebuie să îl facem să se simtă bine-venit și să nu menționăm niciodată că tatăl lui este un trădător ticălos, capabil să ucidă un om în somn și să îi frigă măruntaiele...

Văzând privirea șocată a soției sale, Cameron îi acoperi gura lui Alex cu mâna.

– Nu am spus niciodată asta. Probabil că a auzit-o de la altcineva.

Brian profită de situație și îl ciupi pe Alex de picior. Acesta se năpusti asupra lui, pumnii zburând în stânga și-n dreapta. Sabrina se feri din calea lor și căzu peste cățelușii adormiți, care se treziră scheunând.

Din locul unde căzuse în iarbă, Sabrina fu prima care îl văzu pe băiat. Tăcerea lui era absolută și nu se mișca deloc. Nu avea de unde să știe de cât timp stătea el acolo, privindu-i. De prea mult, dacă era să se ia după expresia lui îmbufnată.

Curiozitatea îi învinse teama. Se ridică în picioare. MacDonnell avea mult păr, dar mare parte din el îi atârna în bucle nisipii și dezordonate pe umeri. Pieile cu care era îmbrăcat nu erau proaspete și nici nu curgea sânge din ele, dar erau ponosite pe alocuri. Pe față era murdar de praf și sudoare, la fel și pe picioarele dezgolite care i se iveau de sub pantaloni. O boccealuță zdrențăroasă

îi atârna pe un umăr. Pentru Sabrina, acest MacDonnell nu arăta prea fioros.

Dar pe măsură ce se apropie încet de el, își dădu seama că se înșela. O energie sălbatică emana din înfățișarea lui. Îi amintea de un animal, sălbatic și mult mai periculos atunci când era încolțit. Nările i se încordară din pricina mirosului înviorător. Băiatul mirosea a pământ proaspăt și a soare, ca și cum ar fi petrecut mai mult de o singură noapte dormind la rădăcina pinilor. Pielea îi era bronzată, iar ochii de un verde întunecos ca o poiană într-o zi de vară. Licărul incontestabil al inteligenței strălucea în adâncul lor.

Sabrina înaintă parcă dansând și făcu o plecăciune stângace.

– Bună, băiatule. Bine ai venit în Cameron!

Loviturile dintre Alex și Brian încetară cu zgomote înăbușite. Scâncetele cățelușilor se stinseră, rămânând doar șoapte. Coborându-și cu aroganță pleoapele, printr-un gest care ar fi făcut mândru până și un rege, tânărul MacDonnell o ignoră pe Sabrina, de parcă ar fi fost un melc ce se târâse din pământ la picioarele lui. Obrajii fetei se aprinseră.

Focul din ei se stinse când mâinile tatălui său îi poposiră pe umeri.

– Fiica mea ți-a urat bun venit la fel de bine pe cât aș fi făcut-o și eu. Bine ai venit la Cameron, băiete!

– Eu nu sunt băiatul tău, lătră el. Numele meu este Morgan Thayer MacDonnell, fiul lui Angus MacDonnell, și moștenitorul clanului MacDonnell.

Sabrina fu impresionată de cât de multe ori reușise să includă „MacDonnell" în propoziție. Băiatul stătea atât de drept, încât o durea pe ea spatele. Îi oferi un zâmbet nesigur. El își feri privirea. Brian și Alex îl priveau apreciativ, dar nu cu răutate.

– Sperăm că ne vei face onoarea de a considera Cameron casa ta până la sfârșitul verii, spuse tatăl ei.

– Nu poate veni mai repede pentru mine, mormăi băiatul cu o voce destul de joasă, ca o lamă tăioasă.

Cameron deschise gura, dar soția lui îi făcu semn să tacă. Ea era singura care observase că Morgan își ținea maxilarul încordat pentru a-l împiedica să tremure.

Elizabeth înaintă și își puse blând mâna pe obrazul lui.

– Cred că îți va fi dor de mama și de tatăl tău, nu-i așa, fiule?

El îi împinse mâna la o parte.

– Nu am avut niciodată o mamă și n-o să am nevoie de una acum. Mai ales de o afurisită de saxonă. Sabrina nu înțelese cuvântul, dar mama ei păli.

Băiatul nu se clinti când umbra lui Cameron se abătu asupra lui. Rămase drept și ferm pe poziție, în ochii lui aprinzându-se o flacără verde și rece. Ar fi fost nevoit să își întindă gâtul pentru a-l privi pe Cameron în ochi, dar nu o făcu. Brian și Alex chicotiră. Sabrina își acoperi ochii și privi printre degete, pregătindu-se pentru urecheala care, cu siguranță, avea să rezulte dintr-o asemenea neobrăzare.

Dar încruntarea aprigă a tatălui ei se relaxă, parcă amuzându-se acum. Se întinse pentru a-i ciufuli părul lui Morgan; băiatul era prea uimit ca să se ferească.

– Ai vorbit ca un adevărat MacDonnell, băiete! Un războinic născut și crescut exact ca tatăl tău. Vei fi de folos familiei Cameron.

Morgan tremură de furie.

– Ei îi slujesc doar pe cei din clanul MacDonnell. Îi urăsc pe cei din familia Cameron.

Chicotele lui Brian și Alex se transformară în hohote de râs. Morgan se repezi spre ei cu pumnii încleștați.

– Cum îndrăzniți să râdeți de un MacDonnell, nevăstuici pistruiate? Ar trebui să vă bag dinții pe gât!

Băieții găsiră această nouă amenințare și mai amuzantă. Se rostogoliră pe iarbă, ținându-se de burtă de râs. Înainte ca mama lor să îi poată certa, Morgan fugi din grădină, lăsându-l pe Cameron singur înaintea porții.

– Băiete! Băiete! strigă Sabrina. Dacă MacDonnell nu îi plăcea pe Brian și pe Alex, *poate că nu avea să o urască pe ea doar pentru că era fată.*

Fără vreun cuvânt, se strecură pe sub gardul viu, apoi sări peste zid, după el.

– Sabrina! strigă Elizabeth.

Cameron o prinse de braț pe soția sa.

– Las-o să plece. Dacă poate cineva fermeca un MacDonnell sălbatic, ea este aceea.

Găsind o nişă în iedera care acoperise zidul, stăpânul clanului Cameron se ridică şi privi cele două siluete mărunte alergând pe pajişte, sub norii cenuşii.

– Dumnezeu fie cu tine, prinţesă, şopti el. Mă tem că vei avea nevoie de toate trucurile lui, dar şi de ale tale.

– Băiete! Aşteaptă, te rog, băiete! Aşteaptă-mă!

Picioarele dolofane ale Sabrinei alergau în sus şi-n jos. Strigătele ei deveniră icnete. Soarele se ascunsese în spatele unui mănunchi de nori agitaţi, iar băiatul deja devenise un punct negru topindu-se în pădure. Înainte de a cădea şi de a-şi juli genunchii în cioturile de ferigi, Sabrina adăugă alergatul pe lista lui de talente. Îndemnată de mirosul ploii care se apropia, se ridică în picioare şi porni după el, în umbra întunecată a stejarilor falnici. O rădăcină i se încolăci în jurul gleznei, trântind-o din nou.

Ateriză în şezut şi îşi dădu amuzată seama că se afla pe fundul unui şanţ, cu rochia atârnându-i peste cap.

– Voi toţi din neamul Cameron sunteţi blestemaţi cu prostie şi încăpăţânare?

Sabrina îşi scoase capul de sub rochie. Morgan MacDonnell stătea deasupra ei cu braţele încrucişate la piept, privind cu superioritate la tot ce se presupunea că trebuia să fie aşcuns de şorţuletul şi rochia sa.

Sabrina îşi lăsă rochia în jos şi îi întinse mâna.

– Bună, băiete.

Tânărul o ajută să se ridice, apoi îşi şterse mâna pe tunica soioasă, de parcă atingerea ei îl murdărise.

– Nu mă cheamă băiete. Eu sunt...

– Morgan Thayer MacDonnell, rosti solemn Sabrina, fiul lui Angus MacDonnell, şi moştenitorul clanului. Îi slujeşti doar pe cei din clanul MacDonnell şi urăşti familia Cameron. Iar eu sunt Sabrina, fiica lui Dougal Cameron.

– Nu am nici un dubiu. Glasul lui Morgan era plin de amărăciune. Eşti imaginea vie a diavolului însuşi.

Sabrina se încruntă, căutând în mintea ei un teren comun pe care s-ar putea întâlni şi înţelege cu el.

– Îţi plac viermii?

– Nu.

– Gândacii, poate, cărăbuşii?

– Un războinic nu are timp de asemenea prostii.

Fata se încruntă şi mai tare. Brian şi Alex aveau timp pentru viermii, gândacii şi păianjenii pe care le plăcea să îi pună în patul ei. Poate că ar trebui chiar să îl întrebe dacă avea smocuri de păr în talpă. Dar încruntarea şi fermitatea expresiei lui o descurajară. Gene groase, de culoarea nisipului, îi ascundeau ochii.

– Atunci, ce îţi place?

– Loviturile cu pumnii. Săbiile. Pistoalele. Buzele lui îmbufnate se întredeschiseră, dezvăluind un rând drept de dinţi albi, printre care nu se zărea nici un colţ. Victoriile.

Sabrina se simţi uşor orbită, de parcă soarele se strecurase din spatele unui nor încăpăţânat. Încurajată de zâmbetul lui, îi puse mâna pe braţ.

– Ei, haide! Cred că ar trebui să fim prieteni. Deja te plac foarte mult.

El privi degetele durdulii care îi mângâiau braţul. Morgan nu mai cunoscuse pe nimeni în afară de cei din clan şi de duşmani. Un amestec de sentimente licări în ochii lui verzi. Şoc. Teamă. Nesiguranţă. Dor.

Îşi smuci braţul de sub atingerea ei.

– Nu-s prietenul tău. Şi nu te plac.

Zâmbetul ei şovăi, dar nu se stinse.

– Bineînţeles că mă placi. Toată lumea mă place. *Papa* spune că aş putea fermeca până şi o pisică sălbatică.

Ochii lui Morgan se întunecară. Sabrina făcu un pas înapoi.

– Tu nu înţelegi nimic, fetiţo? întrebă el. Nu te plac. Nu îmi plac fraţii tăi. Şi, al naibii de sigur, nu o plac pe mama ta saxonă şi nici pe bastardul putred de bogat care e taică-tu.

Ochii Sabrinei se umplură de lacrimi. Adoraţia de care avusese parte toată viaţa nu o pregătise pentru ura aceasta. Cuvintele lui nu aveau în ele acel ton glumeţ cu care o tachinau fraţii ei.

Morgan îşi flutură braţul într-un gest de dispreţ.

– Haide, plângi! Nu mă aştept la altceva de la un bebeluş nătâng!

– Nu sunt bebeluş! Am şase ani!

Se apropie de ea. Sabrina rămase pe loc până când ajunse lângă ea și o împinse ușor cu mâna în piept. Căzu pe frunzele de pe pământ, lacrimi revărsându-i-se din ochi.

Sabrina se ridică în picioare, frecându-și ochii și suspinând. O porni în susul pantei, înecându-se cu fiecare cuvânt.

– Lui *papa* nu îi va plăcea că m-ai împins.

Râsetul sfidător al lui Morgan răsuna în urma ei.

– Îndrăznesc să spun că nu. Fugi la *papa* al tău, prințesă! Pârăște-mă! Spune-i că băiatul obraznic te-a împins și ți-a rănit prețioasa ta mândrie. Poate o să mă arunce să putrezesc în temniță, așa cum taică-su i-a făcut bunicului meu. Sau va pune să fiu decapitat, așa cum bătrânul Eustace Cameron a făcut cu Lachlan MacDonnell.

Sabrina se opri. Își îndreptă spatele. Adunându-și fiecare strop de demnitate de care fu în stare trupul ei micuț, se întoarse spre el, pufnind furioasă.

– O, nu, Morgan MacDonnell! Nu sunt un bebeluș și nu te voi pârî. Nu poți face nimic ca să te pârăsc. Și îți jur că nu mă vei mai face niciodată să plâng! Nici dacă voi trăi o eternitate nu voi mai vărsa o lacrimă pentru un băiat atât de rău. Tu... tu... resursele ei limitate de insulte nu conțineau un cuvânt suficient de potrivit ca să îl descrie. MacDonnell!

Continuă apoi să urce, înfigându-și degetele în pământ și agățându-se de rădăcini ca să nu alunece din nou la picioarele lui. Se cățără peste marginea șanțului, urmată de un potop de insulte gaelice, pe care mai bine că nu le înțelegea.

Primele picături mari de ploaie începură să cadă chiar când o rupse la fugă. Un tunet înecă sunetele care se înălțau din șanț, în timp ce Morgan MacDonnell, moștenitorul clanului MacDonnell, își încolăci brațele în jurul unui copac și plânse, lacrimile lui amare împletindu-se cu ploaia.

Dougal Cameron își încălzea degetele de la picioare înaintea focului ce trosnea în șemineu când fiica lui dădu buzna în salon. Cu apa scurgându-i-se de pe haine pe prețioasele covoare orientale ale mamei, se aruncă în poala lui.

– Te-a prins furtuna, nu-i așa, fetițo?

Ea încuviință din cap, lovindu-l în bărbie. El strânse ghemotocul ud la pieptul său și așteptă să se oprească din tremurat. La început, se temu că suspinele erau cele care o zguduiau, dar când Sabrina ridică privirea spre el, observă că ochii îi erau uscați și aprinși de furie.

– Ar fi trebuit să îi lungești urechile, *papa*. Este un băiat foarte obraznic.

– Da, cred că așa este. Dar cei din clanul MacDonnell sunt niște oameni aspri, prințesă. Mă tem că băiatul are nevoie de puțină iubire și înțelegere, și nu să îi fie lungite urechile.

Chipul ei micuț se încruntă aprig.

– Nu vreau să te supăr, dar nu îl voi iubi.

Cameron râse.

– Nu contează. Am bănuiala că fața aceea a lui îi va atrage destulă iubire în anii ce vor urma.

Sabrina își aruncă brațele după gâtul lui și îi sărută barba.

– Te iubesc, *papa*. Întotdeauna te voi iubi cel mai mult.

Dougal își cufundă bărbia în buclele mătăsoase, sfâșiat de dorința de a o cruța de suferința atât de omenească a iubirii și a vieții.

– Nu este așa, prințesă, spuse el blând. Dar este un gând plăcut. Da, un gând plăcut.

Partea întâi

Cel din urmă trandafir al verii
Se leagănă singur, stingher;
Tot ce-a fost floare, culoare
E stins, scuturat la pământ.[1]

Sir Thomas Moore

[1] Traducere de Andrei Brezianu (n.tr.)

Capitolul 1

Scoția, Highlands
1730

– Vin MacDonnellii! Vin MacDonnellii!

Strigătul răsună ca o salvă de tun prin satul adormit al lui Cameron Glen. Sătenii goneau înnebuniți pe ulițele pietruite, neștiind dacă să își ascundă bunurile sau copiii. Un arendaș cinic își lăsă scaunul pe spate, trase lung și alene din pipă și spuse neînduplecat că oi sau fiice ar fi la fel de utile unui MacDonnell într-o chestiune amoroasă.

Puținii care își permiteau luxul de a avea draperii le traseră grăbiți. Ciocanele bubuiau în ritmuri frenetice în timp ce scândurile erau bătute peste ferestre și uși. Clanurile Cameron și MacDonnell se dușmăneau de atâta vreme încât nimeni nu își putea aminti motivul. Pentru săteni, dușmănia dintre moșierul lor și clanul inamic era mai mult un mit decât realitate. Vreme de zeci de ani, furaseră și făcuseră ravagii pe ascuns. Dacă o fată din sat se întorcea dintr-o plimbare pe munte răvășită și buimacă, șoapte cunoscătoare ar anticipa umflătura ulterioară a burții ei și nașterea unui copil cu părul roșcovan.

Îngenunchind în mijlocul drumului, un bătrân ofilit adună în jurul lui un grup de copii uimiți.

– Eram doar un băiețel, dar nu voi uita niciodată ultima oară când MacDonnellii au mărșăluit prin Cameron Glen. Erau uriași, aveau peste doi metri și niște talii rotunde ca trunchiurile copacilor.

O fetiță pistruiată își ascunse chipul tremurând în piciorul lui. Bătrânul își reduse glasul la o șoaptă.

– Și la brâu le atârnau toate trofeele – capetele retezate ale Cameronilor.

Copiii scoaseră sunete îngrozite, dar încântate totodată. Absorbit de propria poveste lugubră, bărbatul aruncă o privire sinistră conacului de pe deal. Turnul din piatră al donjonului Cameron răsărea dintre copaci asemenea unei ciuperci crenelate. Știa că MacDonnellii nu fuseseră invitați în Cameron pentru luptă, ci pentru a petrece. Dar de ce și-ar invita Dougal Cameron dușmanii în casă, când știa că era mai probabil ca ei să îi mănânce familia, și nu bunătățile de la ospăț?

Mâna lui palidă mângâie absentă capul unui băiat.

– Nebun, mormăi el. Moșierul nostru este la fel de nebun ca un iepure turbat.

Exact în acel moment, locatarii conacului Cameron ar fi fost de acord cu el. Salonul căzuse pradă haosului provocat de o armată de servitori și rude dornice să ajute. Absorbită de atmosfera generală de groază și voioșie, Sabrina se întoarse grăbită din vechea cămară, unde ascunsese serviciul de ceai din argint al mamei ei. Se împiedică de cățelul care stătea ghemuit în fața șemineului. Acesta își dezgoli unicul dinte pe care-l mai avea și mârâi la ea.

– Scuze, Pugsley, șopti Sabrina, oprindu-se și aranjându-i zgarda incrustată cu pietre prețioase.

– Nu voi accepta ca barbarii ăia de munteni să îmi calce covoarele în picioare, decretă Elizabeth Cameron. Fără să-i pese de fusta din mătase, se lăsă în genunchi pe podeaua de piatră și începu să strângă un covor persan scump.

– Nu-ți face griji, mama. Brian se tolăni pe un fotoliu aurit Ludovic al XIV-lea, ignorând icnetele lui Alex, care se auzeau de sub greutatea unui cufăr elizabetan împodobit. Alde MacDonnell nu vor ajunge atât de departe. Am căzut la pace cu ei de aproape o lună. Neputând să ne taie nouă gâturile, probabil că și le vor tăia între ei. Prevăd extincția lor în – scoase un ceas de aur dintr-un buzunar – trei ore și șaptesprezece minute.

– Sunt surprins că nu au pierit deja cu toate împerecherile alea între ei, gâfâi Alex, lăsând cufărul să cadă periculos de aproape de vârfurile pantofilor lustruiți ai lui Brian. Am auzit că împart femeile între ei așa cum alți bărbați împart...

– Alex! Elizabeth își drese glasul, făcând semn din cap spre chipul curios al Sabrinei.

Fiul ei cel mare tăcu. Poate că era mai înalt decât mama sa cu vreo cincisprezece centimetri, dar știa când să își țină gura. În trupul ei subțire și mlădios se ascundea o coloană vertebrală din oțel englezesc de cea mai bună calitate. Firele cenușii din părul ei roșu încă nu îi îmblânziseră temperamentul.

Sabrina ridică elegant din umeri.

– Nu îl certa din cauza mea, mama. Chiar în această dimineață am învățat un cântec nou de la una dintre servitoarele din bucătărie. Își împreună mâinile la spate, așa cum fusese învățată să facă atunci când le cânta oaspeților, și începu:

Năvalnic călăresc MacDonnellii cu plete aurii și rebele,
Cu săbii aprige și lungi, dar nu la fel de aprige precum li-i...

– Sabrina! o avertiză mama ei.

– ...firea? adăugă ea degrabă.

Alex se abținu să nu râdă și aplaudă.

– Adu-ți harpa, mama! Surioara mea îi poate distra pe oaspeți după cină.

– Dacă ar fi după mine, ar sta încuiată și în siguranță în camera ei până când ticăloșii ăștia libidinoși ar pleca, spuse îndârjită Elizabeth.

Sabrina știa că, dacă ar fi fost după mama sa, ar sta încuiată în camera ei până în primăvară când avea să plece la Londra. Cea mai mare dorință a mamei era ca jovialul unchi Willie al Sabrinei să o prezinte unui pastor eligibil din provincie, care habar nu avea să găsească Highlands pe o hartă marcată.

– Se pare că bărbații din clanul MacDonnell nu sunt cunoscuți doar pentru talentele lor de războinici, spuse sec Brian.

– La fel ca tine, dragul meu frate, îi șopti Sabrina la ureche, dacă acele bârfe despre micuța lăptăreasă din sat sunt adevărate. El se întinse să o tragă de o buclă, dar ea se feri. Bătrânul Angus MacDonnell chiar te-a curtat, mama?

Un zâmbet îmblânzi buzele mamei lor.

– Da, este adevărat. Acel bărbat galant mi-a oferit o bucată de carne dintr-o vacă furată, am bănuiala că din Cameron, și propria-i inimă neagră. Întotdeauna m-am simțit puțin vinovată.

Când l-am ales pe tatăl vostru în defavoarea lui, am distrus o pace de aproape – numără pe degete – șase ore.

Enid, verișoara Sabrinei, care venise în vizită de la Londra, ieși din încăpere, ducând două vaze Ming, vaze care înfruntaseră furtuni aprige pe mare și drumuri grele pentru a ajunge din Peking în Cameron. Un bubuit și apoi sunetul de porțelan spart fură urmate de un înăbușit „O, vai de mine". Sabrina tresări.

Oftând epuizată, mama ei studie salonul. Golit de toate comorile exotice, încăperea era acum ca o cochilie anostă care te trimitea cu gândul la o altă epocă, cea în care turnul fusese inima unei fortărețe primitive, și nu salonul unui elegant conac.

Știau cu toții că în acel moment Dougal Cameron se afla în curte, instruindu-și oamenii cu privire la cele mai delicate aspecte ale etichetei, care să le permită tuturor să supraviețuiască acelei nopți. Un pocal cu vin vărsat sau o pipernița răsturnată puteau duce la un masacru care avea să distrugă iluzia de civilizație pentru păstrarea căreia Elizabeth Cameron își dedicase viața. Aceeași pasiune cu care își educase copiii o însuflețea și când își creștea prețioșii trandafiri englezești în solul aspru din Highlands. Tristețea ei îi răni pe toți.

Sperând să o înveselească, Sabrina se ridică pe vârfurile picioarelor și luă un trandafir de cristal din vaza de pe șemineu.

– Trandafirul de Belmont, mama. Să îl ascund în cămară, lângă restul lucrurilor tale?

Femeia o răsplăti cu un zâmbet.

– Nu, prințesă. A fost un dar de la regele Iacob pentru tatăl meu, în semn de recunoștință că i-a salvat coroana în bătălia de la Sedgemoor. Du-l în seră, unde nu va fi nimeni tentat să îl zdrobească. Recăpătându-și buna dispoziție, își șterse mâinile pe fustă și începu să împartă porunci în stânga și-n dreapta.

– Brian, lasă lenea deoparte și ajută-l pe Alex cu acel cufăr înainte să te scap eu de ea. Enid, nu te mai smiorcăi, altminteri o să-i scriu lui William și-o să-i spun ce gâscă prostuță a crescut drept fiică.

Încurajată de starea de spirit a mamei ei, Sabrina urcă treptele spre galerie, răsucind tulpina fină a trandafirului între degete. Întotdeauna o fascinase trandafirul de Belmont.

Fragilă și elegantă, sticla suflată manual strălucea în razele soarelui care se revărsau prin bovindou. Trasă cu degetul conturul unei petale mult mai delicate decât toate lacrimile pe care nu le vărsase niciodată pentru un MacDonnell. Când intră în lumina senină a serei , i se puse un nod în stomac, un nod pe care Sabrina îl credea de mult pierdut.

Preț de cinci veri, umbra lui Morgan MacDonnell căzuse asupra vieții ei. Cinci veri petrecute așteptând ca încă un păianjen păros să îi coboare pe spate. Cinci veri în care se împiedicase de piciorul soios care îi ieșea în cale. Lovitura finală i-o dăduse în vara când ea avea opt ani, când în sfârșit Morgan se împrietenise cu frații ei și îi atrăsese în farsele lui. Afecțiunea visătoare pentru băiatul înalt și mândru fusese treptat îngropată ca o piatră în inima ei.

Tatăl lui îl chemase acasă în cea de-a șaisprezecea vară a vieții lui Morgan, după ce un MacDonnell idiot murise furând o oaie din Cameron. Legănându-se pe poarta grădinii, Sabrina îl privise plecând, uimită de lacrimile care o înecau. Cea mai mare dorință a ei se îndeplinise. Morgan MacDonnell nu avea să se mai întoarcă la conacul Cameron. Nici vara următoare. Niciodată.

Până în această seară.

Cu multă grijă, Sabrina așeză trandafirul pe milieul de catifea de pe clavecinul mamei ei. Probabil că ticălosul era mort, se gândi ea cu răutate, înjunghiat poate de unul dintre ai lui, că doar erau niște trădători, sau împușcat în pat de vreo arendașă geloasă. Când Morgan avea doar cincisprezece ani, servitoarele deja începuseră să îi admire umerii lați și pofta nerușinată din ochii verzi și somnoroși, care nu o priviseră niciodată altfel decât cu dispreț.

Sabrina se duse la fereastră. Privirea ei neobosită urmări crestele crenelate ale munților. Nori albi le ascundeau piscurile. Poate că alde MacDonnell ieșeau chiar atunci din bârlogul lor și porneau spre Cameron. Oare unicul fiu al lui Angus MacDonnell se afla printre ei?

Sabrina se scutură de un fior care o cuprinse brusc, sperând ca nici ea și nici tatăl său să nu găsească prea mare prețul pentru pace.

*

În timp ce Morgan MacDonnell cobora din umbra munților, își îndemnă calul să meargă la galop. Soarele cald de toamnă străpunse norii și se revărsa peste poiană cu o splendoare sfidătoare. Își miji ochii din pricina strălucirii. Copitele lui Pookah răscoleau mireasma ierburilor din turba spongioasă. Vântul sufla prin părul lui Morgan, îndemnându-l să meargă tot mai repede, aplecându-l peste coama lui Pookah, până când el însuși crezu că îi putea depăși pe toți și goni spre libertate.

– Morgan! Morgan, băiete! Unde gonește așa nemernicu' de fiu-meu?

La auzul strigătului tatălui său, Morgan își dădu ochii peste cap, privind spre cer, mulțumindu-i lui Dumnezeu că îi dusese umeri suficient de lați pentru a susține greutatea clanului. Struni calul și se întoarse. Tocmai bine că acel strigăt venise atât de repede ca o aducere aminte. Nu exista nici un loc pentru un MacDonnell în lumea asta de poieni deschise sub înaltul cerului. Chiar și pe aripile lui Pookah, putea călări la nesfârșit și tot nu ar găsi vreodată un loc de care să simtă că aparține. Stâncile munților erau atât sanctuarul, cât și închisoarea lui, singura casă pe care avea să o cunoască vreodată.

Îndrumă calul înapoi, strecurându-se între doi dintre oamenii săi, care se ciondăneau.

– Hei, Morgan, ticălosu' ăsta mi-a furat brânza. Te superi dacă-l împușc? întrebă vărul lui, Ranald, scoțând pistolul.

Ranald moștenise ochii de țigan ai mamei lui, negri și arțăgoși, și părul negru ca pana corbului. De obicei, oamenii tindeau să îl privească de două ori, parcă pentru a vedea dacă era cu adevărat așa de frumos pe cât credeau că este sau dacă frumusețea izbitoare a trăsăturilor sale dispărea dacă se uitau în altă parte. Pe lângă el, Morgan se simțea ca un balaur domesticit.

– Chiar te rog, răspunse Morgan, zâmbind plăcut.

Ranald îndreptă pistolul spre chipul palid al tânărului hoț.

– Asta dacă nu te deranjează dacă o să-ți rup gâtul când vei fi terminat.

Bosumflându-se, Ranald coborî pistolul.

– La naiba, Morgan, n-am căsăpit pe nimeni toată ziua. Degetul cu care apăs pe trăgaci îmi înțepenește.

Frumusețea lui Ranald era întrecută doar de lipsa lui de judecată. Morgan smulse din mâinile hoțului bucata mucegăită de brânză, îl hrăni pe Pookah cu ea, apoi îi dădu pe bărbați cap în cap, suficient de tare încât să le țiuie urechile.

Să îndrume rămășițele pestrițe ale clanului MacDonnell spre Cameron era ca și cum ar fi mânat o turmă de copii puși pe ceartă. De-a lungul călătoriei de opt ore, Morgan pusese capăt la trei lupte cu pumnii, împiedicase două violuri și îngropase un străunchi. Acesta nici măcar nu avusese onoarea îndoielnică de a fi ucis de o rudă. Pur și simplu se îmbătase și căzuse de pe cal. Înainte să se lovească cu capul de piatra care avea să îi aducă moartea, cei mai descurcăreți oameni ai săi îl ușuraseră atât de boccea, cât și de ghete. Morgan îi săpase mormântul într-o tăcere împietrită, timp în care ceilalți plânseră amarnic, trecând de la unul la altul un urcior cu whisky din malț și ținură un toast în cinstea călătoriei bătrânului spre iad.

– Îmi pare rău de unchiu-tău, băiete, strigă unul dintre bărbați după ce Morgan își reluă drumul pe poteca pietruită. Bătrânu' Kevin era un tovarăș mândru, zău că da.

– Kerwin, mormăi Morgan în barbă.

– Da, fu un altul de acord. Într-o seară rece de iarnă, în jurul focului, nimeni nu spunea o poveste ca bătrânu' Derwin.

Dumnezeule, gândi Morgan, bărbatul murise doar de o jumătate de oră, iar ei deja nu îi mai știau numele. Se întrebă dacă și pe el aveau să îl uite la fel de ușor.

– Morgan! La naiba, unde-i flăcău' ăsta al meu?

Morgan scrâșni din dinți. Existau momente în care își dorea ca tatăl lui să uite cu totul de el. Îl mână pe Pookah să meargă cu spatele până când ajunse lângă bătrân.

Ochii lui Angus MacDonnell licăriră în orbite când ridică privirea spre fiul său.

– A, uite fructu' trupului meu. Înghionti silueta acoperită de mantie care călărea lângă el. A fost nevoie de un stejar puternic pentru a planta o sămânță așa de voinică.

– Da, dar chiar și cei mai falnici dintre stejari se pot ofili cu vârsta, replică Morgan.

Tatăl lui râse auzind înțepătura blândă.

– Mintea flăcăului varsă mai mult sânge decât securea lui. Ager ca tată-său, da, așa este.

Morgan mormăi, refuzând să se lege la cap. Niciodată nu purtase prea confortabil mantia mândriei tatălui său. Prea multă vreme fusese amestecată cu viclenie, gelozie și înclinația de a-și folosi unicul fiu ca pe un pion împotriva lui Dougal Cameron. De când Morgan se întorsese de sub tutela dușmanului tatălui său, el fusese adevăratul conducător al clanului MacDonnell, și o știau amândoi.

– Ticălos mic și lacom. Glasul lui Angus se înălța cu fiecare cuvânt rostit. Nu a avut niciodată o mamă, așa că a tras la orice sân frumos a avut chef.

– Încă o face, strigă Ranald, egalând scorul pentru intervenția de mai devreme a lui Morgan.

Bărbații izbucniră în hohote de râs. Morgan își aținti degetul spre Ranald, prefăcându-se că îl împușcă. Ranald își duse mâna la inimă, mimând durerea și legănându-se în șa.

Umerii lui Angus erau cocoșați de greutatea tartanului ros de molii. O paloare gălbuie îi acoperea pielea aspră.

– Este o zi glorioasă, strigă el, când ticăloșii ăia de Cameroni se vor târî înaintea noastră, cerșind pacea!

Urale răsunară printre oamenii săi. Angus profită de pauză pentru a duce urciorul din lut la gură. Morgan făcu un schimb de priviri cu silueta acoperită cu o mantie cu glugă de lângă tatăl său. Aceasta încuviință, înțelegând, iar Morgan îi făcu recunoscător cu ochiul. Umbra loială călătorise alături de tatăl său de când se știa Morgan, scoțându-i cizmele lui Angus când se îmbăta, protejându-l de frigul umed al nopții și amestecându-i whisky-ul cu apă pentru a-l împiedica să aibă aceeași soartă ca ghinionistul Kerwin.

Tatăl lui avea un public acum, nu mai avea nevoie de un fiu. Morgan îi dădu pinteni lui Pookah, trimițându-l în galop în josul dealului, lăsându-și oamenii să se desfete cu visuri despre glorii apuse și victorii închipuite. El prefera realitatea caldă și viguroasă a lui Pookah. Apusul care se apropia făcea să se simtă răcoarea.

Oricât de tare îl enerva să recunoască, Morgan știa că invitația lui Cameron era făcută din milă, nu din umilință. Clanul MacDonnell umblase din floare în floare, jefuise și, prin nenumărate

încăierări, își croise drum spre prea multe morminte, lăsându-l pe Morgan stăpân peste puțin mai mult decât o bandă de proscriși nechibzuiți. Doar armura zdrențuită a reputației lor aprige mai împiedica acum clanurile Grant și Chisholm din nord să le declare război. Ultima speranță de supraviețuire era o alianță cu Cameron. Dar Morgan nu avea nici cea mai mică intenție să se târască în fața lui Dougal Cameron. Nu ca să își salveze clanul. Nici măcar ca să își salveze viața.

Urcă în vârful unui deal și zări pământurile lui Cameron întinzându-se în lungul văii de dedesubt, ca o pătură striată. Discrepanța dintre viețile lor îl lovi în plin.

Clanul MacDonnell stătea ascuns în munți, asemenea unei haite de lupi turbați. Cameronii erau stăpânii unei văi largi, presărate cu animale grase și mărginite de câmpuri îngrijite. Clanul MacDonnell trăia într-o ruină dărăpănată, aflându-se într-un pericol iminent de a aluneca de pe stâncă. Cameronii locuiau într-un conac cuibărit între dealuri și încoronat de turnul unui castel.

Nenorociții de Cameroni aveau chiar și o prințesă!

Un zâmbet rar apăru pe buzele lui Morgan. Oare fiica lui Dougal avea să își amintească de el? Vreme de cinci veri, încăpățânata copilă rămăsese loială promisiunii ei. Nu îl pârâse niciodată, nici măcar când trucurile lui răutăcioase erau la limita cruzimii. Când descoperise că el îi rupsese toate firele din broderie, doar ridicase nasul ăla mic al ei, spunându-i în șoaptă că nu se aștepta la altceva de la un MacDonnell neînsemnat.

Dacă un glonț i-ar străpunge inima înainte să ajungă la poarta conacului, Morgan ar ști a cui mână gingașă ținuse arma.

Înveselit în mod straniu de acel gând, porni în josul dealului, scoțând un strigăt triumfător de highlander care avea să le dea coșmaruri sătenilor din Cameron Glen în lunile următoare.

Sabrina se aplecă înainte, sprijinindu-se pe coate pentru a privi peste marginea galeriei, strângând cămașa de noapte sub ea.

– Ai grijă, șopti Enid, jucându-se agitată cu una din codițele ei groase. Fratele meu Stefan și-a prins odată capul între stâlpii balustradei și a trebuit tăiat.

– Capul?

– Nu. Stâlpul.

Enid, verișoara de Belmont a Sabrinei, sosise în pragul ușii lor în acea primăvară cu un cufăr și o scrisoare de scuze de la unchiul Willie, sugerând un fel de cădere în dizgrație. Sabrinei i se păru greu de crezut că docila fată ar putea fi implicată în ceva mai sordid decât adunarea bomboanelor de pe masă. Singurul ei viciu părea să fie apetitul pentru pamfletele de scandal pe care fratele său le trimitea din Londra. În această seară, chipul ei rotund era roșu de încântare la perspectiva de a fi siluită și ucisă de un clan de munteni sălbatici.

Salonul fusese despuiat pentru a-i menaja splendoarea medievală. Sfeșnice de lumânări și boluri cu ulei luaseră locul lămpilor împodobite ale mamei sale. Lumina încețoșată pâlpâia peste tapiseriile care fuseseră coborâte din pod pentru a înfrumuseța pereții. La capătul fiecărui coridor, steaguri cu blazonul Cameron fluturau din grinzi masive. Efectul i se păru Sabrinei încântător.

Bărbații Cameron se adunară jos – unchii, verii și frații Sabrinei, zvelți și arătând minunat cu lavalierele și jiletcile lor stilate. Tatăl ei își pusese un tartan îngust pe umăr, peste mâneca hainei din catifea, din respect pentru moștenirea sa. Majoritatea bărbaților își lăsaseră, cu înțelepciune, femeile acasă, dar, din postura de stăpână a conacului, mama Sabrinei se perinda printre ei, sfidător de exotică într-o sclipitoare rochie *saque*, care i-ar fi fost la fel de utilă și pe vremea când era doamnă de onoare a reginei Anne. Sabrina nu-și mai putea încăpea în piele de mândrie.

– Mama arată ca o regină, nu-i așa?

– Da, încuviință supusă Enid, deși își acoperise ochii cu mâinile de nerăbdare amestecată cu groază.

Se auziră bubuituri în ușa masivă din capătul coridorului, iar Enid aproape că își rupse cosița în două cu dinții. Sabrina strânse cu mâna brațul rece al verișoarei sale.

Dedesubt, se lăsase tăcerea. Ușa se deschise cu un scârțâit agonizant. Sabrina înghiți nodul din gât, tremurând. Chiar și Enid îndrăzni să privească printre degete cum bărbații Cameron se întoarseră la unison să își întâmpine oaspeții, tatăl ei fiind flancat de siluetele tensionate ale lui Alex și Brian.

Un bărbat bătrân păși țanțos în hol, urmat de o paradă de bărbați zdrențăroși, dar amenințători. Majoritatea erau îmbrăcați precum căpetenia lor, în tartane și pantaloni din lână deloc

asortați. Sabrina se cutremură, întrebându-se cât de mulți oameni muriseră pentru a-i îmbrăca pe ei. Din ceea ce auzise despre MacDonnelli, bănuia că victimele lor fuseseră despuiate de haine chiar înainte ca trupurile să li se răcească. Penele ofilite de la bonetele lor dansau în briza ce sufla prin ușa deschisă.

Degetele încovoiate ale bătrânului strângeau mânerul unei săbii ruginite, care râcâia podeaua la fiecare pas. Tatăl Sabrinei avea un obiect vechi asemănător atârnat pe peretele din camera lui.

– Dougal Cameron, fiu netrebnic de târfă! urlă MacDonnell.

Enid icni și își mută mâinile de la ochi la urechi.

Tatăl Sabrinei păși țanțos în față, cu mâinile în șolduri și picioarele depărtate în mod arogant și provocator.

– Angus MacDonnell, lepădătură prostănacă! strigă el drept răspuns.

Căpetenia clanului MacDonnell își lăsă capul într-o parte ca un papagal șiret.

– Așa se întâmpină un prieten vechi? se plânse el înainte să își arunce brațele în jurul tatălui ei încruntat și cuprinzându-l într-o îmbrățișare zdrobitoare.

Holul răsună de țipete alarmate. Brian și Alex porniră spre tatăl lor pentru a se asigura că bătrânul nu ascundea vreun pumnal în laba noduroasă.

– Scena din Glasgow a pierdut un mare actor în persoana acestui bărbat, șopti Sabrina.

– Am citit odată despre cum peruca unui actor a luat foc și...

– Șșșt, șuieră Sabrina printre dinți, nevrând să rateze vreun cuvânt de-al tatălui ei.

Dougal le făcu semn fiilor lui să nu se apropie și îl bătu pe Angus pe spate.

– Prieten sau dușman, Angus MacDonnell, fii bine-venit la conacul Cameron! În seara asta lăsăm deoparte vechile dușmănii pentru a petrece împreună. Făcu un pas înapoi și își deschise larg brațele. Drept dovadă a bunăvoinței noastre, oamenii mei au renunțat și ei la arme. Ridicând dintr-o sprânceană, aruncă sabiei străvechi a lui MacDonnell o privire tăioasă.

Un val de înjurături nemulțumite se ridică din ceata pestriță de highlanderi, dar când căpetenia lor își scoase fluturând sabia și o aruncă pe podea, nu avură de ales decât să îi urmeze

exemplul. Un arsenal de săbii, pistoale, archebuze, pumnale, muschete și bâte apărură din teci și buzunare ascunse, căzând apoi ca o ploaie pe podeaua din piatră. Zăngănitul fu asurzitor.

Sabrina profită de momentul de confuzie pentru a căuta cu privirea silueta zveltă a lui Morgan. Dar toate gândurile despre vechiul ei dușman zburară când un bărbat care rămăsese în urma celorlalți trecu pragul ușii într-un vârtej de ceață.

– Sfinte Sisoe, icni Enid. Legendele sunt adevărate. Sunt *uriași!*

Sabrina simți cum i se taie răsuflarea. Cei din clanul MacDonnell erau înalți, dar acest bărbat era cu un cap peste orice alt om din încăpere. Nu pășea țanțos, nici nu se împleticea, asemenea oamenilor lui. Nu era nevoie să o facă. Nu purta căciulă, iar coama bătută de soare îi atârna peste umeri. Un tartan de vânătoare de un albastru pal cu negru îi acoperea silueta masivă, iar Sabrina își dădu șocată seama că bărbatul nu era doar cu genunchii dezveliți, ci și desculț. Îi făcea pe Cameroni, în hainele lor europene, să arate efeminați prin comparație. Sabrina nu ar fi fost surprinsă să audă cimpoaie prevestind sosirea lui, răsunând la unison cu bătăile inimii ei.

Bărbatul era cu spatele la galerie, iar ea putu să vadă tensiunea acumulată în umerii lui masivi și lați în timp ce scoase o secure monstruoasă de Lochaber de la cingătoare. Un fior primitiv de teamă îi cuprinse inima. Nu era deloc greu să își închipuie brațele musculoase mânuind lama sclipitoare, retezând capete...

Enid o înghionti, deja cotrobăind după sticluța cu săruri pe care o purta în buzunar pentru a evita un eventual leșin.

– Ești palidă ca moartea. Nu o să leșini, nu-i așa?

Sabrina strâmbă din nas și împinse de lângă ea lichidul cu miros înțepător.

–Sigur că nu. Se scutură de un fior, încercând să se convingă că fusese provocat de repulsie. Doar că nu îmi plac bărbații masivi. Mai ales bărbații masivi cu asemenea... mușchi enormi.

Lui Enid îi scăpă un suspin plin de alean.

– Nu m-aș grăbi atât de tare să îl resping dacă aș fi în locul tău. Cunosc fete în Londra care ar spune că el este tot ce ar trebui să fie un bărbat.

Și mai mult. Cuvintele răsăriră nepoftite în mintea Sabrinei. Furioasă pe sine, își sprijini bărbia în palmă.

Bărbatul merse lângă grămada de arme, ținând strâns mânerul securii. Ezită, mișcarea fiindu-i încărcată de insolență voită. Sabrina se încruntă. Acea combinație letală de grație și aroganță declanșă o alarmă vagă în adâncul minții ei.

Deși tatăl ei era înalt, fu nevoit să își lase capul pe spate pentru a întâlni privirea străinului. Sabrina nu putea înțelege schimbul lung și enigmatic de priviri dintre cei doi bărbați, dar brusc tensiunea din hol crescu și mai mult decât în momentul sosirii dușmanilor lor.

Ochii fiecărui membru din clanul MacDonnell se înălțară spre străin, iar Sabrina își dădu seama că, indiferent de atitudinea lui Angus, acest bărbat era adevăratul lider al clanului lor. Și adevăratul pericol pentru familia Cameron.

Securea îi alunecă din mână și căzu pe grămadă. Sabrina răsuflă ușurată.

Parcă dându-și seama că își pierdea publicul în fața unui jucător mai important, Angus MacDonnell porni spre mama ei.

– Beth! strigă el, glasul lui lingușitor răsunând în întreg holul. Ah, frumoasa mea Beth, niciodată masa nu mi-a fost onorată de un chip atât de luminos! Îi luă mâinile și le duse la buze.

Sabrina încremeni, furioasă.

– Ticălos nepoliticos! Nimeni în afară de *papa* nu îndrăznește să îi spună Beth.

Elizabeth, grațioasă ca întotdeauna, făcu o plecăciune, apoi îi luă brațul pentru a-l conduce la masă. Sabrina observă cu satisfacție că mama ei era cu câțiva centimetri mai înaltă decât piticul zbârcit. Un bărbat învelit într-o pelerină cu glugă îi urmă, târându-și piciorul stâng după el.

– Sinistră creatură, nu-i așa? șopti Enid.

Sabrina dădu aprobator din cap, nepărându-i-se nici pe departe la fel de sinistru ca barbarul musculos înghesuit între frații ei.

Trei mese lungi fuseseră aranjate în formă de U. Tatăl ei și MacDonnell se așezară unul lângă celălalt în centrul mesei din mijloc, cu spatele la tapiseriile care atârnau pe perete. Elizabeth își ocupă locul lângă soțul ei, în timp ce bărbatul cu glugă plana asemenea unui nor al morții în spatele băncii lui MacDonnell.

După ce bombăniră că toate cuțitele fuseseră luate de pe masă, bărbații clanului se năpustiră asupra festinului pregătit pentru ei.

Salonul răsuna de mormăieli satisfăcute și de foarte puține conversații. Cameronii schimbară priviri amuzate. Un MacDonnell masiv, cu o claie de păr nefiresc de neagră luă pulpa de vânat, care ar fi trebuit să ajungă pentru toți de la acea masă, și începu să muște din ea. Mama Sabrinei îi făcu semne disperate servitoarei care privea cu gura căscată.

Ochii lui Enid se îmblânziră de milă pentru bietul suflet.

– Dragul de el, pesemne e lihnit!

Pe măsură ce pocaluri și burți erau umplute și reumplute, atmosfera deveni mai prietenoasă. Fragmente de cântece și conversații vesele urcau spre galerie. Privirea Sabrinei fu atrasă din nou de matahala blondă. Spre deosebire de oamenii săi, el ciugulea din carne și bea doar apă, lăsând pocalul cu vin neatins. Poate se temea să nu fie otrăvit, se gândi ea. Dar, pe de altă parte, de ce le-ar îngădui oamenilor săi să bea? Stătea în mijlocul lor, totuși separat de ei, rezistând tentativelor lui Brian și Alex de a-l atrage în conversație. Prudența îi încorda umerii masivi, întinzând tartanul ponosit periculos de mult.

Un junghi de empatie îi împunse inima Sabrinei. Ea știa cum era să fii înconjurată de alții și totuși să te simți singur. Ca unică fiică, binecuvântată cu doi frați bătăuși, adorația fusese dreptul ei din naștere. Dar asta nu însemna întotdeauna acceptare. Frații ei încă tindeau să o trateze ca pe un copil, dar accepta acest lucru ca fiind prețul pe care trebuia să-l plătească pentru dragostea lor.

Un sforăit îi gâdilă urechea. Enid adormise, cu capul sprijinit pe brațele împreunate. Se putea baza pe verișoara ei să aleagă un somn zdravăn în locul celei mai palpitante nopți din istoria Cameronilor. Scuturând amuzată din cap, Sabrina își luă șalul din lână de pe umeri și o înveli pe Enid cu el.

În salon, dedesubt, Angus MacDonnell ridicase pocalul cu vin. Începu o litanie nesfârșită de toasturi în cinstea clanului MacDonnell, a Cameronilor și a întregului neam scoțian. Sabrina nu ar fi fost surprinsă să îl vadă pe micul cocoș guraliv sărind pe masă.

Fără să vrea, își mută privirea. Banca era goală. Barbarul cu coama roșcovană dispăruse. I se puse un nod în stomac.

Apoi, o mișcare îi atrase atenția. Își lipi obrazul de podea, rugându-se ca umbra steagului să o ascundă. Inima îi bubuia în gât în timp ce privea spre capătul opus al galeriei, când îl văzu

pe bărbat dispărând în incinta serei, grația cu care se furișa contrastând neliniștitor cu trupul său masiv.

Sabrinei își strânse pumnii. Probabil că ticălosul era pus pe rele. Lasă un MacDonnell să se bucure de ospitalitatea tatălui ei, și acesta va avea o scuză pentru a fura sau a plănui o ambuscadă. Indignarea o copleși, temperându-i teama. Îi aruncă lui Enid o privire disperată, știind deja că nepăsătoarea ei verișoară nu avea să îi fie de vreun folos.

Își strânse buzele. Poate că nu va mai avea niciodată o șansă mai bună decât aceasta de a câștiga respectul fraților ei. Poate că Alex și Brian o credeau prea mică pentru a face față unei săli de banchet plină cu bărbați din clanul MacDonnell, dar nu era prea mică pentru a face față unui singur MacDonnell prins în flagrant. Și-i închipui pe frații ei rămași cu gurile căscate în timp ce ea îl aducea pe uriașul necinstit înapoi în salon sub amenințarea unei săbii Cameron. Să-l vadă atunci pe vicleanul Angus cum avea să iasă din această încurcătură!

Fără să aștepte să se calmeze, Sabrina sări în picioare și porni pe coridorul întunecat care ducea spre camera tatălui ei.

Morgan se strecură în seră și închise ușa în urma lui, atenuând astfel zarva veselă din salon. Degetele liniștitoare ale tihnei și întunericului îl cuprinseră. Sprijinindu-se cu spatele de ușă, trase adânc aer în piept. Nările îi fură gâdilate de mirosul de trandafiri care plutea în aer. Această încăpere îl bântuise vreme de șapte ani și trebuia să o mai vadă încă o dată, fie și numai pentru a alunga farmecul ei din amintiri.

Ochii i se adaptară treptat cu întunericul. Razele încețoșate ale lunii se strecurau prin ferestre, țesând o pânză delicată de lumină și umbre peste comorile din seră. Un ciripit stins și un foșnet de pene îl avertizară că trezise micuțele cinteze care stătuseră dintotdeauna într-o colivie aurie de după ușă.

– Salutare, micuților, șopti el. Nu e nevoie să faceți tărăboi. Sunt doar eu, Morgan. Mă mai cunoașteți? Ridică un deget în dreptul coliviei, doar pentru a descoperi că îi crescuse prea mare ca să mai încapă printre gratii.

Întristat, aparent fără nici un motiv, lăsă păsările să își vadă de ciorovăielile lor și porni spre rafturile cu cărți. Dacă salonul

de dedesubt era capul conacului Cameron, sera era inima lui. Aici era locul unde familia se adunase în fiecare seară pentru a împărtăși povești, râsete și cântece. Lui Morgan i se păruse a fi poarta către o altă lume, o lume a cărților, a muzicii și a picturilor, o lume în care un om putea îndrăzni să viseze.

Verile petrecute la Cameron reușiseră doar să îl țină departe de neamul lui. Cei de aici îi șlefuiseră modul de a vorbi, îi scoseseră din cap ideile periculoase. Când se întorcea acasă în fiecare toamnă, era nevoit să pareze tachinările alor săi și să se lupte pentru supraviețuire până când, în cele din urmă, nu mai rămânea nimeni pe care să-l întreacă. Tatăl lui îi privise bătăliile cu bucurie prost ascunsă și o mândrie sălbatică, știind că viitorul său de căpetenie a clanului era asigurat.

Scoase o carte cu coperte din piele de pe raft. Aproape îndrăgostit de Elizabeth Cameron până în vara când împlinise paisprezece ani, el îi refuzase cu mândrie toate ofertele de a-l învăța să citească. Dar acest lucru nu îl împiedicase să se furișeze și să asculte în timp ce ea le citea copiilor ei în fiecare noapte. Morgan își strângea genunchii la piept de nerăbdare când vocea ei cultivată spunea poveștile unor războinici curajoși și zei șireți care cutreierau mările cu corăbii mărețe. Morgan se strecura înapoi în dimineața următoare pentru a ține aceleași cărți cu mâini respectuoase.

Cartea se deschise la o gravură. Era vechiul său prieten, Prometeu, crucificat pe o stâncă, chipul fiindu-i contorsionat în agonie, în timp ce vulturul cobora să îi ciugulească ficatul. Uneori, Morgan se simțea puțin precum bietul Prometeu, hărțuit, legat pentru eternitate de o stâncă mohorâtă în timp ce clanul său îl devora de viu. Închise cartea. Ar face bine să nu uite că acele cuvinte din carte erau doar prostii pentru el, iar ilustrațiile erau doar legende copilărești.

O harpă sculptată de mână era proptită pe o masă, lângă un clavecin. Morgan ciupi una dintre corzile subțiri. O notă delicată tremură în aer, deranjând tăcerea. Își trase mâna înapoi. Se întrebase adesea dacă viața lui ar fi cunoscut asemenea plăceri rafinate dacă Elizabeth ar fi ales să se mărite cu tatăl lui, și nu cu Dougal Cameron. Sau Angus ar fi frânt în cele din urmă chiar și spiritul ei neîmblânzit?

Morgan nu știa nimic despre propria mamă, cu excepția lucrurilor pe care i le spusese Angus – că în modul lui violent și nemilos de a veni pe lume, Morgan o ucisese. Nota de mândrie din glasul lui Angus îl uimise și îl rușinase deopotrivă. Tatăl lui nici măcar nu se obosise să-și amintească numele ei.

Un licăr de lumină îi atrase atenția. Un trandafir de cristal zăcea pe o bucată de catifea care acoperea clavecinul. Simți o durere stranie încleștându-i gâtul. Un trandafir, dulce și feminin, ca un talisman din îndrăgitele povești ale lui Elizabeth, fragil și totuși suficient de solid cât să preschimbe într-un prinț o bestie ca el.

Această fantezie îl făcu să râdă, însă, cu toate astea, nu se putu abține să nu îl ridice, să nu-i răsucească tulpina delicată între degetele aspre și să nu urmărească felul cum petalele strălucitoare captau razele lunii.

Fără vreun avertisment, ușa din spatele lui se izbi de perete. Morgan se întoarse și se trezi față în față cu încă o făptură exotică de poveste.

O prințesă! Un nor de păr negru i se revărsa pe umeri, iar lumina din spate îi punea în evidență formele de sub cămașa de noapte de culoarea fildeșului. Degetele ei subțiri erau încleștate nu în jurul unui sceptru, ci în jurul mânerului gravat al unei săbii de ceremonie.

Razele argintii ale lunii mângâiară oțelul de un metru și jumătate care despărțea mâinile ei de inima lui.

– Stai pe loc, MacDonnell ticălos, mormăi ea. O singură mișcare și îți voi duce capul în salon fără restul trupului.

Morgan nici măcar nu simți durerea când trandafirul se sparse în mâna lui, tulpina înfingându-i-se adânc în palmă.

Capitolul 2

– Țărănoi neîndemânatic, uite ce ai făcut!

Morgan își coborî instinctiv privirea. Un ciob zimțat era înfipt în palma sa. Sângele cald i se prelingea pe încheietura mâinii, picurând pe unul dintre prețioasele covoare ale lui Elizabeth

Cameron. Înainte să îl poată reprima, vechiul sentiment de rușine se reaprinse. Rușinea pentru că era un MacDonnell. Rușinea pentru că era un asemenea bou necioplit. Sentimentul fu urmat numaidecât de furie – furie zdrobitoare care îi proteja mândria zdrențuită de orice lovitură. Dar înainte să o poată asmuți asupra fetei necăjite, ea lăsă sabia să cadă și se grăbi să ajungă lângă el.

Aruncând restul cioburilor trandafirului, îi luă mâna într-ale ei și tamponă rana cu o bucată de material din cămașa de noapte. Mâna ei era caldă, moale și mătăsoasă sub a lui.

– Ar trebui să ai mai multă grijă, îl mustră ea. Dacă ți-ai fi tăiat încheietura, ai fi putut sângera până la moarte.

Morgan era prea surprins pentru a-i atrage atenția că ce spunea nu avea logică. Dacă ea i-ar fi tăiat capul, cu siguranță că ar fi sângerat până la moarte. Încă privindu-i încruntată mâna, îl trase spre arcul de lumină palidă ce pătrundea prin fereastră.

– Nu te mișca! îi porunci ea. O să-ți scot ciobul ăsta din palmă și, cu siguranță, o să te doară. Poți să țipi dacă vrei. Nu o să îmi schimb părerea despre tine.

Din moment ce nu avusese niciodată o părere prea bună despre el, Morgan nu era îngrijorat. Nici măcar nu tresări când Sabrina își apăsă degetul pe palma lui și apucă ciobul de sticlă argintie între unghiile ei îngrijite.

De-a dreptul năucit, Morgan o studie în lumina lunii. Creștetul capului ei de-abia îi ajungea la piept. Buclele ondulate de care odinioară obișnuia să o tragă cu atâta bucurie i se revărsau pe spate în valuri negre. Pielea îi era albă, cu excepția unor mici pete de culoare, de parcă Dumnezeu îi mângâiase obrajii și buzele cu petale de trandafir. Un văl de abanos mătătos îi proteja ochii.

Mirosul ei îi umplu nările. Fu șocat când își simți gâtul încordându-se de o dorință atavică. Fata mirosea la fel ca mama ei, dar mai proaspăt, mai dulce. Un instinct masculin primitiv îl avertiză că aceasta era o floare încă tânără, parfumată, delicată și coaptă. Morgan se încruntă. Poate că Sabrina era nectar pentru orice alt bărbat, dar pentru un MacDonnell, fiica lui Dougal Cameron, putea fi mai mortală decât mătrăguna.

Ea își mușcă buza de jos parcă pentru a-și înghiți un țipăt când scoase ciobul de sticlă și împiedică sângerarea cu o altă bucată din cămașa de noapte. Morgan se temea că mai mult material

era înfășurat în jurul brațului său decât pe trupul ei. Dar o privire fugară și intrigată asupra coapsei zvelte îi reduse protestul la tăcere.

Strâmbând din nas, Sabrina puse ciobul însângerat pe pervaz, apoi ridică privirea spre el. Mâna lui era luminată de lună, dar umbrele încă îi ascundeau chipul.

– Un sfârșit destul de rușinos pentru trandafirul de Belmont, nu-i așa? Poate că atunci când regele Iacob i l-a oferit bunicului meu englez pentru a-i răsplăti loialitatea, i l-a dat drept armă, nu ca ornament. Dacă ar fi știut că va sfârși în mâinile unui Highlander, sunt convinsă că i-ar fi placat țepii cu otravă, nu cu aur.

Poate că Sabrina Cameron nu mai era copila dolofană de odinioară, dar un lucru nu se schimbase. Încă adora să pălăvrăgească.

Un chicot jos îi scăpă din gât.

Sabrina se încruntă. Sunetul nu îi era deloc familiar – cald și profund, cu o octavă mai sus de un mormăit. Totuși, dacă ar fi fost o pisică, toate firele de păr i s-ar fi zburlit, avertizând-o.

În acel moment, Morgan își plecă ușor capul într-o parte, oferindu-i o imagine clară a chipului său. Lumina lunii îi mângâia trăsăturile aspre, gravându-i virilitatea nefirească în linii nemiloase. Era un străin, dar totuși atât de familiar, încât Sabrina nu își putu împiedica mâna să se ridice și degetele să îi mângâie maxilarul proeminent. Ochii lui erau păziți ca o pădure la asfințit.

– Bună, pacoste, spuse el.

Sabrina simți acea încordare familiară în stomac și își dădu seama că stătea față în față în turnul luminat de razele lunii cu Morgan MacDonnell. Promisiunea de frumusețe masculină din copilărie dăduse din plin roade.

Simțindu-se umilită de propria îndrăzneală, își retrase mâna grăbită, amintindu-și de prima oară când îl atinsese cu tandrețe și fusese respinsă cu furie.

Un rânjet crispat îi schimonosi buzele.

– Dacă ai fi știut că sunt eu, presupun că m-ai fi lăsat să sângerez până la moarte.

Îngrozită de gândul că s-ar putea transforma din nou în fetița bâlbâită de șase ani, Sabrina izbucni:

– Aș spune că nu. Sângerai pe covorul flamand al mamei.

Pentru a-și ascunde uimirea, își coborî privirea pe mâna lui. Altă greșeală. Nu se putea abține să nu se holbeze, fascinată de mărimea degetelor lui, de căldura pielii lui aspre, de bătaia ritmică a pulsului de sub degetul ei mare. Îi trecu prin cap gândul absurd că era nevoie de o inimă puternică pentru a ține în viață un asemenea bărbat.

– Ai crescut, spuse ea acuzator.

– La fel și tu.

Tonul lui jos și amuzat o avertiză. Ridică privirea și îi observă ochii plimbându-se pe trupul ei, oprindu-se în cele din urmă apreciativ pe chipul său. Un ghimpe de furie se răsuci în inima ei. Tânjise atât de mult ca el să o privească cu afecțiune. De ce trebuia să își aleagă momentul tocmai acum, când Sabrina simțea că admirația lui ar putea fi chiar mai letală decât dușmănia dintre ei?

Prea puțin conștientă de acțiunile ei, rupse o fâșie din neprețuitele draperii de mătase chinezească ale mamei ei și i-o înfășură în jurul palmei.

– Și ce cauți aici sus? Plănuiești un masacru? Încerci să găsești o modalitate de a scoate clavecinul pe fereastră? Cauți un șoarece să mi-l pui în pat?

Norocos șoarece, gândi Morgan, dar se abținu cu înțelepciune să dea glas gândului.

– Dacă trebuie să știi, fetițo, căutam un moment de liniște.

– Ha! Sabrina înnodă bandajul cu o smucitură care, în sfârșit, îi smulse un fior de durere.

– Liniștea și MacDonnellii nu se prea împacă.

– Nobile sentimente din partea unei fete care tocmai a dat buzna aici, amenințând să îmi ducă tatălui ei capul pe un platou.

Sabrina nu îl putea contrazice.

Morgan făcu un semn din cap spre ușă.

– De ce nu ești în salon cu restul familiei tale, să îți impui gesturile nobile asupra țăranilor?

Poate că Morgan crescuse, dar încă avea acea abilitate nefirească de a o face să se simtă rușinată de cine era.

– Țărani, într-adevăr, încuviință Sabrina. O șleahtă de sălbatici desculți. Mamei i-ar fi fost mai bine dacă i-ar fi servit dintr-o troacă.

Glasul lui Morgan era calm, însăși lipsa emoțiilor sunând ca un reproș.

– Dacă manierele lor nu îți sunt pe plac, motivul ar putea fi că mulți dintre ei nu au mai văzut niciodată atât de multă mâncare. Iar picioarele le sunt desculțe pentru că își păstrează tălpile putrede ale bocancilor pentru lunile reci de iarnă. În felul ăsta nu își pierd atât de multe degete.

Sabrina fu copleșită de rușine. Morgan scotea întotdeauna la iveală ce era mai rău în ea. Își plecă privirea, apoi își dori să nu o fi făcut, întrucât ochii îi căzură pe picioarele lui desculțe. Un păr auriu îi acoperea gambele musculoase. Probabil că tălpile îi erau zdravene și aspre precum pielea tăbăcită pentru a face față fără protecție solului pietros de pe munte. Degetele Sabrinei se încovoiară sfioase în șosetele din cașmir.

– Dacă trebuie să știi, am implorat-o pe mama să mă lase să particip la ospăț, mărturisi ea.

– De ce nu ai apelat la *papa?* Bosumflările nu mai funcționează? Din câte îmi amintesc, nu ți-a rezistat niciodată când ai fluturat din genele alea ridicol de lungi.

Privirea Sabrinei reveni surprinsă pe chipul lui. Morgan nu îi dăduse niciodată de înțeles că îi observase genele sau orice altceva.

– Chiar și *papa* a fost de neclintit de data asta, spuse ea, scăpând un chicot. Se pare că reputațiile voastre de destrăbălați vă preced. Era de-a dreptul îngrozit de gândul că unul dintre voi m-ar putea lovi în cap și târî de păr.

Morgan rămase tăcut pentru atât de multă vreme, încât Sabrina se temu că îl jignise. Apoi el se aplecă și îi luă o șuviță de păr în mâna nerănită, frecând-o între degete. O expresie visătoare i se așternu pe chip. Bătăile inimii Sabrinei se întețiră, avertizând-o.

Morgan lăsă șuvița să i se prelingă printre degete într-o cascadă de mătase, apoi își îndreptă privirea fierbinte spre a ei.

– Nu pot să spun că îl învinovățesc. Dacă ai fi a mea, probabil că și eu te-aș ține încuiată.

„Dacă ai fi a mea..."

Cuvintele rămaseră suspendate între ei, mult mai stingheritoare decât tăcerea. Într-o secundă de nebunie pură, Sabrina

se întrebă ce ar simți dacă ar aparține unui bărbat ca el, îndrăzni să se gândească la ce ar urma după ce ar fi fost trasă de păr.

Prins în aceași vrajă a lunii și singurătății, privirea lui Morgan căzu pe buzele ei întredeschise. Simțurile lui hămesite se învălmășeau, amețite de mirosul de trandafiri care îi umplea nările și de moliciunea părului pe degetele-i aspre. Morgan se resemnase cu mult timp în urmă cu viața dură a unui războinic din Highland, dar delicatețea fetei trezi în el pofte străvechi și îi slăbi hotărârea. Nu se atinsese nici măcar de un strop de vin și totuși se simțea nechibzuit. Ce rău ar putea provoca dacă ar fura un sărut acelei guri ca un boboc de trandafir? Rezistând tentației de a-și cufunda limba între buzele ei inocente, se aplecă și îi atinse gura cu a lui.

Când simți buzele lui Morgan peste ale sale, Sabrina închise ochii. Sărutul fu scurt, uscat, aproape de tatonare, și totuși o senzație caldă și plăcută i se răspândi în tot trupul. Simți puterea înfrânată din atingerea lui. O asemenea tandrețe la un bărbat de dimensiunea lui țesea o vrajă aparte. Doar în ultima secundă a atingerii dintre ei, Morgan își permise periculosul lux de a-și plimba buzele peste ale ei, unindu-le într-o armonie perfectă.

Sabrina deschise ochii și descoperi că strângea în pumn tartanul lui Morgan, parcă pentru a evita astfel să îi cadă în genunchi la picioare. Îi putea simți căldura pielii sub veșmintele ponosite și bătăile amețitoare ale inimii sub palma ei. Dar mult prea curând, vălul fumuriu i se ridică de pe ochi, alungat de un licăr prădător pe care ea îl cunoștea mult prea bine.

– Ce e acum, prințesă? întrebă el, tonul afectuos fiind o batjocură pe buzele lui. Mă vei decapita tu însăți sau îi vei cere tatălui tău să mă arunce în temniță pentru îndrăzneală?

Jenată, Sabrina dădu drumul tartanului.

– Nu fi ridicol, a fost doar un sărut. Am mai fost sărutată, minți ea.

Un fior o străbătu când Morgan își plimbă degetele pe buza ei de jos, pe care și-o simțea umflată, dornică sub atingerea lui.

– Nu cred că ai mai fost. Dar, cu asemenea buze, pot să-ți promit că vei fi sărutată din nou.

Temându-se că Morgan avea să facă tocmai acest lucru, dar temându-se și mai tare că nu avea să îl facă, Sabrina își înălță sfidător bărbia.

– Nu îi voi spune tatei că m-ai sărutat. Nu mai sunt un copil. Am jurat că nu mă vei face niciodată să te părăsc.

El îi cuprinse bărbia în palma lată.

– Și că nu te voi face niciodată să plângi. Chiar şi el păru luat prin surprindere când cuvintele îi ieșiră mai mult ca o promisiune decât ca o batjocură.

Surprinsă că își amintise de jurământul ei copilăresc, Sabrina se îndepărtă de el, disperată să scape de lumina lunii, de mirosul de mosc și de pin al pielii lui, de intimitatea stranie a faptului că sângele lui îi pătase cămașa de noapte.

Simțind că fata bate în retragere, Morgan își încrucișă brațele la piept.

– Atunci, ai pune capăt armistițiului nostru?

Sabrina își ridică semeț nasul.

– Da.

– Foarte bine. Adoptă poziția de luptă.

Sabrina îl privi cu suspiciune. Ce mai punea acum ticălosul la cale?

Ochii îi licăreau amuzați, la fel de irezistibili precum o rază văratică de soare într-o poiană.

– Grăbește-te, îi porunci el. Oricât de plăcut ar fi, nu am toată noaptea la dispoziție să pierd vremea cu tine. Din câte îmi amintesc, stăteai acolo. Lângă ușă.

Nedumerită, dar şi fermecată de acest Morgan mai glumeț, Sabrina se îndreptă spre ușă. El încuviință din cap.

– Acum ia-ți arma!

Morgan privea, cu buzele zvâcnindu-i, în timp ce ea se lupta să ridice sabia masivă, mormăind ceva despre faptul că „aproape niciodată nu dăduse blestemăția jos de pe perete". După trei încercări, încă nu ridicase lama la mai mult de câțiva centimetri de pe podea. Ar avea mai mult noroc dacă ar încerca să îi taie picioarele, nu capul, își spuse în sinea lui. Gâfâind de efort, Sabrina se întoarse în cele din urmă spre el, sabia tremurându-i în mâini.

Morgan permise zâmbetului pe care și-l reținuse să strălucească pe deplin.

– Da, este bună și asta. Erai acolo, amenințând să mă decapitezi, iar eu eram pe cale să fac asta.

Băgând mâna sub tartan, scoase un pistol și îl îndreptă spre pieptul ei grațios.

Vârful sabiei lovi podeaua.

– Trișor mârșav! Ai jurat să lași jos armele. Nu ai pic de...

– ...decență? conștiință? spuse el ridicând din umeri. Sunt un MacDonnell, fato. Doar nu te așteptai să joc cinstit, nu-i așa?

Ochii ei se întunecară pentru o secundă din pricina rănilor și a resentimentelor vechi, iar Morgan simți un scurt fior de regret că nu îi permisese acel mic triumf.

– Nu, spuse ea încet. Nu ai jucat niciodată cinstit, nu-i așa?

Forțată să se predea, Sabrina propti sabia de perete și se trase în lateral pentru a-i permite să treacă. Morgan își ascunse din nou pistolul în tartan.

– Morgan?

– Hm? Tânărul se opri în prag. Trupurile aproape că li se atingeau în întuneric.

Ea întinse mâna.

– Pistolul, te rog.

Și el fu aproape la fel de uimit ca și ea de hohotele de râs care îi izbucniră din piept. Fiind un bărbat care recunoștea când era învins, îi puse arma în palmă și îi strânse degetele peste ea, asemenea petalelor catifelate ale unei orhideei.

Se aplecă și își lipi buzele de urechea ei, șoptindu-i:

– Nu am încredere să-i dau pistolul oricărei fete. Fii blândă cu el, bine?

În timp ce cobora scările, pașii fiindu-i mult mai ușor decât atunci când urcase, Morgan se întrebă dacă nu cumva venise timpul, după atât de multă vreme, să facă un armistițiu permanent între un MacDonnell încăpățânat și o prințesă Cameron atrăgătoare.

Sabrina se sprijini de tocul ușii, uluită. În cele din urmă coborî privirea pe pistolul lui Morgan, cuibărit la pieptul ei. Îl apucă cu două degete și îl îndepărtă de ea.

Chiar așa, fii blândă cu el! Ar fi trebuit să îl împuște pe ticălos. L-ar fi învățat minte dacă-i venea de hac cu propriul pistol.

Își privi apoi cămașa de noapte. Se simțea însemnată, marcată cu sângele lui Morgan, asemenea unui trofeu primitiv. Dumnezeule, gândi ea, ce isterie ar apuca-o pe Enid dacă s-ar trezi și și-ar vedea preaiubita verișoară murdară de sânge și ținând un pistol încărcat? Cel puțin Sabrina presupuse că era încărcat. Morgan nu părea genul de bărbat care să umble cu un pistol neîncărcat. Întorcând pistolul cu gura țevii spre sine, închise un ochi și privi în ea, dar nu văzu nimic altceva decât întuneric.

– Este inutil, bombăni.

Refuzând să pună lipsa de vlagă a mâinilor și a picioarelor pe seama efectelor prelungite ale sărutului lui Morgan, împinse sabia tatălui ei sub canapea și ascunse pistolul în spatele unei oglinzi venețiene. Aruncă o privire melancolică înapoi spre sera luminată de razele lunii înainte de a închide ușa. În strălucirea nemiloasă a dimineții, știa că întâlnirea lor avea să pară doar un vis.

Pășind în umbre, Sabrina traversă galeria cu intenția de a o lua pe Enid și de a merge în pat înainte ca altcineva să le descopere prostiile. Dar un hohot de râs – sănătos și irezistibil – o opri în loc.

Merse lângă balustradă și căzu în genunchi, ademenită de sunetul deloc familiar și de părul auriu, când Morgan își lăsă capul pe spate, râzând la una dintre glumele lui Brian. Un zâmbet copilăresc îi transformă chipul, ștergându-i liniile obosite și încrețindu-i pielea întinsă din jurul ochilor. Soarele, vântul și îndatoririle îl făcuseră să pară mai bătrân decât era în realitate. Unii bărbați rămâneau pentru totdeauna băieți, dar Sabrina avea impresia că Morgan MacDonnell se născuse bărbat.

Vigoarea frumuseții lui pure și masculine o izbi din nou; inima îi tresări, de parcă cineva își strecurase mâna în pieptul ei și își strânsese pumnul. Degetele i se încleștară pe balustradă.

De partea cealaltă a lui Morgan, Alex își umplu pocalul cu vin proaspăt și îl ridică pentru un toast. Privirea lui Morgan urcă spre galerie, luând-o pe Sabrina prin surprindere. Un zâmbet mult mai intim îi jucă pe buze în timp ce înălță într-un tribut tăcut cana cu apă, reducând tot zgomotul și haosul dintre ei la un mormăit neînțeles. Brian îl bătu pe spate, iar Morgan își coborî privirea și cana, având grijă să nu atragă atenția celorlalți asupra ascunzătorii ei.

Un sentiment fragil de fericire se cuibări în inima Sabrinei. Temându-se să nu trădeze o emoție atât de nouă și de prețioasă, se forță să își desprindă privirea de la el. În timp ce se uita, bărbatul cu părul negru se ridică și ieși pe ușa principală în noapte, ținându-se cu mâinile de stomac. O rafală de vânt flutură drapelurile.

Probabil i se făcuse rău de la prea multă căprioară, se gândi Sabrina rânjind.

Animozitatea fiind îmblânzită de vin și camaraderie, Angus și tatăl ei păreau să se simtă la fel de bine ca fiii lor. Servitorul ascuns de glugă care stătuse în spatele lui Angus dispăruse, probabil pentru a se ghemui într-un colț uitat al conacului. Mama Sabrinei, cu ochii sticloși din pricina băuturii, arăta de parcă ar fi vrut să facă același lucru.

Cu colțul ochiului, Sabrina văzu tapiseria din spatele lor vălurindu-se. Privi spre ușă, așteptându-se să îl vadă pe MacDonnellul lacom întorcându-se în salon, ștergându-și gura cu dosul palmei. Ușa rămase închisă.

Sabrina se încruntă. Aproape fără să își dea seama, se ridică în picioare, copleșită de o premoniție groaznică, cum că era ceva în neregulă. Se aplecă peste balustradă, privind cu atenție tapiseria. Văzuse o mișcare acolo sau era doar o impresie lăsată de lumânările pâlpâinde? Cu o voință proprie, picioarele o duseră spre scări, atrase ca un magnet spre sursa îngrijorării ei.

– Sabrina! Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți jos din pat la ora asta?

Țipătul mamei ei o trezi din reverie. Își dădu seama că ajunsese la baza scărilor. Un iureș de expresii mirate o întâmpină. Privirea încruntată și îngrijorată a tatălui ei. Privirile lacome ale bărbaților din clanul MacDonnell în timp ce se înghionteau unii pe alții pe sub mese. Privirea furioasă a lui Morgan.

Cuvintele lui Brian răsunară prin salon.

– Dumnezeule, Alex, ăla e sânge pe cămașa ei?

Sabrina uitase de starea cămășii de noapte. Simțindu-se dezgolită și expusă înaintea tuturor, deschise gura pentru a le explica, dar înainte să poată vorbi, Angus se ridică în picioare, legănându-se în mod periculos.

– Ah, ea trebuie să fie frumoasa Sabrina! Vestea despre frumusețea ei s-a răspândit până în cele mai îndepărtate hotare. Chiar

și în starea lui de beție, bărbatul reușea să o privească cu poftă pe mama ei și să le facă cu ochiul oamenilor lui în același timp.

– Dacă Beth ar fi fost binecuvântată cu gusturi mai bune la soți, ai fi putut să fii fata mea, continuă el.

Oamenii lui izbucniră în hohote de râs. Tatăl ei încuviință din cap, zâmbetul lui amabil tensionându-se. Sabrina simți cum o roșeață dureroasă o învăluie. Morgan începu să tragă de acul care îi ținea tartanul înfășurat pe trup, parcă vrând să și-l scoată și să o acopere cu el.

– Pentru Sabrina! urlă Angus. Cel mai delicat boboc al frumoasei mele Beth!

Bărbații aplaudară puternic în timp ce căpetenia lor ridică pocalul pentru un toast grandios înainte de a cădea mort peste farfuria sa, mânerul împodobit cu pietre prețioase al unui pumnal răsărind dintre omoplații săi.

Capitolul 3

Răcnetul de durere al lui Morgan zgudui grinzile, acoperind orice alt sunet în afară de țipătul ascuțit al Sabrinei.

Dougal Cameron își împinse soția pe cel mai apropiat coridor, trimițând-o într-un loc sigur, apoi se aplecă și îmbrățișă trupul lui Angus. Își ridică mâinile, holbându-se la propriile degete de parcă ar fi fost surprins să le vadă murdare de sânge. MacDonnellii scotociră prin haine după arme, dar mâinile le rămaseră goale.

Morgan văzuse prea mulți oameni murind pentru a pierde timpul cocoloșind cadavrul tatălui său. Ochii mari și bulbucați îi căzură pe Sabrina. Alex și Brian îi cuprinseră brațele, dar el îi îndepărtă de parcă nu ar fi fost altceva decât cățeluși care se țineau după el și îi aruncă peste masă. Toată lumea credea că se îndrepta spre mormanul de arme.

Toată lumea cu excepția Sabrinei, care văzu sclipirea sângeroasă și acuzatoare din ochii lui. Știa ce credea Morgan, de parcă ar fi rostit gândul cu voce tare, atât era de sigură. Că ea fusese

o momeală, folosită pentru a-i distrage atenția de la asasinarea iminentă a tatălui său.

Era hipnotizată de apropierea furioasă. Nu avea unde să fugă sau unde să se ascundă. Nu avea timp să implore îndurare. Dacă Morgan și-ar fi înșfăcat securea în acel moment și ar fi lovit, picioarele ei ar fi rămas pironite în piatră mult timp după ce capul i-ar fi zburat.

O cuprinse cu brațele de mijloc. O trase spre el și o întoarse spre cei din salon. Sabrina simți cum mâna lui căuta în tartan pistolul pe care i-l dăduse cu doar câteva minute înainte. Lipsit de orice alte arme, mâna lui mare o apucă de gât, ridicându-i bărbia spre ceilalți pentru a le arăta că i-l putea rupe la cea mai mică mișcare din degete.

Un straniu sentiment de liniște o străbătu. Chiar și atârnând neajutorată în strânsoarea lui Morgan, greutatea îi era susținută de coapsele lui late și Sabrina știu că nu avea să rămână cu nici o vânătaie în urma atingerii sale. Mâinile îi erau aproape blânde, violența fiindu-le înfrânată de o pricepere nemiloasă, mai înfricoșătoare decât cruzimea. Nu avea nici o îndoială că moartea provocată de mâinile lui ar fi la fel de brutal de tandră. O singură smucitură a degetelor grosolane, și viața ei s-ar stinge ca o stea la apropierea zorilor.

Toți bărbații din salon, chiar și oamenii lui Morgan, rămaseră împietriți și șocați. O furie neputincioasă licărea în ochii lui Brian. Alex răsufla greu, chipul fiindu-i mai roșu decât părul.

– Ospitalitatea ta lasă mult de dorit, Dougal Cameron! urlă Morgan, răsuflarea lui fierbinte mângâind părul Sabrinei.

Dougal își ridică rugător mâinile însângerate.

– Nu face asta, Morgan! Nu am avut nici un amestec în uciderea tatălui tău. Dacă îmi vei da ocazia, jur că te voi ajuta să îl găsești pe ticălosul care a făcut-o.

– Tata ți-a dat o șansă și uite ce a primit. Luați-vă armele, porunci el oamenilor săi.

Bărbații se năpustiră asupra armelor ca o haită de câini turbați. Înșfăcară mânerele ruginite ale săbiilor și ale pumnalelor cu mâinile unsuroase, mângâind pistoalele zgâriate. Pe măsură ce fiecare bărbat se îndrepta de spate, ochii lui Morgan se îngustau, parcă așteptând înfometat vărsarea de sânge. Acum erau în elementul

lor, pregătiți de război, gata să îi ucidă pe oamenii cu care tocmai luaseră o cină atât de plăcută.

Sabrina miji și ea ochii când îl zări printre ei pe bărbatul cu părul negru din clanul MacDonnell. Când se întorsese în salon? Oare îl pierduse din vedere în tot haosul acela? Își înghiți întrebările când își dădu speriată seama că rudele ei stăteau înaintea clanului MacDonnell neînarmate și neajutorate, asemenea unor miei pregătiți de tăiere.

Morgan porni cu spatele spre ușă, folosind-o pe Sabrina drept scut.

Dougal lovi cu pumnul în masă.

– Blestemat să fii, Morgan, dă-i drumul! Este doar un copil! Lupta asta este între noi doi.

Glasul lui Morgan îi străbătu șira spinării, cuvintele fiind menite doar pentru urechile ei.

– Ai ucis pe cine nu trebuia, răsfățato! Ar fi trebuit să-mi tai capul când ai avut ocazia.

Morgan rar făcea erori tactice în iureșul bătăliei, dar să își permită să o tachineze în acel moment se dovedi o greșeală costisitoare. Pentru Sabrina, timpul zbură înapoi. El nu mai era un străin periculos care ținea firul fragil al vieții ei în mâinile sale, ci același băiat arogant și răzvrătit care odinioară îi călcase la fiecare pas în picioare sentimentele.

– Trebuie să ai mereu ultimul cuvânt, nu-i așa? spuse ea, glasul fiindu-i amăgitor de blând.

Fiecare piesă de broderie distrusă, fiecare dintre tartele pregătite de ea și cu care el îl hrănise pe Pugsley, fiecare lacrimă pe care nu o vărsase niciodată fură puse în lovitură în timp ce Sabrina își legănă pumnul înapoi, lovindu-l în față.

Ochii lui Morgan se încrucișară de durere și știu că îi spărsese nasul.

– Tu, ticăloasă mică...

Brusc, ținea în brațe un călugăr agitat, care dădea din mâini și din picioare. Călcâiele ei micuțe și ascuțite i se întipăriră pe tibii. Printre mormăieli și gâfâieli, Sabrina reuși să rostească:

– Dacă ți-ai... folosi... țeasta aia tare pentru altceva în afară de a susține o... b-b-be-re-tă, l-ai asculta pe... tata. Mușcă mâna cu care el îi acoperise gura, făcându-l să sângereze.

Oamenii lui schimbară priviri stinghere. Nici unul dintre ei nu îl învinsese vreodată pe Morgan în vreo întrecere și aveau cicatrice cu care să dovedească acest lucru. Acum, această fărâmă de fată, pe jumătate englezoaică, părea să ducă propria luptă împotriva lui. Părul negru îi flutura pe față; dinții albi mușcau aerul, căutând carne proaspătă.

– Vrei să o împușc, Morgan? sugeră Ranald, îndreptându-și pistolul spre ea.

Morgan îl scuti de deranj, trântind-o la pământ și imobilizând-o sub greutatea sa. Oamenii lui aclamară, gândindu-se că un nou sport se ivea la orizont. Ce răzbunare era mai bună pentru uciderea lui Angus decât să o pângărească pe fiica lui Cameron în timp ce el și fiii lui erau obligați să privească? Își linseră buzele nerăbdători, sperând să le vină și lor rândul după ce Morgan termina cu ea.

Brian se năpusti înainte, dar se trezi cu un MacDonnell împungându-i gâtul cu un pumnal. Alex îi aruncă tatălui său o privire disperată, dar Dougal rămase tăcut, expresia fiindu-i gânditoare în timp ce îi privea pe cei doi încleștați într-o bătălie a voințelor pe podeaua salonului său.

Morgan prinsese coapsele Sabrinei între ale sale și îi imobilizase încheieturile subțiri cu un picior. Gâfâiau și piepturile li se umflau în timp ce privirile li se întâlniră. Morgan simți gustul sângelui acolo unde ea îi spărsese buza lovind cu capul înapoi.

– Hâțân-o puțin pentru mine! strigă unul dintre oamenii lui.

Morgan văzu cum culoarea se scurge din obrajii Sabrinei. Și totuși, chiar și acum, când știau amândoi că el deținea puterea de a o lăsa sfărâmată, umilită și sângerând pe podea, ea refuza să îl implore, refuza să plângă.

– Dă-i târâturii să guste din sabia ta, Morgan. Pun rămășag că este mai viguroasă decât aia care l-a ucis pe tată-tău.

Morgan ridică pumnul și îl trase înapoi, știind că nu avea de ales decât să o lase inconștientă înainte ca starea oricum neplăcută a oamenilor lui să îi scape de sub control. Eforturile ei nu făceau altceva decât să le ațâțe dorința. Sabrina nu avea să facă lucrurile mai ușoare pentru el. Trupul delicat tremura sub al lui, dar îl tachina cu ochii ei fermi, provocându-l să o lovească.

Părul îi era împrăștiat în jurul feței în valuri negre și mătăsoase. Era acel păr în care un bărbat visa să își înfigă mâinile și să îl țintuiască pe perna lui. Acel păr...

Morgan ezită, rugându-se ca lovitura să nu fie suficient de dură cât să îi spargă bărbia sfidătoare.

Acel scurt licăr de compasiune îl costă scump. Simți țeava rece a pistolului lipită de baza craniului, apoi auzi clicul trăgaciului.

Glasul cultivat al lui Elizabeth Cameron era rece și furios.

– Dă-te de pe copilul meu, Morgan MacDonnell, altfel te trimit în iad după taică-tu.

Capitolul 4

Sabrina simți strânsoarea lui Morgan întețindu-se pentru o secundă neîndurătoare, de parcă nici măcar amenințarea morții nu era suficientă pentru a-l convinge să o elibereze.

Dacă nu ar fi fost țintuită locului de ochii lui de un verde fumuriu, Sabrina ar fi văzut schimbul de priviri disperate dintre oamenii săi. Ranald o putea elimina pe Elizabeth Cameron cu un glonț, dar dacă degetul ei zvâcnea, pur și simplu, pe trăgaci, clanul MacDonnell nu doar că ar fi pierdut o căpetenie, dar ar fi rămas și fără omul care mai ținea rămășițele lui împreună. Un preț prea mare chiar și pentru o cină îmbelșugată precum cea oferită de Cameron.

Morgan luă decizia pentru ei.

Privind drept înainte, eliberă încheieturile Sabrinei și ridică mâinile. Apoi își săltă trupul masiv cu o agilitate măsurată. Sabrina rămase întinsă pe podea, fascinată de postura lui arogantă și de grimasa lipsită de regrete a buzelor sale. Începea să se întrebe dacă destinul ei era să își petreacă viața la picioarele acestui bărbat. Abia atunci văzu pistolul placat cu perle care îl împungea în gât.

– Orice ca să fac pe plac unei doamne, spuse el, îndrăznind să afișeze un zâmbet trist.

Tatăl ei își puse palmele pe masă, arătând mai epuizat decât îl văzuse Sabrina vreodată. Șuvițele cenușii din păr îi cădeau pe tâmplele palide.

– Brian, Alex, escortați-l pe oaspetele nostru în temniță înainte ca mama voastră să îl ucidă. Glasul îi tremura cu furie reprimată. Vreau ca toți ceilalți să plecați din casa mea. Acum!

– L-au ucis pe bietul nostru șef înainte de desert, bombăni Ranald, vârându-și pistolul în partea din față a kiltului. Șterpeli o pulpă de berbec de pe masă în timp ce se îndrepta spre ușă. Al naibii de nepoliticoși, dacă mă întrebați pe mine. N-au deloc maniere.

– Da, îndrăzni să spună un alt MacDonnell, luând o carafă cu bere și câteva linguri din argint. Angus era un om bun. Merita să întâlnească moartea față în față, nu să fie înjunghiat în spate de un Cameron laș și ticălos.

Bombănind asemenea unor copii țâfnoși pentru că fuseseră privați de previzibila vărsare de sânge, MacDonnellii își târâră picioarele afară din încăpere. Femeile cunoștințelor lor puteau la fel de bine să împuște un bărbat sau să se culce cu el și nu aveau nici un motiv să creadă că nevasta lui Cameron era diferită. Nu erau dispuși să riște viața lui Morgan de dragul mândriei. Unul dintre bărbații mai masivi luă cadavrul lui Angus pe umăr. Morgan nici măcar nu clipi când trupul tatălui său trecu pe lângă el, în îmbulzeală, deși Sabrina ar fi putut jura că văzuse un mușchi zvâcnind în maxilarul de granit. Se cutremură când își închipui trupul tatălui ei purtat astfel, fără nici un pic de solemnitate.

Brian și Alex îl prinseră pe Morgan de încheieturi, răsucindu-i-le la spate cu mai multă forță decât era necesar. Mușchii bronzați ai antebrațelor lui fremătară, un memento dur al faptului că doar prin bunăvoința sa și din pricina pistolului care încă era îndreptat spre capul său li se permitea să îl țină în frâu. Chipurile fraților ei erau furioase în timp ce legau mâinile fostului lor prieten.

Pe când îl conduceau afară din salon, Morgan își permise să mai guste o dată din dulcea răzvrătire. Se răsuci și îi aruncă o privire lungă și impenetrabilă Sabrinei.

Ochii lui o însemnară mai mult decât ar fi putut vreodată sângele lui, promițându-i ceea ce buzele nu puteau.

Mai târziu...

Un fior întunecat o străbătu. Brian îl împinse pe Morgan, apoi dispărură, iar tatăl și mama ei îngenuncheară lângă ea, Dougal punându-și tunica pe umerii ei, iar Elizabeth strângând-o într-o îmbrățișare parfumată.

– Bestia aia ticăloasă te-a rănit? întrebă Elizabeth, dându-i părul de pe față.

– Nu încă, răspunse ea absentă, încă holbându-se la pragul pustiu al ușii.

Dougal îi ridică încheieturile în lumină, căutând parcă ceva mai mult decât cercurile vinete care ar fi trebuit să le marcheze. Dar nu se vedeau urme, ci erau la fel de delicate și de catifelate ca atunci când Sabrina se strecurase afară din dormitorul ei. Un amestec straniu de triumf și de amărăciune îi încreți fruntea.

– Deci, micuța mea prințesă, te-ai distrat suficient pentru o singură noapte? întrebă el.

Sabrina râse nesigură.

– Suficient cât pentru o viață, cred. De unde ai luat pistolul, mama?

Elizabeth se încruntă la armă de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Un ceasornicar neamț l-a făcut pentru tatăl meu în semn de recunoștință pentru o donație generoasă către biserica lui luterană. Îl îndreptă spre tavan și apăsă pe trăgaci. O explozie de pene colorate țâșni din țeavă.

Un sunet straniu bolborosi în gâtul Sabrinei, pe jumătate suspin, pe jumătate chicot.

– Învins de trandafiri și de pene într-o singură noapte. Bietul diavol.

Tatăl și mama ei schimbară priviri îngrijorate peste capul fetei. Dougal se întinse să îi mângâie obrazul, dar se opri la vederea petelor hidoase de sânge de pe propriile mâini.

– Cine ar îndrăzni să plănuiască o asemenea ticăloșie? întrebă Elizabeth.

Dougal își încleștă pumnii hotărâți și fermi.

– Nu știu, dar intenționez să aflu.

– Poate vreun dușman de-ai lui Angus, nici din neamul Cameron, nici din neamul MacDonnell, s-a strecurat nedescoperit în casă, sugeră Sabrina.

Părinții o priviră de parcă ar fi uitat de prezența ei.

– Nu îți bate căpșorul cu asta, prințesă, îi porunci Dougal.

– *Papa* are dreptate. Am fost nechibzuiți să discutăm acest subiect de față cu tine. Vino, mielușico, o îndemnă mama, ajutând-o să se ridice în picioare. Te duc în pat și apoi îți voi pregăti o cană cu ceai fierbinte.

Sabrina își surprinse ambii părinți și pe sine însăși când se retrase de lângă ei, forțându-și genunchii slăbiți să îi susțină trupul.

– Mulțumesc, mamă, dar cred că mă voi duce singură în pat. Dacă aș fi rămas acolo, aș fi scutit pe toată lumea de deranj.

Sabrina nu voia să fie cocoloșită. Nu voia să se cuibărească în așternuturile curate din in, să se afunde în salteaua caldă și să se gândească la Morgan, pus în lanțuri sub straturile de piatră și lemn, în temnița umedă și rece.

Părinții o priviră urcând treptele, trupul micuț fiindu-i înghițit de tunica tatălui ei, care îi venea până la genunchi. Optimismul natural al lui Dougal învinse. Un fir de entuziasm se împleti cu groaza pricinuită de moartea lui Angus. Poate că bătrânul și ursuzul șef de clan nu murise în zadar. Poate că șansa ca Dougal să își împlinească atât speranțele pentru clanul Cameron, cât și visurile pentru preaiubita lui fiică tocmai îi căzuseră în brațe, odată cu trupul lui Angus.

Scutură din cap, minunându-se de dulcea ironie a sorții.

– Nici un semn pe ea. Extraordinar!

Elizabeth miji ochii. Mai văzuse acea expresie angelică pe chipul soțului ei înainte și avea toate motivele să nu se încreadă în ea.

– Nu vreunul pe care să îl poți vedea, bombăni ea.

Sabrina începuse să își târască picioarele înainte să ajungă în vârful scărilor. Dădu colțul galeriei și se împiedică de silueta întinsă pe podea a lui Enid.

Verișoara ei se ridică în capul oaselor, frecându-și ochii roșii.

–Dumnezeule, probabil că am ațipit. Nu am pierdut nimic, nu-i așa?

*

Sabrinei îi luă trei zile să își adune curajul. Trei zile în care fu cocoloșită fără milă de mama ei. Trei zile în care își privi tatăl, frații și pe bătrânii clanului mergând apăsat și înjurând prin conac, în căutarea unei soluții la dilema lor. Trei zile în care ascultă cimpoaiele clanului MacDonnell protestând perseverent în afara zidurilor conacului. Cel puțin, gândi ea, pământul scufundat al donjonului înăbușea sunetul neînduplecat.

Tocul conic al papucului i se prinse într-o crăpătură în piatră. Își sprijini palma pe peretele umed pentru a evita să cadă pe scări, în întuneric. Își putea închipui prea bine groaza părinților ei dacă i-ar găsi trupul fără viață ghemuit la baza treptelor. Respirația îi era răgușită, răsunând straniu în tăcerea spartă doar de picurul chinuitor al apei pe piatră. Un curent rece de aer suflă în lumânarea pe care o luase cu ea. Sabrina luă mâna de pe perete pentru a proteja flacăra. Mai degrabă s-ar rostogoli pe scări cu capul înainte decât să rămână singură în bezna infernală.

Dinții îi clănțăneau în timp ce își cobora piciorul de pe o treaptă pe următoarea, gândindu-se că era un moment bun să descopere că era mai lașă decât Enid.

Coborî de pe ultima scară în măruntaiele unui coridor șerpuit. Aerul era rece și umed. Își strecură mâna în buzunarul rochiei suficient cât să își ia puțin curaj din pachetul cald și înfășurat în pânză pe care îl avea acolo.

Labirintul de coridoare o afunda mai adânc în pământ cu fiecare cotitură. Trecea pe lângă celule goale, tapisate cu paie umede și gunoaie, uși din fier atârnând de balamalele ruginite, cătușe legănându-se din tavanele boltite, lanțurile încurcate fiind brăzdate de pete arămii de care Sabrina se temea că nu erau rugină. Pereții plângeau cu lacrimi unsuroase care se prelingeau în băltoace la picioarele ei, udându-i papucii din mătase cu dantelă. Chițăituri și foșnete îi întâmpinau fiecare pas timid, iar la un moment dat, ceva ce se târî pe jos o făcu să își ridice poalele rochiei și să rămână paralizată pentru o secundă șovăielnică.

Vreme de decenii întregi, temnița fusese pustie și cufundată în somn sub străvechiul turn al închisorii Cameron. Amintindu-și de șicanele lui Morgan, Sabrina se întrebă dacă un alt MacDonnell fusese ultimul ei ocupant – poate bunicul său sau arțăgosul

lui stră-stră-străunchi, botezat Halbert cel Îngrozitor atât de dușmani, cât și de propriii oameni, din pricina regretabilului obicei de a-și jupui dușmanii de vii. Un curent de aer îi mângâie ceafa cu gheare reci, făcând-o să tremure.

Se grăbi să ia o curbă pe unde putea jura că mai trecuse cu câteva momente înainte. Nu știa cât timp avea la dispoziție. Putuse să se strecoare pe furiș doar pentru că toți bărbații ieșiseră grăbiți din casă pentru a împiedica un MacDonnell beat să dea foc bisericii satului.

Această cavernă sumbră părea o lume foarte depărtată de aripile elegante ale conacului. Coridoarele se îngustară, iar rochia îi atârna peste crinolină, ștergând pereții. Greutatea pietrelor apăsa asupra ei, până când Sabrina aproape că putu auzi fantomele pașilor greoi și țipetele infernale ale torturii. Se luptă cu panica, temându-se să recunoască faptul că se rătăcise. Amintindu-și privirea de avertizare pe care Morgan i-o aruncase în salon, își dădu seama că își pierduse mințile dacă pornise de bunăvoie să îl caute.

Tocmai când era pe punctul să cedeze tentației de a se trânti pe piatra mizerabilă și de a plânge ca un copil, un tunel îi apăru în cale. O briză rece vui prin pasajul ce își căsca gura înaintea ei. Lumânarea pâlpâi, apoi se stinse.

Sabrina închise ochii. Mai bine propriul întuneric decât o spaimă bolnăvicioasă. Dar își dădu repede seama că nu putea sta acolo pentru totdeauna cu ochii închiși.

Nu doar că era zadarnic, ci și plictisitor. Deschise un ochi curios, apoi și pe celălalt. Sfeșnicul inutil îi alunecă din mâini și căzu cu zgomot pe pietre.

Cel mai palid licăr de lumină ar fi orbit-o în contrast cu strălucirea din capătul îndepărtat al tunelului. Doar întunericul total o putea dezvălui. Podeaua se înclină sub picioarele ei. Înaintă cu grijă, îmbrățișând peretele pentru sprijin, temându-se că nu avea să îl găsească niciodată pe Morgan și temându-se și mai tare că s-ar putea să dea de el.

Lumina dezvălui gratii din fier pironite între podea și tavan și un bărbat atât de nemișcat, încât ar fi putut fi sculptat în lespezile masive de piatră care îl întemnițau. O lumânare groasă sfârâia într-un felinar din lemn, lumina ei slabă flirtând cu umbrele.

Sentimentul de ușurare al Sabrinei că tatăl ei nu fusese atât de nemilos încât să îl lase în întuneric fu îngropat sub un fior aprig de furie la vederea lanțurilor subțiri care îi încătușau mâinile și picioarele de un țăruș din fier pironit în podea. Nu era de mirare că tatăl ei nu credea că era nevoie de un gardian.

Un sentiment primitiv de indignare o sfâșie. Morgan nu ar trebui să fie întemnițat în gaura asta mizerabilă. Ar trebui să galopeze prin văi, cu vântul prin părul auriu ca spicele de grâu. Ar trebui să doarmă sub o pătură de stele și singurul lui adăpost să fie ramurile fremătânde ale pinilor.

Stătea pe o lespede îngustă care ieșea din zid. Nici măcar umbrele lacome nu îi puteau șterge strălucirea din părul care îi acoperea fața ca un văl. Morgan își lăsă ușor capul pe spate, alungând cu o singură mișcare imaginea prizonierului înfrânt.

O vânătaie îi păta pielea de sub ochiul stâng. Buza de jos, atât de voluptuoasă, avea o tăietură, de parcă i-ar fi fost lovită cu un inel masiv. Amintindu-și privirile protectoare pe care i le aruncaseră frații ei când îl conduseseră spre temniță, Sabrina bănui că se răzbunaseră după ce Morgan fusese pus în lanțuri.

Dar în loc să stârnească milă, rănile îl făceau să arate și mai periculos. Buzele Sabrinei se încordară. Ar face bine să își amintească faptul că acestui bărbat nu îi era milă de ea și nici nu avea nevoie de mila ei.

Morgan își întinse trupul masiv, transformând spațiul limitat din celulă în cușcă. Tartanul îi era înnodat în jurul taliei. Pieptul dezgolit îi licărea precum oțelul uns cu unt. Veni spre ea, o putere animalică înfrânată citindu-i-se în fiecare mișcare. Dacă s-ar fi năpustit asupra ei urlând și agitând lanțurile, nu ar mai fi semănat cu un războinic scăpat din vreun iad primitiv. Pe măsură ce el se apropia de gratii, Sabrina se retrase instinctiv lângă peretele opus.

La început, Morgan crezu că își pierduse mințile din pricina captivității. Străbătuse agitat fiecare centimetru al celulei înainte să se trântească pe banca îngustă pentru a se lupta cu disperarea. Apoi, în această temniță rece, umedă și urât mirositoare venise o boare de trandafiri și, chiar mai absurd, o aromă de ghimbir și mirodenii. Vintrea și stomacul i se încleștară înfometate, amândouă luptându-se pentru atenția lui.

Nu îi venea să creadă că Sabrina era cu adevărat acolo, atât de pură și mirosind atât de curat, pielea ei licărind precum alabastrul în lumina palidă. O coroniță din păr împletit îi împodobea fruntea albă. Încă se joacă de-a prințesa, se gândi el, și poate că ar fi rânjit dacă buza spartă nu l-ar fi durut al naibii de tare.

Își încleștă degetele în jurul gratiilor, ignorând smucitura aspră a lanțurilor.

– Ai venit să te bucuri, nu-i așa? Să caști gura la bestia drăguță și să te bucuri de răzbunare pentru toate farsele tâmpite pe care ți le-a făcut?

Lanțurile nu îi îngăduiau să ajungă la ea, dar, cu toate acestea, simpla lui apropiere îi răpi Sabrinei rațiunea. Împotriva propriilor bune intenții, scăpă adevărul printre buze.

– Mi-era teamă că suferi.

– Sufăr. Mă doare nasul ca dracu'. Mi l-ai spart, să știi.

Sabrina își aplecă ușor capul pentru a-l studia. Nici măcar un nas spart nu putea distruge farmecul viril al trăsăturilor lui.

Morgan ridică din umeri, parcă scuturându-se de privirea ei cercetătoare.

– A mai fost spart și înainte. Probabil că va mai fi dacă voi trăi suficient de mult. Desigur, tăticul tău iubitor se va asigura să nu se întâmple asta.

– Nu vorbeam despre nas, ci despre tatăl tău.

El ridică din nou din umeri, deși expresia plictisită de pe chip i se înăspri.

– Nu am despre ce să vorbesc. Haimanaua bătrână e moartă.

Sabrina se așteptase să îl găsească îndurerat, urlând de furie. Calmul lui de gheață era chiar mai tulburător. Se întrebă dacă Morgan își ținea toate emoțiile sub un control nemilos.

Desprinzându-și privirea de a lui, Sabrina începu să se plimbe agitată prin fața celulei, păstrând însă o distanță precaută de un braț între ei.

– Nu înțeleg cum poți să crezi că *papa* l-a ucis pe tatăl tău. Dacă ar fi făcut-o, nu crezi că și-ar fi înarmat oamenii? De ce ar risca viața familiei lui pentru o ticăloșie atât de meschină?

– Tu să-mi spui.

Sabrina îi aruncă o privire furișă pentru a-i observa reacția. Morgan căscă, dându-și coama din ochi ca un leu masiv și somnoros.

Începu să se plimbe mai repede, refuzând să îi permită să o întărâte.

– Înainte ca Angus să fie ucis, am văzut tapiseria mișcându-se, de parcă cineva s-ar fi ascuns după ea. Ce putea să îl împiedice pe asasin să se strecoare prin coridorul lateral și apoi să plece prin același loc? Nu poți nega că tatăl tău avea destui dușmani. Ar fi putut fi oricine! Cineva din sat. Vreun Grant sau un Chisholm aflați în trecere, cărora le-ar surâde ideea unui nou război între clanurile noastre.

„Sau chiar unul dintre oamenii clanului tău." Sabrina își înghiți cuvintele, știind că Morgan le-ar considera doar un truc prin care ea încerca să spele numele tatălui ei.

Morgan își sprijini brațul de gratii, deasupra capului.

– Oricine în afară de tine, scumpa mea. Știm cu toții unde erai, nu-i așa?

Tonul batjocoritor o făcu să se rușineze. Sabrina aproape că putea simți atingerea blândă a buzelor lui pe ale sale și se simți de parcă ar fi fost prinsă plimbându-se goală prin fața unui batalion de membri ai clanului MacDonnell. Valuri de căldură își croiră drum pe gâtul ei, urcând în obraji.

Morgan privi încruntat forma delicată a gâtului Sabrinei, reținându-și un geamăt. Fata trebuia convinsă să își poarte părul despletit, gândi el. Ar fi spre binele ei. Văzându-i ceafa dezgolită, ceva se învolbură în adâncul lui, ceva ce era mai bine să rămână nederanjat. Morgan prefera să o vadă furioasă decât vulnerabilă. Poate că de aceea petrecuse atâția ani învățând-o să îl urască.

– Unde sunt oamenii mei? urlă el. Nimeni din gaura asta uitată de Dumnezeu nu vrea să îmi spună.

Nici Sabrina nu avea voie să îi spună. Îi aruncă o privire pe sub gene, încercând să-și dea seama cât de departe ar merge pentru a câștiga chiar și o fărâmă din încrederea lui, în speranța de a evita și alte tragedii pentru ambele clanuri.

– Și-au ridicat tabăra pe dealul din fața conacului, spuse ea în cele din urmă, oftând învinsă. Dar nimeni nu își poate da seama dacă plănuiesc un asediu sau sărbătoresc. Dansează și se îmbuibă

cu whisky toată ziua, iar noaptea terorizează satul. A, și cântă la cimpoaie. Neîncetat. Dacă aici ar fi fost orașul Ierihon, zidurile s-ar fi prăbușit din prima zi.

– Ăsta trebuie să fie Ranald. El este un cântăreț execrabil la cimpoi.

– Cel puțin suntem de acord într-o privință.

Morgan se îndepărtă de gratii, trăgând lanțurile după el. Nu își putea îngădui să o lase pe Sabrina să îi vadă entuziasmul licărindu-i în ochi. Dacă oamenii lui erau încă în preajmă, poate mai exista o șansă de scăpare. Poate chiar în acel moment așteptau un semnal de la el.

Când se întoarse din nou spre ea, Sabrina se retrase mânată de un sentiment reînnoit de groază.

Morgan zâmbea.

De parcă asta nu ar fi fost suficient să o năucească, acest zâmbet nu era unul obișnuit. Nu trăda nici măcar o urmă din batjocura sau aroganța la care ea ajunsese să se aștepte din partea lui. Acesta era un rânjet copilăros, devastator prin sinceritatea lui. Îi încrețea tenul în toate locurile potrivite și îi străpunse inima Sabrinei mai rapid decât o sabie. Era zâmbetul pe care Hades i l-ar fi putut oferi Persefonei înainte să o alunge pe lumea cealaltă. Zâmbetul de care s-ar fi putut folosi Satana pentru a-l ademeni pe Hristos în sălbăticie. Nici lanțurile, nici gratiile nu îl puteau stăpâni. O femeie ar face orice pentru un asemenea zâmbet. Absolut orice. Morgan porni din nou spre gratii, iar teama Sabrinei că era vânată se transformă în groază.

Glasul lui deveni ca un tors răgușit de motan, care îi mângâie simțurile răvășite.

– Am crezut că visez când am ridicat privirea și te-am văzut stând acolo. Sau că am murit și am ajuns în rai.

Sabrina nu se putu abține să nu ridice neîncrezătoare din sprâncene. Dacă nu ar fi fost orbită de farmecul lui Morgan, impertinența lui ar fi făcut-o să râdă. Dar ceva din ea voia să vadă cât de departe putea el să meargă cu această șaradă.

Își târșâi picioarele cu modestie.

– Mai degrabă ai crezut că ai fost izgonit în iad când ai văzut un drăcușor atât de urât privindu-te printre gratii.

Morgan își puse palma peste inmă, de parcă fusese rănit de cuvintele ei.

– Nu îndrăzni să glumești cu asta, drăguțo! Cred că până și îngerii plâng, geloși pe frumusețea ta.

Sabrina fu tentată să privească în spatele lui să vadă dacă nu cumva fantoma lui Angus vorbea în timp ce Morgan își mișca buzele.

– Îngerii nu trebuie să se teamă de mine. După cum un anume băiat s-a bucurat enorm amintindu-mi, sunt departe de a fi frumoasă. Gingășia glasului ei îi masca durerea pricinuită de amintire în timp ce își număra defectele pe degete.

– Am buzele prea umflate, gâtul prea subțire. Urechile îmi sunt țuguiate în sus, ca ale elfilor, iar nasul meu te duce cu gândul la Pugsley.

Privirea lui plină de remușcări nu reuși să urce mai sus de buzele ei.

– Ah, dar acelea erau șicanele unui băiat nesăbuit. Nu mai sunt un băiețel, Sabrina. Sunt bărbat.

Numele ei sună ca un cântec pe buzele lui. Nu știa sigur ce o izbise mai mult – faptul că i se adresase și altfel decât cu „răsfățată“ sau că afirmase ceea ce era evident. Cu tartanul legat pe șoldurile înguste și cu mușchii fermi ai pieptului la vedere, natura sexului său nu ar fi fost mai evidentă decât dacă ar fi lăsat kiltul să-i cadă la picioare.

Inima îi bubuia într-un ritm aiuritor. Sabrina își plecă ochii, urând faptul că nu era atât de imună pe cât sperase la vicleniile lui. Voia să pună capăt farsei. Nu voia să știe cât de departe ar merge Morgan pentru a-și atinge scopurile mercenare. Se temea că știa deja.

Aplecându-și capul într-o parte, Sabrina afișă un zâmbet fermecător și își jucă ultima carte.

– Nu am venit aici ca să casc gura sau ca să mă bucur, Morgan. Am venit să îți ofer ajutorul meu.

Morgan îi făcu un semn cu degetul, invitând-o să se apropie. Sabrina merse sfioasă spre el, de parcă doar timiditatea feciorelnică îl împiedica să ajungă la ea. Mâinile lui se încleștară în jurul gratiilor, degetele plimbându-i-se sus-jos într-o mângâiere calculată care îi făcea Sabrinei pielea să tresalte.

– Nu îți voi cere prea multe, drăguțo. Dacă îmi aduci pistolul pe care ți l-am lăsat în grijă, pot pleca de pe capul tatălui tău cât ai clipi. Glasul îi deveni o șoaptă răgușită. Te rog, Sabrina! Am nevoie de tine.

Cuvintele lui răsunară în sufletul ei asemenea ecoului unui vis uitat. De câte ori nu riscase ea să îi atragă disprețul pentru șansa de a le auzi? Și dacă i-ar aduce prețiosul pistol, ce ar face? Probabil i-ar trage un glonț în inima naivă. O furie confuză o învălui.

– Jur că voi avea grijă să nu rănesc pe nimeni din neamul tău, continuă el, încercând să o convingă și să o seducă cu limba aia lingușitoare de diavol. Doar voi ascunde pistolul aici, sub tartan...

– Pot să îți sugerez o ascunzătoare mai bună? întrebă ea mieros. Nu va fi chiar atât de confortabilă, dar îți pot promite că gărzilor nici nu le va trece prin cap să te caute acolo.

Morgan arăta la fel de șocat de parcă un înger îl atacase cu aripile și începuse să înjure. Zâmbetul îi pieri și o încruntare sumbră îi schimonosi fruntea. Pumnii i se încleștară pe gratii, părând mai dispuși să sugrume decât să mângâie. În ciuda tulburării ei, Sabrina nu fu surprinsă să descopere că îl plăcea pe acest Morgan mai mult decât pe geamănul lui duplicitar.

Făcu un pas înapoi, prudentă din pricina tremurului și a încordării mușchilor din pieptul lui.

– Se pare că în cercetările trecute ale buzelor mele pline și ale urechilor ascuțite, ai omis un lucru – creierul. Am unul. Spune-mi, uleiul ăla cu care te ungi chiar funcționează cu doamnele de teapa ta?

– Nu cunosc nici o doamnă, recunoscu el, reușind să pară în același timp îmbufnat, sfios și cât se poate de periculos.

– Atunci, cu ce vorbe tandre ademenești fetele?

– De obicei, „apleacă-te“ este suficient, izbucni el.

Sabrina își duse mâna la gât, de parcă ar fi putut împiedica astfel imaginile jenante provocate de cuvintele lui.

– Nu îmi arde de jocuri, Morgan. Am venit aici să te ajut. Dar nu să îți ofer pistoale, cuțite sau chei. Nu ești sătul de toată vărsarea de sânge? Ce se va întâmpla când restul clanului tău va coborî mărșăluind din munți și va asedia familia Cameron? Mai multe lupte? Mai mulți morți? Dacă i-ai da tatălui meu timp să-și

demonstreze nevinovăția, ai putea să îți convingi și tu clanul de acest lucru. Ei te-ar asculta, ești căpetenia lor acum. Dacă nu ai fi al naibii de încăpățânat...

Un sunet sugrumat venind din celulă o întrerupse. Morgan își acoperise capul cu brațele încrucișate. Umerii masivi îi tremurau. Apoi își dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs atât de sinistru și lipsit de bucurie, încât Sabrinei i se zburli părul pe ceafă. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar când văzu deznădejdea din ochii lui, se întrebă dacă nu cumva erau lacrimi de o cu totul altă natură.

– *Restul* clanului meu? repetă el. O, ce glumă bună, drăguțo! Cameron se pare că va râde la urmă pentru că nu mai suntem mulți. Netrebnicii ăia fuduli și zgomotoși de pe deal sunt tot ce a mai rămas din neamul meu. Ceilalți au murit unul câte unul, iar acum tata li s-a alăturat. Probabil că stă cu târfele în iad chiar în momentul ăsta și râde pe seama mea. Eu sunt căpetenia, în regulă. Căpetenie peste nimic!

Sabrina era uluită. Ea nici măcar nu își putea închipui moartea clanului ei. Clanul Cameron număra sute de oameni, fiecare gospodărindu-și propria parcelă de pământ în vale, jurându-i credință tatălui ei, luându-i chiar și numele ca fiind al lor înaintea lui Dumnezeu și îmbărbătându-se într-o ceremonie la fel de străveche și veșnică precum aceea a nunții.

În Highlands, să nu faci parte dintr-un clan însemna să nu fii mai mult decât un proscris ordinar.

Privirea lui Morgan o întâlni pe a ei.

– Credeam că nu m-aș înjosi pentru ei, dar m-am înșelat. M-aș fi umilit pentru ei. Aș fi murit pentru ei. Ei sunt tot ce mai am, tot ce sunt eu.

Oare vreun bărbat și-ar declara vreodată sentimentele pentru ea cu atâta pasiune și ardoare? se întrebă Sabrina. Inima îi tresăltă, dându-și brusc seama că Morgan își dorea pacea chiar mai mult decât tatăl ei. Însăși existența lui depindea de această pace. Iar acum, toate speranțele sale muriseră în mâinile brutale și mișelești ale criminalului lui Angus.

Porni spre celulă, vrând să-i ofere alinare, chiar și dacă era o simplă mângâiere a degetelor printre gratii.

– *Nu!* urlă el.

Sabrina încremeni. Iată, în sfârșit, durerea și furia pe care le înfrânase înlăuntrul lui, fierbându-i în privire ca o amenințare. Lanțurile zornăiră, cătușele nefiind altceva decât brățări fragile din fier când el își încordă brațele puternice.

– Nu, repetă Morgan. Nu te apropia de gratii. Apoi continuă pe un ton mai blând: Nu știi ce ți-aș putea face?

Sabrina își cufundă mâinile în buzunare pentru a le ascunde tremuratul. O căldură vagă încă emana dintr-unul. Scoase pachetul pe care îl înfășurase cu atâta grijă în pânză.

Morgan rămase nemișcat în timp ce ea făcu un pas spre gratii, apoi încă unul, refuzând să îi întâlnească privirea pentru a nu-și pierde curajul. Încă un pas și Morgan ar putea ajunge la ea.

Sabrina îl făcu, pregătindu-se ca lanțul să i se înfășoare în jurul gâtului în orice moment. Când acest lucru nu se întâmplă, îngenunche și își întinse ofranda înaintea gratiilor, ca el să poată ajunge fără efort. Sclipirea pulpelor lui și a picioarelor masive îi umplu privirea.

Netezi marginile șervetului, eliberând aroma picantă a ghimbirului și a melasei.

– Mi-am amintit că turta dulce a fost întotdeauna preferata ta. O înnebuneai pe bucătăreasă când o furai înainte să apuce să se răcească.

Temându-se de disprețul pe care i l-ar putea citi pe chip, Sabrina se întoarse și porni înapoi spre tunel. Un șoarece deja ieșise din cuib pentru a cerceta. Se ridică pe picioarele din spate, mustățile zvâcnindu-i în timp ce adulmeca aerul. Cel puțin cineva avea să profite de prostia ei, se gândi Sabrina, ștergându-și pe furiș o lacrimă înainte ca Morgan să o poată vedea.

Degetele lui se încleștară pe gratii în timp ce o privi pe Sabrina plecând. Privirea îi căzu pe bucata generoasă de prăjitură de la picioarele sale, apoi din nou spre capătul tunelului, unde Sabrina se opri și se uită în ambele părți înainte de a disparea în întuneric. Privirea îi coborî din nou pe turta dulce. Nările îi fremătară când simți mirosul înțepător, iar stomacul i se contractă de foame. Șoarecele înainta spre șervet, ghearele lui micuțe scrâșnind grăbite pe pietre.

Sabrina trecu din nou de gura tunelului, plutind ca o fantomă prin întunericul dens. Morgan o privi trecând de trei ori prin același loc, apoi mormăi o înjurătură în barbă.

– Femeie! urlă el.

Tăcere, apoi Sabrina reapăru, chipul fiindu-i un oval palid în întuneric. Morgan scoase lumânarea din felinar, slăbindu-i legăturile unsuroase și o împinse printre gratii.

– Ia-o.

– O, dar nu aș putea. Ai rămâne în întuneric până s-ar întoarce gărzile și...

– Ia-o! repetă el. Vreau să pleci naibii de aici. Îmi strici pofta de mâncare.

Degetele li se atinseră când Sabrina luă lumânarea din mâna lui. Nici unul din ei nu acordă atenție stropilor de ceară fierbinte care le picurară pe degete. Ea strânse palma în jurul flăcării, refuzând cu încăpățânare să permită curentului de aer să o stingă.

– Puștoaico? șopti Morgan, vrând să îi ofere ceva mai mult pentru tot ceea ce îi dăruise ea. O lumânare murdară nu se putea compara cu curajul de care avusese Sabrina nevoie pentru a se strecura în iadul ăsta rece și umed și a-i oferi alinare pentru suferința lui.

– Da, Morgan? răspunse ea strâmbând din nas.

– Spune-i mamei tale ca data viitoare când va îndrepta un pistol spre un MacDonnell să se asigure că este încărcat cu ceva mai mult decât cu pene. Alex m-a atacat de multe ori cu jucăria aia când eram copii.

Sabrina ridică privirea spre el, cu ochii atât de mari și de confuzi, încât Morgan se temu că ar putea să o sărute. Se întinse printre gratii și o împinse blând spre gura tunelului.

Apoi Sabrina plecă, luând lumina cu ea.

Morgan cuprinse din nou gratiile cu mâinile, bântuit de sămânța îndoielii pe care i-o plantase în minte. Oare ura pentru clanul Cameron îl orbise mai mult decât întunericul? Dacă Sabrina avea dreptate? Dacă nu fusese mâna unui Cameron cea care mânuise pumnalul care îi ucisese tatăl, ci mâna unui trădător străin? Chiar în timp ce reflecta asupra cuvintelor ei, îi blestema frumusețea. Dacă nu ar fi fost distras de chipul ei frumos, Morgan,

cu obișnuita lui atenție la detalii, ar fi observat intrările și ieșirile din salon dinaintea morții tatălui său.

Pe de o parte, nu îi venea a crede că Angus era mort. Durerea îi era întinată de amărăciune. În gura lui zăcea scrumul cuvintelor rămase nespuse de o viață întreagă. Acum că tatăl lui pierise, nu avea de ales decât să îl înghită.

Morgan se lăsă pe vine și bâjbâi printre gratii până când degetele lui găsiră bucata caldă și sfărâmicioasă de prăjitură. Un trup blănos îi mângâie mâna și se îndepărtă, chițăind drept protest.

– Taci acum, micuțule, șopti el. Nu îți fur partea. Rupse un colț din turta dulce, apoi zâmbi când auzi chițăitul satisfăcut care urmă.

Pentru următoarele câteva minute, Morgan rămase sprijinit de gratii, îmbuibându-se cu turtă dulce. La mult timp după ce o termină, descoperi că gustul dulce încă îi alina suferința.

Capitolul 5

Dougal se afla în seră la o săptămână după uciderea lui Angus, lustruind lama sabiei pe care o găsise în mod misterios ascunsă sub canapeaua egipteană, când soția lui dădu buzna în încăpere, trântind ușa în urma ei cu destulă forță cât să facă flăcările lumânărilor să pâlpâie.

Își suflă o șuviță arămie din ochi.

– Sper că ascuți sabia aia ca să o folosești pe gâtul gros al lui Morgan MacDonnell.

Dougal ridică o sprânceană, dorindu-și ca și oamenii săi să o poată vedea acum.

Ca stăpână a lor, Elizabeth era un exemplu de maniere și rafinament. Poruncile ei rostite pe un ton blând nu acceptau nici o nesupunere, și totuși, doar în prezența lui toată înflăcărarea îi ieșea la suprafață. Lui Dougal îi plăcea, întrucât, odată cu acea înflăcărare ieșea la lumină și pasiunea arzătoare a unei femei, nu a unei doamne.

Dădu jos o oglindă aurită de deasupra șemineului și atârnă sabia la locul ei, admirându-i liniile pure și masculine pe acel teritoriu feminin.

– Vrei să discutăm despre ceva, draga mea? întrebă el blând.

Cu o exclamație furioasă, lipsită de cuvinte, Elizabeth începu să pășească agitată, mânecile largi ale rochiei fluturând cu fiecare pas. Întinse mâinile, mângâindu-și delicatele comori, parcă pentru a-și extrage din ele alinarea.

Avea mâini frumoase, linia lor delicată fiind întreruptă doar de inelul de logodnă cu rubin, primit de la el. Erau mâinile unui artist, croite de Dumnezeu nu pentru a sculpta sau picta, ci pentru a îngriji lucrurile vii din grădina ei. Dougal putea jura că văzuse trandafiri deschizându-și petalele spre soare la cea mai ușoară atingere a degetelor sale. După douăzeci și trei de ani de căsnicie, atingerea ei încă avea același efect asupra lui.

Elizabeth se întoarse spre el.

– Au trecut șapte zile și tu nu ai făcut nimic. Poate că în urmă cu o sută de ani ai fi fost stăpânul și regele acestor pământuri, dar acum suntem conduși de legile engleze. De ce nu ai chemat soldații să îl ia?

Dougal ar fi vrut să fie rege. Avea nevoie de înțelepciunea unui Solomon pentru a lua decizia în fața căreia se afla. Un spirit ancestral și încăpățânat protestă la imaginea soldaților britanici invadându-i casa.

– Sub ce acuzație, Beth? Suferință? Furie neputincioasă la vederea propriului tată ucis în fața ochilor lui? Acestea nu sunt păcate nici în ochii regelui, nici în ai lui Dumnezeu.

– Cum rămâne cu păcatul comis împotriva fiicei tale? De-abia s-a atins de mâncare de atunci. O aud pășind agitată în dormitor în orele târzii ale nopții. S-ar putea să nu-și revină niciodată!

Dougal bănuia că soția sa avea dreptate, deși motivele lui difereau în mod drastic de ale ei.

– Ce ai vrea să fac? Să îl biciuiesc în public? Să îl spânzur?

Fruntea ei delicată se încruntă.

– Fratele meu William are relații. Sunt convinsă că marina britanică ar fi încântată să accepte o asemenea creatură robustă în serviciul lor.

Dougal rareori ridica vocea la soția sa; tonul lui calm îi transmitea dezamăgirea mult mai eficient.

– Așadar, propui să îl înrolăm în marină împotriva voinței lui. Din câte îmi amintesc, tu erai întotdeauna prima care îl apăra pe flăcău. „Tânjește după atingerea unei mame“, așa spuneai, „dar este prea mândru ca să recunoască“. De unde setea asta bruscă de răzbunare?

Elizabeth își plecă privirea. Amândoi știau că propunerea ei nu avea de-a face cu răzbunarea, ci cu teama. Teama pricinuită de felul în care Morgan o privise pe fiica ei. De felul în care o atinsese.

– Atunci, eliberează-l! Trimite-l acasă, șopti ea.

Propriile frustrări ale lui Dougal erupseră într-o înjurătură răgușită. Accentul i se înăspri când se ridică, trecându-și o mână prin păr.

– Și apoi, Beth? Morgan crede că am comis „crimă sub pretextul încrederii“, cea mai odioasă crimă cunoscută de orice Highlander. Oamenii lui cred că nu suntem cu nimic mai buni decât ticăloșii ăia din clanul Campbell, care i-au masacrat pe bieții MacDonnelli în timp ce dormeau, la Glencoe. Crezi că va pleca pur și simplu acasă, cu coada între picioare?

Elizabeth înclină tăcută din cap. Lacrimile îi licăreau pe gene.

Temându-se să nu fie influențat de ele, Dougal merse la fereastră. Focul care ardea pe dealul opus umplea aerul de fum și cenușă, însoțit de vaietul neîncetat al cimpoaielor. Cadavrul lui Angus, înfășurat în tartan, conducea petrecerea sinistră.

– Barbari, șopti Elizabeth. Nu ne lasă să îl înmormântăm, dar au avut tupeul să fure un butoi cu saramură și oțet ca să-i ude giulgiul, spuse ea, cutremurându-se. De ce, dacă zilele nu ar deveni mai reci...

– După cum arată, am bănuiala că Angus era deja bine murat înainte ca pumnalul să îl atingă. Dougal închise fereastra cu suficientă putere încât să zdrăngăne geamurile. Poate că restul clanului lor este mai preocupat de desfrâu decât de răzbunare, dar Morgan este un Highlander pursânge. Nu va avea pace până când nu se va răzbuna. Nu pe un câmp de luptă, ci într-o poiană luminată de razele lunii, când Alex se va întoarce acasă de la vânătoare de cerbi sau pe o potecă pustie, când Brian se va strecura pe fereastră din dormitorul acelei lăptărese pe care o curtează.

Se întoarse spre soția lui. Nu sunt dispus să vărs sângele lui Morgan sau al fiilor mei de dragul mândriei. Fie ea a clanului Cameron, fie a lui MacDonnell.

Elizabeth își îndreptă umerii cu un efort vizibil.

– Foarte bine. Dacă nu îi convingem pe cei din clanul MacDonnell că nu suntem criminali, atunci voi aranja o masă goală pentru cinele mele rafinate. Mă îndoiesc de faptul că lady Fraser sau familia MacPherson ar mai veni să mănânce cu noi dacă s-ar teme că le-am putea otrăvi desertul sau i-am înjunghia cu bățul de frigăruie.

Dougal nu ar fi bagatelizat niciodată manierele ei. Erau tocmai acelea care o făceau atât de feminină – mai presus de orice, o făceau Elizabeth a lui.

Se întinse spre mâna ei, dar ea îi permise doar o strângere scurtă, apoi și-o retrase.

– Cedez în fața înțelepciunii tale. Fă ceea ce trebuie, Dougal, pentru a-ți menține prețioasa pace. Își ridică poalele rochiei într-o reverență regală, apoi îl părăsi, închizând calm ușa în urma ei.

Dougal se sprijini de pervazul ferestrei, frecându-și barba. Oricine dăduse această lovitură, atât împotriva clanului său, cât și al lui MacDonnell, lovise bine și adânc. Cercetările lui nu duseseră la nici un rezultat. În haosul care se instalase după crimă, ticălosul fugise fără să lase în urmă nici un indiciu asupra identității sale.

Cu siguranță, Elizabeth va înțelege că asasinarea lui Angus îi forțase mâna. Dacă voia să țină capul sus în Highlands și să protejeze viitorul clanului său, la fel de bine ca pe cel al propriilor copii, avea o singură soluție. Trebuia să ofere căpeteniei MacDonnellilor un simbol irevocabil al încrederii sale – o comoară de o valoare atât de mare, încât Morgan să nu se mai îndoiască niciodată de bunăvoința lui. O comoară pe care Dougal o păstrase pentru flăcău în ultimii doisprezece ani.

Privi ușa închisă, rugându-se ca decizia să nu îl coste propria viață, de asemenea. Poate că Dumnezeu l-ar putea ierta pentru uneltirea lui, dar nu era convins că Elizabeth l-ar ierta vreodată. În spatele lui, notele sălbatice, bântuitoare, ale cimpoaielor răzbăteau prin geamurile florentine, parcă pentru a-l tachina cu privire la ce avea să aducă a doua zi.

*

Disperată să scape de zgomotul ascuțit al cimpoaielor, Sabrina își trase pătura peste cap și se ascunse sub pernă. De la piciorul patului cu baldachin, Pugsley ridică ușor capul și mârâi. Cimpoaiele continuară să cânte, melodia lor sălbatică ademenind-o pe Sabrina departe de zidurile solide ale conacului care o protejaseră toată viața. Ignorând mârâitul de protest al lui Pugsley, aruncă pătura de pe cap și merse desculță la fereastră.

O deschise. O lună catifelată atârna jos, peste dealuri. Răsuflarea i se întretăie la vederea priveliștii luminate de razele ei.

Limbile de foc ale unui rug se înălțau în noapte. Scânteile urcau spre cer doar pentru a fi prinse de vânt și aruncate ca o mână de stele rebele înapoi în raiul lor. Siluete întunecate dansau și țopăiau în nimbul luminos al rugului, tartanele lor fâlfâind asemenea unor aripi.

Sabrina știa că dacă ar fi stat printre ei, scena și-ar fi pierdut din romantism. Ar fi auzit blasfemiile, i-ar fi văzut pe bețivi împleticindu-se și s-ar fi îngrozit de cadavrul înfășurat în giulgiu al lui Angus, expus ca o ofrandă păgână în mijlocul lor. Dar de la distanța confortabilă și de la fereastra de la etajul doi al conacului, banchetul lor își țesea propriul farmec sinistru.

Higlanderii dansau sălbatic, liberi, neîncătușați de manierele și convențiile atât de prețuite de mama sa. Toată viața ei, Sabrina fusese îngrijită cu dragoste asemenea unuia dintre bobocii lui Elizabeth, aranjată și pregătită pentru ca într-o zi să plece în Anglia și să își ocupe locul de drept în ilustra familie Belmont. Dar uneori, când tunetele vuiau în munți, sufletul ei tânjea să hoinărească asemenea trandafirilor sălbatici din Highlands, care își încâlceau tulpinile înghimpate prin văile acoperite de ferigi și pâraie pietroase.

Cântecul cimpoaielor o făcea să își dorească să zboare din liniștea constantă a casei în aceste ore ale nopții. Picioarele îi ardeau de nerăbdare să zburde pe pajiștea presărată cu rouă. Să danseze și să țopăie în jurul focului, să riște să fie înghițită de flăcările lacome pentru a gusta din căldura și magia lui.

Se așeză posomorâtă pe pervazul lat al ferestrei. Morgan ar trebui să fie printre oamenii lui, nu îngropat sub aceleași ziduri care o protejau pe ea. Timp de o săptămână fusese privat de brizele înviorătoare ale toamnei și de prețioasa căldură a soarelui,

care își petrecea zilele din ce în ce mai scurte pictând câmpurile într-un violet vibrant.

De când îl vizitase, se trezise de câteva ori stând nesigură în capul acelor trepte abrupte, parcă în pragul unei decizii cruciale. Odată se trezise parcă dintr-o hipnoză și găsise pistolul lui Morgan ascuns în faldurile rochiei.

Ultimele lui cuvinte o bântuiau. Morgan știuse că pistolul mamei ei era de butaforie și totuși permisese să fie luat, să fie închis ca un animal, la mila tatălui său. De ce? se întreba Sabrina. Apoi își amintea chipurile lacome ale oamenilor lui. Fuseseră cuprinși de o dorință frenetică pe care poate chiar și Morgan s-ar fi chinuit să o domolească. Dar de ce și-ar sacrifica libertatea pentru o fată pe care abia dacă o putea suporta – și încă din clanul Cameron? Vinovăția și îndoiala o chinuiau, otrăvindu-i visele, până când începu să se teamă să mai adoarmă.

Își rezemă obrazul de lemnul rece al cadrului ferestrei. O siluetă singuratică stătea în vârful dealului, scoțând un vaier tânguitor dintr-un cimpoi. Un nor apăru la orizont, apoi își văzu de drum. Luna își revărsa razele peste cântăreț.

Sabrina clipi uimită. Aproape ar fi jurat că nu era un bărbat, ci silueta zveltă a unei femei cântând la cimpoi, părul ei despletit aruncând argint topit în vânt.

Melodia nu mai era zgomotul discordant care îi chinuise zile la rând, ci o rugăminte naturală și melodioasă către o zeiță mai bătrână decât timpul însuși. Sabrina închise fereastra, dar cântecul continuă să jelească, plângând pentru Angus, pentru Morgan, așa cum numai inima unei femei putea.

Se urcă înapoi în pat, surprinsă să își descopere propriii obraji scăldați de lacrimi.

În dimineața următoare, o bătaie politicoasă se auzi în ușa Sabrinei. Ea gemu, protestând, și se cuibări în așternuturi. Cerul se făcuse din negru cenușiu înainte să cadă într-un somn epuizat, după ce plânsese amarnic. Pugsley ajută în eforturile de a o trezi, înșfăcând pătura cu dinții și trăgând-o de pe ea.

Sabrina se ridică în capul oaselor, frecându-și ochii. Înainte ca bătăile în ușă să reînceapă, un alt sunet o asaltă.

Tăcere. Tăcere pură și binecuvântată. Teama și entuziasmul îi apăsau pieptul. Sări din pat și alergă la fereastră.

Dealul era pustiu. Fuioare de fum se înălțau dintr-un morman de lemne arse, împletindu-se cu ceața dimineții.

Mama ei băgă capul pe ușă.

– Îmbracă-te degrabă, draga mea! Tatăl tău convoacă îndată consiliul și vrea să fii prezentă.

– Consiliul? Dar de ce?

Elizabeth se încruntă.

– Sincer, nu aș ști să îți spun. Dar ar trebui să fim cu toții acolo să îl susținem dacă asta este dorința lui.

Sabrina știa că nu era bine să nu se supună acelui ton dulce, dar poruncitor. Îngrozită că ar putea rata ceva interesant, nu mai pierdu timpul sunând după servitoare, ci își prinse singură crinolina și corsetul. După ce îmbrăcă o rochie din mătase de culoarea lavandei peste crinolina bățoasă și se chinui să încheie micii nasturi ai corsajului, își răsuci părul într-un coc sobru. Se opri când își văzu reflexia în oglindă. Cu rochia închisă la culoare și cearcănele întunecate de sub ochi, arăta de parcă era deja în doliu.

Simți un fior pe șira spinării. Tatăl ei nu mai convocase niciodată străvechea curte de judecată, după tradiția Highland. Cu siguranță, era o palmă peste obrazul clanului MacDonnell, pentru a le reaminti că, atâta vreme cât încălcau proprietatea clanului Cameron, tatăl ei era atât stăpânul pământurilor, cât și al destinelor lor, iar cuvântul lui era mai sfânt decât putea spera să fie vreodată orice magistrat englez. Nu se putu abține să nu și-l imagineze pe *papa* al ei fiind acuzat de uciderea lui Angus și aruncat la mila unei curți de judecată de-a clanului MacDonnell. Avea bănuiala că dreptatea lor se făcea doar cu lama ascuțită a unei securi. Inima i-o luă la galop. Oare *papa* al ei urma să îl condamne pe Morgan la o soartă mai oribilă decât întemnițarea?

„Nu uita când ticălosul ți-a turnat miere în toți papucii, îi aminti ea reflexiei din oglindă. Ar merita să fie spânzurat. “

Își scoase câteva șuvițe cochete din coc înainte să iasă din cameră, cu Pugsley gâfâind la picioarele ei încălțate cu pantofi din satin.

*

După ce îl lăsă pe Pugsley în bucătărie ca să mănânce, Sabrina intră în salon și îl găsi din nou transformat. Mobilierul elegant al mamei sale fusese împins într-o parte pentru a face loc rândurilor de bănci și unui podium cu un singur scaun sculptat. Salonul era înțesat de bătrânii clanului și de câțiva săteni vârstnici. Pe fețele lor aspre și zbârcite, Sabrina citi amintiri ale altor consilii și judecăți ale clanului Cameron. Se întrebă dacă tatăl ei nu cumva încălca legile engleze îndrăznind să convoace o curte de judecată care îi plasa autoritatea de stăpân al clanului Cameron mai presus de cea a regelui.

Unul dintre unchii săi se întoarse și îi făcu drăgăstos cu ochiul când ea se așeză pe o bancă lângă Enid.

– Am ratat ceva? șopti Sabrina.

Enid clătină din cap, cu chipul îmbujorat de entuziasm.

– Nici un cuvânt. Parcă ar aștepta ceva.

Sabrina nu mai avu ocazia să o iscodească pe verișoara ei. La semnalul tatălui său, ușa principală fu larg deschisă.

Inima Sabrina fâlfâi asemenea aripilor fragile ale unuia dintre cintezoii mamei ei. Morgan stătea în pragul ușii, mândru și liber, tartanul căzându-i în falduri pe umerii puternici, asemenea mantiei unui rege. Soarele dimineții se ivea în spatele lui, învăluindu-i părul în auriu și transformând muchia securii care îi atârna de la curea într-o armă arămie, lipsită de strălucire.

Enid se aplecă spre ea și șopti:

– Din câte am înțeles, unchiul Dougal l-a eliberat în zori și i-a poruncit să apară înaintea curții împreună cu oamenii lui. A avut loc un scandal teribil când frații tăi au încercat să îl convingă că MacDonnell avea să își ia oamenii și să fugă în munți după întăriri.

Nu, gândi Sabrina. Morgan era un MacDonnell care nu ar fugi de nimic. Iar ea era singura din familia Cameron care știa că în munți nu îi aștepta nici un fel de întăriri.

Oamenii lui Morgan se așezară într-un cerc protector în jurul lui, cu mâinile pe mânerele și paturile armelor. Era evident că unii dintre ei încă sufereau de pe urma efectelor petrecerii din noaptea care trecuse. Un tânăr palid se împiedică de un pilon și ar fi căzut lat dacă cel mai apropiat tovarăș al lui nu l-ar fi îndreptat cu aceeași mișcare stângace.

Morgan păşi înainte. Sabrina nu văzuse niciodată un bărbat să pară atât de singur, deşi era înconjurat de atâţia. Îşi suprimă sentimentul de simpatie care o încerca.

Pentru o secundă evazivă, înainte să vorbească, Sabrina ar fi putut jura că simţise privirea tatălui ei mângâind-o. Apoi glasul lui puternic umplu salonul, rostind fără să îşi dea seama cuvintele pe care ea i le spusese lui Morgan în urmă cu doisprezece ani.

– Bine ai venit în Cameron, Morgan MacDonnell!

Întâmpinarea fu rostită de parcă bărbatul nu ar fi petrecut ultima săptămână întemniţat exact sub acel salon. Urmă o pauză lungă, apoi un suspin de uşurare se auzi dinspre bănci când Morgan îşi plecă scurt capul în semn de acceptare. Brian şi Alex păşiră înainte din mulţime pentru a-l escorta lângă podium. Pentru a-l escorta sau păzi? se întrebă Sabrina, observând modul în care Morgan îi făcea să pară mai mici pe fraţii ei uscăţivi. Mulţimea se despărţi precum apa din calea lor. Privirea lui Morgan trecu peste ea fără nici măcar un licăr de recunoaştere.

Sabrina se foi pe bancă, ignorând expresia nedumerită a lui Enid. Era evident că Morgan urma să fie judecat pentru că îndrăznise să o atace pe fiica moşierului.

Cum putea să permită ca Morgan să mărşăluiască cu stoicism spre soarta lui fără să spună măcar un cuvânt în apărarea sa? Poate dacă tatăl ei ar şti adevăratele împrejurări ale predării sale, şi-ar putea îmblânzi judecata. După cum Morgan subliniase atât de nepoliticos, dar adevărat, Dougal Cameron încă nu îi refuzase niciodată nimic fiicei sale.

Înainte să îşi dea seama de ceea ce face, Sabrina se ridică în picioare şi strigă „Aşteaptă!". În loc de porunca fermă pe care şi-o închipuise, glasul îi ieşi ca un simplu scâncet.

Morgan se răsuci pe treptele spre podium. Ochii lui verzi scăpărau, avertizând-o că nu îl interesa ce avea de spus, fie vorbe de acuzare, fie de apărare. Cu siguranţă, Morgan i-ar dispreţui mila mai mult decât ranchiuna. Îl putea învinui pentru asta? Cum putea el să spere vreodată să conducă un grup de ticăloşi ca aceştia dacă aflau că se predase în faţa unei femei neînarmate? Ar ajunge de râsul lumii, şi-ar pierde tot respectul cu greu câştigat.

Sabrina îşi drese glasul, simţindu-se de parcă ar fi înghiţit un şarpe.

– Scuzaţi-mă! M-am aşezat pe o aşchie.

– Am eu ceva pe care se poate aşeza fătuca! se auzi un strigăt din spatele salonului.

– Da, Fergus, dar aia e mai mică decât orice aşchie! strigă un altul, stârnind hohote de râs printre MacDonnelli.

Sabrina se aşeză pe bancă, dorindu-şi să se poată ascunde sub ea. Obrajii îi ardeau sub privirea dezaprobatoare a mamei ei.

În timp ce Morgan se aşeză pe scaunul de pe podium, Dougal făcu semn cu mâna spre o bancă liberă în faţa salonului.

– Am eliberat o bancă pentru bătrânii clanului MacDonnell. Înţelepciunea şi părerile lor sunt bine-venite în curtea mea.

Urmă o învălmăşeală de-a lungul peretelui din spatele sălii. Apoi, un bărbat sur şi uscăţiv ieşi împiedicându-se dintre rândurile clanului, împins înainte de propriii oameni. Merse spre partea din faţă a curţii şi se aşeză, doar pentru ca banca lungă şi pustie să îl facă să pară un pitic. Morgan ignoră imaginea stânjenitoare. Modul de viaţă al clanului MacDonnell probabil că nu era favorabil longevităţii, presupuse Sabrina. Oare Angus fusese singurul lor bătrân?

Dougal îşi împreună mâinile la spate, poruncind atenţia curţii.

– Din postura de şef al clanului Cameron, am convocat această curte de judecată astăzi pentru a mă asigura că se face dreptate.

Un murmur aprobator se înălţă dintre membrii clanului ei. Dreptatea, credeau ei, avea să însemne, cu siguranţă, căderea păgânilor MacDonnelli.

Dougal continuă:

– Ne aflăm azi aici ca să arbitrăm o amendă şi să o despăgubim pe căpetenia clanului MacDonnell pentru uciderea mişelească şi prematură a tatălui său.

Un zumzet consternat vui prin încăpere. Sabrina rămase cu gura căscată. Nu Morgan, ci tatăl ei venise să fie condamnat de propria curte. Cererea lui pentru arbitrare era echivalentă cu o mărturisire a vinovăţiei. Mama ei părea la fel de uluită ca şi ea; Brian şi Alex păliră amândoi, până când pistruii le ieşiră în relief pe obraji.

Liderul Cameron ridică mâna. Se aşternu imediat o tăcere plină de tensiune.

– Îmi susțin nevinovăția în ceea ce priveşte uciderea lui Angus MacDonnell. Nu eu am înfăptuit omorul și nici altcineva din clanul meu. Dar din moment ce MacDonnell se afla sub sacra protecție a ospitalității Cameron când a fost ucis, voi plăti amenda cerută de legile noastre străvechi și respectate.

Sabrina aproape că îi putea citi gândurile mamei sale. Legi galice, nu engleze.

Un strigăt anonim se auzi dintre bănci.

– Da, și dacă bătrânu' ticălos ar fi stat acasă, unde îi era locu', poate că ar fi trăit încă!

O sabie aparținând unui membru MacDonnell licări, dar privirea de avertizare a lui Morgan o domoli.

– La invitația mea, Angus MacDonnell a venit în Cameron, răspunse Dougal, apoi se întoarse spre Morgan. Morgan Thayer MacDonnell, ești pregătit să accepți judecata acestei curți pentru uciderea tatălui tău?

Morgan se lăsă pe spate în scaun, odihnindu-și glezna pe genunchiul opus cu o grație plină de aroganță.

– Am de ales?

„M-aș fi umilit pentru ei. Ei sunt tot ce am, tot ce sunt eu."

În timp ce cuvintele lui Morgan îi reveneau în minte, Sabrina se răsuci pentru a-i vedea pe bărbații împrăștiați de-a lungul peretelui din spatele încăperii. Ce vedea Morgan când se uita în ochii lor epuizați? O umbră a mândriei de odinioară? O fărâmă din gloria de altădată?

Dougal se întoarse spre bătrânul singuratic care tremura pe bancă.

– Și bătrânii clanului MacDonnell? rosti el cu respect, de parcă părerea bărbatului avea greutatea opiniilor împăraților și regilor.

– Da, șopti el timid, apoi afișă un rânjet știrb în timp ce oamenii săi izbucniră în urale.

Un zâmbet obraznic juca pe buzele lui Morgan.

– Continuă, Cameron. Fă ce vrei. Voi primi două capre, tu vei primi o palmă peste mână și putem să plecăm acasă cu toții.

Străunchiul Sabrinei, Robert, urcă treptele pentru a li se alătura. Sabrina fu surprinsă că tatăl ei nu avea de gând să pronunțe el însuși sentința. Robert stătea în fața nepotului său.

– Tu te supui, la rândul tău, judecății acestei curți, Dougal Cameron?

– Da.

Tatăl ei coborî de pe podium și merse să se așeze lângă soția sa. Când îi strânse mâna într-a lui, încheieturile degetelor i se albiră de încordare.

Robert desfășură o bucată de pergament chiar mai lungă decât propria barbă albă ca zăpada și își ajustă ochelarii cu rame aurii.

– Foarte bine. Ascultați cu toții atenți la această judecată. Va dăinui cu autoritatea garantată de aceste două căpetenii. Următoarele sunt plătite de către Cameron și dăruite lui MacDonnell: două sute de oi, o sută de vite...

În timp ce vocea tremurândă a unchiului ei își continua discursul, Sabrina îl studie pe Morgan. El căscă, apoi scoase un pumnal amenințător și începu să își curețe unghiile. Aparenta lui plictiseală nu o păcălea. Ochii îi străluceau sub vălul de păr.

– Două sute de găini, trei lăzi de whisky scoțian... Aceste cuvinte smulseră urale din partea membrilor posomorâți ai clanului MacDonnell... sabia de ceremonii, inelul Cameron de logodnă...

Sabrina tresări. Nu își amintea să fi văzut vreodată inelul acela părăsind mâna mamei ei.

– ... și pe fiica lui, Sabrina, spre sfânta căsătorie.

Pumnalul lui Morgan căzu cu zgomot pe podium. Un giulgiu funerar de tăcere se așternu asupra salonului. Singurul bătrân MacDonnell se albăstri în jurul buzelor. Sabrina ridică privirea, neîndrăznind să respire în timp ce Morgan se ridică de pe scaun, mâinile sale încă odihnindu-se pe brațele sculptate, parcă pentru susținere. Privirile li se întâlniră peste marea de oameni care îi despărțea.

Izbucni într-un hohot sacadat de râs. Cuvintele îi erau îndreptate către Dougal, dar ochii îi erau fixați asupra Sabrinei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ai puțină milă! Nu poți să îmi dai patru sute de găini și să mă scutești de afurisita de fiică-ta?

Capitolul 6

În salon se instală haosul. Lui Elizabeth îi scăpă un țipăt agonizant și izbucni în lacrimi. Brian își scoase sabia din teacă și porni spre Morgan. Alex își prinse fratele de mijloc înainte să poată ajunge la trepte. Săbii și pumnale părăsiră tecile cu un șuierat ferm. Bătrânul clanului MacDonnell profită de confuzia creată și se strecură înapoi în țarcul alor săi. Dougal își mângâie barba, privind cu ochi goi la oamenii care erau la un pas de război.

Pentru prima oară, Sabrina înțelese cât de trădat trebuie să se fi simțit Morgan când crezuse că tatăl ei îl înșelase. *Papa* al ei nu ar fi putut să o rănească mai tare nici dacă i-ar fi înfipt un pumnal în inimă. Măcar rana lui Angus fusese fatală. Ei i se dăduse o sentință pe viață.

Morgan se așeză înapoi pe scaun, râsetul lui zgomotos stingându-se într-un chicot. Rânji prostește la Sabrina, făcând-o să se întrebe pentru o clipă cum ar fi să lupte *pentru* acest bărbat, și nu împotriva lui. Ani la rând încercase în zadar să îi aducă un zâmbet pe chipul posomorât. Dar simpla idee de a fi legat de ea printr-o căsătorie păgână era suficientă să-i trezească simțul adormit al umorului. Un licăr diabolic îi aprinse ochii, făcând-o să se cutremure. Cel mai urât coșmar al ei devenea realitate. Dacă toți erau de acord cu Dougal, Sabrina avea să fie în totalitate la mila lui Morgan.

Și știa din experiențele trecute că el nu avea pic de milă.

Lumina soarelui străluci pe o secure ridicată de un MacDonnell cu mai puțini dinți decât Pugsley. Dougal urcă pe podium și strigă:

– Destul! Potolește-ți oamenii, Morgan! Nu pot începe o luptă pe pământurile Cameron.

Morgan își stăpâni oamenii cu o poruncă sugrumată.

Dougal se întoarse spre el.

– Cred că preferăm amândoi să continuăm această discuție în privat.

– Nu o face, Morgan! Este o capcană! strigă un membru al clanului său.

– Da, și destul de șireată, spuse Morgan, privirea fiindu-i aproape admirativă când îl studie pe Dougal. Ranald, ia oamenii și așteptați-mă pe deal! Vă voi trimite vești.

Oamenii lui erau pe punctul de a se răzvrăti, dar, când îi văzură și pe membrii clanului Cameron ridicându-se și plecând, se supuseră. Sabrina zări o siluetă zveltă acoperită de o pelerină ponosită stând în spatele încăperii pentru un moment, apoi plecând șchiopătând după ceilalți. Enid se ridică și încercă să se furișeze afară din salon, frica de conflict fiind mai mare decât devotamentul față de verișoara ei.

– A, nu, nu pleci! spuse Sabrina, trăgând-o înapoi de pliurile rochiei. Nu mă vei abandona și tu.

După un schimb șoptit de replici cu Dougal, Elizabeth li se alătură, punând un braț protector în jurul fiicei ei. Brian și Alex stăteau aproape de podium, Alex clocotind, iar Brian săgetându-l furios cu privirea pe Morgan.

Sabrina nu era imună la privirile compătimitoare pe care i le aruncau semenii ei în timp ce treceau pe lângă ea. Ea era cea condamnată de această curte la o viață alături de un bărbat care o disprețuia.

Mândria o făcu să-și îndrepte spatele. Își înălță capul și-și văzu tatăl stând în fața ei. Sabrina își fixă ochii pe broșa din safir care îi împodobea jaboul de la gât, incapabilă să privească acel chip pe care îl iubise atât de mult.

– Ar fi mai bine dacă ne-ai lăsa singuri, fiica mea, spuse el blând. Eu și Morgan avem afaceri de discutat.

Sabrina își stăpâni tremurul din voce.

– Din moment ce sunt parte din acele afaceri, aleg să rămân.

– Este în regulă pentru tine, Morgan? întrebă Dougal.

Morgan ridică exuberant din umeri.

– Atâta vreme cât este pregătită să audă ce am de spus.

Sări de pe podium și își începu să se plimbe prin fața băncilor, pașii săi lungi și agitați trădând furia care clocotea sub aparența bunei dispoziții.

– Ce te face să crezi că aș vrea să fiu împovărat cu răsfățata ta, Cameron?

Dougal își mângâie bărbia.

– O găsești frumoasă, nu-i așa? Am văzut cum o privești.

Pentru a doua oară în acea zi, Sabrina își dori să se ascundă sub bancă. Morgan se răsuci pe călcâie. Evident, se așteptase la argumente politice valide. Sinceritatea lui Dougal îl dezarmă.

Îi aruncă Sabrinei o privire pe cât de provocatoare, pe atât de jignitoare. Ea simți cum ia foc sub căutătura evaluativă care începu de la micile catarame argintii care îi împodobeau pantofii și se încheie cu coroana de pe cap.

- Fata este destul de plăcută pentru o aventură la amiază, dar nu pentru o viață întreagă.

Brian mârâi amenințător.

- Tu, fiu de... Alex prinse mâna fratelui său înainte să poată ajunge la mânerul sabiei.

Dougal refuză să muște momeala lui Morgan.

- Clanul tău nu va supraviețui unui război.

- Și de război vor avea parte dacă nu mă însor cu fiica ta? Așa de nerăbdător ești să scapi de fată? Nu poți să i-o bagi pe gât unuia dintre verii mai disperați din clanul vostru?

Sabrina renunță la îmbrățișarea mamei ei și se ridică în picioare, tremurând de furie.

- Să știi, Morgan MacDonnell că refuz cereri în căsătorie încă de când aveam treisprezece ani. Dar spre deosebire de voi, noi nu suntem de acord cu căsătoriile între veri. Se așeză, apoi se ridică din nou. Sau între frați și surori!

Elizabeth o trase înapoi pe bancă. Morgan și tatăl ei își reluară discuția de parcă ea nu ar fi vorbit, înfuriind-o și mai tare.

- Alde Grant și Chisholm îți suflă în ceafă de luni bune, băiete, spuse Dougal. Dacă vrei să protejezi ceea ce au construit strămoșii tăi, ai nevoie de un aliat. Un aliat puternic. Cu Sabrina drept soție, vei avea unul. Pe mine.

Morgan le întoarse spatele, încleștându-și pumnii, de parcă ar fi purtat un război lăuntric ce nu avea nici o legătură cu clanurile sau aliații. În cele din urmă se întoarse spre ei, aruncându-i Sabrinei o privire sumbră.

- Foarte bine, rosti el cu sarcasm. *Mireasa* mea și cu mine vom părăsi Cameron diseară.

- Nu vei face asta, spuse Dougal. Veți petrece prima noapte ca soț și soție sub acoperișul meu.

Morgan ridică batjocoritor din sprâncene.

- De ce? Să îi auzi mai bine țipetele?

Sabia lui Brian părăsi teaca, dar Sabrina trecu pe lângă el înainte să o poată mânui.

- Scuzați-mă! Pot să vă întrerup, domnilor, pentru o discuție cu logodnicul meu?

Dougal și Morgan făcură un schimb de priviri, aliați neașteptați în acel moment. Se așteptaseră la o isterie feminină. Demnitatea rece a Sabrinei îi neliniștea pe amândoi.

Tatăl ei încuviință din cap și se retrase, lăsând-o singură lângă Morgan. El coborî privirea arogantă spre ea, stând cu picioarele depărtate și cu mâinile împreunate la spate.

Sabrina își lăsă ușor capul pe spate pentru a-l privi în ochi, oferindu-i efectul complet al posturii ei regale.

- Ia decizia cu grijă, Morgan MacDonnell! Sabrina imită pronunția britanică impecabilă a mamei sale fără să-și dea seama. Pentru că jur că nu îți voi oferi plăcerea unei amiezi. Nu îți voi oferi nici măcar plăcerea unui moment.

Morgan se legănă pe călcâie.

- Nu mă așteptam la altceva de la o scorpie răsfățată. De ce crezi că am cerut găinile?

- Dacă te însori cu mine, îți vei dori să le fi primit.

Morgan nu se putu abține să nu o tachineze, așa cum făcea când erau copii. Se aplecă până când nasul lui aproape îl atinse pe al ei și îi aruncă un rânjet care o scoase din sărite.

- Deja îmi doresc.

Sabrina rezistă tentației de a-i trage un pumn în fața încrezută. Armistițiul fragil pe care îl făcuseră în seră zăcea la picioarele ei, la fel ca și cioburile propriei mândrii. Își ridică poalele rochiei și părăsi salonul, știind în inima ei că deja făcuse o greșeală fatală.

Nu ar fi trebuit să înceteze niciodată să îl urască pe Morgan MacDonnell.

Dougal își dorea să își acopere urechile cu palmele.

Între smiorcăielile lui Enid și suspinele servitoarelor care lucrau la rochia de mireasă a Sabrinei, își dorea să se fi aflat în oricare alt loc din lume. Ar fi înfruntat cu bucurie o legiune de războinici din clanul MacDonnell, toți înarmați și însetați

de sângele lui, înainte să mai petreacă încă un moment în această seră plină de femei isterice.

Dar mai rea decât bocetele servitoarelor, dintre care majoritatea îi adoraseră fiica încă de la naștere, era privirea acuzatoare și rece a soției sale. Îl țintuise în locul de la fereastră, provocându-l să stea și să fie martor la catastrofa pe care o provocase. Mâinile grațioase ale lui Elizabeth zburau, împungând un ac printr-o bucată de piele tăbăcită, de parcă și-ar fi dorit să fie inima lui.

Cu aplombul ei obișnuit, aruncase întreaga gospodărie în toiul pregătirilor frenetice pentru nunta ce urma să se țină în acea noapte, parcă sperând ca agitația irațională să îi alunge panica. Până și lui Enid i se pusese un șorț și i se dăduse să toace un bol cu legume. Dougal se îndoia că avea să mai fie nevoie de sare. Lacrimile lui Enid curgeau într-un șuvoi neîncetat, prelingându-i-se pe bărbia tremurândă și apoi în castron.

Elizabeth se ridică de pe canapea pentru a lansa un potop proaspăt de porunci.

– Aggie, du-te și adu o pereche ascuțită de foarfece! Privi apoi în castronul cuprins între genunchii mari ai lui Enid. Cerule mare, copilă, alea nu sunt ciuperci comestibile, sunt otrăvitoare. Scoate-le de acolo, altfel vom avea încă un MacDonnell mort pe cap în seara asta.

Enid se supuse cu un nou vaiet. Picioarele fragile ale otomanei se legănau sub greutatea ei.

Elizabeth se opri lângă veșmântul de un albastru sclipitor care-i fusese cândva rochie de mireasă.

– Cu grijă, fetelor. Nu voi tolera nici o singură lacrimă pe satinul acela. Scoase o batistă de dantelă din corsaj, o ținu la nasul rozaliu al unei tinere servitoare pistruiate și se răsti: Suflă!

Dougal scrâșni din dinți. Servitoarele mânuiau satinul împodobit cu perle de parcă ar fi fost giulgiu funerar.

Ușa se deschise brusc. Nu era Aggie întorcându-se de la sarcina ei, ci Sabrina, cu ochii plini de lacrimi. Dougal își văzu propria teamă oglindită în adâncul lor safiriu. Plânsetul lui Enid se stinse, devenind un fonfăit. Degetele tremurânde ale servitoarelor scăpară cusăturile, deșirând munca pe care o făcuseră.

Sabrina traversă sera în fugă și se agăță de volanele hainei lui.

– *Papa,* trebuie să renunți la asta. Nu mă poți forța să mă mărit cu un bărbat atât de odios. L-ai auzit, mă disprețuiește. Ne disprețuiește pe toți. Mai degrabă s-ar însura cu Pugsley decât cu mine!

Dougal îi cuprinse blând încheieturile mâinilor.

– Nu am de ales, fetițo. Poate că într-o zi vei înțelege.

Sabrina îi întoarse spatele.

– Nu voi înțelege niciodată.

El își puse mâinile pe umerii ei.

– Ba da, prințesa mea, va veni o zi când va trebui să o faci.

Sabrina se feri de atingerea lui și alergă la Elizabeth.

– Te rog, mama, cu siguranță îi poți îndupleca inima. Ar face orice pentru tine.

Elizabeth îi cuprinse obrazul între palme.

– Deja am încercat, draga mea. Este hotărât.

Sabrina se întoarse încet, în ochii ei citindu-se o rugăminte mută. Merse spre el – spre bărbatul care o purtase pe umeri prin sat, care îi gâdilase obrazul cu barba până când ea izbucnea în râs, care își închinase viața îndeplinindu-i și cele mai mici dorințe – și îi căzu în genunchi la picioare. Dougal se întrebă dacă ceilalți auziseră trosnetul inimii lui în timp ce se frânse.

Sabrina își plecă supusă capul. O lacrimă solitară îi stropi pantoful încovoiat.

– Dacă faci asta, îți vei primi pacea dorită, *papa*. Dar mă vei osândi la o viață de luptă.

Sabrina fu singura care nu îi văzu mâna întinzându-se spre părul ei moale, apoi îndepărtându-se. Dougal își dorea cu disperare să o facă să înțeleagă, să îi povestească despre speranțele și visurile pe care le nutrise în inima sa de ani întregi, dar știa că era mai bine ca anumite adevăruri să fie descoperite la timpul lor.

– Sunt obligat de legile curții ca orice alt om. Am jurat să mă supun lor, iar tu, ca fiică a mea, ai datoria să faci același lucru. Glasul i se îmblânzi. Acum mergi și pregătește-te să faci jurămintele!

Sabrina se ridică și merse spre ușă. Când se întoarse din nou spre el, un curent la fel de palpabil precum fulgerul licări între ochii lor de culori identice.

– Cum te voi putea ierta vreodată?

Chiar și după ce plecă din încăpere, întrebarea ei neputincioasă atârna precum un fir rupt de ață în aer. Enid izbucni în hohote proaspete de plâns, își acoperi fața cu șorțul și fugi din seră, lăsând în urma ei un iz de legume. Servitoarele se retraseră politicos. Dougal se sprijini de pervaz, frecându-și tâmplele îndurerate.

În ochii lui Elizabeth ardea un foc rece.

– Cum îndrăznești să îi vorbești de datorie acelui copil? A fost ideea ta să o măriți cu păgânul ăla, nu a altcuiva. Spune-mi, ai ticluit planul asta în creierul ăla șiret al tău încă de când erau doar niște copii? Cum va supraviețui unei vieți alături de un bărbat care o detestă?

– Morgan nu o detestă, spuse el precaut. Știi asta la fel de bine ca mine.

– Dar el știe? Și o va distruge pe Sabrina înainte să descopere acest lucru? Este ca trandafirul cel mai rar... blândă, înțelegătoare, docilă. Nu am învățat-o niciodată să lupte pentru ea însăși.

Un zâmbet nostalgic apăru pe buzele lui Dougal.

– Făcea o treabă destul de bună în privința asta de dimineață.

Elizabeth mătură rămășițele de piele tăbăcită de pe podea.

– Te rog să mă scuzi, merg să îți pregătesc mielul de sacrificiu. Ai jurat că nu vei vărsa sângele fiilor tăi, dar pari prea dornic să verși sângele fiicei tale. Își scoase inelul de logodnă de pe deget și îl aruncă spre el. Dă-i-l dragului tău Morgan. *Este datoria ta.*

Ușa se închise violent în urma ei, zăngănind un portret de familie în miniatură de pe perete.

Dougal se jucă cu inelul, mângâind muchiile netede ale rubinului strălucitor.

– Ah, Morgan, dacă micuța mea prințesă este pe jumătate la fel de docilă ca mama ei, vei avea nevoie de mai mult decât un inel pentru a o supune.

Sabrina și Enid își ridicară fețele brăzdate de lacrimi și o văzură pe Elizabeth stând în pragul dormitorului fiicei sale.

Femeia îi făcu un semn lui Enid.

– Este mai bine să pleci, draga mea. Trebuie să vorbesc cu verișoara ta între patru ochi.

Încă strângând în mâini castronul cu legume, Enid ieși pe ușă, care fu închisă cu putere în urma sa. Păru să fi trecut o eternitate până când mătușa ei apăru din nou și porni în josul coridorului fără să-i mai adreseze vreun cuvânt.

Enid se strecură înapoi în cameră. Sabrina stătea pe marginea patului, cu ochii sticloși și gura întredeschisă. Devenise complet palidă, obrajii fiindu-i lipsiți de rozul trandafiriu care înflorea de obicei în ei.

Puse castronul deoparte și își legănă mâna în fața ochilor verișoarei sale. Sabrina nici măcar nu clipi.

De-a dreptul speriată acum, Enid o scutură de umăr.

– Verișoară! Ce s-a întâmplat? Ce ți-a spus?

Sabrina clipi. Glasul de-abia i se auzea.

– Mi-a spus la ce mă pot aștepta în patul matrimonial.

– A, asta-i tot? Enid se trânti pe pat, apoi, amintindu-și situația, afișă o expresie îngrozită, făcând ochii mari. Este atât de înspăimântător?

Sabrina se cutremură.

– Oribil! Privirea i se concentră în cele din urmă pe un punct fix. Își făcu mâna căuș în jurul urechii lui Enid și îi șopti.

Enid scoase un icnet satisfăcut.

– Nu! Probabil că a glumit. Este imposibil ca el să pună... aia – glasul îi deveni un chiot entuziasmat – *acolo.*

Sabrina încuviință solemn, apoi îi mai șopti ceva la ureche.

– O, Dumnezeule! Enid își simți ochii dându-se peste cap la acel gând. Sabrina cotrobăi în buzunarul verișoarei sale, scoase sticla de săruri și i-o flutură pe sub nas. Enid își făcu aer cu mâna, ascunzându-și zâmbetul visător. Imaginează-ți că faci asta cu un asemenea mascul zdravăn... un animal.

Scuturându-se de șocul inițial, Sabrina sări din pat și începu să pășească agitată.

– A, și ăsta este doar începutul. Devine mai rău. Mult mai rău. Poate că ar trebui să mă sinucid. După ce voi fi moartă, mă pot așeza în salon îmbrăcată în rochia de mireasă. *Papa* îmi poate săruta obrajii palizi și reci dacă îndrăznește.

Lacrimi noi țâșniră în ochii lui Enid, pricinuite de gândul că nobila ei verișoară avea să își găsească un sfârșit atât de josnic.

– Poate că Morgan nu este monstrul pe care ți-l imaginezi tu. Poate vreo parte din el este dispusă să își ia o soție?

– Fără îndoială. Și mulțumită mamei, știu exact care parte.

Consumându-și rezerva de energie, Sabrina se târî înapoi în pat și se așeză lângă Enid.

– Am jurat că nu îi voi oferi nici măcar un moment de plăcere, dar se pare că un bărbat își caută plăcerea în orice mod vrea și voința unei femei nu înseamnă nimic. Morgan mă disprețuia chiar dinainte să creadă că noi i-am ucis tatăl. Ce îl va împiedica să își verse furia asupra mea? Dacă va decide să mă facă să plătesc pentru toate crimele comise de clanul Cameron împotriva familiei lui, atât reale, cât și închipuite?

Enid văzu chipul lui Morgan în minte – rigid, amenințător, frumos chiar și când se schimonosea. Se înfioră.

– Cât de mult trebuie să îl urăști!

Sabrina își plecă privirea.

– Mă rog la Dumnezeu să o pot face.

Nu lipsa lacrimilor verișoarei ei îi sfâșia inima lui Enid, ci disperarea ei tăcută. Mângâie părul Sabrinei. Era moale și des, mult mai minunat decât propriul păr blond și sârmos.

Sabrina era cea curajoasă. Fusese prietena lui Enid încă de când se cunoscuseră prima oară. Rușinată de faptul că fusese izgonită din Londra, Enid se strecura în camera ei ori de câte ori un păianjen gras și păros o încolțea în pat. Sabrina era cea care îl lua cu calm pe micuțul confuz și îl ducea la fereastră înainte de a șterge lacrimile isterice ale lui Enid. Acum frustrarea o năpădi. Chiar dacă ar exista ceva ce putea face pentru a o ajuta pe Sabrina, știa că i-ar lipsi curajul să o facă.

Neputincioasă, o bătu pe Sabrina pe umăr, uitând de castronul cu legume, care se rostogoli pe covor. O ciupercă otrăvitoare și durdulie se rostogoli la piciorul lui Enid.

În timp ce se aplecă să o ridice, ochii palizi i se mijiră cu o hotărâre aprigă pe care Sabrina nu ar fi recunoscut-o.

– Poate Morgan al tău va descoperi că gustul răzbunării este mai amar decât se așteaptă.

Morgan se împiedică de prag, mormăind o înjurătură ce atrase în direcția lui capetele tuturor din biserica luminată de lumânări.

Ranald pășea în urma sa. Mirele își îndreptă umerii, avertizând tacit fiecare membru Cameron care venise să asiste la această farsă de nuntă că primul lor chicot pe seama unui MacDonnell avea să fie și ultimul.

Era un miracol că putea merge cu bucățile alea nenorocite din piele legate de picioare. Nu avea nevoie de sandale! Tălpile încălțărilor lui fuseseră tăbăcite de cât hoinărise, toată viața lui, peste câmpuri și dealuri, pietre și buruieni. Dacă viitoarea lui soacră nu ar fi înfruntat batjocura oamenilor săi pentru a i le aduce, Morgan ar fi cedat tentației de a le azvârli în cristelniță.

Ar fi trebuit să știe că oamenii lui nu puneau nimic bun la cale în acea după-amiază, când se cufundară într-o tăcere uimită. Îl tachinaseră fără milă încă de când se spălase atât pe sine, cât și tartanul, în apele înghețate ale unui pârâu năvalnic.

El le parase șicanele în timp ce își atârna hainele la uscat, pe creanga unui copac.

– Morgan este aproape la fel de frumușel ca Randal când este curat, nu-i așa? Va fi o mireasă frumoasă pentru târâtura Cameron.

– Ai grijă, băiete, chestia aia dintre picioarele tale o să se micșoreze dacă se udă.

– Asta s-a întâmplat cu a ta, Fergus? răspunse el vesel înainte să se întoarcă cu fața spre cei care-l tachinau, cu mâinile în șolduri, gol, ud leoarcă și expunând dovada clară că Fergus era un mincinos nerușinat.

Doar că nu Fergus era cel care stătea în vârful dealului, ci Elizabeth Cameron, cu un coș atârnându-i pe un braț și o servitoare făcându-se mică în urma ei. Stăpâna conacului Cameron nu clipi, nici nu roși la vederea lui.

Morgan de-abia avu timp să își înfășoare tartanul umed și rece în jurul șoldurilor când o pereche de sandale îl lovi în piept.

– Nu găsesc nicăieri în sat pantofi care să se potrivească hălcilor alea de carne cărora le spui picioare, dar nu voi sta cu mâinile în sân, privindu-mi singura fiică măritându-se cu un sălbatic desculț.

Cu aceste cuvinte, se întorsese pe călcâie și pornise mărșăluind înapoi spre conac, ignorând regește fluierăturile, aplauzele și huiduielile apreciative care o urmară.

Lui Morgan îi ardeau urechile când își aminti. Se întrebă dacă Sabrina moștenise talentul mamei ei de a-l face să arate ca un prost.

Se concentră să pună un picior înaintea celuilalt. Nu mai călcase într-o biserică din ultima vară petrecută pe domeniul Cameron. Atmosfera aceasta de venerație îl vlăguia.

Ranald dădu glas, asemenea unui ecou, gândurilor lui.

– Al naibii de liniște aici, șopti el. Ar fi trebuit să îmi aduc cimpoiul.

– Șșt, rosti Morgan printre dinți. Dă-ți jos bereta!

Ranald își scoase pălăria dichisită și o strânse la piept, privind vitraliile înguste de parcă s-ar fi așteptat ca Iisus și apostolii săi să creeze o ambuscadă. Morgan luase înțeleapta decizie de a lăsa restul clanului lângă butoaiele de bere puse la dispoziție de Dougal. Cu Angus mort, Ranadal era cea mai apropiată persoană pe care o mai avea de o familie adevărată, și fusese alegerea lui Morgan să îl aibă alături drept martor al jurămintelor sale.

Un junghi neașteptat de singurătate îl copleși. Simțea lipsa înțelepciunii șirete a tatălui său și a limbii lui înțepătoare. Oamenilor lui nu le păsa de altceva decât de desfrâu, cea mai mare îngrijorare a lor fiind de unde avea să vină următoarea carafă de bere. Dacă Angus ar fi fost în viață, cel puțin ar fi avut cu cine să vorbească despre decizia lui. Dar dacă Angus ar fi trăit, Morgan nu ar fi străbătut acest culoar ce părea nesfârșit spre altar.

Dougal Cameron stătea la capătul acelui drum, cu chipul bărbos la fel de senin ca al unui înger. Morgan își reținu un geamăt, sfâșiat între suspiciune și nesiguranță. Oare această căsătorie era doar un truc pentru a-i distrage atenția de la complicitatea lui Dougal în asasinarea lui Angus? Dar un tată ar trebui să fie nebun să-și încredințeze fiica unui bărbat care ar avea puterea legală de a cere cea mai crudă recompensă, fără nici o teamă de represalii. Iar Dougal Cameron nu era nebun.

Poate că oamenii lui erau dispuși să îl condamne pe Dougal și să anticipeze bucuroși răzbunarea pe care Morgan ar putea-o abate asupra fiicei fragile a lui Cameron, dar el găsea prea multe defecte în această teorie pentru a-l satisface.

De asemenea, îi scutise de un public, invitând doar rudele apropiate. Pe măsură ce Morgan se apropia de altar, o femeie blondă,

cu ochii umflați, frământând un buchet de flori ofilite, păși în lateral pentru a o dezvălui pe mireasa care îl aștepta.

Brusc panicat, Morgan încremeni în loc, făcându-l pe Ranald să se împiedice și să înjure. O *mireasă*. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se presupunea că trebuia să facă el cu o mireasă? Oamenii lui îi oferiseră sugestii nenumărate în ultimele câteva ore, nici una dintre ele nemeritând să fie repetată în casa Domnului. Dar nici unul dintre acei bărbați nu aprecia sacrificiul pe care era pe punctul să îl facă. Să se lege de clanul Cameron prin această alianță avea să le aducă pacea și să le ofere timpul necesar pentru a reconstrui gloria de odinioară a clanului MacDonnell.

Sudoarea i se prelingea pe frunte. „Dougal ar fi trebuit să mă lase să putrezesc în temniță." Cu siguranță că viața lui se terminase de acum, distrusă nu de lanțuri de fier, ci de căsătorie.

Ironia nu îi scăpă. Spre deosebire de majoritatea membrilor clanului său, Morgan întotdeauna avusese grijă unde își risipise sămânța, ca nu cumva libertatea să îi fie furată sau viața sfârșită de vreun *papa* furios cu o muschetă.

Acum, din cauza ideii scrântite a lui Dougal de compensație cinstită, era condamnat pentru o crimă pe care nu o comisese. Încă.

Luptându-se cu dorința de a fugi, înaintă curajos spre altar. Nici un om să nu spună vreodată că Morgan MacDonnell se teme, în special de o răsfățată de fată. În timp ce se apropia de altar, Sabrina se încrunta la el. Expresia ei îl uimi, până când își dădu seama că fața ei oglindea propria lui încruntare. Un nor de satin de culoarea cerului de primăvară o învăluia.

Preotul le porunci amândurora să îngenuncheze. Morgan rămase încordat în poziție de drepți. Un MacDonnell nu îngenunchea înaintea nimănui. Nici măcar a unui om de-al lui Dumnezeu. Sabrina se aplecă, apoi se îndreptă când își dădu seama că Morgan nu făcuse nici o mișcare, neavând de gând să se supună. Se încruntară unul la altul, nici unul nedorind să fie primul care să îngenuncheze. Preotul își dădu ochii peste cap, privind spre cer, căutând parcă un ajutor divin.

Nu fu Dumnezeu, ci Dougal, cel care puse o mână fermă pe umerii lor și îi îndemnă să îngenuncheze.

– Vreți să vă țineți de mâini? Vă rog? adăugă preotul, o notă mieroasă strecurându-se în glasul său.

Morgan își petrecuse jumătate din viață ținând-o la distanță pe această fată. Părul ei despletit îi ascundea expresia în timp ce el îi luă mâinile într-ale lui. O cunună din trandafiri tomnatici îi împodobea fruntea. Mireasma lor pătrunzătoare îi ațâță ceva mai mult decât simțurile.

În timp ce preotul turuia vrute și nevrute deasupra lor, Morgan studie mâinile Sabrinei. Erau reci și catifelate în strânsoarea lui aspră, atât de delicate încât se temu să nu le rupă din pură neîndemânare. O imagine răsări nepoftită în mintea sa – aceleași mâini mângâind, alunecând și dansând ca niște aripi de catifea pe pielea lui înfierbântată.

Sabrina își recită jurămintele, glasul fiindu-i calm și lipsit de pasiune. Când buzele ei generoase se crispară într-o linie subțire, Morgan simți un fior de regret. Dacă la prima lor întâlnire ar fi strâns-o în brațe, i-ar fi șters lacrimile de copil și i-ar fi acceptat mâna întinsă în semn de prietenie, această zi ar fi putut fi una de sărbătoare atât pentru Cameron, cât și pentru MacDonnell. În schimb, alesese să o facă să îl urască. Și judecând după expresia ei înverșunată, reușise pe deplin.

Dar poate că nu era prea târziu s-o îmbuneze, se gândi el. Oare tandrețea nu ar fi cea mai eficientă armă, din moment ce era ultimul lucru la care Sabrina s-ar aștepta din partea lui? Morgan deja se felicita pentru ingeniozitate când preotul îi ceru să își recite jurămintele.

Morgan se poticni în cuvintele stranii, apoi un fior rece de groază îl străbătu din nou când fu rugat să pecetluiască jurămintele cu un inel. Nu avea nici un inel.

– Poftim, băiete, șopti Dougal, punându-i inelul de logodnă cu pecetea Cameron în palmă. Acum îți aparține.

Inelul din aur îi îngreună palma. Morgan se holbă la el, simbolul a tot ce detesta. Era țipător, ostentativ și destul de valoros încât să-i hrănească oamenii timp de un an. Rubinul licărea ca un strop mare de sânge. Sângele clanului MacDonnell vărsat de secole întregi de către Cameroni. Primul impuls fu să i-l arunce lui Dougal în fața îngâmfată.

Dar Sabrina deja își întinsese degetul subțire. Un sentiment cumplit de posesivitate puse stăpânire pe el. Tandru sau nu, în această seară sângele unui Cameron va fi vărsat, când el avea

să îi dea ceva ce avea să îi unească mai mult decât orice jurământ sau bucată de aur. Îi împinse inelul pe deget mai dur decât intenționase.

Se ridicară, iar preotul îi oferi permisiunea de a-și săruta mireasa.

Morgan fu tentat să râdă. Sabrina închisese strâns ochii și chipul i se schimonosi de o asemenea teamă, încât era evident că se aștepta ca un asalt din partea lui MacDonnell să o înfiereze înaintea familiei ei și a lui Dumnezeu.

Ar fi un moment bun să își testeze puterea armelor, decise Morgan. Ignorând privirile încruntate și răutăcioase ale fraților ei, cuprinse chipul Sabrinei în mâini și își puse blând buzele peste ale ei. Luate prin surprindere, buzele Sabrinei se întredeschiseră la atingerea lui. Limbile li se atinseră, gestul fiind parcă o promisiune subtilă a plăcerilor ce aveau să urmeze. Când se retrase, uimirea confuză de pe chipul ei îl făcu să se simtă de parcă tocmai se transformase din căpcăun în prinț înaintea ochilor ei.

Asemenea *Frumoasei din pădurea adormită*, trezită de primul sărut într-una dintre poveștile preferate ale mamei sale, Sabrina se dezmetici din vraja paralizantă a trădării tatălui ei pentru a se trezi căsătorită cu un păgân uriaș care mirosea a soare și a pini. Se holba tăcută la acul din os care îi ținea kiltul strâns.

– Ce s-a întâmplat, fetițo? se aplecă el și îi șopti: Nu ai mai văzut niciodată un ac?

– Este din os de om? Sabrina își trecu degetul peste el.

Buzele lui Morgan îi atinseră părul, cuibărindu-se adânc pentru a-i găsi urechea. Glasul îi deveni intens.

– Da. I-a aparținut primei mele soții. Era teribil de curioasă. Mereu își băga degetele mititele pe unde nu le era locul.

Sabrina își retrase grăbită mâna, încleștând-o într-un pumn protector înainte de a-și da seama că ochii lui Morgan licăreau amuzați, suprimându-și un hohot de râs. Greutatea stranie a inelului Cameron tăia în carnea ei.

Apoi fură despărțiți, Sabrina pentru a îndura îmbrățișarea înlăcrimată a mamei sale, iar Morgan pentru a accepta felicitările dușmănoase. Dougal rămase în spatele lor, radiind de mândrie părintească.

Ranald profită de haos pentru a o apleca pe Enid peste brațul său și a o săruta pătimaș. Morgan bănuia că biata fată era pe punctul să leșine, pentru că nu părea să opună prea multă rezistență. Îl înșfăcă pe vărul său de kilt și îl împinse spre ușă, lăsând-o pe blonda năucită să respire.

– Hei! Ce naiba e cu graba asta? Eu nu am sărutat încă mireasa! protestă Ranald.

– Nici n-o s-o faci, izbucni Morgan. Nu cât trăiesc eu. Porni grăbit după Ranald, crezând că ar mai putea exista o șansă de a scăpa de acest ritual barbar cu o fărâmă de mândrie intactă.

Speranțele i se stinseră când preotul păși în calea lui și îi împinse o pană în mână, apoi îl ghidă către registrul cu coperte din piele ce stătea deschis la altar.

– Poftim, băiete! Scrie-ți numele aici și căsătoria va deveni oficială.

Sabrina se eliberă din îmbrățișarea mamei sale și îl văzu pe Morgan stând nemișcat înaintea altarului, strângând o pană în pumn asemenea mânerului unei securi. O ușoară roșeață îi cuprinsese gâtul.

Mai văzuse acea roșeață înainte. Într-o amiază ploioasă de vară, când Brian aruncase *Iliada* spre el și insistase că era rândul lui să citească. Ea începuse să protesteze, spunând că fratele ei o sărise, dar răul fusese făcut. Morgan aruncase cartea, apoi ieșise cu pași mari din seră, nemaintorcându-se vreodată, decât pentru a se furișa în umbre atunci când credea că nu îl vede nimeni. Dar Sabrina îl văzuse. Și își aminti.

Împingându-l pe preotul uimit din calea ei, se grăbi să ajungă lângă soțul ei și îi aruncă un rânjet diabolic.

– Este prea târziu să te mai răzgândești acum. Nu mai poți scăpa de mine.

Prefăcându-se că îl bate ușor pe mână, Sabrina îi aranjă degetele în jurul penei, o cufundă în cerneală și îi ghidă pumnul, ajutându-l să își scrie numele. Apoi luă pana dintre degetele lui încordate și își scrise și ea numele dedesubt cu o înfloritură.

Încă încruntându-se, Morgan se aplecă pentru a studia buclele neîndemânatice și spiralele elegante care alcătuiau numele lor. Sabrina aruncă o mână de nisip peste semnături înainte ca nasul

lui să atingă cerneala proaspătă. Cununa de trandafiri i se înclină, alunecându-i pe un ochi.

Morgan se îndreptă încet. Conștientă de privirile curioase ale celorlalți, Sabrina își menținu zâmbetul luminos și se îmbărbătă, pregătindu-se pentru respingerea blestemată care îi întâmpina întotdeauna încercările de a se împrieteni cu el.

Morgan își lăsă ușor capul într-o parte, studiind-o de sub genele roșcate, apoi se aplecă și îi îndreptă cu blândețe cununa de flori. O petală rebelă îi rămase pe degete. Linia dură a buzelor lui nu tremură nici o clipă, dar un ochi verde și sclipitor se închise, apoi se deschise cu o căutătură tăcută, făcând mintea Sabrinei să se învârtă.

Dumnezeule mare, ajută-mă! se rugă ea. Morgan MacDonnell îi făcuse cu ochiul.

Faptul că Morgan îi făcuse cu ochiul fu doar începutul chinului Sabrinei.

Stătea întinsă pe spate în patul străin, cuverturile groase acoperind-o până la bărbie. Baldachinul vibra la unison cu tremuraturile ei în timp ce aștepta ca mirele să sosească. Afară, lângă ușa închisă, Pugsley scoase un scâncet trist, păzind-o. Fără îndoială, îngrozită de gândul că patul neprihănit al fiicei ei avea să fie pângărit de masculinitatea copleșitoare a lui Morgan, mama ei îi ascunsese într-o cameră din capătul îndepărtat al aripii de est. Degeaba se lăudase Morgan mai devreme, de aici nimeni nu ar putea-o auzi țipând.

Toate răutățile lui din copilărie păleau în comparație cu blândețea diabolică pe care i-o arătase în acea seară. *Simțise primul* gust dulce-amărui al pierzaniei când el îi trăsese scaunul la masă atunci când venise ora cinei. Ea se așezase încet, așteptându-se să cadă când el avea să o păcălească în ultima secundă. În schimb, Morgan îi netezise șervetul pe genunchi și îi lustruise tacâmurile cu tartanul său înainte de a le declara potrivite pentru buzele ei frumoase.

Șterpelise pentru ea bucățele de carne de oaie și potârniche din farfuriile fraților ei. Îi șterse picături imaginare de vin de pe bărbie. Fu politicos chiar și cu Enid, smulgându-i un zâmbet când lăudă tocana de ciuperci pe care ea i-o recomandă cu timiditate.

În cele din urmă, când se aplecase spre ea și o întrebase cu nevinovăție dacă ar vrea să îi lingă cârnatul, nervii zdrențuiți ai Sabrinei cedară. Răsturnând pocalul pe care el i-l reumpluse cu atâta amabilitate, se ridicase brusc și plecase de la masă, ignorându-i strigătul îngrijorat.

Chiar îi oferise timp suficient să se pregătească pentru sosirea lui în dormitor. Dar Sabrina știa că putea să se pregătească o viață întreagă și tot nu ar fi cu adevărat gata pentru străinul masiv și periculos care era acum soțul ei. Minutele treceau, măsurate de bătăile surde ale inimii sale. Degetele de la picioare îi zvâcneau sub pături. Când avea să sosească Morgan, Sabrina îi va sugera să discute cu calm termenii acestei căsnicii, o căsnicie despre care fuseseră amândoi de acord că va fi lipsită de plăcerile și intimitățile împărtășite de obicei de cuplurile căsătorite. Se încruntă. Morgan fusese de acord, nu-i așa?

Împotriva propriei voințe, mintea îi zăbovi asupra lucrurilor pe care i le spusese mama ei mai devreme. Cu greu îi venea să creadă că un preot de-al lui Dumnezeu îi dăduse lui Morgan dreptul să comită acele acte sinistre și misterioase asupra trupului ei. Imaginile i se perindau prin minte. Nerușinate. Splendide. Șocante. Dar și mai deranjantă era vraja tandră pe care mama ei îi sugerase să o arunce asupra lui Morgan. Vrăji pentru a-i îmblânzi temperamentul, pentru a-l face să i se supună. Farmece pe care le-ar putea țese în jurul acelui trup masiv și rebel cu mâinile și picioarele ei... cu gura. Sabrina își făcu aer cu păturile, apoi sări din pat, de parcă gândurile rușinoase îi däduseră foc.

Deschise fereastra; o rafală de vânt rece îi alină fruntea fierbinte. Toamna trecea repede, alungată de mâna necruțătoare a iernii. MacDonnellii petreceau din nou. Din acest colț al conacului, fu nevoită să-și ciulească urechile să le audă bucuria, dar apoi vântul își schimbă direcția, purtând pe aripile sale o voce de om beat zbierând un cântec...

Da, fiule, nu e un truc să satisfaci târfele!
Ridică-i fustele, flăcău, și dă-i tot ce...

Sabrina închise degrabă fereastra și alergă în pat, simțind din nou fiori reci pe șira spinării. Își trase pătura peste cap

în încercarea zadarnică de a înăbuși ropotul asurzitor al pașilor care se apropiau de ușă. După câteva minute, își dădu seama că era doar inima ei, bubuindu-i în urechi.

Aruncă un ochi pe sub pătură. Chiar și Pugsley își încheiase tura de veghe. Sforăitul său netulburat pătrundea prin ușă. Sabrina se trânti pe perne, epuizarea strecurându-i-se în trup asemenea unui drog. În timp ce pleoapele i se închideau, un ultim gând îi trecu prin minte.

Poate că Morgan nu venea.

Poate că avea să rămână afară, să petreacă cu clanul său, închinând ultima glumă nemiloasă în cinstea Sabrinei Cameron. Știa că ar trebui să se simtă ușurată, în schimb, își cuprinse trupul cu brațele, sperând că somnul avea să îi aline strania durere din inimă. Tocmai se cuibărise cu bărbia la piept, când ușa se deschise brusc.

Soțul ei umplea cadrul ușii.

Trânti ușa în nasul confuz al lui Pugsley și traversă încăperea. Ridică brațul cu o singură mișcare fluidă. Înainte ca Sabrina să fi văzut sabia din mâna sa, vârful letal îi amenință scobitura gâtului.

– Dezbracă-te, vrăjitoare vicleană, urlă el. În noaptea asta o să te fac soția mea sau o să mori în timp ce încerc.

Capitolul 7

Sabrina se măritase cu un nebun. Vârful sabiei tremura, iar Morgan se legăna în mod periculos. Ea se împinse în perne, îndepărtându-se de tăișul rece, și se întrebă dacă biserica ar recunoaște crima drept motiv pentru anularea căsătoriei.

– Vrăjitoare vicleană, repetă el, bombănind în barbă. Cum îndrăznești să stai acolo și să te chiorăști la mine atât de inocent? Nu ai nimic de spus în apărarea ta? Își miji ochii, de parcă îi era greu să se concentreze asupra ei. Un luciu ciudat îi acoperea ochii.

Mintea Sabrinei se învârtea. Îl văzuse pe Morgan bând doar apă la cină. Cedase mai târziu și se îmbătase împreună cu oamenii săi?

- Poate ar fi mai bine să decizi în ce ordine vrei să mă violezi și ucizi, spuse ea cu calm. Dacă nu iei sabia de la gâtul meu, ai să mă înțepi.

- Va fi plăcerea mea, fato. Cu sabie sau fără.

Sabrina luă cu grijă tăișul între două degete și îl împinse de lângă ea. Simpla mișcare îl dezechilibră pe Morgan, care se împletici, făcând un pas înapoi, legănând sabia în aer înainte de a se prinde de stâlpul patului. Pielea lui bronzată devenise cadaverică. Celălalt braț îi era pus peste stomac, parcă pentru a-l ține în loc.

„Poate că Morgan al tău va descoperi că gustul răzbunării este mai amar decât se așteaptă."

Amintirea cuvintelor ciudate ale lui Enid și dorința subită a verișoarei ei de a găti ciuperci trezi o bănuială cruntă în mintea Sabrinei.

Morgan se îndreptă cu un efort vizibil.

- Spune-mi, prințesă, *papa* al tău te-a folosit drept momeală sau tu, cu mâinile tale delicate, ai amestecat otrava?

Sabrina voia să se apere de acuzația lui, dar când Morgan se legănă pe picioare, ea se ridică în genunchi și se întinse spre el.

Morgan se feri.

- Stai departe de mine, diavoliță frumoasă! Dacă nu îmi oferi nici un răspuns, le voi căpăta cu forța din gâtul însângerat al tatălui tău.

Se repezi spre ușă, dar în scurtul moment de respiro, sabia devenise prea grea pentru brațul lui. O târî după el, scoțând așchii din lemnul șlefuit al podelei. Sabrina se dădu grăbită jos din pat, împiedicându-se de pături, și prinse cea mai apropiată parte din trupul lui la care putea ajunge - piciorul.

- Morgan, nu! Nu trebuie să faci asta!

O târî câțiva pași, dar ea se agăță de el cu toată puterea.

- Ascultă-mă, Morgan! Tata nu a avut nici o legătură cu otrăvirea!

Morgan își frecă fruntea de parcă ar fi putut să își maseze cuvintele acelea în creierul încețoșat. Privirea lui coborî încet pe a ei. Ochii i se fixară pe ea cu o claritate care îi îngheță sufletul.

Sabrina înghiți în sec. Nu avusese timp să se pregătească pentru acest moment. Cămașa de noapte i se ridicase. Muchia netedă a sabiei lui Morgan îi atingea coapsa. Mușchii de fier ai coapsei lui zvâcneau sub strânsoarea ei.

Sabrinei i se ridică părul pe ceafă când el spuse blând:

- Tu?

Sabrina își plecă privirea. Cum ar putea să o lase pe verișoara ei sfioasă să înfrunte furia acestui bărbat? Enid nu ar supraviețui nici măcar unei răbufniri fierbinți a temperamentului său. În afară de asta, Enid acționase nechibzuit în încercarea de a o proteja.

- Crezi ce vrei, Morgan MacDonnell, spuse ea încet. Întotdeauna ai făcut-o.

Privirea lui Morgan căzu pe ceafa ei. Un văl de bucle îi ascundea obrajii fierbinți ai Sabrinei în timp ce aștepta lovitura sabiei. Deschise gura pentru a cere îndurare, dar descoperi că vorbele nu voiau să vină. Și le reținuse de prea multe ori înainte.

- Știam că mă urăști, dar niciodată atât de mult, șopti Morgan. Căzu lângă ușă, de parcă acea confesiune nerostită a ei îl vlăguise de ultima fărâmă de putere.

Sabia căzu cu zgomot pe podea, iar el se sprijini de ușă în șezut, picioarele lungi fiindu-i întinse peste ale ei.

Sabrina își trase cămașa de noapte, împiedicând-o să se ridice mai mult, recunoscătoare pentru orice scuză de a scăpa de privirea lui tăioasă.

- Îl voi chema pe doctorul tatălui meu.

Mâna lui îi înșfăcă încheietura.

- Nu! Nu am de gând să le dau șansa acelor măcelari din Cameron să mă termine. Degetele i se încleștară pe încheietura ei în timp ce un alt spasm de durere îi schimonosi trăsăturile. Spune-mi un singur lucru. O să mor?

Amintindu-și de acea dată când Brian îi dăduse din neatenție lui Alex un amestec similar de ciuperci, Sabrina se strâmbă.

- Nu. Dar îți vei dori să fi murit.

Morgan gemu.

- Deja îmi doresc. Chipul îi devenise verde din cenușiu, iar broboane de sudoare îi acopereau fruntea. O, Dumnezeule! Se ridică în picioare clătinându-se, ținându-se de perete pentru sprijin. Teama i se citea în privire. Când se legănă înainte

și fu pe punctul de a cădea, Sabrina se aruncă spre el, poticnindu-și umărul în pieptul lui.

Morgan se feri de ea, împleticindu-se.

– Ieși afară! urlă el. Lasă-mă în pace!

Sabrina ezită.

Morgan făcu un pas amenințător spre ea.

– Te avertizez, fetițo! Nu îți voi da satisfacția să te bucuri de opera ta! Amenințarea îi fu distrusă când se împiedică de sabie și se prăbuși cu capul înainte pe podea. Mâna uriașă i se încleștă într-un pumn neputincios.

– Te rog, șopti el. Pleacă!

Sfâșiată de priveliștea uriașului căzut, Sabrina ieși din încăpere și închise ușa în urma ei. Se sprijini de ea, tresărind când încă un geamăt jos sparse tăcerea. Pugsley începu să îi lingă degetele de la picioare. Sabrina se lăsă pe vine, îngropându-și degetele în blana vărgată a câinelui.

Odinioară ar fi râs de Morgan. Acum suferea din pricina faptului că el o considera destul de nemiloasă încât să-l otrăvească.

Sunetele torturate încetară în cele din urmă. Sabrina atinse mânerul ușii cu degete șovăielnice. Își cunoștea prea bine tatăl pentru a crede în intimitatea pe care le-o permisese. Nu s-ar cuveni ca Alex sau Brian să treacă pe acolo și să o găsească ghemuită la ușa dormitorului lor matrimonial. Un gând și mai teribil îi trecu prin cap. Dacă nefericita de Enid îi dăduse lui Morgan o doză fatală de ciuperi otrăvitoare? Poate chiar în acel moment zăcea mort pe podeaua rece, cu ochii verzi încremeniți pe vecie într-o expresie acuzatoare.

Deschise ușa. Morgan zăcea întins pe podea, acolo unde îl lăsase, părul de culoarea spicelor fiindu-i umed de sudoare. Îngenunche lângă el, îndrăznind să îi dea tartanul la o parte și să își pună palma pe mușchii netezi și sculptați ai pieptului său. Ridicarea și coborârea plăpândă a pieptului îi smulse un suspin răgușit. Își coborî obrazul pe pielea aspră și caldă, tremurând de ușurare.

– Dă-te de pe mine!

Sabrina ridică încet capul, paralizată de disprețul din porunca răgușită.

– Mi-a mai rămas puțină mândrie. Nici măcar noi, alde MacDonnell, nu suntem atât de libidinoși încât să dorim o târâtură care mai degrabă ne-ar ucide decât să se culce cu noi.

În trupul lui Morgan se simțea tensiunea, dar nu făcu nici o mișcare să o împingă de lângă el. Ce ar face dacă Sabrina ar alege să pună acum în practică lecțiile mamei sale? I-ar îmblânzi temperamentul dacă ar îndrăzni să îi muște ușor buza de jos? I-ar domoli furia dacă ar simți atingerea ademenitoare a limbii ei pe gâtul lui? Sau ar considera-o o batjocură? Un afront adus mândriei periculoase pe care el o înălțase între ei ca pe un scut.

– Ce vrei de la mine? șopti ea, întrebarea fiind mult mai sinceră decât avea el să știe vreodată.

– Sabia.

Răspunsul lui tăios o trezi la realitate. Pentru Morgan, aceasta era o luptă, iar ea era inamicul. Sperând că nu avea să își piardă capul pentru supunerea sa, târî arma lângă el, fără să își dea seama până nu strânse degetele în jurul mânerului că era sabia de ceremonii a tatălui ei.

Glasul lui Morgan, meditativ și amar, părea ecoul gândurilor ei.

– Nu e sabia mea. Nici inelul meu. Nici măcar tu nu ești afurisita mea de nevastă.

Gemând de efort, își sprijini spatele de ușă.

– Nu poți petrece noaptea pe podeaua rece, protestă Sabrina. O să te îmbolnăvești. Ar trebui să te urci în pat.

– Cu tine? Hohotul său de râs îi dădu de înțeles că simpla sugestie era ofensatoare. Nu, mulțumesc. Aș prefera să trăiesc, să apuc răsăritul. Își puse sabia masivă peste genunchi.

Sabrina nu știa dacă Morgan voia ca sabia să îl apere de o ambuscadă sau de ea.

După câteva minute tensionate în care el nu dădu nici un semn că și-ar slăbi precauția, Sabrina se ghemui nefericită pe marginea patului, înghițindu-și lacrimile. Jurase să nu plângă niciodată pentru el, și nu avea de gând să înceapă acum. Ultima imagine pe care o văzu înainte de a cădea într-un somn agitat fu Morgan încruntându-se la ea de sub sprâncenele amenințătoare.

Un mormăit sinistru care avea să fie uitat până la răsăritul soarelui ajunse în visele ei chinuite.

– Dacă eu nu te pot avea, prințesă, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, nici ei nu te vor avea.

Dimineața următoare îl găsi pe Morgan privind-o pe dulcea asasină ghemuită în pat. Îi era greu să creadă că tatăl ei nu avusese nici un amestec în otrăvire. Privați de autoritatea căpeteniei lor, membrii clanului MacDonnell s-ar fi împrăștiat repede, lăsându-i pe cei din clanurile Cameron, Grant și Chisholm liberi să dezbine muntele ca un stol de vulturi hămesiți. Dar de ce s-ar fi folosit Dougal de pretextul unei nunți când ar fi putut să îl ucidă direct sau să îl lase să putrezească în temniță?

Morgan oftă, forțat să accepte că, probabil, Sabrina acționase pe cont propriu. Se crezuse bine înarmat împotriva trădării clanului inamic, dar conștientizarea acelui fapt ustură precum sarea peste rana proaspătă a morții tatălui său.

Putea doar să își închipuie ce s-ar fi putut întâmpla dacă ea ar fi îndrăznit să comită acea trădare în timp ce era înconjurat de oamenii săi. Ar fi putut să o ucidă când el era încă prea slăbit pentru a o proteja. Îl întristă să-și închipuie obrajii ei îmbujorați căpătând o nuanță cadaverică.

Părul negru îi era învolburat pe pernă, creând un contrast izbitor cu tenul ei crem-rozaliu. Dormise fără să se înveleasca cu pătura, iar răcoarea dimineții pătrunsese în cameră. Privirea îi coborî pe trupul ei. Partea de sus a cămășii de noapte îi era lipită de vârfurile încrețite ale sânilor. Poalele i se ridicaseră până la coapse. Lui Morgan îi fu foarte ușor să-și închipuie unul dintre degetele sale aspre mângâindu-i sfârcul obraznic și încă unul strecurându-se în despicătura caldă și ademenitoare dintre picioarele ei.

Se îndepărtă de pat, reținându-și o înjurătură. Era soția lui, și totuși, asemenea inelului, sabiei și însăși vieții lui, îi aparținea doar datorită bunăvoinței lui Dougal Cameron. Și nici un MacDonnell nu se mulțumise vreodată cu un act de caritate. Mai ales nu cu caritatea dușmanului său.

Dar Morgan avea o problemă mult mai urgentă decât zvâcnirea sălbatică și dornică dintre coapsele sale. Îndrăznea să îi ofere Sabrinei șansa să le spună tuturor că mariajul lor nu fusese consumat? Oare era și acesta unul dintre trucurile inteligente ale Sabrinei și ale tatălui ei – să îi defăimeze bărbăția? Una dintre cele mai importante obligații ale unei căpetenii era să asigure un moștenitor pentru clanul său. Chipul i se întunecă atunci când și-o închipui relatând grăbită detaliile rușinoase ale nopții nunții.

Și-i putea imagina pe ceilalți smulgând-o din brațele lui, aruncându-l înapoi în gaura umedă și rece de sub turn sau, și mai rău, pârât oamenilor lui pentru a se confrunta cu disprețul lor.

Morgan se răsuci pe călcâie, încleștându-și pumnii. Ea era mireasa lui. Trebuia să o dezvirgineze. Era mai mult decât dreptul său, era datoria lui. Odată ce căsătoria avea să fie consumată, nici Dougal Cameron, nici regele Angliei, nici măcar însuși Dumnezeu Atotputernicul nu ar îndrăzni să o ia de lângă el. Viitorul pașnic al clanului său va fi asigurat.

Sabrina se foi, încleștându-și pumnul lângă buzele întredeschise. În somn părea atât de mică, de neajutorată și de încrezătoare! Știa că i-ar putea acoperi gura cu mâna și depărta coapsele pentru a-și face loc înainte ca ea să apuce să țipe. Dar, spre deosebire de alți membri ai clanului său, Morgan nu era de acord cu violul.

Miji ochii. Nu trebuia să se gândească la asta ca la viol. Trebuia să o vadă ca pe o datorie. Avea să rămână calm și detașat, de parcă pur și simplu ar fi efectuat o procedură dureroasă, dar necesară, așa cum făcuse de sute de ori pentru oamenii săi. Ca și cum ar cauteriza o rană sau ar scoate un glonț dintr-un umăr purulent.

Sau ar silui trupul delicat și nebănuitor al soției sale, cufundându-se în învelișul ei mătăsos până când Sabrina avea să geamă și să se zvârcolească sub el.

Gura i se uscă și își simți mâinile tremurând când se așeză pe pat, lângă ea. Își plimbă degetele peste mătasea ispititoare a părului ei, împletindu-i firele în jurul mâinilor sale, așa cum visase să facă în toate nopțile acelea reci și pustii din temniță.

Morgan s-ar fi putut retrage când ochii Sabrinei începură să se deschidă, pentru a nu fi prins în flagrant, dar încremeni parcă din pricina unei răni fatale la vederea tandreții acelui zâmbet, rezultat al descoperirii făcute de ochii ei deschiși.

Capitolul 8

Sabrina se trezi și descoperi că era captivă într-o pânză croită între părul ei și pumnii lui Morgan. Nu era pic de violență în strânsoarea lui, doar o hotărâre blândă, țintuind-o pe pernă și împiedicând o scăpare pe care nu era sigură că și-o dorea. Bronzul viguros îi revenise pe chip, alungând toate urmele bolii. Doar ochii injectați trădau lipsa somnului din noaptea trecută. Avea kiltul înfășurat în jurul lui în pliuri netede, iar respirația îi mirosea a scorțișoară și cuișoare.

Sabrina zâmbi cu o plăcere sinceră să îl vadă arătând atât de sănătos, dar zâmbetul îi șovăi sub privirea lui sumbră. Simți că se clatină pe marginea subțire și abruptă a unei prăpăstii periculoase.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, fetițo! Mă tem că încă nu ești văduvă.

– Nici nu intenționam să fiu.

– Atunci, gătitul tău lasă de dorit. Îi strânse părul puțin mai tare, încă nebruscând-o, doar pentru a o avertiza că era acolo. Și ce intenționai?

Privirea lui somnoroasă o ținea captivă. Doar câțiva centimetri le despărțeau buzele. Un adevăr bâlbâit fu tot ce reuși Sabrina să îngaime.

– Eu... eu... Eu mă temeam să fiu singură cu tine.

El se încruntă.

– Mă crezi așa un monstru?

Sinceritatea lui neașteptată doar reuși să crească ritmul sacadat al vocii ei.

– Mi-ai dat vreodată motiv să cred altceva?

Morgan își aplecă ușor capul.

– Poate că ar fi timpul să-ți dau un motiv.

Buzele îi coborâră pe ale ei, conturul lor ferm și mătăsos topindu-i gura sub a lui. Degetele îi mângâiau obrajii, convingând-o să se deschidă pentru el, să răspundă limbii lui cu o mângâiere. Mirosul lui înviorător îi trezi simțurile; limba lui se cufundă adânc în gura ei.

De pe coridor, de dincolo de ușă, se auziră pași tainici și un scâncet canin de întâmpinare, degrabă înăbușit. Morgan ridică imediat capul; privirea i se înăspri. Palma luă locul buzelor peste gura ei, înăbușind un țipăt interogator.

Morgan știa că timpul îi expirase. Privi în ochii albaștri și timizi de deasupra mâinii sale, știind că avea doar câteva secunde la dispoziție pentru a face alegerea care i-ar putea atrage ura veșnică a soției sale. Poate că îl iertase într-un final pentru că îi vârâse părul în călimara cu cerneală sau pentru că îi folosise corsajul pe post de praștie, dar avea bănuiala că dacă ar fi siluit-o în timp ce la ușă era unul din frații ei, acela nu ar fi un păcat atât de ușor de absolvit.

Îi ridică mâna de pe gură.

– Gemi, șopti el.

– Ți-ai pierdut...?

– La naiba, femeie, gemi! izbucni Morgan.

Sabrina scoase un sunet vlăguit, mai degrabă un chițăit decât un geamăt.

Morgan își coborî dezgustat privirea.

– Făceam fetele să geamă mai tare de atât când aveam doisprezece ani.

Nu fu lucrul cel mai potrivit pe care să îl spună, iar Morgan își dădu seama de asta în secunda în care îi văzu ochii scăpărând de furie. Buzele i se încordară într-o linie încăpățânată, de parcă nu avea de gând să mai deschidă gura pentru un alt sunet.

Morgan ezită. Coridorul era liniștit. Prea liniștit. Tăcerea era palpabilă. Scuturând din cap, spuse:

– Foarte bine, fetițo. Nu îmi dai de ales.

Cu aceste cuvinte de avertizare, Morgan se hotărî să folosească fiecare truc pe care îl știa pentru a-i smulge Sabrinei un țipăt pasional și convingător din gâtul încăpățânat. Împreunându-și mâinile cu ale ei, îi țintui brațele deasupra capului și începu să se legene între picioarele sale, mișcându-se de parcă ar fi făcut dragoste, până când patul începu să scârțâie puternic, gemetele devenindu-i mai serioase.

Salteaua nu îi oferea Sabrinei nici o scăpare din calea asaltului provocator al lui Morgan. Se simțea de parcă se sufoca sub trupul lui masiv și dur. Consecințele acțiunilor sale nesocotite

se manifestau cu o rapiditate devastatoare. Un scâncet gâfâit îi scăpă în timp ce dovada rigidă a nevoii lui se freca de locul delicat dintre coapsele ei, împingând și mângâind până când nici tartanul, nici cămașa de noapte nu mai puteau împiedica valurile de plăcere ce radiau din partea de jos a trupului ei, răvășindu-i creierul.

– Spune că mă vrei, Sabrina. Glasul răgușit al lui Morgan îi invadă urechea, trezindu-i simțurile amorțite.

Scutură din cap un refuz mut, luptându-se să își păstreze intactă voința deja zdrențuită.

– Spune-o!

El îi tortură urechea cu limba umedă și aspră, iar cuvintele îi scăpară Sabrinei, țipătul ei atingând apogeul într-o notă spartă.

Morgan încremeni. Lacrimile tremurau pe genele Sabrinei, dar nu i se prelinseră pe obraji în timp ce aștepta ca el să se bucure de reușită, să încheie acel proces păcătos de seducție care avea să o lase mai dărâmată și mai umilită decât o bătaie zdravănă. Morgan nu făcu nici una, nici alta. După ce ascultă labele lui Pugsley tropăind pe coridor, se rostogoli de pe trupul ei năucit și scoase un pumnal micuț din faldurile kiltului. Sabrina căscă ochii mari.

Se sprijini pe coate cu o fascinație îngrozită, privind cum Morgan își încleștează pumnul și trasează cu pumnalul o dâră pe interiorul brațului, tăind în carne fără să tresară. Ridică apoi brațul, împroșcând stropi de sânge peste așternuturile imaculate.

Privirile li se întâlniră.

– Dovada virginității tale, nu le voi oferi nici o scuză să te ia înapoi. Dacă prețul păcii este să fiu însurat cu o prințesă, atunci nu am de ales decât să îl plătesc. Chiar de-ar fi nevoie să îmi vărs și ultimul strop de sânge. Își opri hemoragia cu tivul cearșafului, apoi îi cuprinse bărbia între degete. Dacă îndrăznești să mă contrazici în fața tatălui tău sau a oamenilor mei, te voi târî în cel mai apropiat colț și voi face ca această dovadă să fie adevărată. Apoi nu va mai exista nici o îndoială în mintea nimănui, inclusiv în a ta, că îi aparții lui Morgan MacDonnell.

Răceala lui o uimi pe Sabrina. Inima și trupul ei încă zvâcneau în ritmul fascinant pe care îl stabilise el. Plămânii îi pompau aer asemenea unui burduf rupt.

Morgan își aranjă pledul, calm și indiferent ca un ghețar cu ochii verzi.

– Să fii gata de călătorie cu tot cu bagaje până la amiază. Nu petrec nici o clipă mai mult decât este necesar la mâna tatălui tău. Îi aruncă o privire furișă. Nu fi atât de tristă, fetițo! Te voi trimite înapoi acasă de îndată ce îmi vei dărui un fiu. Nici măcar Dougal Cameron nu ar îndrăzni să declare război propriului nepot.

Indignarea Sabrinei se împleti cu groaza.

– Te aștepți să fac un copil, să ți-l las ca pe un cățeluș și apoi să fug acasă la *papa*? Ți-a trecut vreodată prin cap că un copil are nevoie de mama lui?

Morgan ridică din umeri, dar îi evită privirea.

– Eu nu am avut niciodată nevoie. Flăcăul își poate petrece verile în Cameron, ca mine.

– Cât de generos din partea ta! Și dacă se întâmplă marea dezonoare de a-ți dărui o fiică? Ce se va întâmpla atunci? Mândria ta de MacDonnell va putea să suporte lovitura?

El nu se deranjă să răspundă. Plecă, tartanul învolburându-se în urma lui, lăsând-o pe Sabrina holbându-se la ușă și nevenindu-i să creadă.

Se aruncă înapoi între perne, tremurând. Cum putea să plece pur și simplu și să o lase așa – îndurerată, pustiită, tânjind după o atingere care nu avea să vină? Dar ce mod mai bun de a o pedepsi decât să zgândărească flăcările unei dorințe pe care ea nu putea să îi permită vreodată să i-o satisfacă? Jurase să nu îi ofere nici un moment de plăcere, doar pentru a descoperi că nu de plăcerea lui se temea, ci de a ei.

Se feri de așternuturile pătate, disprețuind minciuna odioasă pe care o reprezentau. I se părea atât de respingătoare încât preferase să se mutileze decât să împartă patul cu soția sa? Îi spusese dureros de clar ce voia de la ea, un fiu, nu trupul ei. Îmbrățișă o pernă la piept, încercând în zadar să domolească zbuciumul sălbatic al inimii și durerea surdă dintre picioare. Nu ar fi trebuit să se aștepte la mai mult de la un bărbat ca Morgan. O parodie de căsătorie, o bătaie crudă de joc la adresa actului delicat ce ar trebui să îi unească pe soți.

Rubinul sângeriu îi făcu cu ochiul, compătimind-o parcă. Sabrina se înșelase în toți acei ani. Morgan MacDonnell era mai nemilos decât orice monstru.

Morgan ajunsese în grădina pustie înainte să se vadă cât îl costase faptul că se stăpânise. Merse orbește până la cea mai apropiată bancă și se așeză, un val proaspăt de fierbințeală gonindu-i prin vine. Dougal nu avea nevoie de nici un asasin să îl ucidă. Sabrina era o otravă suficientă – dulce, amețitoare și fatală, reducându-l la o dorință primitivă doar auzindu-și numele pe buzele ei.

„Te vreau, Morgan!"

Șocul țipătului ei reverberă din nou prin el, fără să își piardă vreun pic din putere pentru că fusese rostit forțat de mișcarea dură a trupului său. Sinceritatea pură a strigătului îl izbise mai tare decât abandonul inocent al răspunsului ei. Se așteptase ca Sabrina să se încordeze din pricina asaltului, să-și ferească dezgustată privirea. În schimb, se agățase de el, cu buzele fremătându-i, cu ochii luminați de un licăr care ar fi putut fi lacrimi în cazul altei femei. Morgan mai văzuse acea privire pe chipul ei și altă dată.

O dată când îl prinsese aplicând o atelă aripii rupte a unei vrăbii și încă o dată când se aruncase în fața unui grăjdar decis să ucidă o iapă oloagă, care avea nevoie de o compresă caldă mai mult decât de un glonț. Modul în care îl privise în aceste două ocazii îi încălzise inima și îl îngrozise în același timp. Incapabil să suporte iluzia că ar putea vreodată să fie mai mult decât un MacDonnell inutil, Morgan se ocupase cu multă grijă să îi șteargă acea expresie de pe față.

Chiar și atunci simțise că Sabrina era singura Cameron care putea pătrunde prin acea armură impenetrabilă a mândriei lui și ajunge la inima sa. Singura care avea puterea să i-o frângă.

Când îi aruncase în față provocarea de a-i dărui o fată, Morgan fu forțat să plece degrabă din cameră, înainte ca ea să îi vadă fața de gheață înmuindu-se. Fusese incapabil să suporte dorința neașteptată de a-și închipui o fetiță cu părul ca abanosul, chicotind în timp ce o ridica deasupra capului – așa cum fusese Sabrina când pusese prima oară ochii pe ea, înainte ca respingerea lui să distrugă licărul din ochii ei drăguți. Să primească o a doua

șansă la o asemenea comoară era mai presus decât ar fi meritat el sau oricare alt bărbat.

Își dădu părul de pe față, lăsând degetele răcoroase ale dimineții să îi mângâie fruntea înfierbântată. Când era mic, putea să reziste zâmbetelor știrbe ale Sabrinei și farmecelor neastâmpărate fără urmă de regret. Dar amintindu-și expresia ei rănită, se temea acum că prețul rezistenței sale era mai mare decât era dispus să plătească.

La exact treizeci de minute după prânz, Sabrina ieși în curte, urmată de o Enid supusă, cu nasul roșu, și o paradă de servitori cărând cufere. Un palton cu glugă, din catifea, o acoperea. Un manșon asortat se legăna de la cingătoarea de un albastru regal ce îi cuprindea talia. Ridică nasul într-un unghi princiar și măsură cu privirea fiecare pas, așa cum o învățase mama ei, dorindu-și să se fi gândit să le ceară servitoarelor să îi care trena tivită cu blană de hermină.

Dacă Morgan MacDonnell credea că se căsătorise cu o prințesă, atunci o prințesă avea să primească.

În timpul nopții, un vânt rece suflase dinspre munte, ștergând fața toamnei. Vuia acum în jurul zidurilor castelului, suflând marginea pelerinei Sabrinei și desenându-i trandafiri în obraji. Nori ca de plumb se învolburară deasupra curții, pântecele lor umflate fiind semn rău pentru călătoria lor. Asemenea unei oglinzi întinse, cerul mohorât reflecta frigul hibernal ce se strecura în inima Sabrinei.

O ciocnire a unor voci joase îi atrase atenția. Brian și Alex se certau într-un colț, ambii la fel de încăpățânați. Mâinile lor încleștate și chipurile roșii erau un semn de avertizare că cearta amenința să se transforme într-o încăierare.

Cavalerul de onoare al lui Morgan, Ranald, stătea la poartă, ținând frâiele unui cal. Murgul cenușiu își dezveli dinții galbeni și își dădu ochii peste cap la vederea ei. O pânză de cicatrici îi marca pulpele masive. Sabrina se gândi că era, cu siguranță, cea mai mare și mai amenințătoare creatură pe care o văzuse vreodată. Cu excepția soțului ei.

Un val scurt de căldură îi alungă frigul când îl văzu pe Morgan stând rezemat de perete, cu brațele încrucișate și cu sprâncenele

unite într-o privire încruntată, care deja îi devenea dureros de familiară.

Tatăl ei avea o expresie identică. Mama ei stătea între cei doi bărbați, ținându-l pe Pugsley în brațe, radiind de o mulțumire prefăcută.

Privirea încruntată a lui Morgan lăsă locul unui rânjet fals în timp ce îi ieși în întâmpinare.

– Bună dimineața, dulce floare a Scoției. Cuvintele mieroase se prelingeau precum acidul de pe limba lui. Sunt încântat că ai binevoit să ni te alături. Familia ta începea să se întrebe dacă nu cumva te-am ucis în patul conjugal.

Enid păli și scăpă din brațe cutiile cu mănuși. Dând frâiele calului unui grăjdar din clanul Cameron, Ranald se grăbi să o ajute să le ridice. Grăjdarul păstră o distanță precaută de dinții arțăgoși ai armăsarului agitat.

– Prostii, spuse Sabrina într-un mod grațios. Ai fost întruchiparea respectului și a răbdării.

Morgan o prinse de încheietură, avertizând-o subtil. Atingerea lui i se păru că o arde.

– Poate ar trebui să ne amânăm călătoria, iubito, ca să mai guști o dată din răbdarea mea.

Privirea îi căzu pe buzele ei. Licărul diabolic din ochii lui îi dădură de înțeles Sabrinei că era în stare să-și ducă amenințarea la bun sfârșit.

– Nu va fi necesar, îl asigură ea, coborându-și privirea. Fusese nevoie să-și adune tot curajul pentru a da ochii cu propria familie, știind ce credeau că se întâmplase între ea și Morgan cu o noapte în urmă.

Un fir nou de furie se împleti cu vorbele lui în timp ce o conduse spre familia ei.

– Se pare că tatăl tău a neglijat să menționeze încă una dintre... condițiile lui. Cineva din neamul tău ne va însoți pe teritoriul MacDonnell. În felul ăsta, dacă mă port urât cu tine la cină, să îmi poată tăia capul și să îl aducă înapoi tatălui tău, înfipt într-o țepușă.

Judecând după cearcănele tatălui ei și după rânjetul triumfător al mamei sale, Morgan nu era singurul bărbat care petrecuse o noapte fără somn în Cameron.

Elizabeth mângâie blana lui Pugsley. O fâșie palidă îi marca degetul în locul unde purtase inelul lui Dougal.

– Nu mai dramatiza atât, Morgan! Pur și simplu, vreau ca fiica mea să aibă companie.

Morgan se apropie cu o demnitate jenată, pe care întotdeauna i-o arătase lui Elizabeth Cameron.

– Vă pot promite, milady, că soția mea nu va suferi din lipsă de companie. Totuși, vă voi respecta dorința. Întinse brațul către frații Sabrinei care așteptau. Te rog, draga mea. Alege-ți otrava.

Cutiile cu mănuși se răsturnară din nou, iar Enid se legănă sub privirea bruscă și pătrunzătoare a lui Morgan. Ranald o prinse de cot pentru a-i menține echilibrul.

Sabrina știa acum de ce se certaseră frații ei. Pe măsură ce se apropie, cei doi își traseră umerii înapoi asemenea soldaților așteptând evaluarea generalului lor. Brian își distruse postura militară făcându-i cu ochiul. Abilul și năzdrăvanul Brian. Nu crescuse suficient de mare cât să înceteze să o tachineze. Sabrina îi adora istețimea și spiritul neastâmpărat.

Pomeții înalți ai lui Alex se colorară sub privirea ei atentă. Oare pașii lui fuseseră cei pe care îi auzise la ușa dormitorului în acea dimineață? Alex cel cumpătat și de nădejde. Când Sabrina căzuse, el fusese întotdeauna cel care o ridicase și o scuturase de praf.

Amândoi moșteniseră temperamentul mamei lor sub diferite deghizări. Crizele irascibile de furie ale lui Brian se domoleau la fel de repede pe cât se aprindeau, în timp ce Alex fierbea la foc mic până la inevitabila explozie. Nici unul nu ar supraviețui unei zile întregi în clanul MacDonnell. Le oferi amândurora un zâmbet tandru înainte de a se întoarce către Morgan.

Părul îi flutura în vânt, acoperindu-i parțial expresia feței. Fără îndoială, el vedea asta ca pe o nouă trădare. Sabrina refuză să permită trucului bine intenționat al lui Elizabeth să le ofere încă un motiv de ceartă.

Privindu-l cu fermitate, anunță:

– O aleg pe Enid.

Enid leșină. Ranald o prinse înainte să se prăbușească pe lespezile de piatră. Un rânjet luminos îi apăru pe chip.

– Înțeleaptă decizie, fetițo! Nu-mi place nimic mai mult decât o grăsuță frumoasă.

– Enid nu este grasă, protestă absentă Sabrina, țintuită locului de licărul aprobator din privirea soțului ei. Este – Ranald se clătina sub greutatea verișoarei ei – durdulie într-un mod plăcut.

Protestând cu amărăciune, Brian, Alex și Elizabeth se repeziră cu toții spre Sabrina.

Dougal păși în calea lor.

– Am fost cu toții de acord că această alegere îi va aparține Sabrinei. Dumnezeu știe că nu a avut prea multe de zis în această situație. Nu îi voi lua și acest drept.

Chipul familiar al lui *papa* se încețoșă înaintea ochilor Sabrinei. Instinctiv, știu că aceasta era ultima dată când el avea dreptul să o apere.

– Cum îi voi explica asta fratelui meu? strigă Elizabeth. „Dragul meu Willie, ți-am spus că ți-am trimis fiica să trăiască cu o șleahtă de hoți și criminali, chiar și fără protecția îndoielnică a căsătoriei?" Va face o criză de apoplexie!

– Eu însămi îi voi scrie lui William, răspunse ferm Dougal. Asta doar până când Sabrina se va fi stabilit acolo. Sunt convins că Morgan îi poate oferi siguranță lui Enid până vom merge să o luăm înapoi.

Chipul lui Elizabeth se schimonosi într-un moment rar de vulnerabilitate.

– Și cine îi va oferi siguranță Sabrinei mele?

Mâinile lui Morgan poposiră pe umerii Sabrinei, care tremură la atingerea posesivă. Glasul lui ferm reverberă pe spinarea ei, lipsit în mod straniu de orice urmă de batjocură.

– Ea este sub protecția mea acum.

Enid își deschise ochii albaștri. Aproape că leșină din nou de entuziasm când se trezi în brațele unui highlander cu chipul unui înger și privirea unui demon.

Sabrina îngenunche lângă ea.

– Nu trebuie să vii dacă nu vrei. Trebuie să fie alegerea ta.

Enid se lupta vizibil cu decizia. În timpul conversației lor lacrimogene din acea dimineață, aflase că sacrificiul Sabrinei o protejase de furia lui Morgan.

Înghițind în sec, reuși să afișeze un zâmbet curajos.

– Desigur că voi veni. Va fi o mare aventură. Ridică mâna și își împreună degetele cu ale Sabrinei. Umbra lui Morgan le acoperi pe amândouă.

Enid se ghemui la pieptul lat al lui Ranald, preferând, în mod evident, o amenințare necunoscută decât una familiară.

– Te vom aștepta pe deal până îți împachetezi lucrurile, spuse Morgan. Ranald, rămâi și ocupă-te de nevoile fetei!

– Păi, nu mi-ar plăcea să fac asta? mormăi Ranald în barbă în timp ce o ajută pe Enid să se ridice, iar Morgan înșfăcă brațul Sabrinei, răbdarea lui părând să fi ajuns la capăt. Se trezi trasă pe lângă frații și părinții ei, către coșmarul de armăsar care îi aștepta.

– Stai cuminte acum, Pookah, murmură Morgan, glasul fiindu-i jos și mângâietor. Nările calului se umflară.

Sabrinei i se părea că animalul arăta la fel de demonic și răutăcios precum tizul lui spiriduș. Îi aruncă bestiei ce foráia o privire îngrozită.

– Vă pot pune la dispoziție o trăsură, se oferi tatăl ei, o notă de disperare simțindu-i-se în glas.

– Nu am nevoie de mila ta! Morgan o cuprinse pe Sabrina de mijloc și o urcă în șa, de parcă nu era mai grea decât o pană. Înainte ca animalul sperios să o ia la goană, Morgan se aruncă în șa în spatele ei. Voi lua doar ce îmi aparține prin lege. Noi avem grijă de semenii noștri. Își trecu brațul peste mijlocul ei, strânsoarea sa amintindu-i Sabrinei că nu reprezenta pentru el mai mult decât o turmă de oi sau niște găini. Sau o iapă de prăsilă.

Mama ei se grăbi să ajungă la ea și i-l împinse pe Pugsley în brațe. Sabrina îmbrățișă trupul cald al animalului.

– Nu-l pot lua, mamă. Este al tău.

Elizabeth zâmbi printre lacrimi.

– Mereu te-a iubit pe tine mai mult. Vei avea grijă de el, nu-i așa? Este foarte important pentru mine. Nu l-aș putea înlocui niciodată dacă s-ar pierde. În timp ce rostea aceste cuvinte, ochii ei nu o priveau pe Sabrina, ci pe Morgan, cerându-i să-i îngăduie fiicei sale consolarea animalului de companie. Drept răspuns, Morgan încuviință scurt din cap.

Sabrina se aplecă, iar Elizabeth îi dădu un sărut blând, cu miros de trandafiri, pe buze. Apoi veni rândul lui *papa* al ei, cu chipul îndurerat, brațele atârnându-i pustii pe lângă corp.

Sabrina se încordă. Își dorea să se arunce în brațele lui, să își îngroape chipul în barba înțepătoare și să îl implore să o facă să înțeleagă. Dar dacă nu ar fi fost manevrele lui, nu ar fi fost dată acestui străin respingător. Nu ar lăsa în urmă tot ce îi era drag și familiar pentru a se lupta cu această bestie în bârlogul lui din munți.

Papa al ei se ridică pe vârfuri ca s-o sărute. În ultima secundă, Sabrina întoarse privirea.

Buzele lui i se așternură pe obraz, zăbovind acolo pentru o secundă în plus înainte de a păși înapoi, acceptându-i refuzul ca fiind meritat, cu o grație care aproape o zdrobi. După ce se îndreptă în șa, brațul lui Morgan o strânse mai tare, puterea lui fermă fiind singurul lucru care o împiedica să se destrame în mii de bucăți.

Soțul ei înșfăcă frâiele. Dougal făcu un pas spre el și îi cuprinse piciorul gol. Ochii lui albaștri licăreau provocator.

– Ai grijă de ea, omule. Altfel îmi vei da socoteală.

Morgan nu acceptă și nici nu contestă amenințarea tatălui ei. Pur și simplu dădu pinteni calului. Sabrina îndrăzni să mai privească o dată înapoi, înainte să iasă pe porțile conacului. Părinții ei se agățau unul de celălalt cu atâta disperare, încât îi era imposibil să-și dea seama cine sprijinea pe cine. Știa că aveau să își revină în timp. Se aveau unul pe celălalt. Ea era cea care trebuia să plece singură, jefuită de visul de a avea parte de o dragoste ca a lor. Tatăl ei distrusese acel vis cu o cruzime care sfida tot ce crezuse vreodată despre el.

În timp ce părăseau adăpostul zidurilor conacului, o rafală rece de vânt îi tăie răsuflarea. O lacrimă îi curse încet pe obraz, prelingându-se precum un diamant topit pe mâna lui Morgan.

Glasul lui îi răsună în ureche cu blândețe și amărăciune în același timp.

– Plângi pentru el, dar nu și pentru mine. Blestemată să fii!

Dar chiar în timp ce o blestema, luă un colț al kiltului și îi șterse blând lacrimile.

Partea a doua

Dacă poți să te duci într-acolo
Unde crește floarea Păcii,
Trandafirul ce nu-ți poate distruge
Nici fortăreața, nici liniștea ta.

Henry Vaughan

Capitolul 9

Sabrina era recunoscătoare pentru adăpostul glugii de la pelerină. Dacă ar fi îndrăznit să arunce o privire spre stânga, ar fi văzut mumia lui Angus legănându-se, legată în șa într-o macabră imitație a unui călăreț. Dacă se întorcea spre dreapta, era nevoită să îndure rânjetele și chicotele nerușinate ale oamenilor lui Morgan. Așa că privea drept înainte, ținându-și ochii ațintiți pe drumul îngust ce șerpuia spre pământurile clanului MacDonnell, strângându-l pe somnorosul Pugsley la piept ca pe un talisman împotriva încruntării neînduplecate și a tăcerii lui Morgan.

Cârcei reci de ceață se înălțau din pătura pădurii, răsucindu-se precum șerpii pregătiți să îi atace gleznele. Îi aruncă o privire agitată lui Angus, recunoscătoare că mergeau împotriva vântului. În ciuda staturii mărunte, cândva păruse mai măreț decât însăși viața. Acum, silueta lui înfășurată în mantia zdrențuită părea mică și ofilită. Sabrina recunoscu silueta sfrijită care îi mâna calul, ascunsă de glugă, ca fiind servitorul care îl supraveghease în timpul banchetului blestemat.

Parcă simțindu-i curiozitatea, acesta se răsuci în șa, străfulgerând-o cu o ostilitate pe care Sabrina o putu simți radiind chiar și de sub faldurile întunecate ale pelerinei sale. Își îndreptă din nou privirea pe mâinile masive ale lui Morgan, strângând hățurile.

Disperată să spargă o tăcere întreruptă doar de cotcodăcelile agitate ale găinilor din lăzi și de scâncetele triste ale celorlalte animale, Sabrina spuse primul lucru care îi trecu prin minte.

– *Papa* i-ar fi făcut o înmormântare adecvată dacă i-ai fi cerut.

– Nu vreau să îl îngrop pe pământurile voastre, în Cameron, răspunse Morgan.

– Mă îndoiesc că ar fi observat. Îți e dor de el? îndrăzni ea să întrebe, chipul îndurerat al tatălui ei fiindu-i proaspăt în minte.

Din nou, primi drept răspuns acea ridicare implacabilă din umeri.

– Dacă nu l-ar fi nimicit un Cameron, ar fi făcut-o whisky-ul.

Știind că era cu mult depășită numeric, Sabrina se abținu să-și apere familia.

– De-asta nu bei alcool?

– Whisky-ul mă face morocănos.

– Ar fi păcat să îți distrugi firea sociabilă, mormăi ea în barbă. Dacă Morgan ar deveni și mai morocănos, să poarte o discuție cu el ar fi ca și cum ar vorbi cu o stâncă.

Un MacDonnell care călărea o mârțoagă privi schimbul lor scurt de replici ca pe o invitație.

– Arăți puțin cam palid, Morgan. Ai avut o noapte dură?

– Da, da' mireasa arată destul de îmbujorată, interveni un altul. Ce te doare, flăcău? Micuța diavoliță ți-a supt tot sângele?

– Cu o gură ca aia, pun pariu că nu sângele i l-a...

Privirea lui Morgan fu suficient de amenințătoare încât să îl oprească pe bărbat să-și termine vorba. El și tovarășul său dădură pinteni cailor pentru a se îndepărta de căpetenia lor, încă mormăind între ei. Cuvintele lor ajunseră clare la urechile Sabrinei.

– Presupun că e o răzbunare potrivită pentru moartea lu' Angus, da' flăcău' e un prost, dacă mă-ntrebi pe mine. Mai degrabă mi-aș face de cap cu bătrâna și șchioapa de Eva decât să mă culc cu o femeie din neamul Cameron!

Sabrina se feri, plecându-și capul, în timp ce o umbră zbură pe lângă ea și se izbi de bărbatul cu gura spurcată. Un țipăt copleșitor îi țâșni din gât. Pookah se ridică pe picioarele din spate, dar Morgan controlă calul cu o singură mișcare a coapselor, făcându-l să se oprească brusc. Sabrina rămase cu gura căscată, văzând escorta sinistră a lui Angus încălecându-l pe nefericitul scoțian.

O voce joasă și sarcastică îi trimise fiori pe spinare.

– Crezi că bătrâna și șchioapa de Eva ar trebui să îți sculpteze o beregată nouă, omule?

Ochii ca două mărgele ai lui Fergus se încrucișară, studiind atent pumnalul ruginit ce îi împungea gâtul.

– Aș prefera să nu, te rog!

Lama se răsuci; un strop de sânge se prelinse peste mărul lui Adam.

– Poate ai prefera să îți faci de cap cu tine însuți.

Glasul lui se sparse.

– Dacă așa vrei.

Silueta se ridică și își dădu jos gluga, scuturând o pleată aspră și argintie. Sabrina se înfioră, trezindu-se privind într-o pereche de ochi verzi, izbitori. Ochi de femeie. Și mai șocantă era ura nestăvilită din adâncul lor. Pe bietul Fergus acei ochi îl priveau ca pe o pacoste nesăbuită, dar pe Sabrina o străpungeau cu răutate. Femeia își puse pumnalul înapoi la brâu și se întoarse la calul ei, pașii stângaci trădându-i șchiopătatul.

– Și ea cine este? șopti Sabrina.

– Îngerul meu păzitor. O notă confuză de mândrie se auzi în glasul lui Morgan. Eva era servitoarea tatei. A fost cu el dintotdeauna, de când mă știu. Alde MacDonnell nu suportă nici o dovadă de slăbiciune. Nu au pic de toleranță pentru cei schilozi. Când Eva era doar o fetiță, clanul a votat să o alunge. Înainte să o poată izgoni cu pietre, tata i-a luat apărarea. Este înnebunită de durere de când a murit.

Sabrina înghiți în sec.

– Așa pare. Dacă ar fi fost și mai nebună, probabil că Fergus s-ar fi înecat cu propriul sânge în loc să se ridice timid în picioare.

Sabrina nu se putu abține să nu o privească pe Eva încălecându-și din nou calul. Era diferită de toate femeile pe care le cunoscuse vreodată. Un cimpoi mare era legat de spătarul șeii sale, amintindu-i Sabrinei de cântecul frumos care bântuise ultima noapte de închisoare a lui Morgan. Poate că aparența dură a Evei nu făcea altceva decât să protejeze inima unei femei.

Surprinzându-i privirea uluită, Eva scuipă pe pământ, apoi își trecu podul palmei peste gură într-un semn limpede de dispreț. Dădu pinteni calului, luând-o la galop. Ea și tovarășul ei sinistru dispărură după o cotitură, luând-o înaintea alaiului pestriț. Sabrina se întristă și mai mult. Încă un MacDonnell care o învinovățea pentru moartea căpăteniei lor.

Începea să se întrebe dacă avea să supraviețuiască suficient cât să apuce a doua zi. În această seară nu mai era nimeni acolo căruia să îi pese dacă o auzea țipând.

Nimeni, în afară de Enid. În timp ce Morgan îl îndemnă pe Pookah să pornească din nou la drum, un chicot ascuțit îi reaminti

Sabrinei că Enid călătorea în condiții mai bune decât ea. Verișoara ei era cocoțată pe bancheta unei căruțe șubrede, lângă Ranald. Cu fiecare legănat al căruței, în timp ce urcau poteca brăzdată de făgașe, umerii lor se izbeau, provocând noi chicote. Obrajii palizi ai lui Enid se colorară când neînfricatul Highlander îi aruncă în gură o bomboană șterpelită din bucătăria conacului Cameron.

Sabrina descoperi că Pugsley era treaz și că îi rodea mâna lui Morgan.

- Cățel rău, îl certă ea, scoțându-i degetul lui Morgan din gură.

- Lasă-l în pace! Morgan mângâie cutele de blană de pe gâtul câinelui. Am descoperit că animalele sunt o companie mai plăcută decât majoritatea oamenilor.

Sabrina își feri privirea în timp ce Fergus, care acum cânta cât îl țineau bojocii un cântec haiducesc, își aranjă kiltul în așa fel încât să se poată ușura fără să fie nevoit să descalece.

- Având în vederea compania pe care o ai... Sabrina tăcu, dându-și seama că suna la fel de evlavioasă precum mama ei.

Parcă pentru a-i completa dispoziția posomorâtă, cerul aruncă asupra lor o perdea cenușie de ploaie pentru a le încetini călătoria spre versantul înșelător al muntelui. Vântul îi arunca ace înghețate în față. Umezeala nu pierdu timp și străpunse materialul subțire și elegant al pelerinei. Tremurând, se cuibări la pieptul lui Morgan, recunoscătoare că era captivă între coapsele lui calde.

- Ridică-te, porunci el brusc.

Sabrina își îndreptă umerii, îngrozită că fusese prinsă cu garda jos chiar și pentru o secundă. Dar în loc să o certe, desfășură o bucată voluminoasă de tartan de pe umeri și o puse peste capetele lor, formând un cort confortabil pentru a-i proteja de ploaie. Pugsley pufăi aprobator.

Morgan o trase spre el, iar Sabrina se trezi ghemuită la pieptul lui gol. Incapabilă să reziste tentației, își întoarse obrazul spre căldura emanată de trupul său. Piepturile tatălui și ale fraților ei erau acoperite de păr, dar al lui Morgan era fin, pielea fiindu-i ca satinul cald întins peste granit. Calul se legăna sub ei, iar Sabrina simți cum cedează, împotriva propriei voințe, cântecului ritmic de leagăn al bătăilor inimii lui Morgan care-i răsuna în urechi.

*

Sabrina se trezi câteva ore mai târziu și descoperi că era dusă de o altă bestie ai cărei pași mari o purtau irevocabil spre bârlogul lui.

Mâinile ei goale pipăiră aerul.

- Pugsley? Mormăi ea fără să deschidă ochii, temându-se că îl scăpase pe undeva pe drum.

Glasul lui Morgan îi mormăi la ureche:

- Câinele tău este bine. Unul dintre oamenii mei îi caută ștrengarului ceva de mâncare.

Sabrina se încruntă ghiduș și mormăi ceva ca pentru sine.

Morgan chicoti.

- Nu, fetițo. Nu îi voi permite să-ți mănânce câinele. Noi mâncăm doar oameni.

- M-am liniștit acum, spuse ea, sprijinindu-se ca un cățeluș somnoros de umărul lui.

Morgan știa că dacă Sabrina i-ar fi observat privirea hămesită în acel moment, zâmbetul inocent i-ar fi dispărut. Își înteți strânsoarea în jurul ei, bucurându-se de povara umedă cuibărită la pieptul său. Încetini, fiind conștient de un lucru: cu cât vor ajunge mai repede la destinație, cu atât mai devreme Sabrina va trebui să se trezească, iar el va fi obligat să renunțe la încrederea ei.

Dar când trecură pe sub umbra unei arcade dărâmate, Sabrina deschise ochii. Morgan se încurajă, așteptând să strâmbe din nasul mic și sclifosit de Cameron la vederea casei lui.

Privirea somnoroasă a Sabrinei urcă. Și urcă. Și urcă. În cele din urmă, se opri pe meterezele dărăpănate ale castelului MacDonnell.

Un zâmbet diafan îi lumină chipul.

- Vai mie, șopti ea. Este minunat!

- Nu râde de mine, bombăni el. Oi fi eu neșcolit, dar nu sunt prost.

Sabrina îl privi, clipind de parcă tocmai se trezise și descoperise un căpcăun schilodind-o, apoi își întoarse privirea spre castel.

- Poate nu prost, dar, cu siguranță, orb.

Morgan ar fi zis că era imposibil să fie gelos pe o bucată de piatră, dar era. Știa deja ce s-ar întâmpla dacă Sabrina ar îndrăzni să îl privească și pe el cu asemenea dorință. Și ce s-ar întâmpla cu

ea. Se încruntă la edificiul respingător, dorindu-și cu disperare să vadă ce anume punea acele stele pe cerul azuriu din ochii ei.

Întunericul se lăsase și ploaia devenise o burniță măruntă, încețoșând liniile aspre ale castelului.

Sabrina pur și simplu fusese luată prin surprindere de ceață și epuizare, își spuse el, așa cum fusese luată prin surprindere de un străin misterios scăldat în lumina lunii în sera mamei sale. Pe timpul zilei avea să vadă iedera înfigându-și ghearele în mortarul dărăpănat, tavanele dărâmate, găurile făcute de salvele de tun trase de proprii ei strămoși. Pe timpul zilei, Sabrina avea să vadă ceea ce el văzuse dintotdeauna – o ruină pustie, înveninată de secole de război și de neglijență.

Apoi va râde de propria prostie romantică și își va da seama că acel castel, ca și stăpânul lui, avea prea multe spărturi în armură pentru a supraviețui mântuirii.

Mâna Sabrinei îi cuprinse ceafa, răsucindu-i leneș părul umed.

– Sunt atât de adormită. Mă duci în pat, Morgan?

El o privi, luat prin surprindere de năvalnica dorință ce-l copleși, și îl blestemă din nou pe Dougal Cameron pentru că îl făcea să se simtă ca un hoț lacom pentru că își dorea propria soție. Buzele i se schimonosiră într-un fel care l-ar fi făcut mândru pe Angus. Oare ar fi cu adevărat posibil să o ducă în patul lui, dezbrăcată, și sub trupul său înainte ca ea să își dea seama de consecințele propriei cereri inocente? Sabrina jurase să nu îi ofere niciodată vreun moment de plăcere, dar dacă el ar putea să o prindă cu garda jos, așa cum făcuse în acea dimineață, ar putea-o convinge să își încalce jurământul cu o tandrețe vicleană în loc de forță.

Hohotele nerușinate de râs ale tatălui său îi răsunară în minte. „Sângele clanului MacDonnell va pieri, fiule! Va trebui să lupți pentru asta la nesfârșit." Cu siguranță, el și mireasa lui meritau o noapte în care să nu fie nici Cameron, nici MacDonnell, ci pur și simplu un bărbat și o femeie căutând plăcerile pe care le putea oferi întunericul.

– Da, fetiță, șopti Morgan. Te duc în pat. Dacă asta dorești.

– Mulțumesc, murmură ea strâmbând din nas, odihnindu-și obrazul pe pieptul lui.

– Lasă mulțumirile pentru mâine-dimineață, răspunse el, atingându-i fruntea cu buzele. Atunci probabil vom ști dacă le merit.

*

Purtându-și mireasa în brațe, Morgan străbătu coridoarele întunecate ale castelului MacDonnell. Ar fi fugit dacă nu s-ar fi temut că ar putea să o trezească pe Sabrina din somn și la realitate. În ciuda întunericului negru ca smoala, pașii lui nu ezitară nici o clipă. Știa exact sub ce prag despicat să se ferească și când să pășească peste un morman de pietre tasate când altcineva s-ar fi împiedicat și ar fi căzut.

Acum că pornise pe drumul infam, mergea de-a lungul lui cu un sentiment total de abandon, decis să obțină orice plăcere putea din propria distrugere. O dorise pe Sabrina Cameron încă de când era prea mic pentru a ști ce însemna dorința. În această seară intenționa să o aibă. Fără să se gândească la prețul plătit de oricare dintre ei.

Ezită înaintea ușii închise a dormitorului său. Cu siguranță, a doua zi ar fi fost încă destul de devreme să se umilească, să îi implore iertarea și să îi aducă aminte că jurămintele pe care le făcuse înaintea preotului lui Dumnezeu erau mai importante decât cuvintele furioase pe care și le spuseseră în sala de judecată a tatălui ei.

Susținându-i greutatea cu un singur braț, răsuci mânerul ruginit. Ușa se deschise cu un scârțâit. Un foc fumegând de turbă era aprins în vatră, iar Morgan binecuvântă intuiția Evei. Chiar și în suferința ei, nu uitase de el.

Închise încet ușa și se întoarse la timp pentru a vedea un cap cu păr blond și încâlcit ivindu-se dintre așternuturi.

– Morgan, dragule, am crezut că nu mai vii!

În aceste condiții nu m-aș fi întors, gândi el cu disperare când coborî privirea și își văzu mireasa privindu-l, ochii fiindu-i la fel de luminoși și de precauți ca ai unui pui de bufniță.

Capitolul 10

La auzul numelui lui Morgan rostit cu adorație de buzele altei femei, Sabrina se trezi instantaneu. Creatura ciufulită din patul

soțului ei nu era adepta falsei modestii. Nici măcar nu se deranjă să își acopere sânii goi cu cearșaful. Un acces neașteptat de curaj o cuprinse pe Sabrina. Se încordă, alunecând din brațele lui ca o scândură de lemn.

Maxilarul lui Morgan se încordă în același timp cu propriile gânduri, dar el era un om al acțiunii, nu al cuvintelor. Merse lângă pat, o acoperi pe intrusă cu un cearșaf și o conduse spre ușă fără să se deranjeze să o roage să plece.

Frumoasa blondă își târî picioarele în timp ce trecu pe lângă Sabrina.

– Cine naiba e asta?

Simțindu-se măruntă, udă și murdară, Sabrina încercă să nu se lase copleșită de ostilitatea femeii.

Morgan o împinse pe coridor.

– Soția mea, răspunse el, închizând ușa încet, dar cu fermitate în fața femeii năucite.

Fără să se întoarcă spre ea, Morgan se sprijini de ușă cu palmele întinse și într-un genunchi. Tăcerea se așternu între ei, mai asurzitoare decât bolborositul sporadic al focului.

Sabrina aplaudă încet.

– Elegant procedat. Brian ți-ar fi apreciat tehnica. Ai dat-o afară de parcă nu ar fi fost altceva decât un încălzitor de pat care s-a răcit.

– Nu este asta.

– Nu îi datorezi nici o explicație?

– I-am explicat. Se întoarse spre ea, încrucișându-și brațele într-o poziție care ar fi putut fi amenințătoare sau provocatoare. Să o chem înapoi? Sunt puțin obosit, dar încă nu a venit ziua în care să nu vă pot face față amândurora.

Sabrina ignoră căldura ce îi urcă în obraji. Morgan părea hotărât să nu rateze nici o ocazie de a-i aminti genul de bărbat cu care se căsătorise.

– Nu am putut să nu observ o asemănare de familie în trăsăturile ei. Cine este? Iubita ta? Verișoara ta? Sabrina făcu o pauză pentru ca efectul insultei să fie mai puternic. Sora ta?

– Alwyn este verișoara lui Ranald.

– Dar credeam că Ranald este vărul tău. Când Morgan ridică încurcat din sprâncene, Sabrina își masă tâmplele cu degetele.

O, nu contează. Sunt prea obosită ca să descâlcesc ramurile întortocheate ale arborelui genealogic al clanului MacDonnell. Presupun că ești norocos că știi cine este mama ta.

Când deschise ochii, Sabrina se sperie să îl vadă pe Morgan venind hotărât spre ea. O făcu să meargă cu spatele spre șemineu, fiecare cuvânt ieșind din gura lui asemenea unui glonț dintr-un pistol.

– Nu am dormit de treizeci și șase de ore, fetițo, și începe să îmi afecteze judecata. Așadar, dacă nu ești dispusă să îmi extinzi arborele genealogic aici și acum, nu am nici un chef să discut cu tine.

Temperamentul lui Morgan emana mai multă căldură decât focul. În timp ce Sabrina își lăsă capul pe spate pentru a-i întâlni privirea, toate temerile de care uitase când fusese ghemuită în brațele lui reveniră. Bărbații din clanul MacDonnell erau recunoscuți pentru câteva lucruri – sălbăticia, apetitul sexual nesățios și ura pentru cei din clanul Cameron. Se temea că era pe cale de a le descoperi pe toate trei, aflându-se la mâna nemiloasă a acestui uriaș prost dispus.

Morgan ridică brațul, aruncând o umbră pe chipul ei. Sabrina se făcu mică lângă zidul cald, încercând să nu tremure. În toată viața ei, nimeni nu o lovise, nici măcar când meritase. Dar, cum fusese avertizată că MacDonnellii disprețuiau orice dovadă de slăbiciune, închise ochii strâns și se rugă să nu plângă când acea mână uriașă avea s-o lovească.

O bucată de turbă izbucni în flăcări. Degete calde îi căutau obrazul, dându-i jos gluga și eliberându-i părul ciufulit. Sabrina deschise ochii și îl văzu pe Morgan privind-o cu ochi triști, de parcă ea fusese cea care îi aplicase o lovitură mortală doar din cruzime.

– Te-am învățat bine, nu-i așa, fetițo?

Sabrina nu își putea da seama dacă nota disprețuitoare din glasul său îi era adresată ei sau lui însuși. Plecă ușor capul, rușinată că îi citise cu atâta ușurință temerile. Morgan se întoarse cu spatele la ea, pașii fiindu-i îngreunați de oboseală.

Sabrina își reprimă un tremur. În absența lui Morgan, focul era un scut insuficient pentru suferința și frigul cu care se luptase întreaga zi.

Parcă uitând de prezența ei, Morgan își scoase acul de os care-i prindea kiltul și începu să îi desfacă migălos faldurile. Sabrina fu fascinată de degajarea cu care soțul ei se expusese. Morgan își scoase tartanul de pe umeri. Lumina flăcărilor îi mângâie mușchii fermi ai pieptului. Valuri de căldură dansau pe spatele Sabrinei, alungând frigul. În timp ce-l privea, ea se trezi ținându-și răsuflarea, asemenea unui copil în dimineața de Crăciun, nerăbdător să vadă ce noi comori avea să descopere.

Dar când, fără nici un avertisment, kiltul îi căzu la picioare, Sabrina primi mai mult decât își dorise. Mult mai mult.

În timp ce Morgan se urcă gol în pat, Sabrina privi atât de intens peretele, încât începu să vadă cruciș de efort. Patul scârțâi sub greutatea lui. Geamătul său satisfăcut îi făcu părul să se ridice pe ceafă.

- Nu vii în pat, fetițo?

- Nu, spuse ea degrabă, încercând să găsească orice scuză pentru a nu se înjosi pe altarul acelui mascul magnific. Nu voi dormi aici. Nu în aceleași așternuturi cu iubita... femeia... aceea.

Morgan mormăi printre dinți.

- Cum dorești.

Sabrina îndrăzni să arunce o privire furișă peste umăr. De parcă pentru el nu conta unde dormea ea, Morgan deja îi întorsese spatele, trăgând pătura zdrențuroasă peste propria goliciune.

Rămase mult timp în picioare, sperând întru câtva ca el să comenteze auzind-o suspinând rănită. Genunchii începură să o doară, așa că își scoase pelerina și își aranjă un culcuș pe podeaua din piatră, făcându-și gluga ghem sub cap, pe post de pernă. Stătea întinsă pe spate, privind umbrele stranii zvârcolindu-se pe tavan și întrebându-se dacă vreun șobolan ar putea umbla pe podea, când glasul calm al lui Morgan străpunse tăcerea.

- Nu este nevoie să fugi de mine. Nu te voi atinge, Sabrina Cameron.

- Sabrina MacDonnell, îl corectă ea pe întuneric, dar sforăielile lui Morgan fură singurul răspuns pe care îl primi.

Sabrina se trezi dimineața următoare în lumina palidă a soarelui și în zumzăitul îndepărtat al albinelor. Sute de albine. Mii de albine. Toate vrând să guste din carnea ei fragedă. Degetele

i se încleștară pe materialul ponosit al cuverturii. Un vaier îi asaltă urechile.

Nu albine. Cimpoaie.

Nu se schimbase nimic, gândi ea. Era cuibărită în patul ei confortabil, așteptând ca mama să îi aducă ciocolata de dimineață. Morgan era întemnițat sub ea, viața lui atârnând de firul subțire al milei lui *papa*. Deschise ochii. Baldachinul ei elegant dispăru. Firidele întunecoase ale unui tavan din piatră se iviră înalte deasupra ei, amintindu-i că ea era acum cea întemnițată la mila lui Morgan.

Se ridică în capul oaselor. Pelerina îi zăcea călcată în picioare pe podeaua prăfuită. Probabil că Morgan o dusese în pat când se trezise în acea dimineață.

Pugsley intră în cameră și sări pe pat, labele murdare de noroi lăsând urme micuțe pe așternut.

- Pari destul de mulțumit de tine, exclamă ea când câinele lăsă să îi scape din gură o ofrandă în poală. Sabrina ridică cilindrul soios în lumină. Era un os. Un os care arăta suspect și alarmant ca al unui om. Probabil i-a aparținut ultimei soții a lui Morgan, mormăi ea.

Lăsându-l pe Pugsley să își ronțăie în voie comoara, Sabrina se dădu jos din patul înalt, tresărind când degetele înfrigurate atinseră podeaua. Niciodată nu dormise încălțată. Cea mai apropiată fereastră era o gaură căscată în piatra protejată de sticlă securizată. Când trase draperiile într-o parte, mătasea putredă se destrămă în mâinile ei.

Jos, pădurea se despărțea pentru a dezvălui o movilă acoperită de iarbă, unde MacDonnellii se adunaseră pentru a-și lua un ultim rămas-bun de la căpetenia lor. În timp ce trupul lui Angus era coborât într-un mormânt nu foarte adânc, privirea Sabrinei îl găsi cu precizie pe fiul lui în mijlocul lor. Umerii lui Morgan erau neînduplecați chiar și în suferință. Ultimul sunet dulce-amărui al cimpoaielor tremură în vânt. Sabrina se cutremură și ea la auzul notei melancolice. Poate că Eva era dură și nemiloasă, dar putea face cimpoiul să plângă cu o pricepere care ar fi făcut invidios pe orice maestru muzicant de la Londra până în Edinburgh.

MacDonnellii se împrăștiară treptat, lăsându-l pe Morgan singur. El nu îi urmă spre castel, ci încălecă pe Pookah, dispărând în întunericul trist al pădurii.

Un ghimpe de durere îi străpunse Sabrinei inima. Acum era soția lui Morgan. Ar trebui să îi fie alături, dar el nu avea nevoie de ea, își reaminti Sabrina. Îi spusese limpede că exista un singur motiv pentru care un bărbat ca Morgan avea nevoie de o femeie. Deschise o fereastră aflată în capătul opus al încăperii. Vântul o asaltă, înțepându-i ochii și răvășindu-i părul, dezvăluindu-i o priveliște magnifică. Munții înzăpeziți împodobeau orizontul măturat de nori asemenea unei coroane incrustate cu perle. Stâncile crestate îmbrățișau versantul, coborând abrupt spre câmpia de dedesubt. O potecă îngustă șerpuia pe marginile lor. Sabrina se înfioră, recunoscătoare că dormise în timpul acelui coșmar când armăsarul lui Morgan țopăise de-a lungul acelei fâșii înguste de stâncă și pământ.

Mâinile i se încleștară pe piatră de un dor fără nume, răspunzând sălbăticiei neexplorate ce bătea în inima ei. Probabil că lui Morgan dealurile domoale și pajiștile înconjurate cu ziduri de piatră din Cameron i se păruseră insuportabil de blânde. Și-l închipui crescând aici sus, înconjurat de pădurea impenetrabilă și de stâncile imposibil de escaladat. Nu era de mirare că inima lui era de nepătruns?

Oftând, se întoarse înapoi spre pat. Imaginea vagă a lui Morgan în brațele bronzate ale lui Alwyn o făcu să refuze invitația lui confortabilă.

Cuprinsă de indignare, dezbrăcă pătura prăfuită de cearșaful subțire și îl aruncă pe fereastră. Pluti până ajunse în șanțul umed și rece, acoperit de ferigi, apoi dispăru fără urmă. Aruncă și osul după așternuturile de pat, prinzându-l pe Pugsley înainte să apuce să sară pe fereastră după el.

– O, nu. Probabil că fața ta este cea mai prietenoasă pe care o voi vedea astăzi.

Câinele îi linse nasul. Observă că deja cineva îi scosese pietrele prețioasă de la zgardă. Probabil că și cuferele ei aveau aceeași soartă, fiind meticulos desfăcute de oamenii lui Morgan. Se înfioră închipuindu-și-o pe voluptuoasa Alwyn purtând unul dintre

delicatele ei corsete. Această imagine fu urmată de o altă înfiorare, de data asta de groază și vinovăție.

Enid!

Dumnezeule, cum putuse să își abandoneze verișoara în mâinile acelor barbari desfrânați? Probabil că draga de ea se ascundea sub vreun pat tapițat cu pânze de păianjen, rugându-se pentru salvare. Sau moarte.

Fără să se mai obosească să își aranjeze hainele mototolite, Sabrina îl puse pe Pugsley pe pat și ieși grăbită din cameră, luând-o la fugă.

Sabrina se împletici la colțul unui coridor, lovindu-și piciorul de un morman de moloz. Țopăi în sus și-n jos, masându-și piciorul, apoi o rupse din nou la fugă, refuzând să piardă secunde prețioase când virtutea verișoarei ei ar putea atârna de un fir de păr. Ferestrele crestate, tăiate la intervale neregulate în ziduri, o bulversau, până când își dădu seama că nu erau deloc ferestre, ci găuri făurite în mortar de tunurile inamice.

După ce trecu de două ori pe lângă dormitorul lui Morgan, răsuflă ușurată când găsi o scară spiralată șerpuind spre pântecul castelului. Coborî în fugă treptele, trecând pe lângă o femeie frumoasă, înveșmântată în muselină elvețiană.

– Bună dimineața, iubire. Mai bine ai face ceva cu părul ăla. Mătușa Elizabeth ar face o criză dacă ar ști că ai mers la culcare fără să ți-l împletești.

Sabrina se opri brusc pe marginea unei trepte dărăpănate, apoi se răsuci pe călcâie.

– Enid?

Verișoara ei își croia drum peste o grindă prăbușită. O bonetă albă din dantelă îi acoperea buclele săltărețe.

– Enid! Unde crezi că pleci? strigă Sabrina.

Recunoscu coșul de răchită de pe brațul lui Enid ca fiind cel care conținea mâncarea pe care mama ei o împachetase pentru drum.

– Eu și Ranald luăm masa afară în această dimineață. A promis că îmi arată niște peisaje pe care nu le-am mai văzut niciodată.

– Cred și eu că ți-a promis, mormăi Sabrina. Crezi că este înțelept să pleci singură cu el? Îl cunoști de mai puțin de o zi.

– Aiurea! Ranald este ca un ursuleț drăgălaș și răsfățat. Nu ar face rău nici măcar unei muște.

– Dar speram că noi două am putea...

Un glas lingușitor se auzi de la baza scărilor.

– Hei, Enid? Unde este dovlecelul meu dulce și dolofan? Ursulețul tău blănos te așteaptă și îi este foame!

Sabrina se prinse cu mâna de stomac, recunoscătoare că nu mâncase încă.

– Vin, dragă, strigă Enid. Cu ochii licărindu-i și cu obrajii strălucindu-i asemenea unor mere lustruite, Sabrina își dădu seama că verișoara ei era aproape frumoasă. Te caut de îndată ce mă întorc, îi promise ea Sabrinei. Îți voi povesti totul despre Ranald, iar tu îmi poți povesti despre Morgan.

Asta nu ar trebui să dureze prea mult, se gândi posomorâtă Sabrina.

Se așeză pe trepte și o privi pe verișoara ei îndepărtându-se. Un sentiment de singurătate o învălui. Nici măcar Enid nu mai avea nevoie de ea.

Stomacul începu să îi chiorăie de foame. Știind că nu i-ar face nici un bine să rămână pe treptele prăfuite și să își plângă de milă toată ziua, Sabrina se ridică și porni în căutarea bucătăriei, prinzându-și părul în coc în timp ce mergea pierdută în gânduri.

După ce traversă un coridor pustiu, împinse cu mâna prima ușă pe care o găsi. Chiar când dădu să intre, auzi hohotul aspru de râs al unui bărbat.

– O să se sature curând de târfa Cameron, pun pariu. N-o să-i ia mult unuia ca Morgan să termine ce este între coapsele alea fragile.

Sabrinei i se făcu pielea de găină.

– Da, și când o să se sature de scâncetele ei, o să ne arunce nouă resturile. Eu o să aștept și-o să fiu pregătit.

– Tu te-ai născut pregătit, Fergus. Ce te face să crezi că o să mai rămână ceva din fetișcană după ce o să termine cu ea?

– Cedric spune adevărul. Știi ce spun femeile despre el. Încăpățânat și...

Sabrina închise încet ușa, înainte de a putea descoperi ce gândeau amantele soțului ei despre bărbăția lui. Tresări când un alt hohot sinistru de râs se izbi ca un tunet de craniul ei. În ciuda

încercărilor curajoase de a rămâne optimistă, ziua părea menită să îi devină din rea groaznică.

Îndreptându-și spatele, plecă de lângă ușă, nefiind dispusă să se confrunte cu teama supărătoare că Morgan o ura suficient de mult încât să o folosească și apoi să o arunce unei haite de lupi turbați.

Un coridor boltit o conduse printr-o cămară într-o cavernă slab luminată, care probabil servea drept bucătărie. Raze sfioase de soare se strecurau prin despicăturile de săgeți din înaltul pereților. Sabrina ezită în umbră, mâinile încordându-i-se mai tare decât stomacul când descoperi femeile de la mese și de pe bănci în diverse ipostaze, purtând haine murdare de casă.

Aici nu era forfotă ca în bucătăriile din Cameron, nu se simțeau mirosuri de friptură sau de terci care să îți lase gura apă. Șemineele îngemănate căscau gurile știrbe, cenușa zărindu-se neagră și rece înăuntru.

Nu era nici urmă de Eva, dar Sabrina nu avu nici o dificultate în a o recunoaște pe femeia pe care Morgan o alungase din dormitorul lui cu o noapte în urmă. Alwyn încălecase o bancă zgâriată de parcă ar fi fost un armăsar strașnic. O harababură de păr auriu îi atârna mai jos de fund.

– Am văzut-o pe micuța cățea cu ochii mei, da. Alwyn mușcă dintr-un măr verde, ofilit. Arogantă. Și urâtă. Palidă ca laptele, cu sprâncene groase și negre, de zici că-s melci.

Fără să își dea seama, Sabrina își trecu degetul peste una din sprâncenele arcuite.

– Nu am simțit altceva decât milă pentru Morgan. Să rămână toată noaptea singur cu sacul ăla patetic de oase!

O femeie bătrână râse înfundat, dezvăluind o gură cu dinți putrezi.

– Poate că i-a pus o pernă pe față înainte să săvârșească fapta murdară. Presupun că o târfă Cameron este la fel ca oricare alta după ce lumânarea se stinge.

Cealaltă femeie chicoti, dar Alwyn mușcă din nou, fără milă, din măr, ochii ei cenușii devenind două bucăți fumurii de cremene.

– Mi-ar plăcea să îi pun o pernă pe față. Un Cameron în minus pe lumea asta ar fi un lucru bun.

Sucul auriu din măr se prelinse pe bărbia ei, iar pe Sabrina o trădă stomacul. Mormăitul lui sfios atrase ca un magnet privirea lui Alwyn. Buzele îmbufnate ale femeii se subţiară într-un zâmbet răutăcios, dar în loc să le-o arate prietenelor ei pe Sabrina, pur şi simplu îşi ridică pe bancă unul din picioarele lungi şi zvelte, dezvăluind pumnalul periculos de sub rochie. Veninul din glasul femeii o făcu pe Sabrina să încremenească de groază.

– O fi târâtura Cameron o lady, dar Morgan al meu are nevoie de o femeie care să îi poată da înapoi ceea ce primeşte. O lady nu este în stare să se descurce cu un bărbat ca el. O privi cu răceală pe Sabrina în ochi. Morgan o s-o facă bucăţi.

Sabrina se retrase în umbrele cămării. Începea să înţeleagă de ce mama ei o avertizase întotdeauna cu privirea la trasul cu urechea. La castelul MacDonnell era mai mult o chestiune de supravieţuire decât de maniere.

Întorcându-se pe călcâie, porni grăbită în josul celui mai apropiat coridor, pipăind cu mâinile pereţii aspri din piatră până când lacrimile o orbiră. Durerea surdă din stomac era mai rea decât foamea. Hoinări prin catacombele pustii pentru ceea ce părură secole întregi, până când trecu pe sub o arcadă canelată şi ajunse într-un coridor ce sfârşea într-un zid masiv din piatră.

O fundătură. Un coridor către nicăieri. Aşa cum fuseseră întotdeauna sentimentele ei pentru Morgan.

Dar un licăr în capătul îndepărtat al coridorului o atrase într-acolo. Vântul gemea printr-un rând de ferestre sparte, agitând draperiile putrede, care arătau de parcă ar fi fost sfâşiate de nişte gheare imense.

Sabrina se trezi faţă în faţă cu propria reflexie în mărime naturală, înaintea unui zid cu oglinzi, cu rame de un bronz lipsit de strălucire. O crăpătură zimţată în oglindă îi reteza capul. Fascinată de străina care o privea, Sabrina îşi desprinse încet părul, lăsându-l să îi cadă ca un nor întunecat în jurul feţei. Sticla îi deforma trăsăturile, aşa cum săptămâna care trecuse îi deformase viaţa. Era ca şi cum se prăbuşise într-un tărâm de coşmar, unde tot ceea ce fusese învăţată să creadă era doar o iluzie nemiloasă.

Degetele îi căutară arcadele familiare ale sprâncenelor, conturul nasului şi al buzei de jos, voluptuoasă şi tremurândă. Nu se considerase niciodată vanitoasă. Nu fusese vreodată nevoie

să fie. Frumuseţea ei, asemenea bogăţiei şi dragostei familiei sale, fusese pur şi simplu un fapt al vieţii, la fel de indisputabil precum culoarea neagră a părului ei sau uniformitatea perlată a dinţilor săi. Toată viaţa, oamenii îi spuseseră că este frumoasă.

Dar dacă minţiseră? Dacă îi spuseseră doar ce voia să audă? Râseseră pe la spatele ei sau, şi mai rău, o compătimiseră? O singură persoană rămăsese mereu neatinsă de frumuseţea ei.

Morgan.

Vederea i se înceţoşă. Părul negru şi ochii albaştri i se preschimbară în chipul drag şi familiar al lui *papa*, expresia lui fiind la fel de nefericită precum fusese în momentul în care ea îi refuzase sărutul de rămas-bun.

Şoapta răguşită se desprinse de pe buzele ei:

– O, *papa!* De ce mi-ai făcut asta?

Dar chiar în timp ce îl condamna, îşi lipi palma de oglindă, căutând căldura înţepătoare a bărbii sale şi negăsind nimic altceva decât trădarea dezolantă a sticlei reci.

Uneori, Morgan simţea că Pookah era singura libertate pe care o cunoscuse vreodată. Calul îşi croia drum prin pătura de ferigi, docil sub controlul său. Doar în şaua lui Pookah putea să scape de pretenţiile constante, de vaietele şi de protestele clanului său.

Avea şaisprezece ani când salvase calul, luptându-se pentru el, din mâinile fiului beţiv al unui moşier bogat, care bătuse animalul până îl lăsase inconştient. După ce gustase din propriul tratament, plodul arogant fusese mai mult decât dispus să îi cedeze calul lui Morgan. Îşi salvase mândria declarând calul furat de unul dintre acei „hoţi MacDonnell". Moşierul, furios, îl spânzurase pe următorul MacDonnell prins pe proprietatea lui – un băiat de doisprezece ani.

Pookah încă purta cicatricele abuzului primului său stăpân, atât la exterior, cât şi la interior, vizibile în înverşunarea dispoziţiei sale. Uneori, Morgan simţea că sunt fraţi dincolo de aparenţe.

Lăsând calul să pască în iarba rară, Morgan descălecă şi intră în bordeiul din piatră al unui arendaş, ridicat într-o poiană. Bordeiul cu acoperiş din stuf era un memento al vremurilor când clanul MacDonnell avea oi şi arendaşi care să le mâne. Morgan venea

adesea aici să se gândească, atunci când nu mai suporta atmosfera apăsătoare a castelului.

Trase un scaun și își propti picioarele pe pervazul ferestrei. Trupul tatălui său își dormea acum somnul de veci sub o mantie de pietre. Morgan știa în inima lui că Angus nu îl iubise niciodată pentru cine era, ci pentru ceea ce putea să facă. Bătrânul se bucurase de nenumărate ori să provoace lupte, pentru ca Morgan să își poată dovedi puterea cu pumnii. Jocurile mercenare ale lui Angus fuseseră motivul pentru care afecțiunea lui Dougal MacDonnell devenise atât de intolerabilă de-a lungul acelor ani. Cum putea Morgan să accepte un dar necâștigat cu prețul propriei sudori sau propriului sânge? Acum, ucigașul lui Angus era liber, lăsând-o pe Sabrina Cameron să plătească prețul trădării sale.

Lăsă scaunul să cadă. La naiba cu Cameronii, oricum! Chiar și când trebuia să își jelească tatăl, tot ce putea vedea era chipul Sabrinei în momentul în care crezuse că avea să o lovească. Prostuța nu știa că o putea ucide cu o singură lovitură?

Morgan nu lovise niciodată o femeie, indiferent cât de tare fusese tentat. Învățase în urmă cu mult timp să nu își folosească în mod nesăbuit forța – la șaptesprezece ani, în timp ce stătea gâfâind și cu sângele curgându-i din nasul spart deasupra cadavrului chircit al unui membru al clanului, care îi fusese prieten. Tatăl lui provocase încăierarea, apoi îl tachinase pe rivalul lui Morgan, aruncându-l într-o frenezie turbată. Alarmat de setea de sânge care licărea în ochii prietenului său, Morgan căutase să pună capăt luptei înainte ca vreunul din ei să fie desfigurat. Dar, în schimb, singura lovitură menită să facă acest lucru pusese capăt vieții băiatului.

Angus se grăbise să îl bată pe spate și să îl felicite. Pentru prima oară, Morgan îi dăduse brutal mâna la o parte și se înălțase deasupra lui cu pumnii încleștați de furie. Licărul de teamă din ochii lui Angus îl alungase pe Morgan prin mulțime, căutând un loc liniștit unde să își poată vărsa stomacul învolburat și limpezi mintea.

Pași neregulați se auziră pe podeaua de pământ din spatele lui. Morgan nu se întoarse. O singură persoană ar îndrăzni să îi invadeze sanctuarul.

– Îți pare rău să vezi că nu mai e, Eva? întrebă el cu blândețe.

– Amândoi știm că ar fi murit înainte să se aștearnă prima zăpadă. Dar, da, mă roade să știu că l-a ucis sabia unui Cameron; sper să o faci să plătească pe târfa aia inutilă a lor.

– De ce? Nu ea a fost cea care a mânuit-o.

– Ar fi putut la fel de bine să fie ea. Știu cum sunt cele de teapa ei. Este o otravă, ca oricare altă lady simandicoasă. Aburesc mințile bărbaților cu vorbe dulci și parfumuri ademenitoare.

Morgan se întoarse, dând de privirea împietrită a Evei, care își încleștase maxilarul.

– Deja am ucis o femeie doar prin faptul că m-am născut. Nu am nici o intenție să mai ucid una. Ar trebui să măcelăresc și oile pe care mi le-a dat Dougal? Și găinile? Nu au altă valoare în afară de răzbunare?

Privirile de oțel se ciocniră, apoi Eva plecă ochii. Între ei doi existase întotdeauna respect, dacă nu tandrețe. Îi unea o legătură a rațiunii, mai presus decât una de sânge, mai puternică decât lanțurile înrobitoare ale clanului. În urmă cu mult timp, juraseră să facă orice le stă în putință pentru a menține flacăra șovăielnică a clanului MacDonnell arzând.

Eva își aruncă pletele peste umăr și își trase un scaun, încălecându-l.

– Foarte bine, băiete. Dacă nu o ucizi pe fătucă, atunci fă altceva pentru liniștea mea sufletească.

Morgan repetă promisiunea pe care i-o făcuse lui Elizabeth Cameron, perfect conștient de ironia ei:

– Orice ca să fac pe plac unei doamne.

– Pune-ți copilul în ea.

Morgan se ridică și păși agitat spre vatra goală. Își puse mâinile peste pietrele cioplite. Fusese nevoie de o voință de fier să se abțină să facă acest lucru în acea dimineață, când o găsise pe Sabrina ghemuită pe palton. Dacă nu ar fi observat cearcănele de epuizare de sub ochii ei și brațul pe care și-l pusese cu atâta încredere pe după gâtul lui când o ridicase de jos și o dusese în pat, ceilalți ar fi trebuit să aștepte să îi îngroape tatăl în timp ce Morgan își vărsa sămânța în soția sa.

O notă lingușitoare se strecură în glasul Evei.

– Știu pentru ce îți faci griji, băiete. Ești singurul bărbat de prin părțile astea fără o droaie de plozi cu ochii verzi umblând după el.

Dar dacă Dougal se răzgândește? Dacă pretinde că i-ai furat fata și ne aduce armata pe cap?

– Lasă-l să vină! Nu va lua înapoi ceea ce îmi aparține.

Eva șchiopătă până la el și îl bătu pe spate, amintindu-i în mod straniu de tatăl său.

– Așa te vreau, băiete! Jură că o s-o marchezi pe fătucă cu semnul nostru înainte să fie prea târziu.

Eva era o femeie înaltă, chiar și pentru un MacDonnell. Răsuflarea ei caldă îi înțepa ceafa. Morgan se întoarse spre ea.

– Mă voi ocupa de chestiune când voi crede de cuviință. Fără vreun amestec din partea ta sau a oamenilor din clan.

Eva păși într-o parte, lăsându-l să treacă, viața petrecută luptându-se cu Angus învățând-o când să se retragă.

– A, Eva? adăugă el. S-ar putea să am mai mult succes dacă ai ține-o pe Alwyn departe de patul soției mele.

Femeia strâmbă răutăcios din nas.

– Voiam doar să-ți amintesc ce o să pierzi dacă o să te culci cu dușmanul, băiete. Să îi spun lui Alwyn că de acum înainte te vei duce tu la ea?

– Nu. Morgan merse spre ușă, fără să îi mai ofere nici o altă explicație.

– Morgan? Nu o să-ți dezamăgești tatăl, nu-i așa?

El îi aruncă un zâmbet grav peste umăr.

– Nu am făcut-o niciodată, nu?

Sabrina își îngropă mai adânc nasul în *Călătoria pelerinului,* într-o încercare zadarnică de a ignora zarva propriului stomac. Următorul chiorăit amenințător îl trimise pe Pugsley scheunând într-un colț.

Aruncă jos cartea, sătulă de suferințele Optimistului și ale Credinciosului când propriile ei poveri păreau atât de nedrepte. Se simțea mai mult precum Creștinul în Valea Umilinței, forțat să se lupte cu uriașul diavol Apollon, al cărui trup era acoperit cu solzii sclipitori ai mândriei. Sabrina se ridică, pășind agitată, încercând să alunge amețeala care o cuprinsese.

Stătuse de una singură, baricadată, de la prima incursiune dezastruoasă pe teritoriul inamic. Își găsise drumul înapoi spre

cameră și își descoperi cuferele așezate pe podea, fără vreun semn că ar fi fost prădate.

Petrecuse restul zilei devotându-se cu încăpățânare sarcinilor care întotdeauna îi făcuseră plăcere: cititul, cusutul, scrierea unei scrisori pentru mama sa, plină de falsă bucurie și anecdote amuzante despre noua ei familie. O uscase cu nisip și o sigilase înainte să își dea seama că nu menționase nimic despre cei doi bărbați care îi bântuiau gândurile.

O baie cu buretele în apă de trandafiri și o rochie curată o împiedicaseră să cedeze în fața melancoliei, dar acum, umbrele serii se strecurau pe pervaz. Starea de spirit i se întunecă odată cu lăsarea nopții.

Aprinse șase dintre lumânările scumpe din ceară pe care i le împachetase Elizabeth, dispersându-le lumina prin întuneric.

Era scandalos de risipitoare, dar economia părea mai puțin urgentă decât să țină la distanță umbrele invazive. Ienupărul parfumă aerul, aroma proaspătă și înțepătoare amintindu-i de Morgan.

Un val de furie transformă mireasma proaspătă în una mai mult amară decât dulce. La cât îi păsa lui Morgan, Sabrina putea să moară de foame până acum. Traversă încăperea, uimită de cât de violentă o făcea furia să se simtă. Îi vuia prin vine, alungându-i îngrijorarea cu o împunsătură sfidătoare.

Pașii îi răsunau în ritmul învățăturilor mamei sale. O adevărată lady nu trebuie să își manifeste niciodată furia. O adevărată lady trebuie să întoarcă și celălalt obraz. O adevărată lady ar trebui să se înfometeze politicos în camera ei, fără să deranjeze pe altcineva din casă, mai ales pe soțul ei.

Morgan ar putea să îi scrie aceste cuvinte pe piatra funerară, după ce îi va fi aruncat trupul scheletic în mormântul pietros. „Sabrina Cameron MacDonnell – o adevărată Lady." Dar cum Morgan nu știa să scrie, presupuse că avea să fie lipsită chiar și de acel tribut modest.

Pugsley își înclină capul într-o parte când Sabrina trecu pe lângă el. Ar fi putut jura că zărise un licăr de foame în ochii lui micuți, ca două mărgele.

– Nu te speria, Pugsley. În curând, vei putea ronțăi oasele mele.

Luă o oglindă de mână dintr-un cufăr pe care îl întorsese cu susul în jos pentru a-i servi drept măsuță de toaletă, aproape așteptându-se să vadă un craniu scobit privind-o înapoi. Reflexia îi era foarte diferită de cea care o întâmpinase în acea dimineață. O cunună din plete îi împodobea acum fruntea. Pete luminoase de furie îi brăzdau obrajii. Aripile întunecate ale sprâncenelor îi erau unite într-o linie amenințătoare.

Trânti oglinda. Pentru numele lui Dumnezeu, era o Cameron! Blestemată să fie dacă avea să le permită sălbaticilor ălora desculți să o țină prizonieră în propria cameră! Era timpul să afle că MacDonnell avea o nouă stăpână.

Năvălind spre ușă, o deschise cu putere... apoi scoase capul și privi în ambele direcții înainte să iasă în vârful picioarelor pe coridor.

Sabrina mergea speriată spre trepte când un țipăt ascuțit, pe jumătate înăbușit, o înghețǎ pe loc. Încruntându-se din pricina cadenței familiare, se strecură până la cea mai apropiată ușă. Sunetul înăbușit al încăierării fu purtat până pe coridor. Își lipi urechea de ușă. Un geamăt jos străpunse tăcerea. Un văl rece de sudoare se așternu pe pielea Sabrinei când recunoscu același țipăt ascuțit și îngrozit pe care îl scosese Enid când fusese încolțită de păianjen, în Cameron.

Cineva o rănea pe verișoara ei.

Sabrina se împinse în ușă. Era încuiată pe dinăutru.

Pumnii ei frenetici loviră lemnul, dar în acel moment, ceva din încăpere începu să bubuie ritmic, acoperindu-i loviturile. Un geamăt agonizant fu urmat de un mieunat diabolic care îi făcu părul de pe ceafă să se ridice, îngrozind-o. Doamne, Dumnezeule, nu doar că îi răneau verișoara, O ucideau! Era numai vina ei că o lăsase pe Enid singură în cuibul ăsta de viespi. Nu le păsa că era o Belmont nevinovată. Ei o vedeau doar ca pe o altă Cameron, meritând torturile la care o supuneau.

Bătu cu disperare în ușă. Lacrimile îi curgeau, orbind-o. Când gâtul începu să o doară de la țipat, își duse degetele la buze, simțind gust de sânge, și privi ușa neclintită din stejar.

Morgan. Morgan era singurul care o putea ajuta.

Ridicându-și poalele rochiei, porni grăbită în josul scărilor, strigând numele soțului ei. Plămânii o dureau, de parcă erau pe cale să îi explodeze în timp ce trecu pe sub arcada ce ducea în salon și într-un nor umed și rece de fum de turbă și bărbați nespălați.

Duhneau a sudoare râncedă și a whisky de malț. Stomacul gol i se învolbură. Își croi drum printre ei, strigându-l pe Morgan.

Se împiedică. Unul dintre ei o prinse de braț ca să nu cadă și își împinse fața aproape de a ei, oferindu-i un rânjet știrb.

– Fetițo, dacă Morgan nu e pe aici, eu nu sunt bun?

Furia pe care și-o înăbușise mai devreme o copleși din nou. Își smulse brațul din strânsoarea lui cu o forță surprinzătoare. Ignorând zâmbetele șirete și huiduielile, își croi drum printre ei. Practic, toți salivau din pricina recompensei neașteptate de a descoperi o Cameron isterică printre ei. Un val de ușurare o străbătu când ieși în cele din urmă din aglomerație, dar se evaporă rapid când își dădu seama că încă nu văzuse nici urmă de Morgan.

Ironiile și huiduielile se stinseră, transformându-se într-o tăcere batjocoritoare.

Sabrina putea simți zeci de ochi verzi și cenușii împungând-o în spate, ageri și licărind amuzați. Alwyn își alese acel moment pentru a se desprinde dintr-un cerc de femei care râdeau pe înfundate. Se propti în calea Sabrinei.

Își coborî nasul coroiat și arogant spre ea. Un zâmbet triumfător îi schimonosi buzele.

– Ce te doare, fătuco? Eu n-am avut vreodată probleme să îl țin pe Morgan în patu' meu.

Sabrina nu văzu deschizându-se ușile masive brăzdate de grinzi de fier, din capătul coridorului. Tot ce văzu fu roșu înaintea ochilor.

Zâmbetul lui Alwyn dispăru când Sabrina își înfipse pumnii în corsajul rochiei ei murdare și o împinse până o izbi cu spatele de perete.

Femeile MacDonnell icniră când Sabrina Cameron, o adevărată lady prin naștere și creștere, îi coborî fața lui Alwyn la nivelul ei și mârâi:

– M-am săturat de impertinența ta, târfă prost crescută! Unde naiba este soțul meu?

O voce masculină, joasă, suprimându-și un hohot de râs, străpunse tăcerea șocată.

– Întoarce-te, drăguțo! E chiar în spatele tău.

Capitolul 11

Morgan stătea în pragul ușii, prezența lui impunătoare fiind un lucru tangibil și viu în liniștea nefirească ce pusese stăpânire pe încăpere. Broboane de ceață îi acopereau veșmântul și îi licăreau în păr. Urma ispititoare a unui zâmbet îi zăbovea pe buze. Sabrina nu mai văzuse în viața ei o priveliște atât de bine-venită.

Pentru un moment, Morgan fu pentru ea la fel de familiar și de prețios precum băiatul chipeș și încăpățânat care fusese cândva. Emoțiile o amuțiră.

Lăsând-o pe Alwyn să alunece tremurând la podea, alergă spre el și îi luă mâna uriașă și caldă într-a ei. Îi strânse degetele de parcă nu ar fi vrut să îi mai dea vreodată drumul.

Cuvintele i se revărsară într-o rafală de panică:

– Trebuie să vii, Morgan! Cineva o ucide pe Enid. Te rog, grăbește-te, înainte să fie prea târziu! Citind ezitarea confuză din ochii lui, Sabrina renunță la mândrie și îi duse mâna la buze, mult prea conștientă de faptul că se umilea în fața unei haite de lupi, căreia nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să îi adulmece sângele.

– Te rog, Morgan, te implor! Spune-mi că o vei ajuta! Voi face orice. Orice.

Genele lui îi ascunseră licărul întrebător din ochi. Își trecu degetul peste buzele ei, despărțindu-le cu blândețe, și spuse încet:

– Aș spune că asta este o invitație pe care un bărbat ar fi prost să o refuze.

Ținându-l cu disperare de mână, Sabrina îl trase după ea pe coridor și în susul scărilor. Un grup de bărbați cu gura căscată îi urmă, nerăbdători să vadă care era următorul spectacol în ceea ce începuse ca o seară tipică de băut și umblat din târfă în târfă.

Sabrina îl împinse spre ușa cu pricina.

– Acolo. Cineva o ține înăuntru și nu vrea să deschidă ușa.

Nu era nevoie ca Morgan să își lipească urechea de ușă. Toți cei de pe coridor și de pe scări puteau auzi bubuiturile și urletele din cameră. Un gâlgâit înfundat se auzi dinăuntru, sunând de parcă cineva era prins în ghearele unei morți agonizante. Oamenii lui Morgan schimbară priviri nedumerite.

Sabrina își frângea mâinile.

– Grăbește-te, te rog! Înainte să fie prea târziu!

O expresie curioasă apăru pe chipul lui Morgan.

– Ești absolut convinsă...?

– Da! Da, sunt convinsă! Te rog! Îl împinse din nou cu disperare. Deschide-o acum!

Morgan clătină cu mâhnire din cap.

– Foarte bine, atunci. La o parte!

Sabrina se lipi de peretele opus în timp ce Morgan distruse încuietoarea dintr-o singură lovitură cu piciorul gol. Primele chicote ar fi trebuit să o avertizeze. Sabrina se aruncă înainte, trecând pe sub brațul lui Morgan când el îl întinse pentru a-i bloca trecerea.

Patul scârțâi și se opri din legănat. Dar nu Enid era cea care zăcea căzută la datorie. Acela era Ranald, cu ochii închiși în extaz. Enid stătea destul de confortabil călare peste el, dezvăluind o cantitate impresionantă de carne ce devenea din ce în ce mai rozalie sub privirile fascinate ale publicului.

MacDonnellii nu pierdură timpul cu mila.

– Cine pe cine ucide, drăguțo? Se pare că verișoara ta e stăpână pe situație, ca să spun așa. Un pumnal fu trimis spre pat, alunecând pe podea. Ia cuțitu' meu, Ranald. Salvează-te înainte să fie prea târziu!

– Da, da' nu vi se pare că flăcău' arată natural? Măcar a murit cu zâmbetul pe buze.

Râsetele lor copioase se transformară în hohote viguroase de râs.

Enid se rostogoli de pe Ranald și își acoperi grăbită sânii înflăcărați cu pătura. Privirea ei îngrozită o întâlni pe a Sabrinei.

În timp ce Morgan privi culoarea scurgându-se din obrajii soției sale, nările i se umflară de furie. Traversă încăperea din doi pași. Enid scăpă un scâncet când umbra lui impunătoare acoperi patul. Râsetele se stinseră, devenind chicote înfundate și nervoase.

Îl înșfăcă pe Ranald de ceafă.

-Te-am rugat să ai grijă de ea, progenitură! Nu puteai să-ți ții mâinile calice acasă măcar pentru o zi?

Ranald ridică mâinile, într-un gest sfios de apărare.

-Un bărbat nu poate rezista unei tentații atât de mari, Morgan. Mi-am dat silința.

O voce vicleană străpunse mulțimea:

-Da, și una strașnică dacă toate răgetele alea erau adevărate.

Dezgustat, Morgan îl trânti pe Ranald înapoi în pat.

-Iartă-mă! Cuvintele Sabrinei erau abia o șoaptă, dar străpunseră hohotele de râs și ajunseră la inima lui Morgan. Privirea ei tulburată trecu de pe chipul îndurerat al lui Enid pe al lui. Iartă-mă, repetă înainte să își ridice poalele rochiei și să plece.

Demnitatea ei fragilă reduse mulțimea rușinată la tăcere. În timp ce oamenii lui se dădeau în lături pentru a-i face loc, Morgan își încleștă pumnii neputincioși.

Sabrina stătea la fereastră, permițând vântului nopții să îi răcorească fruntea înfierbântată și rușinea. Nu o deranja că se făcuse de râs. Dumnezeu știa că era o naivă în ochii lui Morgan încă de când aterizase la picioarele lui, cu rochița peste cap. Ceea ce o măcina acum era expresia fugară care apăruse pe chipul lui Enid în momentul în care li se întâlniseră privirile. Milă.

Chiar și simpla, timida Enid era mult mai femeie decât ea. Sabrina nu era altceva decât un trofeu de război. Își frecă brațele, străbătută de un fior nemilos.

Morgan își privea soția din pragul ușii. Peretele aspru din piatră o încadra, făcând-o să pară mică în contrast cu întunericul de neînduplecat al nopții. Briza îi flutura șuvițele de păr care îi ieșiseră din părul răsucit în coc. După umilința pe care o îndurase, o altă femeie s-ar fi aruncat plângând pe pat. Poate că dacă ar fi făcut-o, Morgan ar fi știut cum să o consoleze, dar așa, mâinile îi atârnau inutile pe lângă corp.

Ea vorbi prima, surprinzându-l. Viclenia lui era aproape la fel de legendară precum statura. Se zvonea că Morgan putea tăia gâtul unui dușman și să ajungă la jumătatea drumului înapoi spre MacDonnell înainte ca trupul să lovească pământul.

Vocea ei îi stârni simțurile asemenea bătăilor unor aripi catifelate.

-Îmi pare rău dacă te-am făcut de râs în fața oamenilor tăi. Nu a fost o zi bună pentru mine. Nu sunt obișnuită ca lumea să nu mă placă. Toți cei pe care i-am cunoscut mă adorau. Sabrina îi aruncă o privire furișă peste umăr. Toți, cu excepția ta.

Văzându-i zâmbetul crispat, un pumnal rușinat se răsuci în inima lui Morgan, dar el își menținu cu grijă chipul impenetrabil.

Sabrina se întoarse din nou spre întunericul nopții.

-Nu a trebuit niciodată să *fac* ceva ca să le câștig afecțiunea, spuse ea. Doar zâmbeam și chicoteam, iar dacă asta nu funcționa cu oamenii mai aprigi ai tatălui meu, le cântam un cântecel isteț pe care îl știam de la Brian sau mă urcam pe genunchii lor și îi trăgeam de barbă.

Morgan își împreună brațele la piept.

-Nu îți recomand să te urci pe genunchii vreunuia dintre oamenii mei.

-Păi, nu știu. Își plimbă degetele pe pervaz. Se pare că a funcționat pentru Enid. Ștergându-și praful de pe mâini, se întoarse spre el. Dacă purtarea mea ți se pare stranie, este din cauză că nu m-am obișnuit încă să fiu disprețuită doar pentru cine sunt.

-Nu durează mult să te obișnuiești cu asta.

Sabrina era destul de înțeleaptă ca să știe că Morgan nu îi cerșea mila. Privirile li se întâlniră și se susținură în licărul blând al luminii lumânării.

Lumina lumânării! Morgan deveni deodată conștient că din aer lipseau bolboroseala, șuieratul seului și duhoarea grăsimii de animal în timp ce se topea. Lumânările grosolane fuseseră înlocuite de altele la fel de zvelte și elegante precum stăpâna lor. Flăcările ardeau luminos și drept, de parcă ar fi fost suficient de trainice cât să suporte atacul rece al ploii de iarnă.

Lumina lor arunca pete lucitoare peste dantela de Bruxelles așezată peste un cufăr întors cu susul în jos. Licărea pe sticluțele misterioase de parfumuri și cosmetice care erau împrăștiate pe suprafața lui, peste lemnul lustruit al harpei rezemate de perete. Mângâia așternuturile din pânză de culoarea fildeșului ce acopereau cadrul din lemn al patului. Își dorea să își lepede tartanul aspru și să o așeze pe Sabrina goală între ele.

Niște foi de pergament erau împrăștiate pe un taburet cu trei picioare. O pană elegantă răsărea dintr-o călimară cu cerneală.

Un set de șah sculptat din jasp stătea în mijlocul mesei zgâriate. Sabia Cameron atârna deasupra șemineului. Acum Morgan știa ce fusese în acele cufere grele pe care le cărase pe scări în acea dimineață – civilizație.

Sabrina îi urmări privirea, devenind cu fiecare secundă tot mai agitată. Decorațiunile îi păreau și ei copilărești acum, asemenea bazaconiilor unui copil cu o imaginație prea bogată, prefăcându-se că un tufiș de trandafiri sălbatici era un castel.

– Ar fi trebuit să te întreb înainte să schimb ceva. Dacă nu îți place, le voi...

Morgan ridică o mână, iar ea tăcu, fascinată de uimirea timidă din ochii lui.

El își dorea un moment să savureze ceea ce făcuse ea. În câteva ore, Sabrina transformase bârlogul singuratic și posomorât al unui animal într-un palat demn de un prinț. Sau de o prințesă. Un zâmbet îi arcui buzele. Da, la urma urmei, fata avea atingerea mamei ei.

Zâmbetul lui Morgan o sperie pe Sabrina. Fără să fie conștientă de asta, făcu un pas înapoi.

Aroma înțepătoare de ienupăr îi învălui simțurile lui Morgan, alungându-i amintirile despre femei mirosind a sudoare și a fum de turbă, nu a trandafiri. Plăcerea amenința să îl copleșească. Îi venea să arunce pe podea sabia Cameron și să facă un dans sălbatic în jurul ei. Voia să o ridice pe Sabrina în brațe și să o învârtă. Voia să șifoneze acele așternuturi imaculate cu greutatea trupurilor lor încordate. Își ascunse emoțiile în singurul mod în care știa să o facă – în spatele acțiunilor.

Dregându-și țâfnos glasul, își uni sprâncenele într-o expresie încruntată, sperând că era destul de convingător.

– Din câte îmi amintesc, drăguțo, mi-ai făcut o promisiune când am fost de acord să îți ajut verișoara.

Iată că vine, gândi Sabrina, deja regretându-și jurământul ridicol. Acesta era piciorul care-i punea piedică, șarpele de grădină care se strecura pe spatele rochiei ei. Cum putuse să se lase la mila acestui bărbat? Propriile cuvinte se întoarseră să o bântuie. „Voi face orice. Orice."

Se dădu un pas în spate.

– Acum, Morgan, nu este nevoie să te pripești...

El începu să traverseze camera cu pași mari.

– Zilele devin mai scurte și nopțile mai lungi. Am ceva treabă de făcut pentru a pregăti noile animale pentru iarnă. Mă aștept ca asfințitul soarelui să mă găsească epuizat, înfrigurat și ursuz.

– Îmi închipui, șopti Sabrina.

Morgan se întoarse pe călcâie, aruncându-i o privire pătrunzătoare; ea își adună puterile pentru un zâmbet sfios.

– Toată ziua voi fi silit să suport trândăveala la munca, glume nemiloase și tovarăși țâfnoși. Când voi veni în această cameră noaptea, mă voi aștepta la un zâmbet din partea ta, la o frântură de conversație plăcută și la un foc ca să-mi încălzesc picioarele. Îmi poți cânta dacă vrei sau poți să îmi arăți ce ai cusut în timpul zilei. Morgan făcu un semn spre unul dintre cuferele nedeschise. Presupun că ai cărți pe acolo.

Ea încuviință, știind că ochii probabil îi erau destul de căscați cât să îi înghită fața.

– Excelent, spuse el scurt. Îmi vei citi în fiecare seară. Când va da zăpada, vei avea timp să mă înveți câteva litere și cifre. A, adăugă el, o să mă înveți și să joc șah. Aș aprecia dacă ți-ai da silința să pierzi. Mie nu-mi place.

Sabrina deschise gura și o închise din nou, șocul lăsând-o fără cuvinte. Nu își închipuise niciodată creierul lui Morgan înmagazinând atât de multe cuvinte, darămite să le rostească. Aroganța lui masculină o șoca și o fascina în același timp. Rezistă tentației de a se arunca la picioarele lui goale și de a face mătănii.

Morgan profită de consternarea ei și se îndreptă spre ușă.

– Unde pleci?

El făcu o grimasă de parcă ar fi trebuit să explice ceva unui copil prostănac.

– În camera mea. Părinții tăi aveau camere separate, nu-i așa? Toți cei din înalta societate au.

Sabrina își masă tâmplele, întrebându-se dacă teama o înnebunise. Morgan nu era adeptul unei capitulări elegante și totuși stătea acolo, oferindu-i exact ceea ce își dorise. O căsătorie de conveniență. Atunci de ce se simțea stânjenită? Și cum se aștepta Morgan să primească un fiu de la ea dacă dormeau separat? Cu siguranță, nu era *atât* de neșcolit. Îi aruncă o privire nemulțumită, care alungă acea întrebare. Acesta era un bărbat care se născuse

ştiind ce avea de făcut, un ticălos cu ochii verzi, menit să fie fantezia interzisă a oricărei fete şi coşmarul fiecărui tată.

– Majoritatea au camere separate, presupun, mormăi Sabrina. Deşi, adesea, în timpul iernii, mama şi *papa* ar...

– Foarte bine. Noapte bună. Degetele i se încleştară pe mânerul uşii.

Sabrina îşi dădu cu groază seama că nu voia să o abandoneze, să o lase pradă singurătăţii crunte pe care o îndurase toată ziua. O notă de disperare i se citi în glas.

– Morgan!

El se opri.

Sabrina se putea gândi la un singur mod prin care ar putea amâna despărţirea. Dacă el acceptase termenii ei, atunci ce rău ar fi în a face o concesie mică pentru mândria lui?

Sabrina îşi umezi buzele cu limba şi merse sfioasă spre el.

– Căsătoria înseamnă mai mult decât a cânta şi a juca şah, să ştii. Un gentleman adevărat nu i-ar ura niciodată noapte bună soţiei sale fără să îi ofere un sărut de despărţire.

Sprâncenele lui Morgan se uniră într-o linie precaută.

– Tatăl tău o *săruta* pe mama ta?

Ea încuviinţă din cap.

– În fiecare seară. Negreşit.

– Pe propria lui soţie?

Sabrina rezistă tentaţiei de a-i trage un şut în fluierul piciorului, ştiind că oricum nu s-ar alege decât cu un deget rupt.

– Pe propria lui soţie.

Lui Morgan îi scăpă un geamăt, de parcă obiceiurile civilizate i-ar produce o mare suferinţă.

– Dacă aşa se cuvine...

Sabrina nu avu timp să se pregătească. Braţul lui îi cuprinse talia, ridicând-o de pe podea, apoi îşi puse apăsat gura peste a ei. Atacul se încheie la fel de brusc precum începuse, lăsând-o buimacă.

Sabrina îi aruncă o privire acuzatoare şi îşi atinse buza cu degetul.

– M-ai muşcat!

Morgan îşi plecă uşor capul. Un rânjet pândea în spatele părului său dezordonat.

– Acum, drăguţo, nu te poţi aştepta ca un MacDonnell să ştie să sărute. Suntem cu toţii nişte sălbatici desculţi.

Sabrina îşi aminti mult prea bine că insulta pe care el i-o arunca acum în faţă venea după un sărut de o tandreţe năucitoare oferit în sera mamei ei.

– Poate ar trebui să te las pe tine să faci onorurile, spuse Morgan, încrucişându-şi braţele la piept şi privind-o în ochi.

Sabrina se apropie tremurând de monolitul din carne şi oase, incapabilă să uite că inima acestui bărbat bătea fierbinte şi puternică sub pielea aurie. Îşi frământa buzele moi cu dinţii. Trăgând aer în piept pentru curaj, închise ochii, ţuguie buzele şi... sărută tartanul lui Morgan.

Încruntându-se, îşi desprinse un puf de lână de pe buză şi încercă din nou. Chiar şi lungindu-şi gâtul şi ţopăind în sus şi-n jos pe vârful picioarelor, nu putea face mai mult decât să îi atingă gâtul. Morgan rămase insensibil la eforturile ei; căscă şi maxilarul din piatră îi trosni.

Hotărâtă să obţină o reacţie din partea lui, Sabrina trase taburetul şi se căţără pe el. Buzele lui Morgan erau încordate într-o linie rigidă, dar ochii îi licăreau neastâmpăraţi. Amintindu-şi lecţia mamei ei despre noaptea nunţii, Sabrina îşi îmblânzi privirea încruntată. Cuprinzându-i chipul aspru în mâini, îşi puse buzele peste ale lui. Contururile lor ferme şi mătăsoase se deschiseră sub atingere, iar Sabrina îi permise s-o guste.

Geamătul lui Morgan se împleti cu un vuiet de avertizare în urechile ei. Camera se legănă, dar Morgan o prinse înainte să cadă.

– Ce s-a întâmplat, drăguţo? Eşti bolnavă?

Ea râse, clătinându-se, apucându-se de tartanul lui.

– Mă tem că mi-e doar foame. Nu am mâncat astăzi.

Chipul lui Morgan se întunecă.

– La naiba cu Alwyn! Leneşa trebuia să îţi aducă mâncarea în cameră.

Sabrina trebui doar să ridice din sprâncene înainte ca el să încuviinţeze sfios din cap, recunoscând că fusese o idee proastă încă de la început.

Morgan o aşeză cu blândeţe pe picioare.

– O să cer să ţi se trimită imediat ceva sus.

-Morgan? întrebă ea timidă. Te vei aștepta la un sărut de noapte bună în fiecare seară?

În el păru să se dea o luptă strașnică, încercând să afișeze o expresie rigidă.

-Da, drăguțo. În fiecare seară. Negreșit.

Ușa i se închise în față, apoi se redeschise, de-abia dându-i timp să-și ascundă rânjetul triumfător.

-Voi face un târg cu tine, drăguțo. Eu o țin pe Alwyn departe de bucătărie, dacă tu o ții pe Enid departe de grădină. Tocana ei de ciuperci e moarte curată.

Sabrina prinse ușa înainte ca el să o închidă din nou.

-Dar de unde știi că Enid a fost cea care te-a otrăvit?

Rânjetul lui căpătă o notă diabolică.

-N-am știut. Până acum.

Morgan plecă înainte ca Sabrina să-și dea seama că o păcălise și obținuse o mărturisire a nevinovăției din partea ei. Nu știa dacă să îi binecuvânteze sau să îi blesteme inteligența șireată. Se rezemă de ușă, lipindu-și obrazul de lemnul aspru, știind că nu foamea îi făcea inima să bată cu atâta sălbăticie.

De partea cealaltă a ușii, Morgan se lupta cu fiecare impuls masculin care îi poruncea să se întoarcă în cameră și să ia ce era al lui. Răbdarea era o virtute pe care un războinic adevărat trebuia să o aibă. Dar dulcele și amețitorul gust al Sabrinei încă îi umplea gura, făcându-l să își dorească mai mult. Mult mai mult. Ar fi jurat că mirosul ei diafan îl urmase pe coridor. Își strânse tartanul sub nas. Mireasma persistentă a trandafirilor se agățase de el, ajungând acolo în momentul în care ea îi leșinase în brațe, nu de pasiune, ci de foame.

Mâna i se încleștă pe tartan, de parcă simpla forță putea să păstreze un asemenea premiu fragil. Nu își putea permite ca Sabrina să afle cât de mult o dorea. Un MacDonnell nu se putea umili vreodată înaintea unui Cameron. Astă-seară savurase un mic triumf, dar altele aveau să urmeze în curând, își promise. La naiba cu propriile plăceri pentru moment. Avea să o curteze și să o tachinze până când Sabrina avea să cerșească plăcerea pe care i-o putea oferi. Niciodată perspectiva unei lupte nu se întrezărea

atât de glorioasă; niciodată victoria nu fusese cu atâta răutate anticipată.

Când Sabrina avea să cedeze în cele din urmă, victoria avea să fie mult mai dulce datorită așteptării.

Sabrina se trezi în dimineața următoare dezmierdată de senzația că îi mângâia cineva părul.

-Mama, mormăi ea, rostogolindu-se pe spate.

Dar când deschise ochii, îi apăru în față chipul încețoșat și rotund al verișoarei ei.

Enid răsucea pe deget o șuviță răzleață din părul Sabrinei.

-Părul meu a fost mereu prea subțire ca să îl pot ondula.

Sabrina se ridică în capul oaselor și se rezemă de tăblia patului, îmbrățișându-și genunchii la piept. O tăcere precaută se așternu în încăpere.

-Niciodată nu am vrut să...

-Am venit să îți spun...

Amândouă tăcură.

Enid răsuci un colț al păturii.

-Trebuie să știi ceva. Au fost mai multe lucruri pentru care am fost trimisă în Cameron decât a lăsat tata să se știe.

-Am crezut că te-a trimis doar ca să ne putem cunoaște înainte de vizita mea la Londra, în primăvară, minți Sabrina, vrând să îi cruțe sentimentele.

Fu surprinsă să afle cât de îndepărtate păreau acum visurile ei despre Londra. Petrecuse ore întregi închipuindu-și pețitori chipeși căzându-i la picioare. Acum ar da toate galanteriile lor închipuite pentru umbra unui zâmbet din partea unui singur bărbat.

Enid scutură din cap.

-Am avut un pețitor în Londra, mărturisi ea timidă. Philip Markham. Un absolvent de la Cambridge. Înalt. Frumos. Foarte potrivit, chiar puțin sever, iar mama și tata erau încântați. Începuseră să dispere, voiau să mă mărite. Ridică vag din umeri, dezvăluind prin gest mai mult decât intenționase. Chiar am crezut că Philip ținea la mine. Poate că a făcut-o în singurul mod în care știa cum.

Pe măsură ce continua, Sabrina îi luă mâna într-a ei. Era lipicioasă și rece.

– În ziua în care a venit la tatăl meu să mă ceară de soție, a făcut singurul lucru neconvențional pe care cred că l-a făcut vreodată. A așteptat până când familia s-a adunat în salon. Apoi a rupt funda unei cutii și a scos o rochie uimitoare cu o talie îngustă, prinsă în pliuri. Degetele lui Enid se încordară. Le-a spus tuturor că ne vom căsători în ziua în care voi încăpea în rochia aceea.

Lacrimi de furie și empatie înțepară ochii Sabrinei.

– Ticălosul! Sper că unchiul Willie l-a trimis la plimbare.

– Au rămas cu toții tăcuți pentru un moment, apoi au sărit să ne felicite. Nici măcar Stefan nu mă putea privi în ochi. A fost cea mai lungă seară din viața mea. Am reușit să zâmbesc în timpul cinei, apoi m-am retras în camera mea.

– Unde sper că i-ai scris o scrisoare usturătoare ticălosului ăluia!

– Am vomitat, spuse scurt Enid. Apoi am mâncat o cutie întreagă de bomboane de ciocolată. În ziua în care anunțul logodnei a apărut în *Gazette*, am mâncat curcanul pe care bucătăreasa îl gătise pentru cina de duminică. Un zâmbet trist și triumfător îi juca pe buze. După trei săptămâni nu mai încăpeam în rochiile mele, darămite în cea pe care o alesese Philip. Așa că a rupt scârbit logodna. Un sentiment aprig de mândrie îi lumină ochii deschiși la culoare. Dar am învățat ceva în acele săptămâni. Am aflat că existau bărbați în lume cărora nu le pasă deloc de greutatea unei femei. Lachei. Poștași. Bărbieri.

Licărul din ochii i se stinse.

– Când tata m-a prins în birou cu propriul lui avocat, m-a izgonit în Scoția până când scandalul respingerii lui Philip se va domoli.

Încercând să atenueze șocul pricinuit de confesiunea directă a verișoarei sale, Sabrina o mângâie pe obrazul pufos.

– O, Enid. Îmi pare atât de rău!

– Toată viața mi s-a spus cât de drăguță aș fi dacă nu aș fi grasă.

– Dar nu ești grasă, protestă respectuoasă Sabrina. Ești...

Enid îi acoperi buzele cu două degete.

– Grasă. Nu durdulie. Nu dolofană. Grasă. Dar Ranald este unul dintre acei bărbați care mă consideră drăguță oricum. Pete rozalii îi colorau obrajii, dar Sabrina simțea că Enid avea nevoie să mai spună ceva. Când mi-am exprimat teama că l-aș putea zdrobi cu pasiunea mea, el doar a râs și a spus că un bărbat care nu poate face față unei fete minunate ca mine nu este deloc bărbat.

Sabrina avea o mie de întrebări, dar îi era rușine să recunoască faptul că nu îi permisese nici măcar propriului soț să o învețe răspunsurile. Enid se încordă în timp ce îi aștepta reacția.

Sabrina îi dădu o șuviță de păr după ureche.

– Nu cred că ești drăguță.

Ochii lui Enid se întunecară. Sabrina începu să zâmbească.

– Cred că ești frumoasă.

Enid își deschise brațele, iar Sabrina o îmbrățișă. Îmbrățișarea lor lacrimogenă fu întreruptă de țipătul lui Enid, care îi îngheță sângele în vine. Mâna îi tremura îi timp ce arăta peste umărul Sabrinei.

Acoperindu-și urechea care îi țiuia, Sabrina se întoarse și văzu un gândac mare și negru încremenit pe peretele din spatele patului. Antenele îi tremurau îngrozite.

Sabrina chicoti. Întâlni ochii lui Enid și amândouă începură să râdă când își dădură seama că verișoara ei avea curajul și nesăbuința de a se culca cu un Highlander sălbatic, dar totuși putea să leșine la vederea unui gândac inofensiv.

Ușa camerei se deschise brusc, dezvăluind coridorul plin de MacDonnelli, turbați de entuziasm. Rămaseră cu gura căscată la vederea celor două tinere îmbrățișate, chiuind de bucurie. Privirile lor uimite le făcură pe Sabrina și Enid să izbucnească în hohote de râs.

Un bărbat mai bătrân, chel, cu excepția unui smoc de păr alb deasupra fiecărei urechi, își scărpină capul lucios.

– Măi, să fiu al naibii! Niciodată nu știi în ce pat o să le găsești pe fetișcanele astea. Și mai spun că noi, alde MacDonnell, suntem o adunătură de primitivi!

Capitolul 12

Sabrina alese următoarea noapte să îl învețe pe soțul ei complexitatea jocului de șah.

Nici măcar nu clipi când pumnul lui căzu pe tabla de șah, răsturnând-o și trimițând piesele în toate colțurile camerei. Cu un suspin răbdător, Sabrina îngenunche să le adune în poală. Era a treia oară când răsturnase tabla, și încă mai avea să îi explice mișcările nebunului și ale turei.

Morgan se plimba cu pași furioși și agitați, mâna încleștându-i-se pe obiectul disprețului său.

– Cum? urlă el. Cum poate un rege să fie atât de al naibii de lipsit de putere? Nu are pic de onoare? Mândrie? Unde este gloria atunci când se ascunde după fustele unei femei?

Pugsley întinse lăbuțele scurte, se rostogoli și căscă.

– Pierzi esențialul din vedere, spuse Sabrina, scoțând copitele unui cal nefericit din foc. Regele este cel mai important jucător de pe tablă. Poți juca fără regină, dar nu poți juca fără rege. Când este capturat, jocul este pierdut. Trebuie protejat cu orice preț.

– Protejat? De o adunătură de pioni proști și de o simplă femeie! Ce hal de căpetenie este? Ar trebui bătut cu pietre și alungat din clan. Pentru a-și demonstra punctul de vedere, Morgan îl aruncă pe lașul monarh spre foc. Pugsley prinse piesa și începu să o roadă fără milă.

Sabrina își dădu ochii peste cap în timp ce Morgan o ajută să întoarcă tabla grea de șah.

– O simplă femeie? Au existat multe femei de-a lungul istoriei care și-au dat viețile pentru a-și proteja oamenii. Cum rămâne cu propria voastră regină, Mary?

Morgan bătu cu palmele în masă, încruntarea adâncindu-i-se.

– Care și-a pierdut capul înaintea reginei *tale,* Elizabeth.

Sabrina trânti o tură pe tablă.

– Nu era regina *mea*. Sunt la fel de scoțiană ca și tine, Morgan MacDonnell.

– Atunci de ce vorbești ca o englezoaică afurisită?

Se treziră aplecându-se peste tablă, nas în nas. Sabrinei i se tăie răsuflarea când privirea lui Morgan căzu pe buzele ei, cu ochii de culoarea unei picături de rouă ce se prelinge pe o frunză tânără. Privirea lui o vrăji pentru un moment nesfârșit, înainte să se întoarcă pe tabla de șah. Ridică silueta grațioasă a reginei negre.

Glasul i se îmblânzi, pierzându-și notele ascuțite de furie.

– Femeile sunt creaturi delicate. Fragile, blânde. Făurite de Dumnezeu pentru a fi protejate de asprimea acestei lumi.

Sabrina era fascinată de mâinile lui, imposibil de mari, imposibil de blânde, mângâind jaspul transparent. Îi văzuse mâinile mișcându-se cu aceeași delicatețe pe petalele trandafirului de Belmont cu o secundă înainte să se spargă.

– Este datoria unui bărbat să își protejeze femeia. Să o prețuiască.

Gândindu-se la Eva și la celelalte femei MacDonnell pe care le cunoscuse, Sabrinei i se păru extraordinar că Morgan vorbea din inimă. Ideile lui despre onoare și mândrie o zăpăciră. Erau opusul a tot ceea ce fusese învățată să creadă despre clanul lui.

– Ești sigur că nu ai fost schimbat la naștere? întrebă ea blând. Poate că spiridușii te-au lăsat într-un coș la ușa tatălui tău?

Un zâmbet confuz îi schimonosi buzele.

– Tata mă acuza adesea de același lucru, dar am avut o mamă. A murit când m-am născut.

Degetul lui mângâia rochia reginei. Un sentiment asemănător geloziei se învolbură în Sabrina. Tremură la gândul acelor mâini bronzate plimbându-se pe pielea ei cu o asemenea tandrețe.

Incapabilă să îndure mai mult dulcea și nevinovata lui tortură, îi smulse regina din mâini și se apucă să aranjeze piesele.

– Este doar un joc, Morgan.

El se așeză pe scaun, încrucișându-și brațele.

– Nu este conform cu realitatea. Nu voi juca.

Sabrina își încrucișă și ea brațele la piept și stătură într-o tăcere îmbufnată. Pugsley își pierdu interesul în monarhul dizgrațiat și îl scuipă din gură. Morgan se aplecă în cele din urmă peste masă.

– Presupun că nu avem încotro, atunci. Îmi voi primi acum sărutul de noapte bună.

Sabrina închise ochii și-și țuguie supusă buzele. Când nu se întâmplă nimic, îi deschise și îl văzu pe Morgan studiind-o cu ochii

mijiți. Îi cuprinse fața în mâini, la fel cum făcuse ea cu o seară în urmă. Sabrinei îi bubuia inima în piept, parcă avertizând-o, când degetele lui mari îi mângâiară buzele, studiindu-le, testându-le moliciunea, supunerea.

Sabrina își simți buzele topindu-se precum ceara caldă sub intimitatea neașteptată a atingerii lui, deschizându-le, parcă într-o invitație nerușinată de a o pătrunde mai adânc. Răsuflarea îi era caldă și dulce pe pielea ei. Totuși, Morgan continuă cu mângâierea stăruitoare, seducându-i gura cu nimic mai mult decât buricele aspre ale degetelor.

Sabrina se foi în scaun în timp ce limbi de foc îi străbăteau pasaje întunecate și misterioase din corp, întărindu-i sânii și umezindu-i părțile secrete cu o rouă complet necunoscută. Atunci și de-abia atunci limba lui Morgan îi pătrunse gura, mângâind-o pe a ei cu o atingere adâncă, ce o vlăgui de orice urmă de rațiune.

Ignorându-i geamătul agonizant, se retrase și o sărută scurt pe vârful nasului.

– Noapte bună, puștoaico.

Temându-se că nu va putea vorbi, Sabrina așteptă până când el ajunse la ușă și spuse:

– Credeam că voi, MacDonnellii, nu erați așa pricepuți la arta sărutului de noapte bună.

– A, dar tocmai de asta trebuie să exersăm sârguincios, zise el, făcându-i ștrengărește cu ochiul. Somn ușor, drăguțo.

După ce Morgan plecă, Sabrina își lăsă capul să îi cadă fără vlagă pe brațele împreunate, trupul fiindu-i atât de înfierbântat de semințele dorinței pe care le plantase el, încât se îndoia că va mai putea dormi vreodată.

Sabrina alese următoarea noapte pentru a i-l prezenta soțului ei pe Homer, sperând că bardul grec era suficient de inteligent cât să îi mențină atenția și destul de neinteresant cât să îi stârnească pasiunea, pasiune care se dovedise devastatoare atât pentru somnul ei, cât și pentru liniștea sufletească. Zăcuse trează jumătate de noapte, tânjind și foindu-se până când cearșafurile se înfășurară în jurul ei asemenea strânsorii de neînvins a lui Morgan.

Își încrucișă picioarele acoperite de ciorapi sub ea și începu să citească, simțindu-se puțin precum Șeherezada, distrându-l

pe împărat. Doar că nu risca să își piardă capul în fața lui Morgan, ci inima.

Temerile îi fură nefondate. În curând, Morgan stătea cocoțat pe marginea scaunului, ascultând fascinat cum neînfricatul Ulise își păcălea inamicii și își croia drum înapoi la iubita lui Penelopa. Sabrina îi aruncă o privire furișă peste carte. O uimire copilărească îi îmblânzise trăsăturile aspre. Când Ulise îl orbi pe teribilul Ciclop, Morgan se aplecă atât de tare în față, încât ea se temu ca nu cumva să cadă din scaun. Se trezi la fel de absorbită ca și el de străvechea poveste, de parcă ar fi auzit-o pentru prima oară.

Începu încântată povestea lui Ulise și a dibacei vrăjitoare Circe. Morgan se lăsă din nou pe spate în scaun, primul indiciu că era ceva în neregulă. Ridurile de încruntare i se adânciră. Sabrina începu să citească mai repede, poticnindu-se la cuvinte simple pe măsură ce concentrarea îi scădea și gândurile îi zburau spre sărutul iminent.

– Prostul! Morgan lovi cu pumnul în masă.

Sabrina închise speriată cartea.

– La naiba! Este un prost afurisit! Eu nu aș fi făcut niciodată o asemenea greșeală. Vrăjitoarea aia șireată i-a transformat oamenii în porci, iar acum el i-a căzut în pat? Nu are pic de mândrie?

Obsesia lui Morgan cu privire la mândrie începea să o calce pe nervi pe Sabrina. Îi susținu curajoasă privirea.

– Circe l-a fermecat cu frumusețea ei. Poate că era dispus să lase mândria deoparte pentru a gusta din plăcerile pe care i le oferea.

– Orice bărbat care renunță la mândrie pentru o femeie este un prost.

Sabrina citi limpede avertizarea din ochii lui furtunoși. Dacă ea i-ar permite, poate că Morgan i-ar oferi trupul său, chiar și un fiu, dar nu i-ar da niciodată inima lui. Spre groaza ei, lacrimi neașteptate îi înțepară ochii.

Lăsând cartea să alunece pe podea, merse la fereastră, unde briza îi putea usca lacrimile. În adierea vântului se simțea amenințarea unei zăpezi timpurii.

– Poate că ai dreptate. Decizia lui Ulise a avut un preț uriaș. Potrivit lui Homer, a fost ucis de o odraslă zămislită din acea uniune – propriul lui fiu. Se întoarse spre Morgan cu ochii uscați

și încrezătoare în furia ei. Dar dacă m-ai fi lăsat să termin povestea, ai fi înțeles. Ulise a ales să meargă în patul lui Circe doar pentru a-și elibera oamenii. Le prețuia viețile mai presus de mândria lui meschină. Cu siguranță, tu, dintre toți oamenii, ai înțelege un asemenea sacrificiu.

Morgan înțelegea prea bine. Circe nu era nici pe jumătate vrăjitoarea care era Sabrina. Țesuse o vrajă în jurul lui cu glasul ei plăcut, încătușându-l mai strâns cu fiecare zâmbet timid pe care i-l fura, cu fiecare cuvânt de-al lui Homer care îi sculpta cu blândețe buzele. Nu știa dacă se înfuriase din pricina prostiei lui Ulise sau a propriei prostii.

Ea îl înfrunta acum într-un fel cu nimic mai prejos decât modul în care îl sfidase Circe pe Ulise. Trăsăturile delicate îi erau încordate de emoție; vântul nopții îi elibera șuvițe de păr din cununa îngrijită. Și-o putea închipui pe o stâncă scăldată de mare, în părul despletit licărindu-i stropi de apă, înfruntând curajoasă orice provocare pe care marea i-o putea oferi. Poate că Ulise nu era un prost pentru că îi cedase lui Circe. Poate că era un prost pentru că o părăsise.

Când Morgan îi făcu un semn poruncitor cu degetul să se apropie, Sabrina se gândi să refuze. Dar curiozitatea învinse, și păși spre el. Morgan se bătu cu mâna pe genunchi, invitând-o să se așeze. După o ușoară ezitare, Sabrina se supuse încordată, simțindu-se ca o marionetă, dansând mânuită de sforile sale.

Morgan își puse degetele calde pe ceafa ei, făcând-o să se înfioare de plăcere.

– Poate că istețul tău Ulise și-a consolat mândria prefăcându-se că a fost un sacrificiu.

Sabrina știa că Morgan nu avea să spună ceva mai apropiat de o scuză decât atât. Îi trase fața spre el până când buzele li se atinseră și aprinse flacăra fierbinte după care ajunsese să tânjească, dar și să se teamă. Se lăsă să alunece pe coapsa lui, cuibărindu-se în poala sa. El îi umezi blând buzele, mângâind și tachinând pielea sensibilă până când Sabrina le deschise, implorând mai mult.

De această dată, Morgan nu o refuză. Limba lui ieși ca o fâșie de satin fierbinte, explorând crevasele moi ale gurii ei și stârnind o reacție care făcu limba Sabrinei să danseze peste linia puternică și netedă a dinților lui. Îi frământa tartanul asemenea unei pisici

sătule, foindu-se în poala lui fără să își dea seama. Lui Morgan îi scăpă un geamăt răgușit, trimițând un val de entuziasm și de teamă prin vinele ei. Dacă vreodată ar distruge autocontrolul lui Morgan, se întrebă Sabrina, ar fi îndeajuns de femeie încât să îi facă față?

Își îngropă fruntea fierbinte în scobitura gâtului lui, dorindu-și ca el să facă alegerea pentru amândoi, dorindu-și ca Morgan să se ridice, să o ducă în pat și să o facă să uite de jurământul stupid de a-l refuza. Nu știa dacă să se simtă ușurată sau dezamăgită când el se ridică și o așeză blând pe propriile picioare.

– Îmi vei citi și mâine, puștoaico?

Ea se întinse și se jucă cu o șuviță mătăsoasă din părul lui, sperând ca zâmbetul zburdalnic să îi ascundă dorința neputincioasă ce îi aprindea privirea.

– O, da, îți voi citi! Am povestea potrivită. Este despre un războinic neînfricat, pe nume Samson, și o fetișcană ageră, numită Dalila.

Sabrina ieși din camera ei în următoarea după-amiază, pașii fiindu-i ghidați de un scop precis. Fiind stăpâna clanului MacDonnell, nu își putea petrece restul vieții îmbufnându-se în dormitor, așteptând atențiile sporadice ale lui Morgan. Deja începea să o irite faptul că era tratată ca un animal exotic de companie – *chiar dacă* unul răsfățat.

În timp ce trecea pe lângă baza unei scări dărăpănate, sunetul unor voci îi atrase atenția. Vocile furioase erau o trăsătură comună în ținutul MacDonnell și de obicei erau urmate de bubuituri de pumni și de clănțănitul dinților căzând. Dar aceste voci erau joase, ca niște mârâituri șuierate, iar Sabrina simți că era mai mult decât o simplă ceartă. Ezită, amintindu-și prețul plătit pentru neatenția cu care trăsese cu urechea în urmă cu câteva zile, dar următoarele cuvinte o țintuiră locului.

– Cum ai putut să fii atât de neîndemânatică, femeie? Nu ar fi trebuit niciodată să îți încredințeze ție sarcina asta.

– Să îmi încredințeze? A fost ideea mea de la început, sau ai uitat? Dumnezeu știe că un prostovan ca tine nu ar fi putut gândi un asemenea plan. Căpitanu' a spus că este o idee pur și simplu genială.

– Da, și uite unde l-a adus. Și bătrânu' orb Galvin s-ar fi descurcat la fel de bine! Știam că piciorul ți-e beteag, dar, să-ți spun drept, credeam că ochii ți-erau zdraveni.

– Du-te dracu'!

Înainte ca Sabrina să poată pretinde că face mai mult decât să tragă cu urechea, pași greoi de cizme răsunară în susul scării. Fu îngrozită când îl văzu pe Ranald apărând. Chipul lui bronzat păli la vederea ei. Scoțându-și bereta, mormăi „Milady", apoi porni grăbit de-a lungul celui mai apropiat coridor, asemenea unui iepure speriat.

Apăru Eva și se rezemă de zidul de piatră, schimonosindu-și buzele într-un zâmbet disprețuitor. Avea părul desprins acum, iar Sabrina își dădu aproape șocată seama că Eva nu era atât de în vârstă pe cât crezuse la început. Deși vântul și soarele îi înăspriseră tenul și îi alungaseră auriul din păr, nu putea fi cu mult mai bătrână decât mama Sabrinei.

– Ai un păr minunat, spuse Sabrina, menținând o poziție precaută. Ar trebui să îl porți mai des despletit.

– A, da' nu pot să fac asta. Eva îi dădu târcoale ca o pisică sălbatică adulmecându-și prada. Părul lung e doar o capcană în luptă. Odată am prins o fătucă Grant cam prostovană de bucle și am spintecat-o de la piept la gât.

Sabrina își mângâie agitată cocul elegant care îi atârna pe ceafă.

– Te rog, povestește-mi!

– Da, spuse Eva cu mândrie. Angus mereu zicea că puteam să tai gâtul unui bărbat și prostul să nu își dea seama decât atunci când ajungea la porțile iadului.

– Îmi pare rău pentru Angus. Morgan mi-a spus că erați foarte apropiați.

Eva ridică din umeri, răspunsul nepăsător amintindu-i Sabrinei de Morgan mai mult decât i-ar fi plăcut.

– A murit așa cum a trăit. Pe muchie de cuțit.

– Dar de muchia cărui cuțit a murit? întrebă încet, curajos, Sabrina.

Se înfioră când Eva își trecu un deget aspru peste obrazul ei, atingerea fiindu-i surprinzător de blândă.

– Atât de drăguță. De fină. Lui Morgan îi place așa, nu? Piele netedă. Voce blândă. Exact ca mama ta, nu? Exact ca prețioasa Beth a lui Angus.

Ochii Evei fură încețoșați de o negură palidă, iar Sabrina începu să bănuiască adevăratul motiv al urii femeii pentru clanul Cameron. Sentimente contradictorii o asaltară. Furie pricinuită de nechibzuința lui Angus. Compasiune pentru fata care fusese Eva – dizgrațiată, infirmă, silită să trăiască în umbra unei doamne elegante, pe care Angus nu reușise să o cucerească.

Dar înainte ca Sabrina să poată vorbi, chipul Evei se înăspri.

– Flăcău' a-ncercat măcar să se culce cu tine, fătuco? Morgan seamănă mai mult cu taică-său decât vrea să recunoască. Mai degrabă s-ar stinge de dorul a ceea ce nu poate avea decât să primească plăcere de la ceea ce poate. La urma urmei, nu ești decât o imitație palidă a femeii pe care au vrut-o amândoi.

Sabrina se retrase, disperată să scape de disprețul din ochii Evei. Păreau să vadă adânc în ea, să îi străpungă cele mai întunecate și tainice temeri.

– Ce spui acolo?

– Mai mult decât ar trebui. O să afli în curând. O milă mai teribilă decât disprețul îi licări în ochi. Să nu îi dai inima ta, fetițo! Pentru că o să ți-o dea înapoi, bucată cu bucată, până aproape te vei îneca cu ea. Apoi plecă, târându-și piciorul beteag pe pietrele neregulate.

Sabrina o privi îndepărtându-se, cuvintele sale obscure răsunându-i în minte. Nu uitase că Eva și Ranald fuseseră singurii din clanul MacDonnell care lipsiseră, în mod evident, din salon când Angus fusese ucis. Îndrăznea oare să își împartă bănuielile cu Morgan? Ar crede-o sau ar acuza-o că încearcă să caute un țap ispășitor pentru a spăla numele Cameron? Oftă. Era pur și simplu prea curând să pericliteze relația lor fragilă cu acuzații. Detesta ideea de a trage din nou linie între inimile lor despărțite de Cameron și MacDonnell.

Alungându-și neliniștea stăruitoare, porni să își continue misiunea.

Când Sabrina intră în salonul plin de fum, rezistă tentației de a-și freca mâinile cu un entuziasm vesel. Homer îi dăduse ideea.

Dacă Circe își țesuse vraja să îi transforme oamenii în porci, de ce nu și-ar folosi și ea farmecele pentru a transforma porcii în oameni? Dar chiar și pentru Circe ar fi fost o provocare să aleagă o victimă dintre atâtea posibilități încântătoare.

I se păru ridicol de ușor să-și închipuie capete de porci guițând și fornăind pe umerii lați ai bărbaților MacDonnell. Trei dintre ei erau gârboviți lângă foc, jucând zaruri. Când unul dintre ei aruncă un smoc de tutun în părul încâlcit al partenerului său, se iscă o încăierare. La o altă masă, avea loc o luptă pentru o pulpă de căprioară, sfârșindu-se cu un bărbat spărgând cana cu whisky în capul altuia, lăsându-l lat pe podea.

Un hohot de râs de la masa din mijloc îi atrase atenția. Ah, iată unde era provocarea demnă de o vrăjitoare puternică!

Domnul Fergus MacDonnell însuși, ghiftuindu-se cu bere și făcând toasturi nerușinate, cu mâna unsuroasă îndesată în corsetul unei femei care chicotea, așezată în poala lui. Nasul lui borcănat avea chiar o tentă porcină.

Sabrina își ridică poalele rochiei și își croi cu prudență drum peste oasele și petele amenințătoare ce brăzdau podeaua. Ceilalți bărbați de la masă tăcură stingheriți de apropierea ei, dar Fergus era prea ocupat cu mângâierea pieptului fetei pentru a o observa. Își duse urciorul la buze, purtându-i toarta din ceramică precum un inel pe degetul mic. Berea i se prelingea pe mustățile cărunte, ajungându-i pe ridurile groase de pe gât.

– Ah, mormăi el, privind-o lacom pe fată. Nimic nu e mai plăcut într-o zi rece decât un urcior cu bere și un piept cald.

Când remarca lui nu stârni râsetele la care se așteptase, Fergus trânti cu putere urciorul pe masă.

– Ce v-a apucat? Sunt destule țâțe cât să ajungă la toți, nu-i așa? Coborî privirea în corsetul fetei. Ultima dată când am verificat, fiecare fătucă avea câte două. Izbucni în râs la propria glumă.

Unul dintre tovarășii lui își drese glasul.

– A, Fergus...

Era prea târziu. Sabrina îl bătu încet pe umăr.

– Iartă-mă pentru că întrerup poeticul și fermecătorul discurs despre meritele pieptului unei femei, domnule MacDonnell, dar am nevoie de dumneata în camera mea.

Cei care jucau înverșunați zaruri se opriră brusc. Bărbatul care fusese lăsat lat de urciorul de whisky se răsuci curios.

Fergus se întoarse pe bancă, trântind-o pe fata din poala lui pe podea.

– De mine, fetițo? Ai nevoie de mine? În camera ta?

Sabrina zâmbi dulce și îl chemă cu degetul spre ea.

– Am foarte mare nevoie de dumneata.

Căscând ochii spre oamenii lui, aruncându-le o privire care spunea clar „Cum de am ajuns atât de al naibii de norocos?", își strecură degetele mari în kilt și porni după ea ca un cocoș pitic pe cale să dea năvală într-un coteț de găini.

Enid pregătise camera așa cum îi ceruse Sabrina. Un set delicat pentru ceai, din porțelan, fusese așezat pe o față de masă din dantelă fină. Un ceainic fierbinte, șuierând, stătea pe un milieu scrobit. Aburul se înălța din gâtul elegant.

– Domnule MacDonnell? Sabrina îi făcu semn către cel mai apropiat scaun. Fergus se purta de parcă nu ar fi auzit-o, așa că repetă.

Tresărind surprins, bărbatul își plecă sfios capul.

– Nimeni pe-aici nu mi-a mai spus „domn" înainte. Prietenii îmi spun Fergie, da' tu poți să-mi spui „dragă" dacă vrei. Îi făcu cu ochiul, dar în absența tovarășilor lui, gestul își pierdu din farmec. Sabrina îi ignoră în mod deliberat nerușinarea.

El se așeză pe marginea scaunului și privi în jur, evident intimidat de podoabele feminine ce înfrumusețau camera.

Sabrina îi turnă ceai în ceașcă.

– Beți ceaiul cu zahăr, domnule?

– Nu știu, recunoscu el. Nu am băut niciodată ceai. Am ales mereu malțul.

Sabrina puse în ceașcă trei bucățele de zahăr, bănuind că gusturile lui istovite ar putea coti spre senzualitate. Îi așeză în mână ceașca delicată, care deveni și mai mică în palma lui imensă. Fergus sorbi grăbit din ea, apoi strâmbă din nas, nemascându-și grimasa. Sabrina își ascunse propriul zâmbet bând o gură de ceai. Când Fergus coborî ceașca de la buze, mâna îi tremura violent. Ceașca zornăia în farfurioară și împroșca ceaiul peste margini. Chipul i se înroșise. Privirea îi goni spre ușă, căutând parcă scăparea.

Sabrina privi fascinată în ochii lui ca două mărgele, încadrați de o margine roșiatică, zărind pentru prima dată panica în adâncul lor. Revelația o șocă. Cum se făcea că acest bărbat năvalnic și bădăran se temea de femei. Nu, nu se temea. Era împietrit de frică! Pur și simplu alesese să ascundă acea teamă în spatele glumelor deocheate și a reputației de desfrânat. Inima Sabrinei se umplu de compasiune.

Știind că își asuma un risc teribil, se aplecă și îi mângâie mâna tremurândă.

– Este în regulă, domnule MacDonnell. Nu ai de ce să te temi. Jur că voi fi blândă cu dumneata.

Mai devreme în acea seară, în timp ce un vânt rece sufla dinspre nord și cerul cenușiu începuse să verse zăpadă, Morgan își târa trupul epuizat în cămară. Își petrecuse întreaga zi luptându-se cu oile din Cameron, închizându-le în locul îngust care avea să le fie casă pe timpul iernii aspre ce urma să vină. Zidurile din piatră aveau să le adăpostească de capriciile vremii. La primăvară urmau să fie eliberate, să cutreiere câmpul înverzit, ca un semn al noilor speranțe pentru prosperitatea clanului său.

Niciodată nu visase că oile putea fi creaturi atât de dezorientate. El și oamenii lui de-abia încolțeau una, că alta scăpa și se rătăcea.

Își scoase tartanul de pe umeri, rămânând gol până în talie. Mușchii îi zvâcneau în semn de protest. Gemând, își făcu mâinile căuș într-un butoi și își împroșcă fața cu apă rece de izvor, dându-și părul pe spate în timp ce apa îi curgea în șuvoaie mângâietoare pe piept. Indiferent cât de epuizat era, întotdeauna se oprea să se spele înainte să meargă în camera Sabrinei. De prea multe ori în viața lui auzise pe la spate cuvintele „jegoșii, împuțiții de MacDonnell" de către cei care nu erau destul de curajoși să li le spună în față.

În timp ce se ștergea pe față, își îndreptă privirea către grinzile din tavan. Plăcerea pe care o simțea știind că Sabrina îl aștepta îl încânta și îl speria, deopotrivă. Camera ei îi devenise refugiu după ore istovitoare de urlat ordine oamenilor săi, atât de neobișnuiți cu o zi normală de muncă, încât adormeau pe lopeți și bastoane. Destul de ciudat, el nu aștepta poveștile ei, ci glasul melodios

și seducător. Nu jocurile, ci potrivirea minții lui cu istețimea ei. Crezuse că va găsi alinare și liniște în camera sa, doar pentru a descoperi o provocare mai incitantă decât orice bătălie.

Se îndreptă, tresărind când un nou fior de durere îi străpunse umerii. Poate că Sabrina și-ar putea folosi degetele mlădioase pentru a-i domoli cârceii din mușchi. Până acum nu îi refuzase nimic. Un zâmbet neașteptat îi lumină chipul. Dacă Morgan continua să îi demonstreze că un MacDonnell putea fi mai mult decât o bestie zgomotoasă, în curând l-ar putea invita în patul ei, nu de milă sau din datorie, ci din dorință. Apoi, intenționa să se cufunde în acele așternuturi imaculate, între coapsele ei albe ca laptele și să o facă a lui.

Vintrele lui Morgan se înfierbântară, pulsând de nerăbdare. Închise ochii, permițându-și un moment să se bucure de imaginea seducătoare. Tresări puternic când un braț îi cuprinse mijlocul. Niște unghii murdare și ciobite îi zgâriau abdomenul dezgolit. O altă mână se strecură pe coapsa lui, pipăindu-l pe sub kilt. Părul lung al unei femei îl gâdila pe spate.

– Alwyn, mormăi el.

– Da, Morgan. Frumoasa ta Alwyn, spuse ea, scăpându-i un uguit excitat. Ești pregătit, văd. Dar mereu ai fost, nu-i așa, iubire?

Ferindu-se de degetele ei insistente, Morgan se retrase. Putea simți mirosul proaspăt al sexului altui bărbat pe trupul ei. Îi spulberă dorința mai repede decât o găleată cu apă rece ca gheața.

Alwyn deja își ridica poalele rochiei, dar el i le lăsă înapoi în jos.

– Am crezut că ți-am explicat deja, drăguțo. Nu poți să-ți dai chiloții jos de fiecare dată când intru într-o cameră. Nu este cuviincios. Am o soție acum.

– Vezi-ți de treabă, Morgan. Știi că nu port chiloți. Îl urmări ca o pisică, mare și blondă, încolțindu-l lângă butoi și împingându-și sânii voluptuoși în pieptul lui. Sincronizarea este aproape perfectă. Prețioasa ta soție nu o să ne deranjeze. Dacă ea poate satisface un alt bărbat în camera ei, atunci noi ce rău facem dacă ne distrăm puțin?

– Alt bărbat?

Nota amenințătoare din glasul lui Morgan o făcu pe Alwyn să bată precaută în retragere.

– Da. Am crezut că știi. Eva mi-a spus că e acolo de ore întregi.

– Ore întregi? Un văl roșu îi încețoșă privirea. Urechile îi vâjâiau.

Alwyn se îndepărtă de el, căscând ochii mari și panicați. Flirturile ei nu îl deranjaseră niciodată pe Morgan. De unde să știe că soția aia mică a lui, cu față de maimuță, avea să-i provoace o asemenea furie?

Morgan nu era furios, era turbat. Împiedicându-se de propriul tartan, trecu pe lângă Alwyn și dădu năvală în salon. Fumul și tăcerea se așternură peste încăperea cavernoasă, ambele prea groase pentru a fi tăiate cu o sabie. Iisuse Hristoase! Oare cu toții credeau că soția lui, o Cameron, îi pusese coarne?

Oamenii lui își îndreptară atenția spre foc, mutându-se de pe un picior pe altul, agitând whisky-ul în căni. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să îl privească în ochi. Doar Eva îndrăzni să ridice cana ciobită într-un toast batjocoritor.

În timp ce traversă salonul, Morgan încetini într-un ritm mai demn, simțindu-le privirile străpungându-i pielea dezgolită.

În urma lui, pariurile zburau în șoapte frenetice și voci șușotite, membrii clanului speculând dacă avea să își strânguleze soția nestatornică sau să îi tragă un glonț în inima mică și neagră.

Capitolul 13

De îndată ce Morgan dădu colțul și ieși din raza lor vizuală, o rupse la fugă. Urcă scările dărăpănate câte două deodată, apoi încremeni lângă ușa Sabrinei. Peste notele blânde ale harpei și bubuiturile propriei inimi în urechi, auzi glasul baritonal al unui bărbat și pe cel dulce de soprană al unei femei împletindu-se într-o melodie atât de tulburătoare, încât i-ar fi făcut să plângă și pe cei mai nemiloși dintre războinici.

Bărbatul cânta:

Se prea poate să fi avut fiica unui rege,
Departe, dincolo de mare.

Sabrina contracară cu:

Se prea poate să fi fost fiica unui rege,
Dacă n-ar fi fost dragostea pentru tine atât de arzătoare.

Un alt bărbat cânta împreună cu soția lui. Morgan nu își dădu seama că era pentru prima oară când se gândise la ea nu ca fiind Sabrina sau răsfățata sau o pacoste afurisită din clanul Cameron, ci ca fiind *soția lui.* Furia și neputința îl șocară. Intimitatea pură a glasurilor împletite era cumva chiar mai îngrozitoare decât păcatul trupesc.

Deschise furios ușa. Două perechi speriate de ochi îl priviră. Brusc, își dădu seama că probabil arăta ca un nătărău – pe jumătate gol, cu părul ud și gura căscată de uimire.

Nu se putu abține să nu se holbeze când descoperi că vocea baritonală angelică aparținea unui bărbat cu un suflet mai negru decât al Satanei.

Fergus MacDonnell își ridică trupul îndesat de pe perna de la picioarele Sabrinei și îi oferi o plecăciune demodată.

– Vă mulțumesc pentru ceai, milady. Vă sunt îndatorat.

Ea puse harpa deoparte. Gheara aspră a lui Fergus îi înghiți mâna grațioasă.

– Eu vă mulțumesc, domnule MacDonnell, pentru că m-ați învățat aceste balade fermecătoare din Highlands. Soțul meu le va aprecia în timpul nopților lungi de iarnă care vor urma. Nu-i așa, dragul meu?

Lui Morgan îi luă un minut întreg să își dea seama că vorbea cu el.

– Hm?

Fergus se opri în pragul ușii, aruncându-i o privire dojenitoare.

– Nu mormăi la soția ta, flăcăule! Nu ești un porc afurisit, spuse el, aruncând apoi peste umărul lui Morgan tartanul care îi atârna la brâu. N-ar trebui să umbli pe jumătate despuiat în prezența unei doamne. Tată-tău nu te-a-nvățat deloc manierele?

Fergus îl bătu drăgăstos pe spate, apoi porni țanțoș în josul coridorului. Sabrina se plimba agitată prin cameră, fredonând în gând și strângând voioasă ceștile, de parcă salonul de la parter nu ar fi fost plin ochi de MacDonnelli care așteptau detunătura pistolului lui Morgan.

– Fermecător om, nu-i așa? Suflă un fir de praf de pe urciorul cu frișcă. Sub toată fanfaronada aia zace sufletul unui gentleman.

Morgan închise gura. Odată îl văzuse pe Fergus curățând de carne un os de berbec în timp ce, cu cealaltă mână, tăia capul unui dușman.

– Da, un poet adevărat.

Auzind glasul calm al lui Morgan, Pugsley se băgă sub pat până când nu se mai vedea din el decât coada ondulată.

Morgan închise blând ușa în urma sa.

– Ai vrea să îmi explici prezența lui entuziasmată în camera ta, drăguțo?

Sabrina lustrui o ceașcă pe mâneca rochiei, ștergând amprentele unsuroase ale lui Fergus.

– Ce este de explicat? L-am invitat să ia ceaiul cu mine. A fost destul de amabil cât să mă învețe câteva dintre baladele voastre minunate. Știam că te vei plictisi repede de cântecele englezești ale mamei, spuse ea, strâmbând din nas. Mă tem că aveau prea multe referințe despre îndrumarea scoțienilor puturoși.

– Este un obicei englezesc să iei ceaiul cu un bărbat străin? Singură, în camera ta?

– Păi, nu. Dar salonul nu mi se părea potrivit pentru... Sabrina tăcu, dându-și seama de aluziile soțului ei. Ceainicul îi alunecă din mână, lovind marginea mesei, ciobind trandafirul din porțelan care îi împodobea suprafața. O umbră de suferință neîncrezătoare îi întunecă ochii. Mă acuzi că...?

– Nu te acuz de nimic, fetițo. Doar că, atunci când Alwyn mi-a spus...

– A, Alwyn! Glasul îi deveni lipsit de vlagă, contrazicându-i sclipirea aprigă din ochi. O crezi pe Alwyn, nu-i așa? La urma urmei, este o MacDonnell, nu? Nu o Cameron vicleană și mincinoasă. Și unde erați tu și draga ta Alwyn când aceste acuzații au fost făcute?

Un licăr de vinovăție îi străbătu chipul lui Morgan, amintindu-și atingerea lacomă a degetelor lui Alwyn pe trupul lui. Sclipirea ofensată din ochii Sabrinei se adânci.

Morgan înjură în barbă.

– Nu am pus mâna pe ea, fetițo, jur!

Sabrina nu păru să îl fi auzit. Pufni în râs.

– Ar fi trebuit să mă aștept la asta, nu-i așa? De ce să ai încredere în mine? La urma urmei, nu există o limită la care noi, Cameronii, să ne putem opri din a ne înjosi – ne ucidem oaspeții la cină, ne otrăvim mirii. De ce ar fi atât de greu să-ți închipui că m-aș culca cu oamenii tăi?

Îi întoarse spatele, cu umerii zvelți încordați de furie. Morgan clătină din cap, plin de o admirație invidioasă. Sabrina reușise să îi întoarcă furia și gelozia împotriva lui. Nici unul dintre oamenii săi nu ar îndrăzni să ridice furioși glasul la el, dar, încă o dată, fărâma asta de fată dovedise că membrii clanului erau niște lași, iar el însuși un prost.

Morgan ridică trandafirul ciobit. Măcar dacă s-ar fi oprit o clipă să reflecteze asupra acuzației. Întotdeauna dădea năvală cu capul înainte, fără să se gândească la consecințe, distrugând ceva prețios și fragil în stângăcia lui pripită – viața mamei sale, trandafirul de Belmont și mândria Sabrinei.

Puse trandafirul pe masă, merse și se propti în fața ei, atât de aproape încât îi putea simți răsuflarea pe pieptul gol. Dulcea șoaptă îi stârni dorința așa cum atingerea lui Alwyn nu reușise niciodată. Sabrina rămase cu capul plecat, refuzând cu încăpățânare să îi întâlnească privirea.

– Preuspun că nu îmi mai citești povestea pe care mi-ai promis-o? Cea despre fătuca aia curajoasă, Dalila?

– Presupun că nu, șopti ea.

– Un joc de șah? Jur că nu mai răstorn tabla. Nici măcar dacă vei câștiga.

Sabrina clătină din cap. Tăcerea se așternu între ei.

Morgan își trecu o mână prin părul ud, simțind greutatea sentimentului de regret cuibărindu-i-se în oase. Se trânti greoi pe un scaun.

Sabrina își spuse că soțul ei era imposibil de mulțumit, așa că se hotărî să facă ceva ce-i plăcea ei. Ignorându-l, se așeză pe taburet

și începu să cânte la harpă. Înclinând capul, se juca cu vorbele dulci-amărui ale baladei pe care o învățase de la Fergus.

Încercarea de a se preface că Morgan nu exista nu-i reuși. Deși el stătea tăcut și nemișcat, prezența lui brută și masculină domina încăperea. Doi metri de muntean musculos erau imposibil de ignorat, chiar și de către cineva imun la farmecele lui, ceea ce Sabrina, regretând amarnic, nu era.

Îi aruncă o privire furișă. Glasul îi tremură, poticnindu-se în jurământul de dragoste eternă al unei fete sărmane pentru pretendentul ei infidel. I se puse un nod în gât. Ochii lui Morgan erau închiși, genele lui aurii odihnindu-se pe obrajii rumeni. Picioarele musculoase îi erau întinse, iar kiltul i se ridicase, dezvăluindu-i coapsele bronzate, acoperite cu păr nisipiu. Sabrina îl sorbi ca pe o gură răcoritoare de apă într-o zi fierbinte de vară.

Mângâie corzile delicatului instrument, țesând o străveche melodie englezească, una pe care mama ei obișnuia să le-o cânte în nopțile reci de iarnă, când fulgi înghețați de zăpadă se lipeau de ferestrele serei. Îi plăcea să îl privească pe Morgan relaxându-se, lăsând garda aprigă jos. Aproape putea să vadă tensiunea scurgându-se din mușchii lui și ridurile încruntate de pe frunte topindu-se de satisfacție. Sabrina tânjea să își plimbe degetele pe bărbia aspră, să îl atingă așa cum atingea harpa, cu tandrețe, adorație și o dorință veselă.

Morgan se foi în scaun, oftă somnoros și șopti:

– E un cântec minunat, Beth.

Degetele Sabrinei încremeniră. Morgan deschise ochii, dar ea nu putu citi în adâncurile lor decât uluire. Își ținu răsuflarea. Poate doar își închipuise confuzia.

El își frecă fruntea.

– Probabil am adormit. Mai bine m-aș duce la culcare înainte să fii nevoită să îl chemi pe Fergus să mă care în spate.

Merse agale până la ușă, apoi se opri. Sabrina îi simțea prezența ca pe o menghină zdrobindu-i inima. Își dorea cu disperare ca Morgan să plece, să fie singură pentru a se lăsa în voia îndoielilor ce se proptiseră ca o piatră în gâtul ei.

În cele din urmă, când nu mai putu suporta, se întoarse spre el:

– Pentru Dumnezeu, omule, *ce* mai aștepți?

El stătea ca o statuie grecească, cu brațele împreunate pe pieptul păgân.

– Sărutul meu de noapte bună, normal.

Sabrina fu de-a dreptul uimită de tupeul lui. Își puse mâinile în șolduri.

– Se pare că am neglijat faptul că trebuia să te educ până la capăt cu privire la obiceiurile civilizate. Dacă soțul se poartă urât și rănește sentimentele fragile ale soției, nu își dau sărutul de noapte bună.

Lui Morgan îi luă încă un moment să digere acea informație. Apoi merse lângă ea și o ridică de umeri, până când picioarele i se legănau la câțiva centimetri deasupra podelei. Gura lui puse stăpânire pe a ei, împletindu-și blând limbile până când toți mușchii trupului Sabrinei începură să pulseze în ritmul lui întunecat și erotic. Satinul insistent al buzelor lui aproape că o făcu să uite avertismentul Evei, aproape îi goli mintea de orice gând, cu excepția promisiunii pătimașe din ochii săi. Aproape.

– Obicei stupid, declară Morgan, coborând-o pe podea. Noapte bună, puștoaico. Închise ușa în urma lui cu o blândețe care sfida bătăile asurzitoare ale inimii ei.

– Noapte bună, Morgan, șopti ea în liniștea încăperii. Nu e de mirare că îmi spune mereu așa. Probabil că nu își poate aminti cum mă cheamă.

Pugsley ieși de sub pat la auzul cuvintelor ei.

Sabrina aruncă marginea feței de masă peste ceainicul ciobit, dezgustată cumva de el. Oare Eva avea dreptate? Morgan nu era cu nimic diferit de tatăl său? Chiar nutrise o iubire zadarnică pentru mama ei în toți acești ani? Își scotoci prin amintiri, găsind chipul uscățiv al lui Morgan, brăzdat de o dorință copilărească în timp ce o asculta pe Elizabeth cântând.

Sabrina își cuprinse stomacul cu mâna, de parcă astfel ar fi putut opri durerea surdă să se împrăștie. Nu îi scăpă ironia situației. În timp ce ea își proptise bărbia în pumnul durduliu pentru a-l privi cu adorație pe Morgan, el o privise pe mama ei cu aceeași expresie de venerație.

Nu se gândise la asta pe atunci. Cu toții o priveau pe Elizabeth. Al ei era pulsul blând care bătea în inima conacului Cameron. Sabrina se luptase toată viața să o imite.

Când ar fi putut avea fiecare scuză să fie puștoaica răsfățată și vanitoasă care credea Morgan că este, ea se străduise din răsputeri să fie elegantă, generoasă și manierată.

Înăbușise supusă pasiunile ce îi făceau inima să tresară. Stătuse la fereastră, cu broderia în poală, și privise cu jind cum Morgan și frații ei alergau peste dealurile înverzite pe poneii flocoși. Ca să își mulțumească mama, fusese dispusă chiar să călătorească la Londra și să se mărite cu un englez cumpătat, știind în secret că inima ei avea să aparțină întotdeauna munților și băiatului sălbatic și încăpățânat care i-o furase.

Sabrina fusese trandafirul drăgălaș al mamei.

Micuța prințesă perfectă a lui *papa*.

Iar acum era animalul de companie al lui Morgan, luând poziția de drepți de fiecare dată când el trăgea de lesă.

Dar nu fusese niciodată femeie. Și soție.

În vreme ce Enid găsise curajul să rupă lanțurile trecutului, Sabrina căzuse în aceeași capcană veche, căutând să îi farmece pe oamenii lui Morgan, sperând că, dacă le câștiga inima, ar putea-o câștiga și pe a căpeteniei lor.

Punându-și palmele pe masă, Sabrina studie încăperea cu un licăr înăbușit în ochi, parcă eliberați acum de o iluzie copilărească. Nu era nimic din Sabrina Cameron acolo, nici o aluzie la caracterul ei, nici un indiciu despre personalitatea sa. Mâna elegantă a mamei era pretutindeni. Pe setul de porțelan pentru ceai, adus de la Londra pe cheltuiala ei, pe lumânările mlădioase făurite la ordinele sale, pe așternuturile imaculate cusute de acele ei precise.

Toate lucrurile din camera Sabrinei, inclusiv câinile, îi aparținuseră mai întâi lui Elizabeth, iar acum avea motive să creadă că și inima soțului ei îi aparținea.

Sabrina își iubea mama. O admira. O respecta. Dar nu putea *fi* ea. Nici măcar pentru Morgan.

În urmă cu mulți ani, Morgan simțise o plăcere perversă când îi dărâmase coroana de pe cap. Acum venise momentul să renunțe la ea de bunăvoie.

Pugsley mârâi aprobator când Sabrina își scoase agrafele din păr, lăsându-l să îi cadă în valuri negre peste umeri.

*

Nopți ca aceasta îl făceau pe Morgan să își dorească să fi fost bețiv. Nici măcar cele mai înghețate ape de izvor nu puteau stinge focul ce-i făcea trupul să dogorască. Epuizarea îi dispăruse când simțise dulcele abandon al buzelor Sabrinei sub ale lui. Perspectiva somnului era acum la fel de îndepărtată precum obținerea unui spasm prețios de eliberare a trupului său frământat de dorință.

Într-un moment de slăbiciune sălbatică, își dori să poată fi bărbatul care credea Sabrina că este. Invidia lipsa de moralitate a strămoșului său notoriu, Halbert cel Îngrozitor, care pur și simplu ar fi înlănțuit-o pe frumoasa fată Cameron în temnița lui pentru a o silui după bunul plac.

Gemând, Morgan dădu pe gât încă o cană cu apă. Venise în salon sperând să găsească atât consolare, cât și să se piardă printre oamenii lui gălăgioși. Cum numărul lor se micșorase în ultimii ani, iar raidurile sporadice ale clanurilor Grant și Chisholm deveniseră mai îndrăznețe și mai sângeroase, majoritatea MacDonnellilor își abandonaseră bordeiele dărăpănate și căutaseră refugiu în castel. Luau mesele împreună în salon și se ghemuiau pe bănci, înfășurați în pleduri, pentru a dormi în fiecare noapte, așa cum făcuseră strămoșii lor în urmă cu cinci secole.

Notele săltărețe ale flauturilor și bubuiturile ritmice ale tobelor țineau isonul inimii lui agitate.

– Heirup, uite-l cum vine! se auzi strigătul de avertizare în timp ce unul dintre oamenii săi încasă politicos un pumn și porni în alunecare pe masă.

Morgan îl prinse pe flăcău de tartanul care îi acoperea ceafa și îl dădu la o parte fără să clipească. Fergus stătea lângă el pe bancă, vârându-și nasul în scobitura gâtului unei fete cu mai multă tandrețe decât ar fi făcut-o în urmă cu câteva ore. Încă o amiază petrecută bând ceai cu Sabrina, și Morgan se temea că bătrânul ticălos avea să înceapă să recite din Shakespeare. Eva stătea în capătul mesei, înconjurată de patru bărbați mult prea îndepărtați de Morgan ca grad de rudenie pentru a-și fi meritat îndoielnica onoare de a fi numiți veri. Șușotelile și privirile lor furișe îl sâcâiau, și se trezi din nou urmărit de frustrantul mister al morții lui Angus. Îl rodea să știe că ar putea să nu afle niciodată cine îi ucisese tatăl.

Tânjea după acel dulce gust al uitării când Sabrina îl adormise cu cântecul ei, trimițându-l înapoi în vremurile de pace din sera

din Cameron, unde vocea de soprană a lui Elizabeth acoperise în sfârșit urletele, blestemele și violența care îi presăraseră copilăria. Dar când se trezise, fiica lui Beth îl privea, o durere ciudată întunecându-i privirea. Liniștea lui vagă se stinsese sub un val de dorință orbitoare.

Ningea mai tare acum. Fulgi sclipitori se strecurau prin crevasele făcute de săgeți și pluteau asemenea unor stele izgonite, topindu-se când ajungeau în aerul cald.

Morgan se încordă când o pereche de brațe sinuoase îl cuprinseră de la spate.

– Nu-mi place să te văd atât de încruntat, îi toarse Alwyn în ureche. Dă-mi un moment din timpu' tău și-o să pun un zâmbet pe buzele alea frumoase.

La cât de încordate îi erau coapsele, Morgan bănuia că un moment era suficient. Mâna i se încleștă pe cană. Pentru o secundă tristă fu tentat să accepte. Sabrina nu trebuia să afle vreodată, dar când întâlni privirea înțeleaptă și amuzată a Evei, ceva îl făcu să reziste tentației, știind instinctiv că s-ar simți mai rău după împerecherea lipsită de pasiune. Mai murdar și chiar mai nedemn de fata cu care se însurase, o fată la fel de fragilă și de pură precum fulgii de zăpadă ce se strecurau în încăpere.

Tocmai își formula refuzul când muzica se stinse. Flautele tăcură. Toboșarul se opri brusc. Fergus aproape că se înecă cu whisky-ul, scuipându-l peste masă, pe fața unui flăcău mult prea uimit pentru a se șterge.

Morgan le urmări privirile încremenite spre arcadă. Când văzu ce îi captivase, se întinse, luă orbește cana din mâinile lui Fergus și îi goli conținutul dintr-o singură înghițitură convulsivă.

Capitolul 14

Morgan răsuflă greoi în timp ce malțul îi pârjoli gâtul luat prin surprindere. Pentru ceea ce i se păru o eternitate, nu putu nici să respire, nici să înghită, dar bănuia că ambele eforturi ar fi fost

oricum zadarnice în timp ce Sabrina veni alergând în salon, arătând de parcă ar fi fost o nimfă zburdalnică a pădurii.

Poalele rochiei ei de culoarea trandafirilor fuseseră ciopârțite în atât de multe fâșii, încât până și ținuta lui Alwyn părea modestă. Nu purta jupă sau crinolină, iar cu fiecare pas vesel pe care îl făcea, o porțiune alarmantă din coapsele albe ca laptele îi era dezvăluită.

Era desculță și părul îi era despletit. I se revărsa peste umeri în valuri sălbatice, încununat de o coroniță de trandafiri din satin, care semănau suspect de mult cu cei care aveau menirea de a-i ține corsetul strâns la un nivel decent. Nu se fardase deloc. Roșeața din obraji era naturală, doar buzele țuguiate și le dăduse cu ruj, drept invitație.

Morgan voia să facă anumite lucruri acelor buze. Lucruri tandre. Lucruri păgâne. Zvâcnind, mădularul lui se trezi la viață, pulsând într-un ritm alarmant.

Cu ochii ca mărgelele licărind vesel, Fergus turnă mai mult whisky în cană.

– Bea, omule! Am bănuiala că o să ai nevoie înainte ca noaptea asta să se termine.

Morgan goli cana, privirea lui nepărăsind-o nici o clipă pe Sabrina. Whisky-ul îi țesea cârcei fierbinți până în adâncul stomacului, unde se temea că îi ajunsese acum inima.

Sabrina își croi drum printre dansatorii încremeniți, oprindu-se din când în când să ofere câte un zâmbet zglobiu vreunui chip cu gura căscată. Hohotele argintii ale râsului ei străpunseră tăcerea încordată în timp ce se apropia de masa lui Morgan, șoldurile legănându-i-se într-o invitație mai veche decât timpul însuși. Cu colțul ochiului, Morgan o văzu pe Alwyn sărind în poala lui Fergus.

Sabrina sărută obrazul cu barbă căruntă al lui Fergus, apoi încălecă banca, întorcându-se cu fața spre Morgan.

– Patul era prea rece pentru gustul tău, milord? Privirea ei trecu asupra lui Alwyn, arătând limpede că fusese martora trecerii femeii de la Morgan la Fergus. Poate ai venit să cauți ceva căldură?

Mâinile lui Morgan se încordară pe cană, scobind în ceramica nearsă. Își menținu glasul jos, atât de jos încât până și Fergus ar fi trebuit să ciulească urechile ca să îl audă.

– Ai grijă ce spui, drăguțo! Oamenii mei cred că împărțim patul și aș prefera să rămână așa. Deci, de ce nu ești în al tău?

Ochii ei albaștri și nevinovați se bulbucară.

– Nu știam că dormitorul meu era menit să fie o celulă. Sau o cușcă. Sunt prizoniera ta acum, Morgan? Sau animalul tău de companie? Îi oferi încheieturile mâinilor ei. Poate ai vrea să mă legi?

Cuvintele și postura ei invocară imagini păgâne ce nu erau mai puțin erotice din pricina barbarismului lor. Morgan îi împinse mâinile înapoi în poală, luptându-se să ignore coapsele ei ispititoare pe banca aspră din lemn și catifeaua sfâșiată a rochiei ghemuită între ele.

Își acoperi tremurul din voce cu asprime.

– O căpetenie nu se așteaptă la un asemenea comportament din partea soției lui.

– A, dar toată viața m-am purtat cuviincios și unde m-a adus asta? Nu are rost să las fetele obraznice să aibă parte de toată distracția. Spre surprinderea și șocul lui, Sabrina își arcui gâtul grațios și îi prinse lobul urechii între dinții micuți și ascuțiți, după care șopti: Oamenii tăi nu sunt nici pe departe atât de proști pe cât îți place să crezi. Dacă ai fi împărțit patul cu mine, ai fi avut lucruri mai bune de făcut decât să stai îmbufnat.

Înainte ca Morgan să își poată reveni, Sabrina dansa departe de atingerea lui. Se încruntă, fermecat împotriva voinței lui de licărul provocator din ochii ei. Precauți din pricina tăcerii sale, comesenii deja se îndepărtau de el.

Sabrina bătu din palme pentru a atrage atenția, deși nu mai era nevoie, căci toți o priveau deja.

– Aș vrea să propun un toast. Luă un pocal ciobit de pe cea mai apropiată masă și îl înălță în aer. Pentru noua mea familie – MacDonnell!

Urale ezitante izbucniră în încăpere. Deși MacDonnellii se temeau de expresia împietrită a căpeteniei lor, nu puteau rezista tentației de a bea în cinstea a orice. De data aceasta, când Fergus

îi oferi whisky, Morgan luă sticla în schimbul cănii. Bău cu nesaț, apoi își șterse gura cu dosul palmei.

Sabrina duse pocalul la buze. Morgan fu țintuit locului de arcuirea și pulsația gâtului ei în timp ce bău tăria.

Șocul băuturii îi transformă vocea din mătăsoasă în catifelată și ușor răgușită. În ochi îi licăreau lacrimi provocate de alcool.

– I-am promis lui Fergus că vă voi învăța un cântec nou și, contrar a ceea ce crede căpetenia voastră, Cameronii se țin întotdeauna de cuvânt. Începu să bată din palme și din picior în ritm.

Entuziasmul ei era contagios. După ce îi aruncă o privire stânjenită lui Morgan, băiatul care manevra tobele începu să bată un ritm în pieile lor scorojite. Celelalte mâini și picioare prinseră ritmul, bătând din palme și tropăind până când începu să răsune toată încăperea.

Claritatea jucăușă a vocii Sabrinei se înălță peste zarvă:

Năvalnic călăresc MacDonnellii cu pletele aurii și rebele,
Cu săbiile aprige și lungi, dar nu la fel de aprige precum...

– Sabrina! urlă Morgan.

Sticla de whisky i se sparse în mână. Se scutură de cioburile aurii de parcă nu ar fi fost altceva decât petale de trandafiri. Ritmul tobelor ezită și se stinse. Bătăile din palme încremeniră în aer.

– Temperamentele? șopti Sabrina, fascinată când Morgan sări în picioare și porni spre ea.

Sperase să obțină o reacție, oricare ar fi fost mai bună decât nimic, dar atitudinea lui prădătoare îi reaminti că pișcase coada unui dragon. Și, judecând după licărul sălbatic din ochii lui, unul înfometat.

Mulțimea se topi înaintea pașilor tunători ai lui Morgan. Sabrina se luptă să rămână locului, dar picioarele ei aveau alte planuri. O ghidară înapoi până când se lovi cu fundul de marginea unei mese și nu mai avu unde să scape. Umbra lui Morgan se înălță asupra ei. Pentru o secundă teribilă, se întrebă dacă el și-ar putea încălca jurământul și ar lovi-o acolo, în fața tuturor.

Își adună curajul sfidător, dându-și părul din ochi.

– Sper că umilul meu cântecel nu te-a supărat. Credeam că vei fi onorat de un asemenea tribut adus... Tăcu, expresia neînduplecată a soțului ei lăsând-o fără cuvinte. Începu să își muște buza de jos.

– Rezistenței clanului? propuse Morgan. Bărbăției?

O prinse în brațe, degetele dezmierdându-i pielea într-o mângâiere brutală prin tandrețea prefăcută. Îndârjirea primejdioasă a gurii lui îi aminti că anumite pedepse puteau fi mult mai diabolice decât simpla încătușare.

Se luptă să își desprindă privirea de pe pieptul lui lat.

– E doar un cântec. Nu am avut intenția să vă insult.

– Nu ne-ai insultat. Morgan o eliberă, dar suspinul de ușurare i se blocă în gât când una din mâinile lui i se strecură pe sub păr pentru a-i ajunge la ceafă. Degetele abile își croiră drum prin părul ei des. Mă temeam că ai putea crede că bardul ne-a lingușit, drăguțo. Poate ți-ar plăcea o demonstrație privată?

Degetele lui Morgan căutară și găsiră nervii amorțelii în scalpul ei. Capul Sabrinei căzu de bunăvoie pe spate, arcuindu-se sub presiunea seducătoare.

– Nu, mulțumesc. Te cred pe cuvânt.

Morgan își poziționă trupul în așa fel încât să blocheze privirile lacome ale oamenilor săi.

– Atunci, poate preferi una publică? Glasul mieros o avertiză că mersese prea departe, prea repede și că Morgan era pe deplin capabil, complet echipat și dispus să se ridice la înălțimea reputației sale periculoase.

Asta tot nu o pregăti pentru șocul trăit când cealaltă mână a lui Morgan i se strecură în corset, închizându-se peste sânul gol. Frământă globul tandru în palmă, degetul mare mângâindu-i vârful sensibil. Trupul Sabrinei răspunse cu o repeziciune umilitoare. Triumful pur din expresia lui Morgan o avertiză că știa.

Această trădare era mult mai rea decât toate șicanele pe care le suportase din partea lui când erau mici. Mângâierea rece îi violă nu doar trupul, ci și cele mai mari și delicate secrete ale inimii ei.

Toată mândria rănită și suferința pe care le suprimase atâția ani i se auziră în glas când scrâșni din dinți:

– Cum dorești, Morgan MacDonnell. Nu mă așteptam la mai mult de la unul ca tine.

– Atunci, nu aș vrea să te dezamăgesc. Fără să trădeze vreun licăr de remușcare, îi eliberă sânul și își împreună degetele cu ale ei, conducând-o grăbit din salon, cum ar face orice soț nerăbdător să petreacă un moment tandru cu soția lui. Sabrina aruncă o privire neputincioasă peste umăr, descoperind-o pe Eva privindu-i cu un zâmbet superior și satisfăcut pe buze.

Sabrina rezistă tentației de a-și târî picioarele ca un copil năbădăios în timp ce Morgan o trăgea după el prin labirintul întunecat al castelului MacDonnell, dar nu își putu abține un mormăit răzvrătit:

– Mersul nu e puțin cam civilizat pentru gusturile tale? Nu ar trebui să mă arunci peste umăr sau să mă târăști de păr?

Morgan se opri atât de brusc, încât Sabrina se izbi de spatele lui. Când se întoarse spre ea, răsuflarea lui o pârjoli precum suflul flăcării unui dragon. Fu surprinsă că nu îi pârli buclele.

– Nu mă provoca, spuse el printre dinții încleștați.

– Vai, ai băut, îl acuză ea, adulmecând aerul și strâmbând din nas.

– Ești în stare să faci și un călugăr să se apuce de băutură.

– A, dar tu nu ești vreun călugăr, nu-i așa?

Mârâitul lui jos și amenințător îi făcu părul de pe ceafă să i se ridice.

– Nu, dar am trăit ca unul. Și sunt sătul de asta.

O trase după el, încetinind doar când Sabrina se împiedică de un morman de mortar și ar fi căzut dacă Morgan nu s-ar fi întors să o prindă. Când cotiră, ea recunoscu fundătura pe care o descoperise în prima zi la castel.

Zăpada intra prin ferestrele sparte, licărind precum firicelele de praf de zâne în aerul tensionat. Rafale de vânt aruncau tapiseriile sfâșiate într-un dans frenetic. Zăpada țesea o perdea luminoasă pe cerul nopții, iar în oglinda crăpată li se iviră reflexiile.

Lăsând-o pe Sabrina în mijlocul coridorului, Morgan mărșălui spre oglindă.

– La naiba! Aș fi jurat că era o ușă aici!

Se părea că drumul lor vijelios nu dusese nicăieri. Un chiot isteric urcă în gâtul Sabrinei. Încercă să și-l înăbușe cu palma, dar nu reuși.

Veselia îi pieri când văzu expresia lui Morgan.

– Totul e doar o glumă pentru tine, nu-i așa? Castelul meu dărăpănat. Clanul meu patetic. Ca și cântecul ala stupid pe care cineva l-a scris pentru a-i ține pe MacDonnelli la locul lor. Sub picioarele tale drăgălașe de Cameron.

Furia lui nu o șocă la fel de mult precum intensitatea celuilalt sentiment care i se ascundea în ochi. Nu era posibil să îl fi rănit, se reasigură Sabrina. Ea nu avea acea putere.

– Așa că ai decis să te cobori la nivelul nostru în seara asta? întrebă el. De-aia te-ai îmbrăcat ca o... Morgan se opri.

– Femeie murdară? propuse ea amabilă. Evident, acela este genul de femeie pe care îl preferi în brațele tale.

– *Alwyn* m-a abordat, tună el.

– Și de câte ori te-a *abordat* de când suntem căsătoriți?

Un zâmbet răpitor i se așternu pe buze și glasul lui Morgan se îmblânzi.

– Ești geloasă, puștoaico? Ai grijă ce spui, altfel aș putea crede că îți pasă.

– Să mă ajute Dumnezeu dacă îmi pasă!

Declarația ei pasională păru să îl prindă cu garda jos. Morgan își înclină ușor capul într-o parte și o studie.

Sabrina tremură sub privirea lui, devenind deodată conștientă de cât de frig era pe coridor. Nu își dăduse niciodată seama cât de mult îi țineau de cald accesoriile voluminoase ale rochiilor. Fără ele, se simți dezgolită, expusă, vulnerabilă în fața vântului ce îi lovea coapsele și a căldurii ce mocnea în ochii lui Morgan. Când privirea lui coborî pe trupul ei, contrastul dintre cele două extreme îi întări sfârcurile sânilor. Își împreună protector brațele la piept.

Bărbia lui Morgan se încordă, iar el se îndepărtă de ea.

– Ce-ar spune mama ta dacă te-ar putea vedea acum?

– Cui îi pasă?!

La auzul țipătului sugrumat al Sabrinei, Morgan se întoarse, atât provocat, cât și fascinat de licărul unei pasiuni pe care doar o bănuia. Ea își ridică poalele fustei sfâșiate și păși în locul pe care el tocmai îl abandonase.

– Nu sunt mama. Nu mă pot purta ca ea. Nu suport să fiu politicoasă cu niște idioți, nu am văzut niciodată ce rost are să brodezi toate floricelele alea pe așternuturi când nimeni nu le va vedea

vreodată, iar un salon plin de doamne care nu vorbesc decât despre bebeluși și țesături mă plictisește de moarte.

Înaintă, trecând nepăsătoare pe lângă el. Morgan închise ochii, absorbind mirosul părului ei despletit. Îl izbi mai tare decât whisky-ul, făcându-l să se legene pe picioare.

– Trandafiri blestemați, mormăi în sinea lui.

– Trandafiri! Sabrina înhăță cuvântul de parcă cineva îi aruncase o frânghie într-o mare furtunoasă. Da, exact așa! Mama vrea ca trandafirii să-i fie aduși din Anglia. Vrea ca florile alea să aibă pedigri mai mult decât Pugsley. Le plantează în aranjamente precise, iar dacă una dintre ele îndrăznește să se răzvrătească, doar pentru a-și întinde bietele crenguțe cu țepi spre soare, atunci *pac!* Sabrina tăie aerul cu o pereche imaginară de foarfeci. Îi taie capul.

O greutate stranie se cuibări în pieptul lui Morgan. Ochii Sabrinei străluceau. Un zâmbet melancolic îi juca pe buze. Era aceeași privire pe care o văzuse pe chipul ei când dăduse prima oară cu ochii de castelul MacDonnell, aceeași privire care îl devastase când era doar un băiețel.

Accentul scoțian al Sabrinei se adânci, ascunzând ecoul precis al glasului mamei sale, oferind vocii ei o rezonanță proprie.

– Dar eu iubesc trandafirii sălbatici, cu ghimpi care se agață de hainele tale și te zgârie până îți dă sângele. Ador să văd o pată de roz sau galben pe un deal sterp și să urc până ajung în vârf, murdară și gâfâind doar pentru a găsi un pâlc de trandafiri încâlciți printre pietre, prea încăpățânați ca să fie sufocați de solul pietros.

Îl apucă pe Morgan de tartan și îl scutură ușor.

– Florile alea sunt învingătoare și libere. Trebuie să îți verși sângele doar pentru privilegiul de a le atinge. Nu vor înflori în captivitate. Își înclină capul, odihnindu-și încet creștetul pe pieptul lui. Glasul i se îmblânzi, devenind o șoaptă. Nici eu, Morgan. Nu-mi pot petrece viața într-o cușcă de aur doar ca să te mulțumesc pe tine.

Sabrina îl mulțumea mai mult decât avea să știe vreodată. Îl mulțumea să știe că, deși se îmbrăcase ca o târfă, asta nu o transforma în una. Chiar și desculță, cu părul atârnându-i sălbatic în jurul feței, cu buzele de un roșu aprins, era la fel de lady precum

fusese și când era o copilă de șase ani. Puritatea ei trecea dincolo de aspectul trupesc. Nici măcar dominația lui masculină și egoistă nu avea să o distrugă.

Îi alungă un fulg de nea din păr.

– Sabrina?

– Da, Morgan?

– Încă trăncăni prea mult.

Ea se înfioră când brațele lui Morgan i se strecurară în jurul taliei, întorcând-o cu spatele la el pentru a o face să se privească în oglindă. Licărul somnoros din ochii săi îi făcu gura să se usuce. Aroma afumată a whisky-ului din răsuflarea lui se împletea cu mirosul său proaspăt, învăluind-o într-un nor îmbătător. Căldura trupului lui era un contrast ademenitor cu aerul rece. Sabrina avu nevoie de toată rezistența pentru a nu-i ceda în brațe. Reflexiile lor îngemănate licăreau în sticla încețoșată.

– Nu trebuie să fii altcineva decât tu însăți, Sabrina. Ai mulțumi orice bărbat. Glasul răgușit îi era plin de dorință, iar mâinile bronzate de soare îi mângâiară obrajii. Tu ești albă unde eu sunt negru. Ca fermecată, Sabrina privi cum mâinile lui își continuară coborârea provocatoare, slăbindu-i strânsoarea corsetului până ajunse să îi atârne precar pe vârfurile rozalii ale sânilor. Cu încheieturile degetelor, Morgan mângâie pielea dintre sânii ei și continuă:

– Ești fină, unde eu sunt aspru. Moale – părul îi ascunse expresia când se aplecă și îi cuprinse în palmă locul cald și feminin, apoi își lipi șoldurile de curbele fundul ei – unde eu sunt tare.

I se tăie răsuflarea când simți dovada îndrăzneață a trupului lui. Capul îi căzu pe spate, iar Morgan îi așeză sărutări moi pe gât. Sabrina de-abia o putea recunoaște pe femeia din oglindă – o creatură desfrânată, cu buzele umede întredeschise de dorință, lipită de trupul maiestuos al unui bărbat care îi ținea întreaga esență în palmă.

Privirile li se întâlniră în oglindă. Așa se simțise Alwyn? se întrebă ea. Așa se simțiseră toate celelalte femei în brațele lui?

O amintire o asaltă, atât de vie încât putea simți aroma de turtă dulce în cuptor. Un Morgan mai tânăr și mai subțire stând pe un taburet în bucătăria din Cameron, o servitoare îmbujorată ce nu avea nici ea mai mult de cincisprezece ani, stând în poala lui și sărutându-l cu pasiune. Sabrina intrase peste ei, apoi

se întorsese și ieșise din bucătărie fără ca vreunul să o vadă. În acea seară sărise peste cină, la fel și în următoarea, incapabilă să întâlnească ochii îndrăgostiți ai servitoarei fără să îi piară pofta de mâncare.

Morgan o strânse ușor; geamătul lui răgușit răsună triumfător. Panica o străbătu pe Sabrina. Oare Morgan făcea dragoste cu soția lui sau era doar o altă femeie, o nouă cucerire pentru MacDonnellii înfometați de victorii? Nu ar putea suporta ca puritatea ei să nu însemne pentru el mai mult decât un trofeu nenorocit cu care să se fălească.

Reținându-și un țipăt de respingere, Sabrina se încordă și se desprinse de sub presiunea ademenitoare a degetelor lui. Morgan îi simți imediat retragerea. Mâna i se opri; ridică încet capul. Ochii i se întunecară în oglindă de o emoție pe care Sabrina ar fi considerat-o trădare la alt bărbat.

Înainte ca ea să aibă timp să găsească o scuză, o minciună sau o rugăminte, Morgan o întoarse cu fața spre el și o împinse cu spatele în oglindă, ținând-o captivă între sticla de neînduplecat și trupul lui din oțel călit.

Ochii lui sclipiră, amintindu-i încă o dată de băiatul neascultător pe care îl cunoscuse.

– Ce te macină, drăguțo? Ți-e teamă că ți-aș putea fura un moment de plăcere? Fugi de atingerea mea. Nu vrei mâinile murdare ale soțului tău pe trupul prețios?

Sabrina își strânse rochia la gât.

– Te rog, Morgan...

– Ce mă rogi? Să nu te murdăresc cu nevrednicia mea? Sau faci doar ce au știut Cameronii întotdeauna să facă mai bine? Fluturați ceva de o frumusețe de nedescris înaintea ochilor noștri doar ca să îl luați înapoi atunci când în sfârșit ne adunăm curajul de a ne întinde spre el!

Sabrina clipi, încurcată și nefericită. „De o frumusețe de nedescris?" Cum îndrăznea să râdă de ea acum? O bătălie se dădea în ochii lui Morgan, de parcă inteligența și stăpânirea lui de sine se războiau cu secolele de cruzime închise în trupul său masiv. Sabrina își feri privirea pentru a-și ascunde teama. Cândva, cruzimea lui avusese doar puterea de a o răni. Acum știa că avea să o distrugă.

Morgan îi înșfăcă umerii într-o strânsoare de neînduplecat.

– Întotdeauna m-ai urât, nu-i așa, fetițo? Poate a venit timpul să-ți dau un motiv adevărat pentru asta.

Nedreptatea cuvintelor lui o lovi în plin, distrugând cei treisprezece ani de tăcere. Își dădu părul pe spate, dezvăluindu-i și mai mult decât fața pentru a-l înfrunta.

– Nu te-am urât niciodată! Te-am adorat! Am venerat pământul de sub picioarele tale arogante!

Pentru un moment nesfârșit, singurul sunet ce se auzi fu șoapta înăbușită a fulgilor de nea lovind podeaua de piatră. Morgan era încremenit, paralizat de licărul luminos din ochii Sabrinei. Lacrimi, își dădu el seama. Lacrimi pe care le așteptase jumătate din viață. Erau uimitoare, asemenea diamantelor lichide tremurând pe genele ei, alunecând apoi pe obrajii palizi. În sfârșit își încălcase jurământul. Această fată frumoasă plângea pentru el. Pentru Morgan MacDonnell, un nimeni, fiul mătăhălos al unui ticălos fără inimă.

Mâna îi tremură când se ridică pe obrazul ei, scăldându-și degetele în umezeala mătăsoasă. Un fior o străbătău la atingerea lui. Buzele Sabrinei tremurau, iar vârful nasului îi devenise rozaliu. Morgan nu văzuse niciodată ceva mai adorabil. O lacrimă se agăță de vârful degetului său și o duse la buze, savurându-i căldura sărată. Făcu un pas în spate, uimit de gustul curajului ei. Nici măcar cel mai aprig dușman al său nu ar fi îndrăznit vreodată să îi pună o asemenea armă în mâini.

Groaza o năpădi când ecoul mărturisirii pătimașe îi ajunse la creier. Își acoperi gura cu mâna, de parcă ar fi putut cumva să retragă cuvintele, dar era prea târziu. Un zâmbet orbitor se așternu pe chipul lui Morgan, un amestec amăgitor de triumf copilăresc și mirare.

– Să fiu al naibii, murmură el. Poți să-ți închipui așa ceva?

Sabrina își șterse obrajii cu ambele mâini, pregătindu-se pentru hohote de râs și șicane.

Dar zâmbetul lui buimăcit rămase, însoțit de un chicot chinuit.

– Îți place, nu-i așa? Cine ar fi crezut? Sabrina clipi, întrebându-se dacă nu cumva Morgan era mai beat decât își dăduse ea seama. Licărul sclipitor al zâmbetului său aproape o orbi.

Rămase încremenită pe loc în timp ce el se întoarse și plecă, clătinând încă din capul roșcovan. Avertismentul Evei răsună prin coridorul pustiu.

„Să nu îi dai inima ta, fetițo! Pentru că o să ți-o dea înapoi, bucată cu bucată, până aproape te vei îneca cu ea."

Sabrina se prăbuși lângă oglindă.

– O, Dumnezeule, șopti ea. Ce am făcut?

Capitolul 15

– Enid, trezește-te! Enid, te rog!

Șoapta de-abia ajunse la creierul adormit al lui Enid. Visa, plutea goală și ușoară ca un fulg într-un lac de frișcă. Ranald o aștepta pe mal, căpșune dolofane și suculente revărsându-se din mâinile lui întinse.

– Mmm, gemu ea, ancorându-și brațul în jurul mijlocului subțire al lui Ranald.

El râgâi în somn.

– Pentru Dumnezeu, Enid, vrei să te trezești?

Nu disperarea rugăminții, ci mișcarea frenetică a mâinii ce îi zdruncina umărul o trezi în cele din urmă pe verișoara ei. Eliberându-l pe Ranald, Enid se rostogoli pe o parte și deschise un ochi încețoșat.

– Sabrina? mormăi ea, descoperindu-și verișoara ghemuită pe podea, lângă pat, aproape ascunsă de pelerina voluminoasă și de glugă.

Sabrina îi puse un deget pe buze, avertizând-o.

– Nu trebuie să-l trezești pe Ranald. Am nevoie de ajutorul tău. S-a întâmplat ceva teribil.

Enid bâjbâi după sticluța cu săruri, uitând că era goală.

– Ce s-a întâmplat? Suntem atacați de alde Chisholm? Castelul a luat foc?

– Este mai rău decât atât. Mult mai rău. Sabrina făcu o pauză teatrală. I-am spus lui Morgan că îl iubesc.

Enid zâmbi visătoare și lăsă înapoi capul pe pernă.

– Cât de drăguț! Mă întrebam când aveai de gând să recunoști.

Sabrina o scutură violent. Enid deschise din nou ochii.

– Nu este drăguț, șopti Sabrina. Este oribil. Morgan știe acum că sunt vulnerabilă în fața lui.

Panica Sabrinei începu în cele din urmă să pătrundă în conștiința lui Enid. Chiar și în lumina focului aproape stins, chipul îi era alb și ochii umbriți. Enid se ridică într-un cot, deodată complet trează.

– Voi doi ați...

– Nu! Niciodată!

Amândouă își ținură răsuflarea în timp ce Ranald se întoarse pe spate, mormăi ceva despre un berbec la proțap, apoi se adânci din nou în sforăituri liniștitoare.

– Nu e chiar atât de rău pe cât te fac oamenii să crezi, șopti Enid. Cel puțin nu după prima dată. Desigur, cu un bărbat de... statura incredibilă ca a lui Morgan...

– Enid! se plânse Sabrina. Nu mă asculți.

Enid icni din pricina unei revelații subite.

– Dar nu ți-e teamă că te va răni! Ți-e teamă că n-o va face!

Sabrina își plecă ochii, amintindu-și senzația mâinii calde a lui Morgan cuprinzând-o, plăcerea insuportabilă ce ar putea-o aduce în genunchi și pe cea mai mândră dintre femei. Nu avea altă soluție decât să fugă înainte ca el să descopere că pasiunea ei copilărească înflorise în dragostea unei femei.

– Nu pot să rămân, spuse ea încet. Trebuie să mă întorc în Cameron înainte să fie prea târziu, înainte să nu devin altceva decât una dintre târfele amețite ale lui Morgan, pierzând timpul prin salon, rugându-mă să fiu eu cea pe care o alege să îi încălzească patul în noaptea respectivă.

– Doar nu crezi că te va lăsa să pleci?

– Plec acum, în noaptea asta. Dar nu pot pleca singură.

Privirea disperată a lui Enid se plimbă între Sabrina și Ranald. Gura frumos sculptată a lui Ranald era deschisă, făcându-l să arate de parcă nu avea mai mult de doisprezece ani.

Sabrina strânse mâna verișoarei sale.

– Știu că îți cer prea mult, dar nu pot coborî singură muntele.

Enid netezi pătura pe pieptul lui Ranald, apoi aruncă înapoi partea ei de cuvertură.

– Uneori cred că soțul ăsta al tău face mai multe probleme decât bine.

Sabrina reuși să zâmbească printre lacrimile calde. Toate cuvintele curajoase pe care i le spusese lui Morgan fuseseră o minciună. Ea era cea mult prea lașă să riște să își murdărească mâinile de sânge întinzându-se după trandafirul sălbatic ce creștea într-un loc unde nu putea să ajungă.

– Face probleme, de acord. Dar presupun că merită. Doar că îmi este mult prea teamă să aflu.

O ajută pe Enid, care bombănea, să se îmbrace cu o rochie greoaie și o pelerină, apoi o împinse afară pe ușă.

Ranald deschise brusc ochii.

Oftând greoi, își puse capul pe mâinile împreunate și se încruntă la tavan.

– La naiba cu tine, oricum, Morgan! Dacă ai ține fătuca în patul tău, unde îi e locu', poate că un bărbat s-ar putea odihni decent noaptea și s-ar trezi și dezmierdat dimineața.

După ce medită îndelung și profund, se strecură de sub păturile calde și își îmbrăcă pantalonii din lână, tremurând și înjurând în barbă cu o pasiune care compensa lipsa școlirii.

Să îl arunce pe Pugsley prin deschizătura îngustă a unei ferestre sparte se dovedi a fi mult mai ușor decât să o împingă pe Enid după el. Când șoldurile verișoarei sale se înțepeniră, iar gemetele i se transformară în scâncete înăbușite de panică, Sabrina simți un scurt fior de groază la perspectiva de a ajunge din nou de râsul MacDonnellilor. Nu era de mirare că Morgan ura să fie luat în derâdere.

Îi dădu lui Enid un brânci disperat, care le trimise pe amândouă pe fereastră, aruncându-le într-un troian proaspăt de zăpadă. Pugsley dansa în jurul lor, lătrând și încercând să le muște de glezne prin ciorapii groși.

Enid se rostogoli și se ridică în capul oaselor, purtând o barbă albă și spumoasă.

– Nu era nevoie să mă împingi. Puteai să-mi rupi gâtul.

Sabrina luă în brațe câinele agitat.

– Dacă ne prinde Morgan fugind, mă va scuti de efort.

Acea amintire fioroasă o făcu pe Enid să se ridice în picioare. Porniră spre grajduri, pașii fiindu-le încetiniți doar de mantiile greoaie. Vântul se domolise, dând timp cerului să transforme cristalele de gheață în fulgi dolofani. Zăpada le înăbușea pașii, dar făcea ca bubuitul inimii Sabrinei să pară obscen de asurzitor.

Grajdurile șubrede stăteau ghemuite sub ramurile încărcate cu zăpadă ale unui desiș de pini. Sabrina și Enid schimbară priviri agitate înainte ca fiecare să apuce câte un mâner care avea să deschidă larg ușile cioplite. O boare de aer cald și stătut le izbi, accentuat de fornăielile somnoroase ale cailor. Mârâitul gutural al lui Pugsley fu singurul avertisment înainte ca un licăr satanic să străpungă întunericul.

Grajdurile explodară într-o rafală de ochi ce se întoarseră spre ele și de copite agitate.

Punându-se de acord, fetele închiseră ușile și se lipiră cu spatele de ele. Întreaga structură se cutremură.

– Pookah, șopti Sabrina, înăbușind lătratul alarmat al lui Pugsley sub palma sa.

Rămase fără planul de a *împrumuta* unul dintre caii înșeuați ai clanului, își târâră picioarele în spatele castelului doar pentru a se trezi tremurând pe marginea stâncilor. O mare învolburată de alb înghițise câmpul de dedesubt. Vântul vuia prin pustietatea vastă, zburându-i Sabrinei gluga de pe cap și smulgându-i lacrimi din ochi. Drumul spre Cameron se unea cu marginea stâncilor asemenea unei panglici înguste de sticlă.

– Nu poate fi singura cale, nu-i așa? întrebă Enid neîncrezătoare.

– Desigur că nu, spuse Sabrina cu mai multă convingere decât simțea. Suntem pe un munte, nu-i așa? Tot ce trebuie să facem este să o luăm la vale și până dimineață vom fi în siguranță, la căldură, în fața focului, în conacul Cameron.

Încurajate de cuvintele ei, se întoarseră și porniră către adăpostul bine-venit al pădurii. Împotriva rațiunii, Sabrina își permise să arunce o ultimă privire lacomă către castelul MacDonnell.

Cu mâini iubitoare, cerul își așternuse mantia de zăpadă peste construcția dărăpănată, acoperindu-i defectele și ascunzând neglijența sfâșietoare care prădase măreața structură de fosta glorie. Lumina flăcărilor licărea la ferestrele răzlețe, pâlpâind în întuneric ca niște ochi cunoscători. În lumina palidă părea

romantic, diafan, un regat potrivit pentru un prinț aprig și mândru ca Morgan.

Enid o trase de braț.

– Dacă nu mergi, te vei transforma într-o statuie de sare, precum soția lui Lot.

– Nu ar fi ceva ce nu aș merita.

Nu ar fi ceva ce nu ar merita dacă Morgan ar găsi-o de dimineață cu picioarele încremenite în gheață și cu chipul înghețat mistuit de o dorință jalnică. Își desprinse cu greu privirea de pe castel. Strângându-l pe Pugsley la piept, se cufundă în pădure, hotărând ca din acel moment să privească doar înainte, indiferent cât de pustie și tristă era drumul dinaintea ei.

– Odată am văzut doi copii cerșetori înghețați pe o alee, spuse Enid, ferindu-și capul de brațul spinos al unei ramuri înghețate. A fost destul de înfiorător, pe bune. Aveau fețele negre și buzele răsfrânte în afară. Am citit că să mori înghețat este un mod destul de plăcut de a muri, nu la fel de drăguț cum este să te îneci după ce încetezi să te mai zbați, dar destul de pașnic totuși.

Sabrina se împiedică de trena udă a pelerinei, distrăgându-și atenția de la povestea înfiorătoare a verișoarei sale. Între momentele în care pufăia și gâfâia, încercând să respire, Enid începu o altă poveste despre un străunchi din Belmont, care își pierduse două degete de la picioare după ce fusese prins de un viscol pe versanții prusaci. Păstrase degetele veștejite într-un borcan pe șemineu, scoțându-le pentru a le povesti întâmplarea strănepoților îngroziți.

Sabrina începu să bată din picioare la fiecare pas. Oare doar își închipuia amorțeala ce i se strecura spre fluierele picioarelor? Își ciupi brațul, aproape panicându-se din pricina absenței senzației până când scâncetul ofensat al lui Pugsley îi transmise că ciupise câinele, nu propriul braț. Animalul îi devenise de ceva vreme o greutate moartă în brațe.

Enid își târa picioarele în urma ei ca un om de zăpadă dolofan, nevăzându-se nimic deasupra șalului său decât un nas rozaliu și o pereche de ochi apoși și acuzatori. Devenea din ce în ce mai posomorâtă cu fiecare pas care o ducea mai adânc în pădure și mai departe de Ranald.

Trosnetul ascuțit al unei ramuri o împinse în spatele Sabrinei, căreia îi fugiră picioarele de sub ea. Nu își putea atenua căderea fără să îi dea drumul lui Pugsley, așa că fundul ei fu obligat să îndure impactul. Stătea în zăpadă, simțindu-i umezeala mizerabilă strecurându-se prin palton și stăpânindu-și dorința de a izbucni în lacrimi copilărești. Își dorea cu disperare căldura tartanului lui Morgan, căldura lui Morgan însuși, dar știa că, dacă începea să gândească astfel, nu avea să se mai ridice de jos.

Hotărâtă să alunge tristețea lui Enid cu un optimism pe care nu îl simțea, se luptă să se ridice în picioare, scuturând zăpada de pe botul lui Pugsley.

– Nu ai de ce să te sperii. Doar o ramură care s-a rupt sub greutatea zăpezii.

– Așa sper, șopti Enid, privind deasupra lor, unde ramurile de abanos se loveau una de cealaltă și se legănau precum picioarele pufoase ale unui păianjen uriaș.

– Dacă vom continua să punem un picior în fața celuilalt, vom ajunge în Cameron în cele din urmă. Sabrina continuă să meargă, reformulându-și planul parcă pentru a se asigura pe sine că nu făcuse cea mai teribilă greșeală a vieții ei. Îi voi explica lui *papa* că, deși Morgan a fost destul de amabil cu mine, pur și simplu nu ne potrivim. Apoi voi solicita o anulare. Îi aruncă lui Enid o privire peste umăr, sperând să descopere că teama fetei se evaporase. Atâta timp cât căsnicia nu a fost consumată, o anulare nu ar trebui să întâmpine vreo problemă.

Sabrina se izbi de ceva cald și solid. Pentru un moment năucitor, se gândi că lovise trunchiul unui copac. Ochii i se încrucișară în timp ce urmăriră desenul complex al tartanului dinaintea lor, ridicând privirea parcă pe o hartă în carouri pentru a găsi un maxilar împietrit, buze țuguiate de un amuzament arogant și niște ochi verzi aprinși de un licăr batjocoritor.

Un copac ar fi fost mai docil, mai blând și de infinite ori mai puțin îngâmfat decât brațele musculoase ale soțului ei împreunate la piept.

– Acum, fetițo, mormăi el, se pare că ai o mică problemă.

Capitolul 16

Sabrina nu considera doi metri de muntean rânjit ca fiind o mică problemă. Un obstacol crucial părea o descriere mai potrivită. Din moment ce tocmai își prezentase pentru amuzamentul lui evident planul ei laș de retragere și abandon, alese să atace, și nu să aștepte reacția lui.

– Ne-ai urmărit, îl acuză ea.

– Da, și ne-a cam luat puțin amețeala.

– Amețeala?

Morgan păși într-o parte și întinse un braț spre pământ. Enid reuși să pară atât mizerabil de vinovată, cât și nerușinat de fericită când îl văzu pe Ranald stând în spatele lui, ținând frâiele lui Pookah. Sabrina ar fi jurat că zărise un licăr maniac de satisfacție în ochii calului.

Confuză, studie drumul pe care l-ar fi tăiat în două dacă Morgan nu le-ar fi oprit. Zăpada grunjoasă fusese tasată, dezgolind ramurile și ferigile de dedesubt, de parcă cineva luase o mătură și le dezgropase de sub omăt. Sabrina aruncă o privire peste umăr, la trena udă și greoaie a pelerinei.

Morgan încuviință din cap, confirmându-i bănuiala că nu făcuseră nimic altceva decât să meargă într-un cerc larg încă de când părăsiseră castelul, trasându-i o hartă atât de precisă, încât le-ar fi putut urmări tot drumul până în Cameron, dacă ar fi vrut.

– Ești mândru de tine? întrebă ea.

– Ai fi putut să te descurci mai bine. I-l luă pe Pugsley din brațe. Câinele își arcui spatele, agitându-se nebunește pentru a-i linge fața lui Morgan.

– Trădătorule, bombăni Sabrina.

Morgan îi dădu câinele lui Ranald.

– Du câinele și femeia înapoi la castel.

Pretinzând că era vorba despre ea, Sabrina se îndreptă către adăpostul relativ al vărului soțului ei. Morgan o prinse de glugă.

– *Cealaltă* femeie.

Sabrina se răsuci și se încruntă la el.

– Are un nume, să știi.

Morgan oftă.

– Domnule MacDonnell, vrei, te rog, să îi escortezi pe Lordul Pugsley și pe Lady Belmont înapoi la castel?

– Da, așa voi face, răspunse Ranald rânjind lacom. Cu plăcere.

Aruncându-i o privire prin care își cerea iertare, Enid trecu pe sub brațul întins al lui Ranald și își aruncă brațele în jurul Sabrinei.

– Nu te voi lăsa să o iei.

Morgan își dădu ochii peste cap și își încrucișă mâinile la spate. Tonul îi era aproape dureros de cumpătat.

– Domnișoară Belmont, am fost foarte răbdător cu intervenția dumitale în căsnicia mea, alegând să iert ceea ce suspectez că a fost o încercare neîndemânatică de a mă ucide. Enid păli. Privirea lui căzu pe Sabrina, ochii fiindu-i aprinși de o lumină sălbatică. Ea se agăță de Enid, simțindu-și genunchii înghețați topindu-se sub căldura privirii lui.

– Dar nimeni, continuă el, nici dumneata, nici un regiment de Cameroni, nici diavolul însuși nu mă va împiedica să îmi *iau* soția în noaptea asta.

Cu aceste cuvinte, Morgan se aplecă și o ridică blând pe Enid peste umăr. Ranald se clătină când Morgan i-o predă lui. Ferindu-se de dinții arțăgoși ai lui Pookah, o săltă pe Enid, cu capul înainte, pe cal. Ea scoase o batistă din mantie și o flutură tristă în semn de rămas-bun, în timp ce Ranald mâna calul spre castel. Dispărură printre copaci, lăsând-o singură cu soțul ei.

– Tu nu o să mă...? spuse ea, retrăgându-se.

– Ba da.

O făcu.

Sabrina se legăna pe umărul lui, încleștându-și pumnii, de parcă ar fi putut cumva nega umilința faptului de a fi cărată ca un sac de napi. Dar când pașii lui mari aproape o răsturnară într-un troian de zăpadă, Morgan se concentră și îi ancoră fundul pe umărul său. Căldura posesivă a mâinilor lui modelă pelerina udă pe formele ei vulnerabile.

– Planul tău m-a impresionat, fetițo.

– Da?

– Da, dar ai uitat un lucru.

– În afară de faptul că nu am fost niciodată mai departe de un kilometru de castel?

Morgan încuviință din cap.

– În afară de asta. Dacă ai fi reușit să ajungi în Cameron, aș fi fost silit să îi declar război tatălui tău.

Ea încercă să se răsucească pentru a-i vedea chipul, dar strânsoarea lui o împiedică.

– Pentru mine? Ți-ai fi pus clanul în pericol pentru mine?

Morgan ridică din umeri, mișcarea aproape doborând-o.

– Nu aș fi putut să-i las pe cei din clanul Cameron să spună că un MacDonnell nu poate să își țină soția lângă el, nu? E o chestiune de mândrie, drăguțo.

Totul era o chestiune de mândrie pentru Morgan, gândi cu amărăciune Sabrina. Reputația lui. Clanul. Căsnicia. Se rugă doar să aibă și ea mândrie și să îi reziste. Un fulg mare de zăpadă îi căzu pe nas, gâdilând-o. Îl scutură irascibilă. Ar fi trebuit să ajungă de mult la castel. Poate că Morgan avea de gând să o arunce de pe stâncile înghețate drept pedeapsă pentru că fugise. O moarte rapidă ar fi preferabilă uneia lente, sub măiestria grosolană a mâinilor lui.

Intrară într-o poiană. Sabrina privi pe sub brațul lui Morgan și zări un bordei din piatră înnegrită de vreme, acoperit de zăpadă.

– Cât de drăguț, murmură ea. Și când te gândești că mă așteptam la o peșteră.

Morgan o ciupi de fund, lucru care o mânie.

– Ah, dar până și noi, sălbaticii, ne bucurăm de plăcerile lumești.

Ușa se deschise și un val de căldură confortabilă o izbi. Lumea reveni la normal când Morgan o puse blând pe picioare. Sabrina de-abia observă când el închise ușa, îi desprinse pelerina umedă și îi scoase pantofii. Nu văzu nici dorința din ochii lui cercetând-o, observând cu o plăcere evidentă că peste ciorapii groși avea doar rochia zdrențuită pe care o purtase mai devreme în salon.

Sabrina era prea ocupată cu privitul. Bordeiul nu era întunecat, la urma urmei. Blănuri greoaie fuseseră întinse peste ferestre, întemnițându-i sub un văl diafan de căldură. Aerul dansa cu lumina pâlpâindă și intimă a lumânărilor. O saltea din paie fusese îmbrăcată în așternuturi imaculate și așezată lângă șemineul

din piatră. Petale uscate de trandafiri fierbeau într-un vas pe foc. Mireasma lor tulburătoare pluti spre nasul Sabrinei, făcând-o să se simtă nesăbuită și amețită. Era într-un pericol mai mare decât își dăduse seama. Aceasta nu era scena unui viol, ci a seducției.

Privirea posesivă a lui Morgan o mângâia.

- Ticălosule! Ai plănuit asta tot timpul, îl acuză, întorcându-se spre ușă.

Mâinile lui ajunseră primele la ea, proptindu-se de-o parte și de alta a trupului său.

- Nu prea mi-ai dat de ales, drăguțo. Nu pot risca să fugi să ceri o anulare de fiecare dată când ne certăm.

Sabrina se întoarse cu fața spre el, temându-se în același timp ca Morgan să nu îi audă bătăile sălbatice ale inimii.

- Ce ai de gând să îmi faci?

Expresia lui era fermă, dar nu nemiloasă.

- Ce ar fi trebuit să fac în noaptea când ne-am căsătorit.

Sabrina nu fu pregătită pentru șocul pe care îl simți când mâna lui Morgan coborî pe abdomenul ei. Blândețea neașteptată a atingerii era, oarecum, mult mai intimă decât mângâierile de dinainte. Fiori de căldură se prelingeau din degetele lui asemenea bobocilor fragili ai unei noi flori.

- O să îmi pun copilul în tine, Sabrina Cameron. Este datoria noastră să menținem pacea dintre clanuri oferindu-i tatălui tău un MacDonnell drept nepot. Îi împunse ușor bărbia cu degetul. Nu fi atât de abătută, drăguțo! Dacă eu sunt dispus să sufăr pentru asta, și tu ar trebui să fii. Răsuflările li se întrepătrunseră când buzele lui coborâră spre fața ei. Amintește-ți de sacrificiile pe care curajosul tău Ulise le-a făcut pentru oamenii lui.

Panicată nu atât de mult din pricina a ceea ce intenționa el, ci de cum intenționa să obțină acel lucru, Sabrina se feri, trecând pe sub brațul lui. Toate avertismentele despre Morgan, de care nu ținuse niciodată seama, îi vuiau prin minte. Știa că era obișnuit să fie sălbatic în îndeplinirea dorințelor sale, indiferent de plăcerea partenerei lui. Avea puterea de a o distruge fără să vrea, să îi frângă atât trupul, cât și inima. Pentru o clipă, se temu că avea să leșine, ca o fecioară îngrozită ce era. Cum de se crezuse vreodată suficient de femeie cât să facă față unui bărbat ca el?

Morgan făcu un pas cumpătat spre ea, iar Sabrina făcu un pas înapoi.

- O să țip.

Un rânjet ștrengăresc i se așternu pe buze și își scoase acul din pled.

- Da, fetițo. O vei face înainte ca noaptea să se fi încheiat.

Un val de dorință se împleti cu teama ei. Morgan își aruncă un colț al tartanului peste umăr, dezvăluind o porțiune ademenitoare de piele aurie.

- Nu trebuie să te temi, sunt un dascăl răbdător. Întreabă orice flăcău care s-a antrenat cu mine cu sabia sau cu securea.

Masculinitatea viguroasă a posturii lui o făcu pe Sabrina să se retragă, mergând cu spatele spre pietrele calde ale șemineului.

- Cum rămâne cu numeroasele femei care s-au antrenat cu tine? Și ele te-au găsit la fel de răbdător?

Privirea lui plină de reproș nu reuși să o stingherească. Încă un colț al tartanului fu desprins, expunându-i netezimea aurită de soare a pieptului și abdomenului. Copleșit parcă de o bruscă modestie, Morgan lăsă tartanul să-i atârne jos pe șolduri, prinzându-l în pumn. Sabrina știa că era nevoie doar de o mișcare pentru a-l face să cadă. Încercă să înghită, dar gâtul i se uscase. Încă o dată, Morgan MacDonnell nu juca cinstit. Se trezi fără nici un refugiu, în afară de trecut.

- Blestemat să fii!

Morgan se feri când o lumânare aprinsă zbură spre capul său. Ceara topită împroșcă peretele din spatele lui. Căscă ochii mari.

- Am spus ceva greșit?

Sabrina se întoarse astfel încât el să o vadă din profil.

- A fost ceva... ceva ce ai făcut. Ceva răutăcios, reprobabil și de neiertat. Ți-o mai amintești pe Isabella?

Morgan se încruntă, evident confuz.

- Nu era una dintre servitoarele din Cameron cu care te-ai distrat. Era pisicuța mea.

O amintire vagă se învolbură în mintea lui. Blană răvășită și murdară de vopsea. Un mers comic, legănat.

- Isabella! Tigroaica micuță care obișnuia să mă muște de degetele de la picioare.

– Deci, îți amintești! *Papa* mi-a spus că a fugit, dar te-am văzut vorbind cu negustorul în dimineața în care a dispărut. Spre groaza ei, Sabrina simți lacrimile de mult uitate blocându-i gâtul. Mâinile i se încleștară în pumni. Știu că i-ai vândut-o omului acela oribil, dar mi-am ținut jurământul. Nu i-am spus niciodată lui *papa*. Nu am scos un cuvânt.

Fără să îi dea Sabrinei șansa să se împotrivească, Morgan o strânse la piept, frecându-și obrazul de părul ei.

– Îmi pare rău, fetițo! Una dintre lacrimile ei se prelinse pe abdomenul lui. Dar, știi ceva, Sabrina?

Ea își lipi palmele de pieptul său, făcându-i inima să tresară.

– Nu mai am ce să îți spun.

– Eu am ceva să îți spun. Nu ți-am vândut pisicuța. S-a înecat cu un gândac și tatăl tău a crezut că ar fi mai ușor să crezi că a fugit. Am cumpărat o cutie drăguță din carton de la negustor și i-am ajutat pe Brian și pe Alex să o îngroape în grădina mamei tale.

Pentru un moment infinit, Morgan nu simți altceva decât vuietul uluit al răsuflării ei pe pielea lui. Un tremur vag o străbătu, apoi încă unul. Umerii i se zguduiră sub mâna lui și își dădu seama că Sabrina râdea.

– În toți anii ăștia... am crezut că a fost cel mai urât lucru pe care l-ai făcut vreodată... aproape te-am urât!

Morgan fu luat pe nepregătite de recompensa de a fi absolvit de un păcat pe care nu îl comisese. Un fior sălbatic dansă pe pielea lui în timp ce mâinile Sabrinei mângâiau și explorau întinderea rigidă a mușchilor lui. Și mai tulburător fu valul de trandrețe care îl învălui când Sabrina își plimbă buzele moi pe pieptul lui, peste inima sa agitată, peste mugurul umflat al sfârcurilor. Un geamăt îi scăpă printre buze.

Morgan nu știuse niciodată cât de tandră poate fi atingerea unei femei. Femeile pe care le cunoscuse el voiseră toate să fie supuse, cucerite, dominate de greutatea aspră a trupului său. Nici una nu îndrăznise vreodată să facă dragoste cu el cu mâinile, cu gura, cu ochii luminoși cu care Sabrina îl privea. Emoția pură pe care o citi stăpânită în adâncimile lor îl devastă.

Scoțând un mârâit jos din gât, își strecură ambele mâini în părul ei negru și îi lăsă capul pe spate.

– Poate că nu ți-am vândut pisica, Sabrina, dar ți-am greșit în multe feluri. Nu sunt un gentleman.

– Nu ți-am cerut niciodată să fii.

Efortul lui Morgan de a deține controlul dădu greș când buzele ei se topiră sub ale sale, permițând limbii lui să o domine cu toată lăcomia. Mătasea umedă și supusă a gurii ei îl ispitea, îl tortura, îl făcea să își dorească fiecare fărâmă dulce din trupul ei peste al lui.

Sabrina simți tartanul pufos din lână alunecând și căzându-i pe picioare. Făcu un pas speriat înapoi.

Un alt bărbat gol poate ar fi părut vulnerabil, dar nu și Morgan. Nimic din ceea ce îi spusese mama ei nu ar fi putut-o pregăti pentru priveliștea trupului zvelt de războinic, șlefuit de lumina flăcărilor din șemineu.

– Sabrina? Rugămintea lui răgușită îi dădu de înțeles cât de aproape era Morgan să cerșească unui Cameron o favoare.

Ea întinse o mână tremurândă, parcă invitându-l. Morgan știa cât de mult însemna acel gest simplu pentru Sabrina, știa de câte ori refuzase acea mână întinsă pe care i-o oferea acum. Reduse distanța dintre ei cu un singur pas, trăgând cu lăcomie de hainele ei până când rămase înaintea lui la fel de goală și de mlădioasă precum flăcările care încoronau lumânările.

Ochii lui o devorau, sorbindu-i părul despletit, formele elegante ale șoldurilor, nuanța coaptă de rozaliu ce îi încununa sânii și îi colora obrajii sub privirea lui hămesită, buclele ca de abanos cuibărite în punctul de întâlnire al coapselor albe.

– Nu merit asta, mormăi el, sărutând-o pe gât.

În obrajii Sabrinei apărură două gropițe, provocate de un zâmbet tremurat.

– Știu.

Nu se așteptase ca un bărbat precum Morgan să irosească timp prețios cu săruturi sau mângâieri, astfel că, atunci când mâna lui pătrunse în adăpostul acelor bucle dintre coapsele ei, șocul fu și mai mare. Se agăță de umerii lui, luptându-se din răsputeri să rămână în picioare. Nimeni nu o atinsese vreodată acolo, iar degetele lui mari și aspre mângâind-o și ademenind la suprafață acel foc lichid fură mai mult decât putea suporta. Se zvârcoli, înnebunită

de potopul de plăcere și de cuvintele galice ispititoare pe care el le rostea pe buzele ei.

Când Morgan îi simți carnea satinată acoperindu-i cel mai lung deget, trimițându-i mici fiori de șoc prin întregul trup, făcu ceva ce credea că nu avea să facă vreodată. Căzu în genunchi la picioarele unei Cameron. Își puse gura pe părul umed, nevisând vreodată că renunțarea putea fi atât de dulce, atât de absolută și de minunată.

Hotărât ca abandonul lui să devină și al ei, își puse mâinile sub fundul Sabrinei și o ridică, întinzând-o apoi pe așternuturile albe. Stând în genunchi, îi puse picioarele pe umerii săi, până când deveni complet vulnerabilă în fața atacului tandru al buzelor și al limbii lui.

Sabrina țipă, cuprinsă de un sentiment de rușine provocat de părul lui, care o gâdila pe burtă.

– Morgan! Nu poți face asta! Nu se cuvine!

El ridică privirea. Rânjetul lui lacom o făcu să se înfioare.

– Mai știi toate poveștile oribile pe care frații tăi ți le spuneau despre MacDonnelli?

Sabrina încercă să nu leșine când el își plimbă degetul într-un du-te-vino în ea, cu o blândețe paralizantă. Cuvintele îi ieșeau sacadate, accentuate de scâncete.

– Spuneau că aveți smocuri mari de păr pe picioare și că – glasul i se sparse într-un geamăt când el împinse mai adânc, simțind-o, explorând, pregătindu-i carnea încordată pentru plăcerile ce aveau să urmeze. Cuvintele se revărsară năvalnic din gura ei – că mâncau fetițe ca mine, cu părul negru, la micul dejun.

– A fost o minciună răutăcioasă, prințesă. Am doar puțin păr pe picioare și mănânc fetițe ca tine doar la desert.

Morgan coborî gura, ciupindu-i cu dinții cea mai sensibilă carne, cu cea mai mare grijă. Sabrina țipă, răsucindu-se în strânsoarea sa în timp ce limba, degetele și buzele lui își țeseau propriul dans de plăcere pe pielea ei. Își pierduse inima pentru băiatul care fusese Morgan, dar se temea că își putea pierde sufletul pentru bărbatul tandru și necruțător care devenise.

Chiar când încercă să se zvârcolească de sub atingerea lui, mâinile sale mari și calde îi cuprinseră fundul, arcuindu-i spatele,

ridicând-o, îndepărtându-i picioarele, refuzând să o lase să scape de plăcerea înnebunitoare pe care avea de gând să i-o ofere.

Sabrina atârnă pe marginea prăpastiei dulcii torturi până când limba lui Morgan se îndură de ea și o eliberă. Simți cum se prăbușește, trupul căzându-i pradă convulsiilor, zguduit de fiori de plăcere pură.

Morgan îi coborî picioarele, acoperindu-i apoi trupul cu căldura lui. Buzele sale îi atinseră gâtul, ispitind-o să deschidă ochii. Sabrina fu surprinsă să simtă umezeala lacrimilor proaspete brăzdându-i obrajii.

– Încă ești un tiran, Morgan MacDonnell, șopti ea.

El prinse o lacrimă pe vârful limbii.

– Da, sunt. Iar tu ți-ai încălcat jurământul, drăguțo. În seara asta ai plâns de trei ori pentru mine.

Ea pufni.

– Nu intenționez să-mi fac un obicei din asta. Doar că niciodată nu am... Un fior o zgudui.

– Nici eu.

Sabrina făcu ochii mari, de-a dreptul șocată.

– Niciodată? Nici măcar cu Alwyn... sau cu celelalte?

El clătină din cap, privirea fiindu-i straniu de intensă.

– Nici nu mi-am dorit vreodată. Până la tine.

Pentru un bărbat cu experiența lui, Morgan nu i-ar fi putut oferi un dar mai prețios. Sabrina voia să îi dea ceva în schimb. Își împreună brațele în jurul gâtului său și îi coborî fața, desfătându-se cu dulceața gurii lui, combinată cu sarea lacrimilor ei și balsamul împlinirii ei. Un geamăt jos îi scăpă lui Morgan.

Sabrina crezu că el avea să își piardă controlul, împerechindu-se cu cu lăcomia animalică la care se așteptase de la el, dar mâinile lui îi mângâiară blând sânii, apoi coapsele, convingându-le să se depărteze. Simți presiunea trupului său pe al ei. Tocmai când dădu să-și întoarcă față pentru a-și ascunde panica subită, Morgan îi cuprinse obrajii în mâini, privirea aprigă nefiindu-i mai puțin pătrunzătoare decât greutatea bărbăției lui.

Glasul aspru îi trădă prețul cumpătării.

– Vreau să îți văd ochii când intru, Sabrina Cameron. Vreau să știu că ești a mea.

Sabrina fusese a lui de când se știa. Morgan era prima și singura ei iubire. Ochii îi sclipiră de durere și de plăcere când el o pătrunse, milimetru cu milimetru înnebunitor, rupând bariera inocenței ei cu o răbdare neînduplecată. Se zvârcoli sub trupul lui, vrând să se elibereze, vrând să îl tragă mai adânc în ea. Unghiile îi brăzdau spatele, dar el nu tresări nici o clipă, nu ezită în hotărârea de a o face femeia lui. Soția lui.

Morgan își încleștă maxilarul.

– Ia-mă! Tot. Asta este, îngerașule. Mai mult. Ah... Geamătul lui răgușit fu atât o rugăciune, cât și o poruncă. Încă... puțin.

Sabrina gemu, crezând că încă puțin din el nu avea să se mai termine vreodată. Dar, în cele din urmă, sfârși zăcând sub trupul lui, pătrunsă în întregime. Fusese martora exemplelor stăpânirii de fier a lui Morgan înainte, dar niciodată nu își închipuise o reținere atât de maiestuoasă, o răbdare atât de mistuitoare.

Bărbia lui era încleștată, ochii îi erau încețoșați de o dorință pură. Fiecare mușchi îi era încordat, și totuși rămase complet nemișcat, așteptând ca zvâcnirile sălbatice ale părților lor intime să înceapă să bată în armonie. Fiecare vibrație nebunească o zguduia pe Sabrina, îi pulsa în gât, în inimă și între picioare, unde palpita a greutatea dură a cărnii lui.

De-abia când Morgan simți scutul strâmt al Sabrinei ajustându-se pentru a-l primi în întregime, de-abia când o văzu dându-și ochii peste cap într-un geamăt de plăcere pură, închise și el ochii și începu să se miște.

Niciodată nu se simțise mai bărbat ca acum. Își pierduse virginitatea la vârsta de paisprezece ani cu o tânără servitoare dornică din Cameron, dar toate distracțiile anterioare nu păreau acum ceva mai mult decât bâjbâieli neîndemânatice ale unei bestii în călduri.

Tatăl lui îl implorase să „fie bărbat!" înainte ca Morgan să știe măcar ce însemna acel cuvânt, dar fusese nevoie de femeia aceasta frumoasă și inocentă ca să devină unul.

Susținându-și greutatea în palme, își ridică ușor șoldurile, împingând mai tare pentru a permite trupului său lacom să guste fiecare milimetru delicios din ea. Devenea din ce în ce mai greu să își tempereze nevoia sălbatică, dar încă se controla, știind cu câtă ușurință o putea răni cu mărimea și cu puterea sa brută.

Trupul fragil al Sabrinei absorbea fiecare mișcare lentă și fierbinte a lui Morgan ca pe niște lovituri în inimă. Îi distruseseră carapacea pe care o ridicase în jurul ei, lăsând-o complet vulnerabilă înaintea acestui bărbat al cărui trup magnific o înrobise. Numele lui se revărsă de pe buzele ei ca o litanie, doar pentru a fi prinsă de pasiunea fierbinte a gurii lui coborând pe a ei. Plăcerea era devastatoare. Ritmul aprig se înteți, împingând-o în spate, până când Sabrina își sprijini palmele de pietrele șemineului, unduindu-se pentru a-l primi în adâncul ființei ei.

O înjurătură galică scăpă de pe buzele lui Morgan, violența ei reverențioasă fiind sfidată doar de geamătul extaziat de masculinitate pură ce îi vui din gât odată cu următoarea suflare, în timp ce avu parte de cea mai dulce moarte pe care o cunoscuse vreodată un MacDonnell de mâinile unui Cameron.

Sabrina fu trezită de neașteptata senzație de a fi spălată cu blândețe între coapse. Deschise ochii și văzu silueta lui Morgan încețoșată de lumina palidă a flăcărilor. Fără să-și dea seama că era privit, el scufundă o cârpă într-un lighean cu apă, apoi îi tamponă coapsele, mâinile fiindu-i teribil de blânde în timp ce îi alinau carnea fragilă și inflamată.

Sabrina fusese de mai multe ori martora tandreții de care erau capabile mâinile sale în timp ce îngrijea vreo creatură mică și rănită, readucând-o la viață. Dar nu visase niciodată să o experimenteze pe pielea ei. Intimitatea vibrantă a gestului îi lăsă inima dezgolită înaintea lui. Un val de plăcere se răspândea din atingerea sa. Un geamăt blând și neputincios îi scăpă printre buze.

Morgan ridică privirea. Ochii li se întâlniră peste trupul ei gol. Sânii i se întăriră și tremurau sub privirea lui. Un val de căldură îi cuprinse trupul, în parte de rușine, în parte de dorință.

Lumânările se topiseră în băltoace înmiresmate de ceară, dar Sabrina nu avea nevoie de prea multă lumină pentru a citi vulnerabilitatea neașteptată din ochii lui Morgan. Îi plecă grăbit, holbându-se la cârpa din mână. Ea își dădu seama că era o bucată de lână tăiată din tartan, pătat acum cu sângele ei.

Morgan scufundă din nou cârpa în apă, apă pe care o încălzise pentru alinarea ei.

- Nu am vrut nici o clipă să te rănesc, drăguțo. Ești atât de al naibii de delicată! Mi-a fost teamă că m-am pierdut și te-am ucis.

Morgan plimbă cârpa pe trupul ei, dar bunăvoința inocentă a gestului se pierdu când privirile li se întâlniră din nou. Buzele Sabrinei erau întredeschise, iar obrajii, îmbujorați. Morgan își simți trupul trădător reacționând împotriva propriei voințe. O dorință brută îl copleși. Știa că era prea curând pentru ea; era imposibil ca trupul obosit al Sabrinei să îl primească din nou. Putea doar să o rănească mai mult.

- Ar trebui să dormi, drăguțo, spuse el aspru, clătind cârpa. În curând se vor ivi zorile.

Zorile, gândi Sabrina, cu lumina lor aspră de iarnă aruncată peste îndoielile și diferențele dintre ei. Nu îi păsa dacă zorile n-ar mai veni niciodată. Voia să rămână acolo pentru totdeauna, învelită cu nimic altceva decât cu lumina palidă a focului din șemineu și privirea fierbinte a soțului ei. Voia să aprindă scânteile precaute pe care le vedea în adâncul ochilor lui, să le transforme în flăcări. Să-i frângă autocontrolul, felul rigid de a fi, și să-i demonstreze că nu era vreun bibelou fragil, ce putea fi distrus de atingerea lui.

Când Morgan se întinse s-o acopere, Sabrina se ridică în genunchi, îi prinse pumnul și îl duse la buze. Limba ei începu să se joace ușor cu degetele lui.

Îi imită intenționat accentul, ușor batjocoritoare.

- Și crezi că o biată fătucă din Cameron este prea firavă pentru virilitatea legendară a unui MacDonnell? Poate ai luat prea în serios cântecele alea despre clanul dumitale, sir.

Morgan fu uimit de licărul neastâmpărat din ochii ei. Se așteptase la mai multe lacrimi, poate chiar la acuzații amarnice. Ochii îi căzură pe sfârcurile încordate ale sânilor ei. Se întăriră, devenind doi boboci rozalii sub privirea lui. I se tăie răsuflarea, aproape scăpându-i un geamăt.

Își ridică privirea din nou pe fața ei și își drese glasul.

- Acum, fetițo, nu pot să te învinuiesc pentru că ești puțin speriată de mine. Este firesc. Am fost puțin cam dur cu tine.

- Vai, MacDonnell cel mare și rău este îngrijorat să nu sperie o fetiță Cameron? Îi mușcă ușor degetele. Dacă vrei să știi, ai fost destul de... civilizat pentru gusturile mele.

- Civilizat? Cuvântul îi alunecă de pe buze asemenea celei mai crunte înjurături. Ar fi putut la fel de bine să îl facă eunuc.

Sabrina îi aruncă o privire provocatoare pe sub gene. Morgan nu știa de ce Sabrina juca un joc atât de periculos, dar nu mai putea rezista provocării ei la fel cum nu putea rezista să își dezlănțuie cele mai egoiste pofte asupra trupului său fragil.

Își ascunse rânjetul în spatele unei priviri lacome.

- Și ai vrea să vezi despre ce sunt toate cântecele și legendele, fetițo?

Sabrina își puse palmele pe pieptul lui, curajul aproape părăsind-o la vederea lăcomiei din ochii săi.

- Doar dacă îți face plăcere, șopti ea timid.

Licărul răutăcios din ochii lui se înteți.

- Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

Morgan se năpusti asupra ei ca o bestie uriașă. Cu mâini agere, o întoarse cu spatele la el și o aplecă într-o poziție care nu îi dădu Sabrinei de ales decât să se supună oricărei porunci a trupului său maiestuos. În timp ce o pătrundea, ea se unduia sub el mânată de un instinct primitiv de femelă, hotărâtă să îi demonstreze că putea primi orice voia el să îi ofere. Unghiile i se înfipseră în salteaua din paie, eliberând mirosul amețitor al ierburilor. Morgan își cufundă pumnii puternici în părul ei, șoptindu-i cuvinte dulci și aspre la ureche.

Tocmai când Sabrina credea că plăcerea nu putea deveni mai insuportabilă, Morgan decise că nu putea să meargă singur în acel loc al minunatei eliberări, așa că se întinse și o mângâie, degetele lui îndemânatice creând un contrast minunat cu trupul lui aspru răvășindu-l pe al ei.

Spasme de plăcere îi zguduiră pe amândoi, până când nu mai putură face nimic, decât să se prăbușească pe tartanul lui Morgan ca o singură ființă.

Trosnetele vesele ale unui foc proaspăt aprins o ademeniră pe Sabrina să se trezească. Puful de lână îi gâdila obrazul. Deschise ochii și îl văzu pe Morgan încălecând un scaun și privind-o dormind, ochii lui verzi fiind atât de luminoși și intenși încât o treziră complet. Era încă gol. Sabrina nu știa dacă avea să se obișnuiască vreodată cu lipsa de rușine a lui Morgan cu privire la trupul său.

Dar, după cum o învățase el de două ori în acea noapte și din nou odată cu sosirea zorilor, nu era nimic la corpul lui de care să îi fie rușine.

O avalanșă de amintiri erotice îi năvăliră în minte. Își feri timidă privirea, de-abia îndrăznind să creadă că el atinsese o vână a pasiunii atât de sălbatică în inima ei civilizată.

– Am rămas fără lemne de foc, Sabrina, și aici se lasă puțin cam rece.

Ea se juca cu lâna moale de sub mâini.

– Atunci de ce nu te îmbraci?

Morgan își trecu o mână prin păr, oftând răbdător. În acel moment, Sabrina își dădu seama că era gol pentru că tartanul fusese înfășurat cu afecțiune în jurul ei, învăluind-o într-un cocon cald. Încă dureros de conștientă de privirea lui atentă, se dezveli și i-l dădu, trăgându-și grăbită pelerina umedă pentru a se acoperi.

Morgan își aranjă tartanul cu o grație naturală, apoi se așeză înapoi pe scaun, încrucișându-și brațele peste spătar.

Sabrina nu mai putu suporta.

– De ce te holbezi la mine?

Privirea lui mistuitoare coborî pe abdomenul ei.

– Mă întrebam dacă este oare posibil să îmi porți copilul.

Fiori de căldură îi urcară pe gât, iar Sabrina rezistă tentației de a-și trage pelerina peste cap, dar expresia calculată din ochii lui o încremeni, transformându-i jena în durere, apoi în furie.

Își înșfăcă rochia, doar pentru a descoperi că nu mai putea fi reparată.

– Sper ca eforturile să îți fi fost încununate de succes. Ținându-și pelerina în față, se târî să își recupereze pantofii. Nu mi-ar plăcea să cred că ai făcut sacrificiul ăsta groaznic în zadar. Tremură sub mângâierea ușoară și răcoroasă a aerului când îndrăzni să își pună pelerina pe cap. Gluga îi acoperea fața și abia acum își dădu seama că o îmbrăcase invers. Lovi catifeaua subțire, încercând să o îndrepte, cuvintele fiindu-i înăbușite.

– Ar trebui să știm destul de curând dacă va trebui să treci din nou prin chinul ăsta, spuse ea.

Brațe puternice și calde o îmbrățișară din spate. Trupul voinic al lui Morgan îi împiedică eforturile.

– Un MacDonnell nu renunță niciodată să muncească până nu știe că sarcina lui este îndeplinită.

Capul Sabrinei se ivi de sub glugă. Își dădu furioasă părul din ochi.

– Iartă-mă! Nu am cunoscut niciodată un MacDonnell care să muncească.

– Ai cunoscut acum, fetițo. Buzele lui îi mângâiară gâtul.

Sabrina simți cum se topește în brațele lui, odată cu furia. Închise ochii, temându-se de puterea mânuită de Morgan. Dacă își închipuise că noaptea i-o slăbise sau temperase, se înșelase. Doar o făcuse mai potentă.

– Intenționez să mă dedic cu mult entuziasm sarcinii de a-mi pune copilul în tine.

– Devotamentul tău față de datorie este inspirator. Și irezistibil, gândi Sabrina, gemând când mâinile lui începură să îi urce pe picioare, ridicând și catifeaua umedă. Doar nu vorbești serios...? Glasul i se sparse. Iar?

Morgan își accentuă fiecare cuvânt cu câte un sărut pe părul ei.

– Și iar. Nu aș fi bărbat dacă aș renunța să încerc, nu-i așa?

Fără să se deranjeze să îi scoată pelerina sau să își dezbrace pledul, soțul ei o întinse pe saltea și începu să îi arate cât de bărbat era.

Capitolul 17

Sabrina fu primul Cameron care cuceri castelul MacDonnell fără să fi tras un singur foc de armă.

Cuprinsă de încrederea inspirată de devotamentul înduioșător al soțului ei și apărată de aprigul Fergus, privea cu o plăcere ascunsă cum oamenii lui Morgan se aruncau la picioarele ei, predându-se. Cei care încă îndrăzneau să o batjocorească sau să o insulte cel mai probabil sfârșeau cutreierând coridoarele într-o căutare zadarnică a dinților împrăștiați.

Doar Eva rămase imună la farmecele Sabrinei, dar era prea deznădăjduită, astfel încât nici Fergus, nici Morgan nu aveau curajul să o corecteze.

Chiar și Fergus avea ocazional nevoie să i se aducă aminte că civilizația poposise în MacDonnell. Sabrina intră în salon într-o dimineață și îl văzu cu pumnul mătăhălos ridicat asupra unui băiat ghemuit înaintea lui, care îi vărsase lapte de capră pe tartan. Morgan se pregătea să îi urecheze pe amândoi, dar fu suficient ca Sabrina să ridice crispată dintr-o sprânceană pentru a îndrepta lipsa manierelor lui Fergus.

– Da, e un flăcău chipeș! strigă Fergus, ciufulind cu afecțiune părul băiatului, de parcă asta îi fusese tot timpul intenția. La naiba, ar putea chiar să-mi fie fiu! Are păru' meu blond și frumos, nu crezi?

– Și puțin din gropițele tale, fu de acord Sabrina, ciupind obrajii cărunți ai lui Fergus și făcându-l să radieze.

Morgan își ascunse propriul zâmbet în spatele unei bucăți aburinde de turtă dulce, pe care Sabrina o făcuse pentru el, refuzând să spună că jumătate din copiii din clan aveau părul de aceeași nuanță aurie. Și jumătate dintre aceștia probabil că erau ai lui Fergus.

Morgan se apropie de camera Sabrinei într-o seară rece, anticipând o partidă incitantă de șah și o luptă și mai incitantă cu soția sa. Chicote sfioase se auzeau de pe coridor.

Deschise ușa, așteptându-se să le găsească pe Enid și pe Sabrina ocupate cu unul dintre fermecătoarele ritualuri feminine, pe care el nu spera să ajungă vreodată să le înțeleagă. În schimb, o găsi pe Sabrina ținând o oglindă de mână pentru ca Alwyn să își poată admira reflexia. Alwyn surprinse expresia lui șocată în oglindă și se întoarse, căscând ochii mari, plini de vinovăție.

Deși frumusețea lui Alwyn, cu picioare lungi și fund voluptuos, nu îl mai atrăgea, Morgan fu nevoit să admită că avea ce să admire. Purta o rochie curată dintr-un satin albastru, recunoscând-o ca fiind una pe care Sabrina nu o mai îmbrăca, prin faptul că-i era strâmtă la piept și cam scurtă. Fața îi era proaspăt spălată și o cosiță împletită îi atârna pe un umăr.

Sabrina își trecu brațul peste al lui Alwyn. Morgan simți un gol în stomac, așa cum ar păți orice bărbat aflat înaintea a două femei

cu care împărțise recent așternuturile. Mai ales când una din ele era soția lui.

– Bună seara, dragule. Tocmai o ajutam pe Alwyn cu părul. Nu arată minunat?

Alwyn putea să fie Elena din Troia, și Morgan tot ar fi fost orbit de licărul zburdalnic din ochii Sabrinei. Se gândi cu disperare la un răspuns potrivit, dregându-și glasul, tușind, iar în cele din urmă mulțumindu-se cu un mormăit aprobator. Spre uimirea lui, Alwyn roși. Nu ar fi crezut-o capabilă de asta.

Femeia făcu o reverență neîndemânatică.

– Mai bine aș pleca, milady. I-am promis lu' domnu' Fergus că o să iau cina cu el în seara asta. Zâmbetul care i se așternu pe buze șterse ani buni din vârsta ei. Vă mulțumesc pentru funda frumoasă. Vă mulțumesc sincer. Trecu în grabă pe lângă Morgan, aproape îmbrățișând cadrul ușii pentru a evita să îl atingă.

El intră precaut în cameră, închizând ușa în urma femeii.

– Frumos din partea ta să te împrietenești cu ea. Poate să învețe multe de la tine.

– Din contră. Alwyn a ta are multe să mă învețe.

Morgan se încruntă.

– Nu este a *mea*. Nu a fost niciodată. Și nu sunt sigur că vreau să înveți ce știe.

Licărul inocent din ochii Sabrinei îi făcu sângele să clocotească.

– Poate nu ar trebui să te pripești.

Cu aceste cuvinte ispititoare, Sabrina își strecură mâna pe sub cingătoarea lui și îl trase pe lângă tabla de șah de pe masă către pat, zâmbetul neastâmpărat fiindu-i îmblânzit de tandrețea din ochi.

Dacă Sabrina conducea castelul MacDonnell în timpul zilei, Morgan era stăpânul nopții. Niciodată un Cameron nu fusese înrobit cu atâta tandrețe. O imobiliza prin legături de plăcere, strânse mai tare de fiecare dată când ea se destrăma dominată de forța maiestuoasă a trupului său.

Morgan îi dovedi că fiecare zvon pe care îl auzise despre MacDonnelli era adevărat. Era neobosit în a-i oferi plăcere, de neclintit în a-i oferi satisfacție, nemilos în a-i smulge țipete, până când Sabrina îl implora să îi dea ceea ce el era prea dispus să îi ofere.

Doar în orele matinale ale zorilor, când ea stătea cu capul pe pieptul lui gol, cu trupul amorțit, Sabrina îndrăznea să se întrebe ce avea să aducă a doua zi. Deși Morgan părea să simtă o plăcere perversă în a-i smulge confesiunile gingașe de pe buze, el nici măcar nu îi șoptise vreodată cele două cuvinte după care Sabrina tânjea atât de mult. Niciodată nu își pierduse în întregime acel control rigid ce îi fusese impus de o viață de griji și responsabilitate. Își dăruia trupul cu generozitate, dar își păstra inima intactă și blindată, nepermițându-i să ajungă la ea.

Cu timpul, își promise Sabrina. Cu timpul avea să pună asediu pe inima lui, până când Morgan va căpăta suficientă încredere cât să i-o aștearnă la picioare. Pentru moment, cântecul asurzitor al ritmului inimii lui sub urechea ei era o promisiune suficientă.

Morgan apăru din pădure într-o seară târzie, cu mușchii zvâcnindu-i de epuizarea plăcută a unei munci bine făcute. El și oamenii lui făcuseră munca unui clan întreg în ultimele două săptămâni. Ultimele vite fuseseră înfierate în acea zi și fuseseră lăsate să pască ferigile bogate de pe covorul pădurii.

O rafală de vânt îl lovi în timp ce urca dealul spre castel, trimițând peticele de zăpadă de sub picioarele sale într-un dans amețitor. Las' să vină iarna! gândi el cu o satisfacție sălbatică.

Înainte, urâse să vadă ghearele albe ale iernii punând stăpânire pe munți. Șoaptele sarcastice ale glasului ei înăbușit de zăpadă nu adusese MacDonnellilor nimic altceva decât foamete și devastare, dar anul acesta promitea să fie diferit. Morgan avea carne proaspătă să își hrănească oamenii. Avea să le umple obrajii trași și să le alunge vălul de disperare de pe ochi.

Găinile fuseseră închise în coteț, oile înțărcuite, iar sabia Cameron atârna deasupra șemineului în camera Sabrinei. Mai rămânea o singură sarcină neterminată în ceea ce îi privea pe Cameroni, iar Morgan bănuia că întunericul catifelat al lungilor nopți de iarnă aveau să fie ideale pentru a o duce la bun sfârșit. Poate că până în primăvară, Sabrina avea să poarte și ea semnul lui, marcat limpede de umflătura gingașă a bebelușului din burta ei.

Morgan își dorea în secret o fetiță, nedorind să se vadă silit să-și onoreze promisiunea stupidă și pripită de a o trimite pe Sabrina acasă dacă îi oferea un fiu. Dacă ar fi fost după el, Dumnezeu

l-ar binecuvânta cu douăsprezece fiice. Rânji, închipuindu-și frumusețile miniaturale cu părul negru și ochii albaștri agățându-se de tartanul său.

Ajunse în vârful dealului și descoperi de ce majoritatea oamenilor săi îl părăsiseră mai devreme. Sabrina era învelită în pelerina ei și cocoțată pe un balot mucegăit de paie în curte, cântând la harpă și înconjurată de membrii clanului lui. Fergus bătea vesel din picior în timp ce Randal ținea ritmul cu un cimpoi. Când suflă o notă falsă, publicul huidui și râse de el. Enid, cu obrajii îmbujorați de frig, îi trimise un sărut de consolare.

Morgan se sprijini de trunchiul jupuit al unui pin scoțian pentru a se bucura de triumful Sabrinei asupra clanului său. Le-ar fi putut porunci să o respecte încă din prima ei zi în MacDonnell, dar știa că ar fi fost o victorie seacă, în cel mai bun caz. Experiența dură îl învățase că o victorie meritată era o victorie savurată.

Glasul ei dulce de soprană îi făcu pe toți să cânte:

Dragul de William a venit fluierând de la plug,
Spunând, „Draga mea soție, mi-e cina gata acum?"
Ea îl mustră cu vorbe meschine, de duh:
„De vrei să mănânci, fă-ți singur..."

– Călăreț! Un călăreț vine dinspre Cameron! Țipătul răgușit le întrerupse veselia când un băiat intră alergând în curte, împiedicându-se și gâfâind. Vin Cameronii!

Capitolul 18

Membrii clanului lui Morgan reacționară așa cum se cădea după o viață întreagă de antrenament – scoțând armele și ascunzându-se. Zăpada se împrăștie ca un praf, de îndată ce Ranald o doborî pe Enid și o rostogoli la adăpost. Sabrina rămase singură și nedumerită în fața balotului de fân. Dacă înainte oamenii râdeau și dansau, acum atmosfera devenise tensionată și nu se mai

auzea nimic cu excepția tropăitului rapid al copitelor de cai care se apropiau.

Morgan își reținu o înjurătură. Își domoli primul impuls sălbatic de a se grăbi spre curte și de a se năpusti asupra Sabrinei – știa că toți cei din clanul MacDonnell erau renumiți pentru faptul că mai întâi trăgeau și abia apoi își cereau scuze din toată inima. Nu îndrăznea nici măcar să strige un ordin, de teamă să nu-i sperie. Înjură încet, dar pătimaș și se forță să coboare dealul cu pași mici și măsurați.

Un călăreț singuratic intră în curte la galop și se trezi față în față cu țevile și tăișurile a cincizeci de arme. Chiar și de la distanța la care se afla, Morgan putea vedea că era un singur flăcău – doar cu câțiva ani mai în vârstă decât băiatul care îi avertizase că se apropia cineva.

Oprirea lui bruscă fu urmată de o tăcere apăsătoare – pistoalele se armară, mâinile pregătiră arcurile, săbiile ieșiră din teacă, iar ochii care până atunci străluciseră de bucurie se mijiră, hotărâți să ucidă.

Morgan o văzu pe Sabrina cercetând frenetic chipurile membrilor clanului lui pentru a găsi o explicație a comportamentului lor ciudat. Cunoștea privirea aceea – o văzuse adesea, atât pe chipurile lor, cât și pe al lui –, era promisiunea de oțel a morții. Și era la fel de necruțătoare și de neclintit precum duhoarea metalică a sângelui care îmbiba acel pământ însetat.

Ea aruncă un zâmbet șovăielnic și-și adună fustele. Când înțelese ce voia să facă, înjurătura lui de mai devreme se transformă într-o singură rugăciune fără cuvinte.

Îl străfulgeră o imagine puternică și cumplită, care-l făcu să se cutremure cu totul – cu ea prăbușită în zăpadă, cu pieptul străpuns de o săgeată sau de un glonț. Dar se forță să continue să meargă și să micșoreze distanța dintre ei. Mai avea de parcurs câțiva metri și apoi o putea atinge.

Aproape că îndoi și el picioarele, fără să-și dea seama, în clipa în care Sabrina țâșni înainte, aruncându-se în calea tuturor armelor îndreptate spre călărețul din clanul Cameron.

O veselie forțată îi lumină oarecum vocea femeii, care spuse:

– Ia, uitați-vă și voi, cu toții! Caden Cameron a venit călărind tocmai de acasă! Fergus? Ranald? Ieșiți afară și veniți să-l

cunoașteți pe vărul Caden. E al doilea fiu al vărului meu de gradul trei. Suntem prieteni de când eram copii, nu-i așa, Caden? Ai adus vreo scrisoare sau ai venit doar în vizită?

Hățurile tremurau în mâinile băiatului. Sub părul său negru dezordonat, chipul îi devenise alb ca varul și, în ciuda faptului că era destul de frig, broboane de sudoare luceau pe pielea lui palidă. Începu să i se audă vocea răgușită.

– Am a-a-adus o scrisoare, domniță Sabrina. În plus, nu cred că aș avea t-t-timp pentru o vizită.

Mâna lui Morgan se strânse în jurul brațului Sabrinei. Nu mai simțise niciodată ceva atât de primitor precum căldura stăruitoare degajată pe sub mânecă de carnea ei. O strânse mai ferm, parcă încercând să se asigure că era realitate și nu vreo plăsmuire.

– Prostul naibii, mârâi încet. Nu ai nici un dram de...

– Decență? Judecată sănătoasă? șuieră ea spre el. Nu s-ar vorbi de bine despre ospitalitatea ta dacă-l trimiți pe acest biet băiat înapoi în Cameron atârnat peste șa și ciuruit de găuri.

– Nu i-ar conveni deloc lu' taică-tu să te întorci așa. Clătină din cap, parcă formulând promisiunea unei răzbunări pentru mai târziu, dar o ascunse în adâncul său. Tremuratul ei slab trăda costul îndrăznelii ei.

Tânărul mesager începu să tremure din toți rărunchii în șa, când îl zări pe impunătorul scoțian.

– Coboară de-acolo, îi porunci Morgan. Este prea târziu să te mai întorci în seara asta în Cameron. Drumul acesta e periculos ziua și mortal după lăsarea întunericului. Vei cina cu noi în seara asta și mâine-dimineață vei porni la drum.

Caden clătină din cap – în mod evident, i se părea că șansele de a supraviețui unei nopți cu cei din clanul MacDonnell erau mult mai mici decât să-și încerce norocul pe cărările pline de amenințări.

– Nu, mulțumesc. Nu prea mi-e foame, domnule.

După nuanța verzuie de pe fața lui, Morgan bănui că flăcăul era la un pas de a-și pierde și prânzul, nu doar cina.

Morgan aruncă o privire aprigă împrejurul curții și urmări cum toate armele erau timid coborâte și apoi băgate înapoi în teacă. Aruncă apoi aceeași privire neînduplecată în direcția călărețului – provocându-l parcă pe băiat să-l înfrunte.

– Eu și soția mea trebuie să insistăm să rămâi. Ridică amenințător dintr-o sprânceană. Doar n-ai vrea să o superi pe milady... nu-i așa, băiete?

– A, nu, domnule. Deloc. Băiatul alunecă atât de repede din șa, încât aproape se dezechilibră când picioarele lui atinseră pământul. Morgan îl stabiliză. Amintindu-și de sarcina sa importantă, Caden cotrobăi prin trăistuța de piele, după foaia de pergament sigilată cu blazonul clanului Cameron. E de la tatăl dumneavoastră, domniță Sabrina.

Uitând de orice pericol, Sabrina se grăbi să se întindă pe lângă umărul lui Morgan și să smulgă scrisoarea din mâna lui Caden. Expresia avidă de pe chipul ei îl făcu pe Morgan să simtă o durere înțepătoare în inimă. Văzu cum speranța se năștea și apoi murea în ochii ei frumoși, pe măsură ce studia mâzgăliturile de pe îndoitura exterioară.

Dezamăgirea îi întunecă vocea.

– Nu e pentru mine. E pentru căpetenia clanului MacDonnell.

Îi întinse scrisoarea lui Morgan și se îndepărtă. Pe măsură ce Sabrina trecea printre ei, membrii clanului lui Morgan ieșeau de pe unde se ascunseseră – chipurile lor exprimau toată incertitudinea pe care o simțeau față de retragerea ei.

– Sabrina? zise Enid încet, smulgând un fir de pai din părul ei împletit.

– Ți-ai uitat harpa, fetiță, îi strigă Fergus, cântărind instrumentul delicat în mâna lui negricioasă.

Sabrina continuă să meargă, cufundându-se în umbrele tenebroase, ca și când n-ar fi existat niciodată cu adevărat pe lume.

Un fior ciudat pe șira spinării îl făcu pe Morgan să se cutremure. Strânse pumnul în jurul foii de pergament. Să-l ia dracu' pe Dougal Cameron! Reușise din nou să-i transforme pe toți în dușmani, cu o singură atingere arogantă a peniței.

Sabrina își croi drum peste mormanul de moloz și traversă coridoarele pustii care duceau spre camera ei. Nu ar fi trebuit să părăsească niciodată acel sanctuar. Dacă ar fi rămas acolo, în acel moment n-ar mai fi fost bântuită de suspiciunea și setea de sânge pe care le văzuse în ochii membrilor clanului lui Morgan – instigate de simplul anunț al unui băiețel. „Vin Cameronii!"

Trecu pe lângă un zid dărâmat. Vântul rece urla printre rămășițele ruinelor de piatră, iar ea se cutremură, înfrigurată până în măduva oaselor. Pentru că în momentul acela înțelese cât de repede s-ar fi întors împotriva ei cei din clanul MacDonnell, ca să-și apere propria piele. În clipa aceea îi era foarte rușine de propria vanitate și nesăbuință. Ea chiar crezuse sincer că putea înfrunta secole de ură și neîncredere, cu nimic altceva decât niște cântecele amuzante și un strop de farmec cutezător.

O deranja adevărul acela. Nu va fi niciodată una dintre ei – indiferent cât de mult s-ar fi chinuit să le câștige cu încăpățânare afecțiunea. Nu-și va găsi niciodată locul acolo... Nu în clanul MacDonnell și nici alături de Morgan. Un alt ghem de durere își făcu loc în inima ei.

Oare cât timp va trece până când va vedea și ea aceeași privire rece și plină de neîncredere în ochii lui Morgan? Dacă unul dintre membrii clanului său va muri din cauza unei gripe la stomac... sau dacă va fi atât de beat încât va cădea pe scări... oare pe cine va suspecta soțul ei? I-ar frânge inima dacă ar vedea căldura din ochii lui transformându-se în mânie.

În clipa aceea nu mai avea un clan al ei. Iar tatăl el nici măcar nu se obosise să-i scrie. Era o paria – nimic mai mult decât un pion politic în bătălia de lungă durată dintre clanurile Cameron și MacDonnell – și sclavă de bunăvoie la cheremul puterii senzuale a lui Morgan MacDonnell.

Orele treceau chinuitor de încet, în timp ce ea se plimba de colo-colo prin dormitorul ei singuratic, așteptându-l pe Morgan. Mult după miezul nopții, se ghemui pe scaunul unde împărtășiseră cândva sărutările de noapte bună, apoi adormi. Dar nu o aștepta un somn liniștit, ci o agitație neîncetată, în timp ce vălul îndoliat al cimpoaielor îi străpungea visele fragmentate.

Pumnul lui Morgan se izbi de scrisoarea lui Dougal, sfărâmând sigiliul. Sunetul ascuțit al cimpoaielor intră dansând pe fereastra mică a casei arendașului, în timp ce notele muzicale pure îl ispiteau cu frumusețea lor. A naibii Eve! Era ca un cor grecesc al pieirii – o amintire de neînlăturat a nebuniei propriului lui tată care iubise și el o femeie Cameron. În fond, ultimele cuvinte ale lui

Angus nu fuseseră un elogiu la adresa frumuseții lui Elizabeth... iar ultimul său gest, un toast în cinstea frumuseții femeii?

Se prăbuși în scaun și-și prinse capul între palme. Afară se aglomerau tot mai mult orele scurte și întunecate, dinaintea ivirii zorilor. Știa ce avea de făcut, fie ca să-și alunge îndoielile, fie ca să le justifice – să meargă la Sabrina și să-i ceară să-i citească scrisoarea aceea. Nu îl oprea însă mândria, ci frica.

Frica nu era un sentiment străin pentru Morgan. O privise fix în ochi de nenumărate ori. În noaptea aceea fără lună în care fusese atacat de șase bărbați din Chisholm. În dimineața în care tatăl său îl obligase să amputeze piciorul atins de cangrenă al unui membru al clanului – cu nimic altceva la dispoziție, pentru a domoli agonia omului, în afara unei sticle de whisky.

Sau prima dată când piciorul lui nevrednic pășise în frunzișul des și plin de trandafiri al grădinii Cameron.

Dar frica pe care o simțea în acel moment nu era ceva ce putea fi stăpânit prin strigarea unei porunci sau afișarea unui scut de indiferență.

Îl paraliza cu un sentiment iminent de pierdere. Ce se întâmpla dacă Dougal se răzgândise? Dacă se hotărâse că un MacDonnell nu era suficient de demn de prințesa lui și cerea ca aceasta să fie adusă înapoi acasă? Dacă îi găsise deja un alt soț – un gentleman educat cu care putea juca șah și cu care putea cânta duetele acelea inteligente ale ei? Să audă astfel de cuvinte condamnabile rostite de vocea melodioasă a Sabrinei ar fi fost ceva echivalent cu pierzania, pentru el.

Disprețuindu-și propria neștiință, deschise violent scrisoarea și se holbă la scrisul apăsat, căutând orice indiciu cu privire la conținutul scrisorii. Dar dacă ar fi vrut-o înapoi, nu era mai probabil ca Dougal să fi trimis un batalion de „tunici roșii"[1], în locul unui singur flăcău speriat până-n măduva oaselor?

Morgan netezi cu degetele pergamentul gros. Nu era prea târziu să pretindă că nu văzuse niciodată scrisoarea. Angus nu ar fi ezitat să încerce ceva de genul acesta. Stătea cu totul în puterea

[1] În engleză *redcoats* – soldați în armata engleză din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, care purtau tunici roșii, de unde și denumirea lor populară, dată de coloniști. (n.tr.)

lui să-i facă să dispară pe băiatul din Cameron și pe Sabrina – fără să știe nimeni. Drumurile din Scoția erau înguste, periculoase și acolo aveau loc frecvent numeroase accidente. Un foc de armă. Pasul greșit al unui cal. O cădere în prăpastia de gheață. Putea să vină și primăvara, înainte de a fi găsit leșul unui călăreț.

Morgan se duse la vatră și aruncă scrisoarea jignitoare în jăraticul strălucitor. O limbă de foc începu să se înfrupte din ea, răsucind și înnegrind marginile albicioase.

Chiar înainte ca flăcările lacome să o poată devora complet, Morgan o smulse de acolo și se arse la degete.

Întreaga ființă îi fu copleșită de dispreț pentru propria persoană. Se cutremură când își dădu seama la ce mârșăvii ar fi fost dispus să recurgă ca să-și păstreze mireasa. Era un complot demn de însuși Halbert cel Îngrozitor.

Amintindu-și bucuria din ochii Sabrinei când întinsese mâna după scrisoare și dezamăgirea amară care-i urmase, Morgan recunoscu atunci că, de fapt, nu se temea de solicitările lui Dougal și nici măcar de dorința Sabrinei de a se întoarce acasă la conacul opulent – acolo unde-i era locul. Se temea de propria lașitate. Se temea că nu va fi suficient de bărbat, încât să-i dea drumul.

Buzele lui luară forma unei linii îndârjite când puse scrisoarea înapoi în tartanul său în carouri – și în tăcerea aceea stranie, realiză că se schimbase ceva. Glasul batjocoritor al cimpoaielor se oprise.

Sabrina stătea la masă, așezată vizavi de Morgan și lua cina într-o tăcere apăsătoare, fiind foarte hotărâtă să nu zică nimic despre absența acestuia din noaptea precedentă.

Melancolia ei se adâncise pe parcursul zilei lungi – fiind egalată doar de norii apăsători și plini de zăpadă care se pregăteau să se cearnă deasupra vârfurilor munților. Atât Enid, cât și Alwyn bătuseră la ușa ei – dar ea le gonise, invocând o durere de cap. Pugsley petrecuse toată ziua ghemuit într-un colț, cu ochii-i căprui neobișnuit de triști. Acum dormea, tresărind și scâncind din când în când, ca și când l-ar fi neliniștit visele.

Răsucindu-și lingura în castronul cu supă, Sabrina își studia soțul pe sub gene. În jurul ochilor lui umbriți se răspândeau linii mici de epuizare. Mânca la fel ca întotdeauna – ridicase castronul

ca să bea direct de acolo conținutul, carnea o rupea cu degetele, apoi le lingea ca să le curețe și înjunghia bucăți de pâine cu ajutorul pumnalului, ca să le ducă la gură.

Dar nu o sărutase nici măcar o dată... nu o numise răsfățată și nici nu îi aruncase acel rânjet șicanator – despre care știa foarte bine că o înnebunea și-i distrăgea toată atenția.

Și nici nu pomenise nimic de scrisoarea tatălui ei. Bănuia că poruncise unuia dintre membrii mai învățați ai clanului să i-o citească. Dar refuza să cerșească o fărâmă cât de mică de informație despre ceea ce se întâmpla acasă la ea. Mesagerul tatălui ei fusese trimis înapoi în Cameron în acea dimineață – avea desaga plină cu scrisorile pe care Sabrina i le scrisese mamei ei în ultimele câteva săptămâni. Scrisori în care nu pomenea nimic de tatăl ei.

Când deja nu mai putu suporta încruntarea indiferentă întipărită pe chipul soțului ei, împinse castronul neatins de supă.

– Vrei să-ți citesc în seara asta? *Cântecul lui Roland* sau, poate, să continuăm cu *Beowulf?*

Mâna lui Morgan alunecă în tartan, apoi ieși din nou. Pe Sabrina o miră gestul acela ciudat.

– Deja mă doare capul, fetițo. N-am nici un chef să-l mai umplu cu vorbe pompoase.

Sabrina se ridică. Îi era imposibil să nu se plimbe de colo-colo, ca o pisică agitată.

– Ai vrea să jucăm șah atunci? Sau aș putea să te învăț un joc nou. Poate Lanterloo? Acolo nu ai ce regine să pierzi.

Tresărirea lui îndurerată fu atât de scurtă, încât ar fi putut crede, la fel de bine, că totul fusese doar în imaginația ei. Morgan izbi tare cu pumnalul în masă.

– N-am chef de jocuri prostești.

Cuvintele lui răutăcioase îi aduseră înapoi în gât acel nod de dezamăgire copilăresc pe care încercase toată ziua să-l înăbușe.

Sabrina își acoperi fața cu părul și ridică harpa pe care Fergus i-o lăsase mai devreme la ușa camerei. Cu toate acestea, își simțea mâinile stângace și grele... încărcate cu aceeași greutate care îi apăsa și sufletul. Una dintre unghii i se prinse de o coardă și se rupse imediat.

Îi scăpă o înjurătură înflăcărată. Băgă repede în gură degetul sângerând.

Apoi apăru lângă ea Morgan, care îi luă mâna și duse degetul dureros la buzele lui, ca să sugă picătura aceea stingheră de sânge, care izvorâse din rană.

– Bine că nu te-a auzit mama ta înjurând. Am văzut cum Brian a avut parte de o spălare a gurii cu alifie pentru mult mai puțin de atât.

Sabrina își trase înapoi degetul, neputând să îndure mișcarea erotică a buzelor lui în jurul cărnii ei. Știa foarte bine că era irascibilă, însă nu-i păsa.

– Sunt sigură că zidurile astea au văzut și au auzit lucruri mult mai rele decât tentativa mea plăpândă de vulgaritate. Se refugie la fereastră, disperată să scape de cercetarea nedumerită a ochilor lui. Nu trebuie să uităm niciodată atacul cumplit din 1465, când clanul Cameron ți-a înfometat atât de tare strămoșii, încât i-a adus în punctul de a se mânca unii pe alții.

Morgan se încruntă.

– Da, poate că atunci ni s-a trezit gustul pentru carnea de om.

Morgan fu nevoit să-și ciulească urechile ca să audă cuvintele ei șoptite și amare care urmară:

– Atunci bănuiesc că inima mea trebuie să fie o mare delicatesă. Se uită în direcția în care se afla Cameron și privirea ei urmări panglica strălucitoare de drum care șerpuia printre stânci.

Morgan își construi o armură de indiferență, în spatele căreia să se poată ascunde, înainte de a o întreba încet:

– Ai vrea să mergi acasă, Sabrina?

Sabrinei i se întretăie respirația. O clipă amețitoare se întrebă dacă inima ei își va relua vreodată bătăile. Nu se simți deloc ușurată, când începu să bată din nou. Oare Morgan se săturase deja de ea? Oare încercările ei nepricepute de a-l satisface nu făcuseră altceva decât să-i stingă pofta de ea – sau mai rău – îl făcuseră să se plictisească de ea? Sau poate că aceea fusese mereu intenția lui – să se răzbune folosindu-și puterea senzuală asupra trupului ei supus și apoi s-o trimită înapoi la tatăl ei, însemnată cu rușinea de a fi fost de bunăvoie târfa unui MacDonnell. Copleșită de nefericire, încercă să-și adune curajul și mândria de a-i accepta oferta.

Morgan se strecură în spatele ei – picioarele goale făcându-l să se deplaseze silențios. Dar totuși, înainte de a o putea atinge, ea se răsuci spre el, cu ochii strălucindu-i ca două safire lustruite.

– Nu mă atinge! Nu mai e nevoie să o faci. Mă tem că te-am dezamăgit și pe tine, și pe tata în încercările mele nereușite de a-ți oferi un moștenitor care să consolideze pacea asta a ta, extrem de prețioasă. *Nu există nici un copil.*

Dezamăgirea inițială a lui Morgan fu imediat înlocuită de un val de bucurie posesivă. Sabrinei nu îi era dor de casă – de Cameron. Suferea pentru că nu reușise să conceapă un copil. Copilul lui.

– De când știi? o întrebă el.

Ea înclină capul.

– De azi-dimineață.

Sângele MacDonnell care îi curgea prea mult prin vene lui Morgan îl făcu să nu reziste tentației de a-și folosi puterea în avantajul său. Înainte ca ea să poată protesta în vreun fel, o luă în brațe și o duse spre pat. Se așeză lângă ea, lipindu-și șoldul de al ei.

– Încă mai ești bolnavă? Te mai doare?

Sabrina își șterse imediat o lacrimă de pe obraz – știa că se va simți jenată. Nu discutase niciodată astfel de lucruri cu nimeni altcineva în afară de mama ei. Dar grija și tandrețea lui Morgan se dovedeau irezistibile. Nu reuși însă să scoată nici un cuvânt – nodul acela pe care-l simțea în gât îi stârpea din fașă fiecare încercare de a vorbi, așa că încuviință din cap și duse mâna la frunte.

Degetele lui îi mângâiară și îi cercetară tâmplele cu o grijă infinită, masându-le până când îi dispăru orice tensiune din gât și din umeri.

– Unde te mai doare?

Se atinse sfios pe abdomen. El se întinse cu totul lângă ea și i-l mângâie cu palma, alinându-i suferința.

În cele din urmă, se ridică și-și susținu greutatea într-un singur cot, studiind-o cu mare seriozitate.

– Te mai doare undeva?

Își strânse mâna și și-o duse la inimă – știa că aceea era singura durere pe care nu i-o putea alina. Dar se înșela.

Buzele lui coborâră la ale ei. Le dezmierdară și le ciuguliră, până când le convinseră să se deschidă și să primească limba lui tandră, care mângâia posesiv. În timp ce gura lui se plimba pe gâtul ei lung, îi desfăcea răbdător nasturii mici ai corsetului,

eliberând recompensa luxuriantă a sânilor ei pentru plăcerea atingerii mâinilor lui.

Pumnii ei se încleștară în părul lui mătăsos în clipa în care înclină ușor capul și o supse cu înverșunare până când pântecul ei începu să se contracte de plăcere și încântare...

– Morgan! icni ea. Nu înțelegi? Nu mai e nevoie să faci asta. Este imposibil să mă lași grea în perioada asta.

Mâinile lui îi săltară ușor rochia și-i ridică apoi jupoanele grele peste șolduri. Pasiunea întunecată care ardea în ochii lui îi tăie răsuflarea.

– Fă-mi pe plac.

Sabrina fu amețită imediat de impactul cuvintelor lui. Morgan MacDonnell își trădase în sfârșit propria mândrie. O bucurie feroce se răspândi prin ființa ei – încununată de un sentiment de victorie – omul acesta minunat și arogant o dorea pe ea mai mult decât își dorea un copil.

– Ești sigur? șopti ea, arcuindu-se îndrăzneață și lipindu-se de corpul său, în clipa în care buzele lui o revendicară din nou.

Morgan ridică ușor capul și-i făcu nerușinat cu ochiul.

– Ai fost neglijentă, fată dragă, să nu fi studiat mottoul MacDonnell. E scris în galică, dar se traduce așa: „ Pentru orice bătălie care merită câștigată merită să verși și niște sânge". Sclipirea obraznică din ochii lui se adânci. „Mai ales dacă nu-i bătălia ta."

Sabrina se trezi într-un pat gol. Ridică ușor capul ciufulit și descoperi că Morgan stătea la masă – cu tartanul în carouri înnodat la brâu. Mai ardea o singură lumânare în cameră, care reușea totuși să țină umbrele sub control și arunca o strălucire aurie spre capul lui înclinat.

Se dezveli și se duse la el. Era îmbrăcată cu cămașa de noapte de lână în care o îmbrăcase el atunci când căldura trupurilor lor amenința să se stingă și să o lase complet fără apărare în fața frigului.

În fața lui, pe masă, stătea deschis un abecedar pentru copii. Fusese cartea preferată a Sabrinei când era copil și spera să-i fie de folos ca să-i învețe să citească pe o parte din copiii și tinerii clanului MacDonnell. Fiecare literă era ilustrată printr-un desen frumos reprezentând unui animal exotic. Buzele lui Morgan

se mișcau cu foarte mare grijă, în timp ce compara paginile cărții cu o foaie de hârtie mototolită.

Sabrina îi puse mâna pe umăr. El o privi vinovat, apoi închise repede cartea.

Duse mâna la inima care-i bătea cu putere.

– Mama m-a avertizat mereu să nu mă strecor niciodată pe furiș prin spatele unui MacDonnell.

El se încruntă la ea.

– Un sfat înțelept. Ai noroc că nu am sărit pe tine.

Sabrina chicoti.

– Credeam că ai făcut-o deja.

I se aprinse imediat fierbințeala în ochi, iar privirea aceea arzătoare îi dădu de înțeles că nu uitase. Se ridică pe vârfuri, ca să se uite peste umărul lui. Morgan strânse repede pumnul în jurul hârtiei, dar apoi cedă și o eliberă.

– E, ce naiba, oricum nu pot să citesc prostia asta.

Lăsă să iasă la iveală niște resturi ponosite de pergament, care arătau ca și când le ronțăise un șobolan. Sabrina netezi hârtia cu palma și i se sfărâmară imediat în mână bucățele mici de ceară, care aparținuseră cândva sigiliului clanului Cameron. De entuziasm, inima începu să-i bată mai tare.

Morgan își frecă obosit ochii.

– Din câte am putut să-mi dau eu seama, tatăl tău, un bizon și un aligator vin călare la MacDonnell ca să-și ia elefantul.

Sabrina își înghiți cu greu rânjetul și citi cu aviditate scrisoarea.

– Nu. Tatăl meu, *Brian* și *Alex* vin în vizită. Vor să o ia pe *Enid* și să vadă cum ne descurcăm noi doi ca soț și soție.

Morgan își mângâie bărbia.

– Așadar, vin să mă verifice, nu? Mă surprinde șiretenia acestui fiu de...

Privirea ei mustrătoare o întâlni imediat pe a lui, așa că Morgan își drese glasul...

– Cameron a așteptat ceva timp până acum. Când vin?

– Înainte de Crăciun. Degetul ei urmă o linie îndrăzneață de scris foarte apăsat, din josul paginii. În vocea ei se simți o urmă de uimire. Se pare că totuși nu m-au uitat.

Morgan își înăbuși un instinct copilăresc de gelozie, dorindu-și în secret să fi fost el cel care făcea chipul soției sale să strălucească cu acea bucurie senină.

– Ce scrie, fetiță?

– Sunt versuri dintr-unul din poemele preferate ale mamei mele... de Robert Herrick. Gândi că era destul de ciudat că mesajul enigmatic de la tatăl ei se asemăna foarte mult cu crezul clanului MacDonnell. Sabrina întâlni privirea precaută a soțului ei, apoi șopti încet: „Nu există trandafir fără spini".

Capitolul 19

Cu cruzimea unei căpetenii războinice, Sabrina pregăti clanul MacDonnell pentru vizita familiei ei. Ignoră senină mormăielile și înjurăturile lor bolborosite – pentru că vedea ce se ascundea sub ostilitatea aceea fățișă, iar aceea era frica. Le era frică că bogatul șef Cameron nu îi va considera suficient de buni. Le era teamă că vor râde pe seama lor – că le vor batjocori sărăcia, neștiința... primitivismul.

Binecuvântând precauția prevăzătoare a mamei ei, Sabrina începu să caute prin cuferele împachetate de Elizabeth și găsi pentru fiecare dintre ei un soi de talisman care să le poată oferi iluzia curajului.

Pentru Fergus acesta era o lupă frumos sculptată din fildeș african, iar pentru Alwyn un degetar de alamă. Alwyn începu să-l folosească fără întârziere, lovindu-l în cap pe Fergus, ori de câte ori ochiul său mare, minunat și hoinar rătăcea spre o altă fată.

Temându-se că acele cufere magice nu erau atât de fără fund pe cât păreau, Sabrina și Enid prădară și propriile dulapuri – cusură fără oprire ca să confecționeze rochii din jupoane, bonete de dantelă din lenjerie de corp și papuci de pânză din jupele voluminoase ale uneia dintre rochiile de bal ale lui Enid.

Chiar și bătrâna butucănoasă care pusese stăpânire pe bucătărie purta cu mândrie o fundă roz feminină, făcută din una dintre jartierele Sabrinei. Doar Eve rămase indiferentă la propunerile

Sabrinei. Aceasta din urmă găsi cadoul pe care i-l făcuse lui Eve – un pieptăn de aur – abandonat într-o movilă murdară de zăpadă. Sabrina nu avu nici o altă reacție, decât să clatine din cap și să-și revizuiască părerea cum că Morgan era cel mai încăpățânat MacDonnell pe care-l întâlnise vreodată.

Podelele castelului fură măturate și curățate, pânzele de păianjen îndepărtate de pe candelabrele de perete, iar găurile din pereți ascunse cu tapiserii uzate.

Morgan se întoarse în cameră târziu în noapte după ce petrecuse întreaga zi, îndepărtând bucățile de moloz de pe coridoarele înguste. Își croi drum prin munții de materiale și descoperi că tânăra lui soție adormise în fața focului, cu degetele încă încleștate în jurul acului. Umbre violet îi pătau pielea delicată de sub ochi.

Își reaminti atunci că nu făcea toate lucrurile acelea pentru binele ei. Nu trebuia să-i demonstreze nimic tatălui ei. Muncea până la epuizare pentru ca soțul ei să poată sta mândru, față în față cu Dougal Cameron și să-l privească în ochi – fără să existe între ei bariere de invidie sau rușine.

Fu copleșit de tandrețe – de data asta una care îi tempera dorința carnală. De când aflase de vizita iminentă a lui Dougal, o dorise și o avusese foarte des și extrem de intens. Făcuse dragoste cu ea într-un abandon feroce – un sentiment primitiv de posesiune pusese stăpânire pe el și-l făcuse să-i readucă aminte că era femeia lui – și nu o Cameron. Gemetele ei frânte atunci când se topea sub el i se păruseră cântece și în același timp o confirmare a minunatei, dar sălbaticei puteri care îi unea. Tânjea să-și planteze sământa în trupul ei plin de dorință și să vadă viitorul strălucind în ochii fiicei lor.

Un fir de vinovăție se împleti cu dorința lui. Făcuse dragoste cu ea cu violență tandră, dar totuși nu reușise să se convingă să-i spună acele cuvinte prin care și-ar fi pus inima pe tavă și ar fi dezvăluit că mândria lui era de fapt o dulce nebunie. Îi era rușine de propria lașitate.

Nu era convins că dacă o va duce în pat o va lăsa să doarmă netulburată, așa că o luă în brațe, apoi se așeză pe scaun, legănând-o la pieptul său ca pe un copil. Ea își cuibări obrazul de tartanul său, suspinând mulțumită.

Își atinse bărbia de părul ei.

– O să te fac să fii mândră, fetițo! Ți-o jur, și Dumnezeu mi-e martor! O sărută apoi tandru pe frunte și-i șopti cuvintele pe care așteptase mai mult de jumătate din viața ei să le audă.

Sabrina înjură în clipa în care un nor dens de funingine o lovi în față. Scăpă matura și se îndepărtă în patru labe de cămin, tușind și ștergându-se la ochi. Pugsley se ascunse sub pat, gâfâind de parcă fiecare respirație a sa ar fi putut fi ultima. Ușa camerei se deschise larg.

Morgan clipi spre ea și zise:

– Îmi cer scuze! O căutam pe soția mea.

– Morgan! Strigătul ei enervat îl făcu să se oprească.

Traversă repede camera și o ridică în picioare. Se putea citi panica din ochii lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Tatăl tău trebuie să sosească din clipă-n clipă. Vrei să creadă că te-am transformat într-o servitoare?

Sabrina își puse mâinile în șolduri.

– Nu am mai fi în situația asta neplăcută, dacă te-ai fi deranjat să-ți cureți coșul de fum măcar o dată la un secol.

Se încruntară unul la celălalt – amândoi erau pe deplin conștienți că aceea era ziua care va demonstra dacă sentimentele lor nou descoperite vor putea supraviețui vechii vrajbe dintre clanurile lor. Apoi buzele amuțite ale lui Morgan începură să zvâcnească. Sabrina lua o oglindă de mână și se privi. Fața ei era complet neagră – cu excepția sclipirii furioase din ochii ei albaștri. Cămașa ei de noapte, care fusese curată ca lacrima, era plină de praf.

Îi scăpă un hohot de râs. Încă studiindu-și reflexia în oglindă, își șterse fața cu o cârpă umedă, îndepărtând cea mai mare parte din funingine.

– Am o idee mai bună. O să-i spun tatei că m-ai ținut încătușată în temniță, ca să mă poți silui după bunul plac.

– Să nu crezi că nu am fost tentat s-o fac. Își arcui malițios o sprânceană. Poate după ce va pleca...

Sabrina înclină oglinda pentru a-și studia soțul din cap până-n picioare – și inima începu să-i bată tare. Tartanul lui era proaspăt spălat și aranjat în falduri ceremoniale, elegante. Încălțase chiar

și o pereche de cizme uzate pentru acest eveniment special – cizme pe care le lustruise foarte bine. Era profund impresionată atât de vanitatea lui masculină, cât și de dorința lui evidentă de a-l impresiona pe tatăl ei.

Ochii li se întâlniră în oglindă.

– Am aprobarea ta? o întrebă el încet.

Dacă Sabrina învățase ceva de la soțul ei, asta era că uneori faptele spuneau mai mult decât înseși cuvintele. Așa că se aruncă în brațele lui, făcându-l să se rostogolească pe spate într-un scaun. Se topea sub atingerea lui și tocmai se pregătea să-i arate cât de mult era de acord, când deodată se auzi o bătaie tare în ușă.

Morgan sări în picioare, aproape aruncând-o din brațe, și-și aranjă tartanul.

– Doamne Sfinte, nu se poate să fi ajuns deja nemernicul.

Dar, din fericire, era doar Ranald – care-și băgă capul ciufulit pe ușă. Părul negru îi stătea în sus în smocuri dezordonate. Tenul său negricios pălise.

– Avem probleme, Morgan. Una dintre oile alea încăpățânate ale tale s-a rătăcit și a căzut în lac printre sloiurile de gheață. Am reușit s-o leg cu o funie, da nu pot s-o scot de-acolo.

Sabrina se întrebă dacă era doar imaginația ei sau dacă Ranald chiar era mai agitat decât de obicei. Poate și din cauza aluziilor pe care i le făcuse mai devreme – că trebuia să-i ceară tatălui ei mâna lui Enid. Da, cu siguranță, asta îi provoca agitația.

– La naiba cu tot! În ochii lui Morgan se citi exasperarea. Voiam să fiu aici când sosește tatăl tău – nu să mă lupt cu o oaie fără minte.

Următoarele cuvintele ale lui Ranald ieșiră cu viteza unui șuvoi. Omul înaintă spre ușă.

– Behăia de mama focului. Cred că ar trebui să vii repede. O să-ncerc să-i țin capu' ăla mic deasupra gheții pân' ajungi.

După ce plecă Ranald, Morgan își trecu mâna prin păr, zăpăcit. Se putea citi pe fața lui că îl chinuia gândul că un animal suferea.

– Du-te, îi porunci Sabrina, punând o mână pe brațul lui, ca să-l mai liniștească. Dacă sosește tata înainte să te întorci tu, am să-i explic eu ce s-a întâmplat. A crezut mereu cu tărie în salvarea oilor rătăcite.

– Ești sigură? Știu cât de mult înseamnă asta pentru tine. Îi cercetă atent chipul. Sabrina sperase că un zâmbet strălucitor va ascunde orice urmă a dezamăgirii care se înfiripase în sufletul ei.

– Du-te, insistă ea, împungându-i ușor pieptul neclintit. La urma urmei, noi cei din clanul MacDonnell avem grijă de ai noștri.

Sperase ca el să afișeze un rânjet din acela blând, care îi mai îndulcea trăsăturile aspre. Nu era deloc pregătită pentru intensitatea privirii lui sumbre.

O prinse cu palma de ceafă și-i zdrobi gura cu a lui, într-un sărut pasional.

– Da, fetițo. Și să nu uiți asta niciodată.

– Puțin probabil, dragostea mea, șopti ea după ce el plecă.

Sabrina știa că avea multe de făcut – să mătura vatra, să se îmbrace și să se pregătească – dar nu rezistă totuși tentației de a fura o clipă de răgaz pentru a-și savura fericirea. Atrasă de frumusețea aspră și strălucitoarea a lumii de dincolo de fereastră, cercetă panglica îngustă de drum și se întrebă dacă nu cumva ea va fi prima care va da semnalul „Vin Cameronii!". Pe lângă ramele strâmbe ale ferestrei venea un frig năprasnic, însă ea era încălzită din interior de darul secret pe care-l purta în inimă.

Îl văzu pe Morgan jos, croindu-și drum prin nămeți spre pajiștea care mărginea drumul. Alunecă pe un petic de gheață și aproape că își pierdu echilibrul, iar Sabrina zâmbi, imaginându-și înjurăturile colorate, care probabil se auzeau în acel moment prin aerul rece. Niște lacrimi neașteptate începură să-i ardă ochii. Bărbatul pe care îl iubea ea nu era un șef de clan civilizat, cu cizme lustruite, ci un uriaș posac, care mormăia prin zăpadă, în timp ce se ducea să salveze o oaie aflată la ananghie.

Pe măsură ce Morgan dispărea pe un deal, privirea ei avidă fu din nou atrasă spre drum. Cei doi bărbați pe care-i iubea cel mai mult pe lume urmau să se întâlnească și să stabilească un nou început. Unuia din ei avea să-i ofere inima ei, iar celuilalt – iertarea. În ultima săptămână rupsese în bucăți nenumărate scrisori pe care i le adresase tatălui ei – se gândise că era o dovadă mai mare de curaj să se uite fix în ochii aceia albaștri, care semănau atât de mult cu ai ei, și să-i spună că înțelegea alegerea dificilă

pe care o avusese de făcut. La urma urmei, nu-şi dăduse fiica unui monstru, ci unui prinţ deghizat în fiară.

Dornică, dintr-odată, să le împărtăşească fericirea, se apucă frenetic de treabă. Mătură vatra şi aprinse focul în şemineu. Se curăţă pe mâini şi pe faţă şi-şi închise nasturii rochiei modeste din satin de culoarea fildeşului. Scutură apoi fustele, sperând că tatăl şi fraţii ei nu se vor simţi foarte ruşinaţi, ca urmare a faptului că nu purta jupoane şi corset. Era foarte posibil ca Fergus să se trezească cu un rival, în clipa în care Brian o va vedea prima dată pe voluptuoasa Alwyn purtând nici mai mult, nici mai puţin decât lenjeria aruncată a surorii lui.

Cum îşi dăduse şi ultima panglică, hotărî să o caute pe Enid şi să afle dacă nu cumva verişoara ei avea una de rezervă. Cu toate că lui Morgan îi plăcea la nebunie să-şi treacă mâinile prin părul ei despletit, Sabrina se gândi că unei femei modeste aşezate la casa ei – aşa cum era ea în acel moment – i s-ar fi potrivit mai bine o coafură mai sobră. Gândul o făcu să zâmbească, în timp ce deschidea uşa.

Eve îi blocă drumul, cu braţele încrucişate la piept şi cu ochii-i cenuşii strălucind de bucurie.

Simplul gând că Eve era binedispusă o îngrozea pe Sabrina. Involuntar, făcu un pas înapoi, cu prudenţă – dorindu-şi să fi fost cineva acolo care s-o apere – chiar şi Pugsley cel fără dinţi. Eve îşi spori avantajul şi înaintă în cameră.

Strâmbă din nas când simţi mirosul neplăcut al tartanului ei. Se forţă să rămână pe loc, apoi îşi dădu uşor capul pe spate, ca să înfrunte privirea femeii mai înalte.

– Nu am nici timp şi nici răbdare pentru previziunile tale macabre, Eve. Şi nici n-o să te las să-i strici ziua lui Morgan.

Buzele lui Eve se despărţiră, într-un rânjet care-i dezvelea toţi dinţii.

– Nimic nu poate strica ziua asta celor din clanul MacDonnell. Nu vom mai vedea prea curând o astfel de zi.

– Mă bucur să văd că suntem de acord măcar într-o privinţă. Sunteţi norocoşi să aveţi un om cu viziune ca Morgan să vă conducă clanul spre viitor.

– Da, şi va fi un viitor măreţ şi glorios. Mi-aş fi dorit să mai fi trăit şi Angus ca să-l vadă. Ochii ei goi dezvăluiau un lucru şi mai îngrozitor – un suflet şi mai pustiit.

Sabrina se cutremură din cauza acestei realizări neaşteptate.

– *Ştii cine l-a ucis, Eve? rosti* ea încet, nemaiputându-şi reţine întrebarea care-i bântuia gândurile de săptămâni întregi. Nu exista cadou mai frumos pe care să i-l poată oferi lui Morgan şi tatălui ei, decât să vadă cum clanul Cameron era absolvit de vină.

Eve ridică din umeri şi se plimbă prin cameră, târându-şi după ea piciorul diform.

– A fost un accident. O alunecare scurtă a cuţitului meu. Rapidă şi curată. Nu a suferit deloc.

Sabrina înghiţi apăsat şi simţi că i se face greaţă.

– Ai vrea să-i spun eu lui Morgan în locul tău?

– Crezi că nu ştie? mârâi Eve. Nu i-ai văzut faţa când a căzut Angus? Ceea ce ai văzut a fost cu adevărat uimire... sau doar şoc că a fost înjunghiat cine nu trebuia? Cuţitul era menit pentru tatăl tău. Deschide odată ochii ăia albaştri şi naivi, fetiţo! Morgan e omul care are viziune în clanul ăsta. O viziune teribilă şi minunată. A fost ideea lui să-l omorâm pe atotputernicul conducător al Cameronilor şi azi a plecat să termine treaba.

Sabrina simţi cum se învârtea camera cu ea. Întinse o mână, încercând să-şi recapete echilibrul, însă nu era nimic acolo. Nimic cu excepţia a patru secole de suspiciune şi trădare. Îl găsise într-adevăr pe Morgan în sera mamei sale, cu doar câteva minute înainte să fie ucis Angus. Oare Morgan chiar îşi dorea să facă pace? Sau poate mai degrabă căuta să aibă un alibi pentru momentul când membrii clanului său îl omorau pe tatăl ei.

Îşi aminti brusc de întreruperea prematură a lui Ranald – care avusese loc cu doar câteva clipe în urmă – de sclipirea sălbatică din privirea lui. Ea şi Morgan plănuiseră să-l primească în curte pe tatăl ei, stând umăr la umăr – ca soţ şi soţie. Dar în acel moment Morgan era plecat şi o lăsase la mila lui Eve.

„Noi cei din clanul MacDonnell avem grijă de ai noştri", îl tachinase ea.

„Să nu uiţi niciodată asta, fetiţo!" îi răspunsese el.

Oare cuvintele lui fuseseră o promisiune sau o ameninţare?

Încă mai putea simți gustul buzelor lui pe ale ei. Cu siguranță, sărutul unui Iuda nu putea fi atât de dulce – atât de plin de iubire flămândă. Îi înțepeni șira spinării. Cineva trebuia să fie primul care să aibă încredere... primul care să arunce deoparte prejudecățile trecutului și să apere un viitor clădit pe nimic altceva decât o fărâmă de credință oarbă.

Tatăl ei nu ar fi ales-o pe ea, dacă nu ar fi crezut-o demnă de o asemenea onoare.

O confruntă direct pe Eve – avea vocea liniștită, dar plină de o convingere fermă:

– Minți. Poate că tu și vicleanul tău Angus ați fi în stare să puneți la cale o asemenea trădare, dar soțul meu nu s-ar înjosi într-atât, cât să înjunghie pe la spate un om *sau* să pregătească o ambuscadă. Dacă ar vrea pe cineva mort, ar avea măcar mândria de a-l privi în ochi pe acel om în timp ce-l omoară. Este un bărbat de onoare.

– E un prost!

Auzind afirmația răutăcioasă a lui Eve, Sabrina fu copleșită de un sentiment puternic de triumf. Însă următoarele cuvinte ale femeii temperară acel sentiment, înlocuindu-l cu unul de frică.

– Morgan e pur și simplu orbit de ceea ce zace sub fustele alea extravagante ale tale. Am sacrificat prea multe pentru clanul ăsta, ca să-l predau pur și simplu, fără luptă, blestemaților de Cameroni. Și nu sunt singura care gândește așa. Unii dintre noi nu suntem mulțumiți să ne petrecem restul zilelor îngrijind oi și jumulind găini. Am fost instruiți să luptăm – iar dacă Morgan nu-i suficient de bărbat să cadă în luptă, câțiva dintre noi suntem dispuși s-o facem. Și el are de ales. Ori stă printre armele noastre, ori va fi doborât de ele.

Sabrina îndrăzni să arunce o privire pe fereastră. Îi îngheță inima la vederea unei coloane de cai care urca panta stâncoasă abruptă. Tatăl ei, frații ei – întregul grup de Cameroni nu era nimic altceva decât o adunătură de puncticele întunecate la orizontul înzăpezit.

Se năpusti spre ușă. Însă, la fel ca uriașa aceea nefericită din fața ei, Sabrina fu trădată de buclele dese ale părului său – care, în mod paradoxal, îi oferiseră atât de multă plăcere soțului ei. Mâna

lui Eve se răsuci între buclele ei ca o menghină, trăgând-o înapoi. Îi dădură lacrimile de durere.

Încă strângând-o de păr, Eve o împinse în partea cealaltă a camerei și apoi deschise fereastra. Un vânt rece ca gheața le izbi în față pe amândouă. Eve o trase o dată tare de păr, încercând s-o facă să cadă în genunchi. Sabrina își înăbuși un urlet de durere. Se prinse cu mâinile de pervazul ferestrei. Refuza să îngenuncheze în fața acelei ființe răzbunătoare.

– Vreau să privești, fetițo. Vreau să vezi cum ți se năruie visurile înaintea ochilor, așa cum mi s-a întâmplat mie toată viața.

Sabrina zgâria pervazul, în timp ce Eve o împingea cu forță înainte. Caldarâmul părea să se ridice de jos, ca s-o întâmpine. O amețeală puternică îi făcu capul să se învârtă.

– Morgan nu va fi deloc surprins că, după ce a asistat la uciderea familiei ei, soția lui lipsită de curaj a preferat să-și pună capăt vieții, în loc să-l aștepte să se întoarcă și s-o ucidă chiar el.

O liniște deplină îi inundă întreaga ființă. Închise ochii împotriva vântului care sufla cu turbare – știa foarte bine că Eve era nebună. Uciderea accidentală a lui Angus și propriul ei devotament bolnav față de clanul MacDonnell o conduseseră spre nebunie. Era dispusă să-i sacrifice pe toți – chiar și pe Morgan – ca să se răzbune pe clanul Cameron.

O sumedenie de imagini îi luară cu asalt mintea Sabrinei. Cu tatăl ei care o răsucea sus în aer. Cu Brian care o gâdila. Cu Alex închizându-i naturii de la pelerină când mâinile ei mici și dolofane erau prea neîndemânatice... Trupurile însângerate care zăceau în zăpadă... Morgan îndurând consecințele terifiante ale răzbunării lui Eve – soțul ei întorcându-se și găsindu-i trupul frânt pe pietrele neregulate – și crezând, în acel moment întunecat, că ea se îndoise și se temuse de el mai mult decât îl iubise.

– Nu, șopti ea, deschizând ochii.

Ignorând presiunea puternică pe care o simțea la baza craniului, Sabrina se împinse în Eve. Obligată să îi dea drumul sau să cadă împreună cu ea, femeia se împletici înapoi, fluturând din brațe într-o încercare zadarnică de a-și recăpăta echilibrul. Sabrina se împinse pe lângă ea și fugi – nu se uită înapoi nici atunci când un scaun se rupse sub greutatea lui Eve. Urletul plin de furie învinsă al femeii pluti după ea.

Sabrina zbură în jos pe scări. Zidurile de piatră îmbibate cu sângele și sudoarea strămoșilor lui Morgan păreau să-i batjocorească fragilitatea – și optimismul ei nesăbuit de a crede că inima unei singure femei putea ieși victorioasă în fața a secole întregi de violență absurdă.

O durere ascuțită o sfâșia pe dinăuntru. Se grăbi pe coridor, ignorând strigătele nedumerite și alarmate care începură să se audă în urma ei. În acel moment nu o mai putea ajuta nici unul dintre membrii clanului lui Morgan. Nu avea cum să știe câți dintre ei fuseseră prinși în ițele încâlcite ale complotului pus la cale de Eve. Nu avea timp să dea explicații – în plus, nici nu era suficient de sigură de loialitatea lor, încât să știe dacă vor avea încredere în ea – la urma urmei, era cuvântul ei împotriva cuvântului unei membre a clanului lor.

Se năpusti în curtea înzăpezită, încercând din răsputeri să-și tragă răsuflarea. Trebuia să-l prevină pe Morgan. El era singurul care avea suficientă putere să evite dezastrul care era pe cale să se abată asupra tuturor. Știind că putea ajunge mai repede la pajiște dacă urma drumul învecinat acesteia, în loc să o taie prin pădure – cum făcuse Morgan – se năpusti spre grajduri, abandonându-și pantofii după o alunecare zdravănă. Mâinile ei frenetice deschiseră cu forță ușile grajdului.

Căldura mirosului de cal se revărsa în jurul ei, în timp ce cu viteza disperării cerceta animalele. Acestea o priveau clipind din ochii lor liniștiți. Li se vedeau coastele prin pielea groasă – dar știa foarte bine că erau subnutriți, nu din cruzime, ci dintr-o necesitate dură. Morgan s-ar fi înfometat el însuși înainte de a înfometa un cal.

Tresări în clipa în care o pereche de copite potcovite loviră zidul din spate, producând scântei – și căutând parcă să-i capteze atenția.

Pookah își aruncă pe spate coama, într-o sfidare aprigă și-și dădu provocator ochii peste cap. De sub pielea lui strălucitoare se vedeau mușchii puternici și tendoanele aprige. Scotea aburi pe nările-i largi – iar asta îl făcea să semene mai mult cu un dragon decât cu un cal.

Sabrina miji ochii, foarte hotărâtă.

Refuză să-și lase temerile să prindă rădăcini, așa că-și ridică poalele și alergă prin grajd, ca să se arunce așa – desculță și fără șa – pe spatele periat al lui Pookah. Își înfășură picioarele în jurul lui, eliberă un strigăt sălbatic și-i dădu pinteni cu călcâiele.

Corpul animalului se înmuie imediat. Stătea ca o statuie – nu se cabra și nici nu se scutura – din câte își putea da seama Sabrina, nici măcar nu respira. Era la fel de docil ca unul dintre poneii aceia grași și cuminți pe care mama ei insistase să-i călărească în copilărie. Sabrinei nu-i venea să creadă că ajunsese atât de departe numai ca să fie înfrântă de un alt MacDonnell încăpățânat.

– Lua-te-ar naiba, calule!

Îi dădu din nou pinteni cu călcâiele goale, dar animalul rămase la fel de neclintit. Viitorul începu să i se scurgă prin fața ochilor – și era bântuită de viziunile unui trecut care părea foarte hotărât să se repete.

Ea și Morgan – despărțiți de gratii de fier. Morgan trântind-o pe podeaua din salonul tatălui ei, încurajat de huiduielile membrilor clanului său. Angus înaintând – cu un pumnal incrustat cu pietre prețioase înfipt în spate. Un băiat un părul auriu împingând-o în frunziș, cu ochii verzi strălucindu-i de furie și durere.

Înjurăturile ei se stinseră. Aproape că îi amorțiseră picioarele de epuizare. Își îngropă fața în coama deasă a lui Pookah. Din ochi i se revărsau lacrimi de disperare, în timp ce șopti:

– Te rog, Doamne! O, te rog, nu din nou...

Pookah nu era deloc impresionat de lacrimile ei – așa cum nici stăpânul său nu fusese. Necheză încet și-și aruncă pe spate capul. Abia îndrăznind să mai spere, Sabrina își înfășură ambele mâini în jurul gâtului său alunecos – chiar când calul galopă spre ușa deschisă. Zăpada aproape că exploda sub loviturile puternice ale copitelor lui. Membrii clanului lui Morgan ieșiră iute din castel – însă fețele lor șocate deveniră neclare, când Sabrina și Pookah trecură ca fulgerul pe lângă ei.

Zăpada îi zbura în față Sabrinei, în timp ce gonea pe un drum înghețat, în căutarea singurului bărbat care ținea în mână destinele lor, ale tuturor.

Morgan stătea până la brâu în apa înghețată a lacului – brațele lui amorțite erau înfășurate în jurul burții unei oi îngrozite.

Ajunsese acolo, dar nu-l găsise nici pe Ranald, nici frânghia pe care promisese să o aducă. Blestemase lenea vărului său și apoi petrecuse următoarele câteva minute spărgând crusta groasă de gheață care acoperea lacul, înainte de a se scufunda în apele sale reci.

Ținea capul oii deasupra apei și înainta cu greu înspre mal. Behăitul ei deplorabil aproape că îl asurzise. Una din copitele sale agitate îi zdrelise partea de sus a coapsei.

– Ușor, fetiță, șopti el și-și răsuci șoldurile într-un unghi mai ferit. Încă o lovitură ca asta și socră-miu o să mănânce în seara asta la cină cotlet de oaie.

Când ridică animalul din apă, tartanul i se încurcă în jurul coapselor, îngreunat și ud. Se prăbuși în genunchi în zăpadă, ținând creatura strâns la pieptul lui, ca să se încălzească amândoi.

– Gata, gata, zise el, încercând să liniștească oaia. Ești în siguranță și-n curând vei fi uscată – lucru pe care nu-l pot spune și despre mine. O eliberă apoi, iar oaia o luă la fugă, fără măcar să se uite în urmă, în semn de recunoștință. Exact ca o femeie, își zise Morgan și clătină amuzat din cap. Se ridică în picioare și-și mișcă mâinile rănite. Singura lui pereche de cizme era plină de apă, iar el avea picioarele amorțite. Miji ochii și privi spre drumul care șerpuia pe lângă pășune. Un grup de călăreți se apropia dinspre sud.

Umerii îi căzură. Era la doar câțiva pași distanță de întâlnirea cu ilustrul său socru – stătea acolo ud până la piele, cu părul ciufulit și cu tartanul plin de noroi. Chicoti când amărăciunea i se transformă în amuzament. Conducătorul clanului Cameron pur și simplu trebuia să înțeleagă că în acel moment era un om care muncea. Fiica frumoasă și harnică a lui Cameron se asigurase de asta.

Gândul la ea îl făcu să prindă putere, așa că înaintă spre drum ca să le ureze bun-venit oaspeților. Tropăitul copitelor se auzea ca o lovitură de bici prin aerul rece. Morgan se opri și se încruntă când realiză că se apropiau din altă direcție.

Își umbri ochii ca să se ferească de strălucirea zăpezii și se uită în urmă spre castel. Nici măcar în cele mai negre coșmaruri ale sale nu-și putuse închipui imaginea aceea care se apropia de el.

Paralizat de groază, privea cum un armăsar cenușiu gonea pe drumul îngust. O siluetă îmbrăcată sumar stătea aplecată peste gâtul calului – cu propria coamă întunecată fluturând în urma sa.

Sabrina. Numele soției lui îi apăru pe buze ca o rugăciune mută.

Morgan începu să alerge – știa că singura lui speranță era să se arunce cumva în calea lui Pookah. Calul luă o curbă chinuită, într-un galop infernal, iar copitele îi alunecară pe pietrele înghețate. „Cum de nu a căzut?“ se întrebă disperat Morgan. „De ce naiba n-a căzut pur și simplu?“ Cu toate acestea, Sabrina nu șovăi în strângerea tenace a coamei lui Pookah, nici măcar atunci când se lăsă pe spate și încercă să facă animalul să se îndepărteze de marginea stâncii.

Morgan o rupse la fugă pe pajiște, luându-și avânt cu brațele și cu picioarele și cu inima bătându-i atât de tare, încât era aproape sigur că îi va exploda în piept. Dar cu cât alerga mai repede, cu atât i se părea că Sabrina era mai departe. Se simțea din nou ca la 12 ani – când se năpustea pe o pajiște umbrită de nori, urmărit de strigătele pline de speranță ale unei fetițe – „Băiete! Băiete!“ – care îl pedepseau pentru că îndrăznise să fugă de ea.

Morgan se afla la jumătatea distanței dintre Sabrina și călăreții care se apropiau, când cei din urmă ajunseră în dreptul unui morman de pietre înalte, de la baza unui deal abrupt. Răsunară imediat strigăte de avertizare și de confuzie, urmate de nechezatul ascuțit al cailor îngroziți. Morgan nu își dezlipi nici o clipă privirea de la Sabrina. Când ea se năpusti pe o întindere dreaptă, el se văzu obligat să alerge și mai repede, știind că trebuia să-i taie calea înainte ca ea să ajungă la următoarea curbă mortală.

Acolo, drumul era doar o panglică înșelător de blândă, care șerpuia numai la câțiva centimetri distanță de marginea prăpastiei. La ce viteză avea în acel moment, Pookah nu ar fi reușit să țină linia drumului. Și nici el – realiză imediat Morgan. Exista o singură cale de a-i da o șansă Sabrinei.

Se lăsă într-un genunchi, scoase pistolul din tartan cu o singură mișcare lină, rugându-se ca praful de pușcă dinăuntru să nu fi fost afectat de scufundarea în lac. Se auziră focuri de armă răzlețe. Grupul călăreților se apropia vertiginos. Tropăitul copitelor

îl înconjura din toate direcțiile. Însă brațul lui nu tremură nici o clipă.

– Îmi pare rău, băiete, șopti el. Încleștându-și maxilarul ca să-și stăpânească durerea, armă pistolul, luă în colimator capul grațios al lui Pookah și apăsă pe trăgaci.

Înainte ca Pookah să apuce să cadă, Morgan aruncă pistolul, se ridică și o luă la fugă. Calul se clătină într-un dans macabru, chiar pe marginea stâncoasă. Urlând numele Sabrinei, Morgan se năpusti spre ei.

Pentru o clipă imposibilă, calul se balansă la marginea prăpastiei. Morgan aproape ar fi putut jura că simțise un miros înnebunitor de trandafiri... și atingerea blândă a părului Sabrinei pe vârful degetelor lui... înainte de a se izbi de pământ într-un impact care îi zdruncină oasele – dar mâinile îi erau goale... nu strângea în pumni nimic altceva decât aer.

Pookah se rostogoli, fără ca picioarele sale să atingă nimic, înainte de a dispărea peste marginea prăpastiei. Apoi nu mai exista nimic care să rupă tăcerea aspră a iernii cu excepția țipetelor ascuțite ale calului... și ale femeii... și sunetul de coșmar al oaselor care se frângeau.

Morgan se repezi spre stâncă, cu intenția de a se arunca după ea. Când se afla la doar câțiva centimetri de prăpastie, o lovitură puternică îl izbi în piept și o greutate neomenească îl trânti la pământ. Brațe și picioare se încolăceau în jurul lui. Orbit de agonie, se luptă cu membrele acelea un timp care i se păru o eternitate. Îl încălecară și-l țintuiră la pământ. Apoi un pumn îl lovi cu putere în maxilar, lăsându-l nemișcat.

Uluit, se chinuia să înțeleagă de ce un Brian Cameron scăldat în sudoare stătea trântit pe picioarele lui... în timp ce Alex Cameron – cu pistruii său care contrastau cu paloarea ca de mort a chipului său – îi imobiliza umerii. Clipi, uitându-se în sus la bărbatul care-l lovise. Un bărbat a cărui buză se umfla și al cărui ochi se învinețea chiar sub privirea lui, din cauza loviturilor sale frenetice. Un bărbat care avea ochii încadrați de aceleași gene întunecate ca ale Sabrinei și care erau inundați de o durere cumplită care rivaliza cu a lui.

Dougal îl prinse pe Morgan de tartan.

– E vie, băiete! O margine i-a înlesnit căderea. Oamenii mei au văzut cum i s-a mișcat pieptul. Dougal începu să-l scuture zdravăn. Mă auzi? Nu știu pentru cât timp, dar mulțumesc lui Dumnezeu, *e încă în viață.*

Apoi Morgan făcu un gest pe care se chinuise doisprezece ani să nu-l facă. Își îngropă fața în umărul ridicat al lui Cameron și începu să plângă ca un copil.

Capitolul 20

Fergus MacDonnell râsese de nenumărate ori în fața morții – dar nici dacă ar fi trăit să aibă o sută de ani, n-ar fi uitat vreodată imaginea căpeteniei clanului său purtând în brațe, prin curte, trupul frânt al miresei sale. Peste clan se așternu un giulgiu al tăcerii – deranjat numai de strigătul înăbușit al durerii și de mormăitul continuu al unui copil.

Gâtul tinerei lor stăpâne atârna moale, în timp ce părul ei negru se întindea ca o perdea peste brațul lui Morgan. Paloarea cenușie a chipului ei îi făcea pe mulți să creadă că era deja moartă. Bocind în șoaptă, Alwyn își întoarse fața de la ceea ce vedea și se ascunse în umărul lui Fergus. El o trase aproape, vrând parcă să o protejeze de apariția și mai teribilă a lui Morgan – care părea aproape fantomatic.

Trăsăturile sale aspre păreau să fi fost cioplite din piatră. Lipsa lor totală de emoție era înfricoșătoare. Nimic nu ar fi trădat faptul că era o ființă umană – nimic cu excepția urmelor de lacrimi de pe obraji.

Subjugați de spectacolul sumbru care avea loc chiar sub ochii lor, cei din clanul MacDonnell aproape nici nu-i observară pe Cameronii care veneau în urma lui Morgan – unii conducându-și caii, alții șchiopătând sau cu hainele lor frumoase din lână rupte și murdare. Fergus se cutremură când rupseră rândurile, și-l văzu pe Ranald mergând împleticit între ei, cu mâinile legate cu o sfoară subțire și cu tartanul pătat pe umăr cu sânge proaspăt. Oamenii începură să murmure întrebător.

Enid se năpusti din mulțime, însă Alexander Cameron îi blocă drumul.

– Ranald! strigă ea și sări în sus și-n jos, încercând să se uite peste umărul lui Alex. Ce s-a întâmplat? Ce, Doamne, iartă-mă, ai făcut?

Ranald privea drept înainte, ca și când n-ar fi auzit-o, cu buzele strânse într-o linie sumbră. Șoaptele și zvonurile începură să circule abia după ce ușile castelului se închiseră în urma alaiului macabru și se trase zăvorul imens – restricționând accesul celor din clan în propriul castel.

Morgan refuză să lase pe cineva s-o atingă. În timp ce toți cei care o iubeau pe Sabrina stăteau de veghe chinuiți, el îi tăie rochia zdrențuită, îi aranjă precaut membrele inerte și-i curăță numeroasele zgârieturi și tăieturi de pe carnea fragedă. O înfășură în cearșafuri curate și-i dădu părul încurcat de pe față. În ciuda tandreții cu care o îngrijea, ea continua să zacă nemișcată – ca și moartă.

Brian, cel mai bun călăreț dintre toți, fusese trimis după doctorul lui Dougal din Cameron. Nedorind să riște și viața soției lui pe același drum care aproape curmase viața fiicei lui, Dougal îi dăduse instrucțiuni stricte fiului său – să nu-i spună nimic altceva lui Elizabeth, în afara faptului că era nevoie de doctor ca să îngrijească un copil bolnav. Dougal se uita peste umărul lui Morgan la chipul fiicei sale, încercând să facă față deznădejdii înnebunitoare... Copilul lor.

Ochii lui înflăcărați cercetară cu disperare fiecare colțișor din cameră. Oare ce fel de viață avusese lângă Morgan? Oare fusese una plină de dragoste și râsete – sau de amărăciune și de vinovăție? Se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să vină mai curând – sau dacă nu cumva sosirea lui n-ar fi făcut altceva decât să grăbească această tragedie. Nici un indiciu nu părea să se potrivească. Ajunseseră acolo și descoperiseră că această cameră era un portret fermecător și primitor, deranjat de un singur lucru – un scaun rupt. Un foc vesel ardea în șemineu.

Atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu, gonise Sabrina pe drumul acela înghețat – desculță și îmbrăcată doar în cămașă de noapte?

Mâinile lui Dougal se încleștară în pumni. Și-ar fi dorit să-l zgâlțâie pe Morgan și să-i ceară să-i răspundă la toate întrebările care-l chinuiau. Cu toate acestea, când îl văzu ștergând cu o cârpă umedă fruntea Sabrinei – ceva îl opri. N-ar fi crezut niciodată că niște mâini atât de mari și de puternice ar putea fi și atât de blânde – și de temătoare, tremurânde – din dorința de a nu provoca vreo durere.

Alex apăru în pragul ușii – privirea lui sumbră evită pe cât posibil patul. Oarecum ușurat de sosirea lui – care îi distrase atenția de la starea fiicei sale –, Dougal îl ascultă atent pe fiul său, apoi puse mâna pe umărul lui Morgan. Cu toate acestea, ochii uriașului nu părăsiră nici o clipă fața Sabrinei, iar mâinile lui își continuară mișcările de alinare.

Dougal își retrase mâna.

– Doi dintre bărbații implicați în ambuscadă sunt morți. Alți trei s-au împrăștiat. Vărul tău a fost rănit în timpul luptei. Deocamdată l-au dus în temniță. Treaba asta va necesita atenția ta.

– Lasă-l pe nemernic să putrezească acolo, rosti Morgan cu glas scăzut, dar sumbru.

Deși era foarte tentat să fie de acord cu Morgan, Dougal clătină din cap înspre fiul său – bănuia că existau șanse ca Morgan să se lase înduplecat, când duhoarea trădării nu va mai fi atât de proaspătă în nările sale.

Umbrele amiezii se adânciră în amurg, apoi se întunecă complet. Orele nesfârșite ale nopții de iarnă trecură, măsurate numai de ridicarea și coborârea superficială a pieptului Sabrinei. Morgan își atinse vârful degetelor peste mătasea genelor ei, rugându-se să deschidă ochii – tânjind să le cerceteze adâncimile – și căutând un semn că nu va dormi pe veci.

Dar când începu să se agite și să se zvârcolească, aproape că-și regretă dorința. Ochii femeii se deschiseră brusc, ațintiți asupra unor orori pe care el și le putea doar imagina. Din gâtul ei se desprinse un urlet de agonie – urmat de altul, apoi de altul – până când Dougal își îngropă fața în palme, iar Alex începu să se legene înainte și înapoi pe vatră, acoperindu-și urechile cu palmele. În afara camerei, Pugsley scoase și el un scheunat îndurerat.

Sabrina începu să-și muște buzele până când îi dădu sângele. Când Morgan încercă să-i toarne un pic de whisky, Sabrina

se înecă și el fu nevoit să renunțe la eforturile sale, de teamă să n-o omoare.

Când o țintui pe pat cu greutatea trupului său – ca s-o împiedice să-și facă singură rău în încercările violente de a se împotrivi durerii –, Morgan se întrebă deznădăjduit dacă nu cumva ar fi dat dovadă de o bunătate mai mare dacă ar fi tras acel glonț în capul ei, în loc de al lui Pookah.

Abia când lumina palidă a zorilor începu să se strecoare în cameră, trupul scăldat în sudoare al Sabrinei rămase nemișcat în cearșafuri. Nu ușurarea fu cea care îi înăbuși în cele în urmă strigătele, transformându-le în scâncete, ci epuizarea.

Se auziră niște pași vioi la ușa camerei. Dougal și Alex se ridicară în picioare.

– Nu te teme, Brian, bubui o voce englezească jovială. O pun eu pe picioare cât ai clipi. Fetișcana a fost mereu sănătoasă ca o vițică. Îți amintești când și-a băgat ultima dată mâna mică și grăsuță în stup? Sau de dimineața aceea când a luat o căzătură urâtă din...

Ușa nici nu apucă să se deschidă bine, că Morgan fu lângă ei. Îl trânti de perete pe doctorul Samuel Montjoy, ținându-l de reverele de la redingotă. Ochelarii cu rame de oțel ai doctorului alunecară într-o parte. Fălcile lui mustăcioase începură imediat să tremure.

Uluit să se trezească victima unui astfel de atac, doctorul nu reuși decât să bâlbâie un salut incoerent:

– B-b-bună ziua, domnule. Presupun că dumneata ești...

Cuvintele lui Morgan loviră aerul cu puterea unui ciocan:

– Oprește-i durerea. Ai înțeles? Nu-mi pasă de ce e nevoie. Doar n-o mai lăsa să sufere. Dacă o lași, te omor cu mâna mea.

Morgan își descleștă pumnii. Doctorul se transformă imediat într-o budincă tremurătoare, fiind susținut în picioare doar de mâna lui Brian care continua să-l susțină protector de cot.

– Da, da, îndrăznesc să cred că ai face-o, murmură bărbatul și-și scoase ochelarii cu o mână tremurândă, ca să-i lustruiască nițel. Nu pot să spun că te învinovățesc.

Morgan părăsi furtunos încăperea. Dougal îl urmă – fu nevoit să-și dubleze viteza, ca să poată ține pasul cu mersul alert al lui Morgan.

– Lua-te-ar naiba, Morgan MacDonnell, să nu îndrăznești să pleci așa! Îmi datorezi niște răspunsuri! Brian era să te omoare, să știi. Când te-a văzut îngenunchind și apăsând pe trăgaci a crezut că vrei s-o omori pe Sabrina. Chiar voiam să te împușc cu mâna mea, dacă Alex nu și-ar fi dat seama că aveai de gând să te arunci după ea. Dar așa, abia dacă am ajuns la timp să te opresc să te arunci în prăpastie.

Morgan nu-și încetini deloc mersul alert.

– Data viitoare nu-mi face nici o favoare, Cameron.

– La naiba cu toate astea, omule! Ce s-a întâmplat? Ce dracu' s-a întâmplat ieri aici?

Morgan se întoarse. Dougal se obligă să nu se retragă din calea furiei criminale care apăruse în ochii lui verzi mijiți.

– Asta vreau să aflu.

Când Morgan dispăru pe coridorul întunecos, pe Dougal îl copleși un val de epuizare neajutorată. Se scufundă în perete, neștiind dacă să se roage pentru soarta omului acela nefericit din temniță sau pentru sufletul nemuritor al ginerelui său. Totuși, când închise ochii, realiză că toate rugăciunile șoptite pe care le adresa lui Dumnezeu erau... pentru Sabrina.

Ranald își acoperi ochii de lumina puternică a torței. „Arată ca un șobolan, gândi Morgan plin de ură, un șobolan prăpădit prins în propria capcană."

Vărul său stătea ghemuit la perete, cu genunchii ridicați la piept și strângându-se de umărul rănit cu mâna sa palidă. Observând că tartanul îi era neîndemânatic înnodat pe post de bandaj, Morgan zâmbi sumbru. Se bucura să vadă că instinctul de conservare rămăsese cea mai consistentă trăsătură a unui MacDonnell.

Ranald fu cuprins de frică, de îndată ce zări zâmbetul acela îndurerat al vărului său. În clipa în care Morgan așeză torța într-o aplică ruginită de pe perete, picioarele lui Ranald se ghemuiră pe podea, de parcă ar fi putut deveni cumva una cu piatra din care era formată. Umbrele îi întunecau trăsăturile frumoase.

Avea vocea răgușită.

– Mi-ai fost mereu mai mult decât un văr, Morgan. Mi-ai fost ca un frate.

– Așa cum i-a fost Abel lui Cain? Morgan își încrucișă brațele la piept. Zâmbetul i se întinse pe chip, devenind de mii de ori mai periculos. Cu rude ca tine, cine mai are nevoie de dușmani?

Cameroni ca dușmani?

De undeva din străfundurile ființei sale, Ranald adună suficientă mândrie, încât să se împingă în sus pe perete, să se ridice și să-l înfrunte.

Morgan îi aruncă fără milă o falsă privire admirativă.

– Ce ți-au promis, vere? Aur? O plăcintă proaspătă de oaie? Conducerea clanului după ce muream eu?

– Nu! N-a fost nimic de genul ăsta. Știi bine că n-aș face nimic să te rănesc. Ea mi-a zis că... Ranald amuți imediat și-și trecu degetele peste tartanul plin de sânge.

– *Cine* a zis? întrebă Morgan pe un ton amenințător.

Ranald rămase tăcut.

Ultima fărâmă de autocontrol a lui Morgan dispăru într-o clipită. Ignorând strigătul de durere al vărului său, îl prinse de ceafă și-l scutură violent.

– Vreau adevărul, Ranald, răcni el. Sau trebuie să te bat până-mi spui? amenință el, pregătindu-și pumnul.

Respirațiile lor întretăiate se amestecară – amândoi știau că dacă Morgan îi dădea acel pumn... dacă dezlănțuia violența aceea sălbatică pe care o reprimase în el pentru cea mai mare parte a vieții sale... nu se va mai opri până nu termina treaba. Dar și mai condamnabilă era strălucirea plină de speranță din ochii lui Ranald – care-l îndemna să coboare pumnul asupra lui... parcă dorindu-și ca Morgan să încheie odată sentimentul acela de vinovăție care sălășluia în el și să-i dea astfel pedeapsa binemeritată.

Cutremurat până-n măduva oaselor, Morgan lăsă jos pumnul. Din ochii negri ai lui Ranald țâșniră lacrimi fierbinți.

– N-a fost ideea mea. Îți jur că n-a fost. Știi că n-am fost niciodată așa inteligent ca tine. Eve a zis că vin Cameronii ca să ne omoare pe toți în timp ce dormim. Că vizita lor nu era altceva decât un șiretlic. Că trebuia să-i omorâm, înainte să ne omoare ei pe noi. Doamna ta a fost mereu bună cu mine. N-am vrut s-o rănesc. Jur că n-am vrut!

Având grijă să nu-i lovească lui Ranald umărul rănit, Morgan își înfășură brațul în jurul vărului său și-l trase aproape, într-o îmbrățișare aprigă – ochii lui erau goi și triști.

– Știu, băiete, șopti el. Să mă ajute Dumnezeu, că nici eu n-am vrut... nici eu n-am vrut.

În a treia zi după accident, Ranald apăru printre membrii clanului său, de-a dreapta lui Morgan – purta pe chip o expresie pioasă și un bandaj curat la umăr. Cameronii îi aruncau priviri disprețuitoare, iar cei din clanul MacDonnell îl evitau. Numai Enid îndrăzni să se apropie, deși era îngrozită că poveștile teribile pe care le auzise ar putea fi adevărate. Când Ranald continuă să înainteze cu ochii în pământ, Enid se întoarse, înăbușindu-și un hohot de plâns în batistă.

Pe măsură ce zilele scurte și nopțile lungi de iarnă se scurgeau, ițele înșelăciunii lui Eve începură să se descurce, iar toate zvonurile se cernură printr-o sită a adevărului.

Eve dispăruse. Doi dintre renegații din clanul MacDonnell fuseseră uciși de Cameronii care strânseseră rândurile în jurul căpeteniei lor, când fusese tras primul foc de armă. Iar ceilalți trei fugiseră în munții sălbatici din nord, ca să scape de mânia lui Morgan.

Cameronii ajunseseră să meargă în siguranță printre membrii clanului MacDonnell – orice vrăjmășie din trecut fusese dată uitării, cele două clanuri fiind în acel moment unite în speranță și rugăciune pentru femeia care zăcea în patul de deasupra lor, amorțită de laudanum. Până și necredinciosul Fergus fusese auzit mormăind o rugăciune.

Într-o dimineață – aproape de răsăritul zorilor – Morgan stătea pe marginea patului Sabrinei, mângâindu-i fruntea febrilă și șoptindu-i în limba galică cuvinte de alinare – pe care numai el le înțelegea. Doctorul Montjoy sforăia pe banca sa de lângă foc. Pugsley stătea și el de pază, la picioarele patului – până și ochii lui căprui erau plini de tristețe. Dougal ședea pe un scaun, cu o carte neîncepută, rămasă deschisă în poala sa. Privirea lui și a lui Morgan se întâlniră într-un acord plin de amărăciune, peste picioarele fixate în atele ale Sabrinei.

Mărturisirea lui Ranald nu reușise să aducă nici un răspuns la întrebarea care îi bântuia pe amândoi. De ce? De ce se încumetase Sabrina să plece pe un drum înghețat, călare pe un cal care o înspăimânta? Morgan petrecuse ore întregi căutând un răspuns pe chipul slăbit al Sabrinei. Nu putea uita acel moment înșelător în care îl trăsese de coamă pe Pookah. Oare se chinuise din răsputeri să schimbe direcția spre pajiște sau fusese doar o încercare disperată de a încetini galopul sălbatic al calului? Oare încercase să-l avertizeze de trădarea lui Eve... sau să-și salveze familia de o înșelăciune de care-l crezuse responsabil?

Îngheță când se uită în ochii lui Dougal. Era ca și când ar fi privit într-o oglindă, care-i reflecta propriile sentimente. Văzu în ei șoc, furie, vinovăție și o acuzație amară, care făcea cu atât mai important să audă adevărul rostit de buzele Sabrinei. Însă ea se agita sub atingerea mâinii lui, iar fruntea-i delicată era încruntată din cauza spasmelor de durere. Cu toate acestea, pentru moment, trebuia să fie suficient faptul că era încă în viață. Trecându-și degetul peste curba catifelată a obrazului ei, Morgan începu să cânte încet – era un cântec de leagăn, izvorât dintr-o amintire pe care nu o conștientizase până în acel moment.

Cineva cânta.

Era vocea unui bărbat – sonoră și rezonantă... cânta adorabil de fals... dar mai convingător decât cântecul de sirenă care-i ademenise corabia lui Ulise să se lovească de stânci. Sabrina nu înțelegea cuvintele, dar blândețea pe care o transmiteau era irezistibilă. Încercă să întoarcă ușor capul, ca să vadă cine cânta... dar se trezi în aceeași situație cu Ulise – captivă în mrejele tentației de a capitula.

Spaima făcea ca bătălia ei să fie și mai aprigă. Știa din experiență că după acele voci blânde urmau culmile cele mai ascuțite ale durerii. Dar și mai îngrozitoare de atât erau mâinile tandre care vor urma durerii – mâini familiare, care miroseau a camfor și a mentă – pe care le cunoștea din copilărie, care-i turnau pe gât otrava densă, amară și exagerat de dulce, fără ca ea să poată opune vreo rezistență. Îi venea să vomite –, dar spirala inevitabilă a uitării îi răpea până și acea mică și plăpândă rebeliune.

O palmă bătătorită o prinse de maxilar. Cântecul se stinse într-un mormăit obosit – timbrul răgușit al vocii aceleia abia dacă mai atingea vreo notă muzicală ușor de recunoscut. Era vocea lui Morgan. Atingerea lui Morgan – mâna lui se plimba pe corpul ei. Disperarea ei se transformă în panică. O chinuiau amintiri întunecate... Tropăitul asurzitor al copitelor pe un drum șerpuitor... Cum îl văzuse pe Morgan pe pajiște, printre șuvițele de păr rebele... Cum îl trăsese de coamă pe Pookah până când firele aspre din coama acestuia îi tăiaseră palmele ca niște lame de oțel... Că trebuia să ajungă la Morgan... Că trebuia să-l avertizeze în legătură cu Eve... Să-l asigure că încrederea pe care o avea în el nu se năruise nici o clipă.

Se lupta cu junghiurile de durere – și cu șoaptele seducătoare ale inconștienței. Își croi cu unghiile drumul să ajungă la suprafață și deschise puțin ochii – se trezi orbită de lumina focului, care strălucea în părul lui Morgan. După întunericul acela infernal, lumina aceea era ca un semnal care-i încălzea fața cu strălucirea sa aurie. Ridică ușor mâna, tânjind să-l atingă. O cuprinse o bucurie de nestăvilit. Reușise! Morgan era în viață! I se umplură ochii cu lacrimi de recunoștință, în timp ce se chinuia din răsputeri să formuleze cuvintele.

– Doctore. Devine foarte agitată. Ar fi mai bine să vii. Vocea lui Morgan era aspră și neîndurătoare.

Se auzi o orbecăială frenetică, ca și când altcineva – poate un animal mare și agitat – se grăbea spre pat. Chiar în clipa în care striga un refuz mut, prima picătură amară îi alunecă pe buze, apoi pe gât – arzându-i carnea ca acidul.

Pe măsură ce se cufunda din nou în marea adâncă a uitării, îi scăpă un geamăt disperat – pentru că nu reușise să-i facă să înțeleagă că era mai bine să simtă durerea, decât să nu simtă absolut nimic.

Două zile mai târziu, Sabrina deschise ochii. Începu să clipească – atât ușurată, cât și nedumerită de cât de simplu fusese. Camera din jurul ei era neclară, dar nu imposibil de deslușit. O dungă îngustă de lumină solară se strecură peste pături, anunțând cu modestie o dimineață însorită de iarnă.

La geam putea vedea siluetele a doi bărbați – părul lor ciufulit era înconjurat de lumină, ca de o aureolă. La început, vocile

lor păreau greoaie și neclare pentru auzul ei neexersat – dar, în cele din urmă, se separară în două intonații pe care le cunoștea: ritmul vioi al vorbirii scoțiene a tatălui ei și tonul dojenitor al vorbirii celuilalt bărbat – care va rămâne pentru totdeauna legat de amintirea durerilor din copilărie și a bomboanelor de mentă îndesate în mânuțele ei grăsuțe. O uimi prezența doctorului Montjoy acolo. Nu-și amintea să fi fost bolnavă sau să fi avut măcar nasul înfundat.

Fusese atât de cufundată în amintiri confuze din copilărie, încât profilul îmbătrânit al tatălui ei o luă prin surprindere. Riduri adânci apăruseră în jurul gurii lui expresive. Argintiul de la tâmplele sale se extinsese prin tot părul său închis la culoare. O năpădi un val de uimire și de compasiune, care fu imediat înlocuit de o scânteie de mulțumire, când realiză că ambuscada plănuită de Eve eșuase.

– *Papa?* Buzele ei formulară cuvântul, însă nu se auzi nici un sunet. I se umflase limba de la neîntrebuințare.

Tatăl ei își trecu o mână obosită peste barba netunsă.

– Am așteptat suficient. Trebuie să aflăm.

Doctorul Montjoy aruncă pe furiș o privire spre ușă.

– Vrei să fii bun? Pe mine nu cred că mă place. Dacă i-ar intra în cap ideea că eu sunt cumva de vină... cuvintele lui se stinseră pe o notă oarecum de rău augur.

– Nu mai există nici o speranță?

Doctorul clătină din cap, cu tristețe.

– Picioarele ei...

Cuvintele lui deveniră din nou de nedeslușit... O frică de gheață îi paraliză Sabrinei toate simțurile redescoperite. În acel moment, părea să-și simtă picioarele mai bine decât orice altă parte a corpului – erau însă îngreunate de o durere surdă. Dar chiar și ea știa că exista un singur leac general acceptat pentru o fractură gravă la picior. Ba nu cumva, chiar și auzise ceva despre soldați care-și pierduseră membrele pe câmpul de luptă și supraviețuiseră să se plângă de dureri și mâncărimi? Înghiți în sec, apoi își adună toată puterea și ridică, pe furiș, pătura câțiva centimetri. Îi scăpă un suspin când văzu că încă avea picioarele acolo – fracturate, dar intacte. Nu putu să nu schițeze un zâmbet trist.

Doctorul Montjoy continua să vorbească:

– ...marginea i-a atenuat căderea, dar greutatea calului i-a zdrobit oasele din partea de jos a picioarelor. Deoarece soțul ei nu m-a lăsat să i le amputez...

„Mulțumesc, Morgan", șopti Sabrina pe mutește. „Mulțumesc, Doamne."

– ... Mai mulți doctori de renume din Londra au început să experimenteze cu atele, dar nimeni nu știe dacă aduc cu adevărat beneficii. După părerea mea, fata va trăi, dar mă tem că nu va mai merge niciodată.

Rânjetul Sabrinei se stinse imediat.

Oamenii plecară din dreptul ferestrei, întorcându-se cu fața spre ea. Nu avea timp să acționeze sau să gândească. Închise imediat ochii și reuși să câștige singurul lucru pe care-l mai putea obține în acel moment și mai ales în starea în care se afla – timp.

Sabrina rămase nemișcată, când Morgan trecu furtunos pe lângă pat, plimbându-se prin cameră ca un leu în cușcă.

– N-ar fi trebuit să se trezească până acum, doctore? Ai încetat să-i mai dai laudanum de trei zile blestemate.

Pe măsură ce pașii soțului ei se îndepărtară, Sabrina deschise un ochi pe furiș. Tartanul îi flutura în jurul umerilor lați. Intrase în camera cu aer stătut a bolnavei, ca o explozie discordantă de miros de ienupăr și lumină hibernală. Vitalitatea lui o făcea să o doară ochii.

Doctorul făcu un schimb agitat de priviri cu tatăl ei, apoi clătină din cap.

– Am mai întâlnit astfel de cazuri, fiule. Corpul pur și simplu se închide, ca să-și conserve toată energia pentru vindecare. O să-și revină, când va fi gata s-o facă.

Sabrina închise repede ochii când Morgan se apropie de pat. Aproape că putea simți suspiciunea soțului ei.

– Mă întreb... șopti el.

Ea îl auzi oprindu-se din vorbit și apoi șoapta paginilor care erau răsfoite.

– Aș fi putut jura că această carte era la picioarele patului azi-dimineață.

Perna ei se lăsă sub presiunea exercitată de palmele lui Morgan – așezate de-o parte și de alta a capului ei. Îi era teamă

să se miște... îi era teamă până și să respire. Părul lui o gâdilă pe nas și ea abia se abținu să nu strănute.

Tatăl ei câștigă apoi o mică amânare a inevitabilului – pentru că tonul rațional al vocii lui nu accepta nici unul dintre argumentele lui Morgan.

– A vizitat-o Enid mai devreme. Poate că i-a citit ea Sabrinei.

Morgan pufni.

– Da. Sau poate că s-a apucat și Pugsley de citit ca să treacă mai repede timpul.

Clătină din cap și părăsi camera. Sabrina simți absența lui mai pregnant decât îi simțise prezența. Ceilalți bărbați îl urmară – doctorul Montjoy murmura banalități, iar tatăl ei era ciudat de tăcut.

După ce plecară cu toții, Sabrina își sprijini capul de perne, încrucișă brațele la piept și se uită la picioarele ei.

Lucruri inutile și demne de ură.

Vocea lui Morgan se întoarse să o bântuie și să o condamne. „Cei din clanul MacDonnell nu acceptă nici un semn de slăbiciune. Nu tolerează schilozii."

Pentru că trăsese cu urechea la discuțiile pe care le avusese tatăl ei cu Alex, Sabrina aflase că Eve bătuse în retragere, ca o lașă. Cu toate acestea, se părea că femeia aceea răzbunătoare câștigase până la urmă. Era mare păcat că nu zăbovise suficient cât să vadă rezultatul strădaniei ei. Probabil că ar fi savurat ironia întregii situații.

Auzi apoi în minte vocea lui Fergus, îngroșată de dispreț. „Eu unul mai degrabă m-aș încurca cu bătrâna și jalnica de Eve, decât să mă culc cu o femeie din clanul Cameron!" Sabrina se gândi că în momentul acela ea era amândouă... jalnică și tot parte a clanului Cameron.

Luă cartea și o aruncă de peretele cel mai îndepărtat. Se izbi, alunecă în jos pe perete, apoi ateriză pe podea, cu paginile îndoite. Morgan n-avea decât să încerce să-și dea seama cum ajunsese cartea acolo – asta dacă îndrăznea.

Ochii începură să-i ardă, apoi i se uscară. Picioarele îi pulsau enervant și inutil. Primea cu bucurie manifestarea fizică a durerii ei – deși știa foarte bine că nu era suficient de puternică pentru a-i distrage atenția de la haosul care-i năpăstuia inima.

Avusese suficient timp de gândire în ultimele două zile. Ba poate chiar prea mult. Suficient timp cât să înțeleagă că din acel moment nu va mai fi nimic altceva decât o piatră de moara, atârnată în jurul gâtului soțului ei. Morgan merita o femeie care să aibă două picioare puternice – care să poată munci pentru clanul său...

O femeie care să-i poată dărui fiul pe care și-l dorea. Flutură mâna deasupra abdomenului, refuzând să pună în cuvinte acea ultimă speranță, de care încă se agăța cu disperare.

Prin simpla onorare a jurămintelor lor, Morgan risca să piardă respectul clanului său. Sabrina înfruntase cu capul sus dușmănia celor din clanul MacDonnell – dar mila lor i-ar fi ucis sufletul. Dar mult mai rea va fi fost mila pe care-ar fi văzut-o în ochii lui Morgan de fiecare dată când se uita la ea... de fiecare dată când o atingea. Aceeași milă pe care ar fi arătat-o față de o vrabie cu aripa ruptă sau față de un copil care căzuse și-și zdrelise genunchiul. Mâinile i se încleștară pe pătură. Membrii clanului MacDonnell nu erau singurii oameni mândri.

Închise ochii, asaltată de amintirea ultimei nopți pe care o petrecuseră împreună în patul acela, care de atunci devenise închisoarea ei. Încă mai putea să vadă trupul magnific al lui Morgan întins sub ea și scăldat în lumina extravagantă a lumânărilor, pe care el insista să le aprindă ori de câte ori făceau dragoste. Îi putea vedea chipul frumos încordându-se de plăcere pe măsură ce ea își lăsa deoparte toate inhibițiile și se lăsa pradă unui abandon desăvârșit – își amintea și de sentimentul de triumf pe care-l cunoscuse în clipa în care Morgan își pierduse acel control cu care se mândrea atât de mult și urlase de bucurie.

Deschise ochii, știind ce avea de făcut.

Când se întoarseră Dougal și doctorul, ea stătea sprijinită de perne cu mâinile încrucișate în poală.

– Prințesă... te-ai trezit! Tatăl ei se grăbi lângă ea și îngenunche ca să o ia de mâini. Mâinile lui păreau aproape febrile în comparație cu răceala impasibilă a alor ei.

Un zâmbet vesel lumină și chipul doctorului.

– Lăudat fie Domnul! Știam eu că o să ne ajute să trecem cu bine peste asta. Dougal, rămâi cu ea... Mă duc să-l chem pe tânărul ei. Îi scăpă un chicotit aiurit. Va fi într-adevăr foarte bine să-i

pot da niște vești bune. Se îndreptă spre ușă, frecându-și nerăbdător mâinile durdulii.

Sabrina îl opri în loc cu un singur cuvânt tăios:

– Nu.

Dougal se încruntă. Chiar dacă era foarte răgușită, vocea Sabrinei era rece ca gheața.

– Nu vreau să-l văd pe soțul meu în clipa de față.

Zâmbetul doctorului dispăru într-o clipită.

– Dar, fată dragă, dacă l-ai fi văzut în ultimele două săptămâni... A dobândit puteri aproape supranaturale. N-am văzut niciodată un om care să reziste atât de mult fără mâncare sau somn.

– Nu vreau să-l văd, repetă ea. Dacă protestează, reamintește-i că îmi datorează măcar atâta lucru.

– Dar, fetițo... începu Dougal, speriat de cuvintele ei.

– Spune-i.

Doctorul se întoarse, cu obrajii căzuți ca ai unui câine de neconsolat. Sabrina se uită în jos la mâinile tatălui ei – încă se mai odihneau ușor peste degetele ei înghețate. Ochii lui – care o cunoșteau mult prea bine – îi cercetau trăsăturile ca de piatră.

– N-ai vrea să vorbim despre asta, fetița mea? întrebă el încet, apoi ridică mâna ca să-i cuprindă obrazul.

Nu mai putu suporta alinarea sa, așa că se întoarse cu fața spre pernă.

– Nu, tată. Sunt obosită. Vreau doar să dorm.

Când mâna lui se retrase într-o tăcere rănită – nici măcar zvâcnirea dureroasă a picioarelor zdrobite ale Sabrinei nu se putea compara cu agonia care-i zguduia inima.

Inspirând lacom aerul înviorător, Morgan își încleștă mâinile pe piatra dură a parapetului. Nu putea scăpa de bănuiala aceea supărătoare că Sabrina era trează. Ar fi putut jura că îl privise noaptea trecută, când moțăia lângă patul ei. Dar când smucise capul, genele curbate i se odihneau pe obrajii îmbujorați și păruse la fel de nevinovată ca un mielușel.

„Dar cum rămâne cu bosumflarea aceea a buzelor ei?" se întrebă el. Doar nu era acolo și înainte, nu-i așa? Se luptase cu cea mai absurdă dorință de a-i lua fața în palme și de a o săruta până

când dispărea. Poate că vinovăția și lipsa de somn începuseră să-l înnebunească.

Vântul îi înțepa ochii și-i ciufulea părul, îmbrățișându-l cu puritatea lui de gheață. Cu siguranță nimic nu-i putea aduce vindecarea mai repede decât acel suflu minunat care cobora jos din munți. De îndată ce se va simți mai bine, o va înfășura pe Sabrina în tartanul său și o va duce în turn să guste și ea din bucățica aceea de rai. Avea să o ducă în brațe în multe locuri din clipa aceea. Va fi singura povară pe care o va căra cu bucurie pentru tot restul vieții sale.

Reușise să stea calm, cu doctorul Montjoy stăruind în spatele său, în timp ce Dougal îi explicase că Sabrina nu va mai merge niciodată... Că nu va mai coborî niciodată scările, dansând, încălțată cu papuceii aceia ai ei ridicol de mici... Nu se va mai aventura niciodată să plece într-o excursie prin Scoția, la îndemnul lui Fergus... Nu îl va mai urmări niciodată vara pe o pajiște înflorită, până când el se va lăsa prins și doborât pe un petic de iarbă și flori de clopoțel.

Nu va mai alerga să-l întâmpine la sfârșitul nici unei zile – ținând câte-un copil cu fiecare mână și cu altul agățat de fustele ei.

Era cea mai grea lovitură pe care o primise vreodată Morgan. Dar nu își permisese nici măcar să tresară. Nu înjurase, nu răcnise și nici nu distrusese nimic. Și nici nu-și strânsese degetele în jurul gâtului doctorului, așa cum tânjise să facă. Ci pur și simplu îi mulțumise lui Dougal pentru sinceritatea sa, apoi se scuzase și urcase scările șubrede care duceau spre turnul său – acolo putea retrăi la nesfârșit momentul distrugerii Sabrinei.

Dacă ar fi putut să alerge mai repede... dacă s-ar fi aruncat în curbă cu o secundă mai devreme... dacă s-ar fi gândit să-l sacrifice pe Pookah cu mai multe tropăituri de copite înainte să ajungă la marginea prăpastiei... Dacă măcar l-ar fi ignorat pe Ranald și ar fi lăsat blestemata aia de oaie să se înece... Dacă măcar ar fi văzut amărăciunea și ambiția bolnavă din ochii limpezi ai lui Eve.

Din cauza lui, trupul Sabrinei era frânt în acel moment... și nu mai putea fi ajutată. Nu-i putea pune o atelă la aripă – cum pusese cândva, demult, vulturului auriu care se aventurase prin fereastra turnului său... nu-i putea nici picura lapte pe gât, cum făcuse pentru puiul de pasăre care se rostogolise din cuib

și căzuse la picioarele lui... Nu o putea ascunde sub tartanul său ca să o încălzească cu căldura propriul său trup – așa cum făcuse cu șoricelul-de-câmp pe jumătate mort pe care-l găsise îngropat între niște bucăți de gheață.

Ochii lui plini de disperare cercetau peisajul stâncos acoperit de zăpadă, care se întindea sub ochii lui. N-ar fi trebuit niciodată s-o aducă aici. Ar fi fost mai bine să o fi lăsat la Dougal – să trăiască în puf – și s-o fi adorat de la distanță.

Se auziră pași în spatele său. Morgan se întoarse, întrebându-se cine era atât de curajos, încât să sfideze treptele care se dărâmau. Acolo era doctorul Montjoy, încă trăgându-și răsuflarea după urcușul abrupt, cu o expresie cumplită de nefericire pe chip.

Mintea lui Morgan începu să se învârtă, nebunește, în toate direcțiile. Oare starea Sabrinei se înrăutățise pe neașteptate? Poate chiar... murise?

Fără să-și dea seama, făcu un pas spre bărbat.

Scoțând agitat un nor de abur, Montjoy ridică mâna.

– Am vești bune, băiete. Sabrina și-a recăpătat cunoștința pe deplin. E trează.

Morgan se îndreptă imediat spre scări, neputând controla bucuria care-i făcea întreaga ființă să vibreze – care aruncase deoparte cu imprudență... orice sentiment de vinovăție sau durere.

Dovedind mai mult curaj decât ar fi bănuit Morgan că sălășluia în el – doctorul îi tăie calea. Se uită în sus la el, prin lentilele aburite ale ochelarilor și clipi.

– Îmi pare rău, dar soția ta nu vrea să te văd în momentul acesta. Îi evită apoi privirea. A zis să-ți amintesc că îi datorezi măcar atâta lucru.

Sinceritatea lui Dougal cu privire la viitorul fiicei lui se dovedise a fi nimic mai mult decât o palmă dojenitoare, comparativ cu lovitura aceea nimicitoare a Sabrinei. Pumnul delicat pe care-l primi de la Sabrina îl făcu să se cutremure. Fu nevoie de toată stăpânirea lui de sine ca să nu se prăbușească sub forța acelei lovituri.

Se smuci și se întoarse spre parapet. Mortarul îmbătrânit se spulberă sub forța strânsorii mâinii sale.

– Îți mulțumesc, doctore, se auzi rostind. Ba chiar adăugă pe un ton ciudat de politicos: ... Pentru tot ce ai făcut pentru ea. Nu o să uit asta.

Pe măsură ce pașii deznădăjduiți ai doctorului se îndepărtară... Morgan privea orbește peste vârfurile nemiloase.

„Îmi datorezi măcar atâta lucru."

De fapt, îi datora totul. O viață întreagă de chin pentru o crimă pe care nu o putea ispăși niciodată.

Undeva în pădurea de dedesubt, o ramură cedă sub greutatea gheții. Morgan tresări când auzi trosnitura puternică a crengii – și se pregăti pentru sunetul de durere, care urma inevitabil în mintea lui... pentru țipătul Sabrinei... pentru țipătul mamei lui din clipa în care-și dăduse de bunăvoie viața pentru a lui... Era ecoul unui sunet care îl va bântui pentru tot restul zilelor sale sumbre și a nopților singuratice care urmau – era sunetul oaselor Sabrinei care se sfărâmau în mâinile sale neîndemânatice, precum tulpina unui trandafir de Belmont.

Capitolul 21

În a treia zi după ce își recăpătase cunoștința, Sabrina binevoi să-i acorde o audiență soțului ei.

Ținându-și speranțele în frâu, Morgan intră tăcut în cameră. Pugsley moțăia lângă foc. Enid stătea pe un scaun lângă pat, citindu-i cu voce tare Sabrinei. Era palidă și trasă la față, iar buclele-i rotunjoare îi atârnau în jurul obrajilor. Scoase un oftat vinovat când îl văzu, apoi se scuză în grabă, refuzând să-i întâlnească privirea. Morgan știa foarte bine că ea – la fel ca și el, de altfel – ducea pe umeri o parte din povara vinei pentru duplicitatea lui Ranald.

Rămase în ușă, ținând în mână un buchet ofilit de flori de salcâm galben și sorbind din ochii imaginea Sabrinei, cu o sete nestăvilită, care îl surprindea până și pe el.

Sabrina nu semănase niciodată mai mult cu o prințesă – părea aproape regală și de neabordat.

Stătea pe pat, sprijinită de perne – o panglică de culoarea lavandei îi strângea buclele și nu le lăsa să-i cadă pe față. Ținea mâinile încrucișate în poală. O culoare roșie aprinsă îi lumina obrajii. Morgan înaintă – se simți ca un țăran desculț, care se apropia de tronul reginei. Îl năpădi un val de furie – era ceva neașteptat și nedorit –, era o furie pe care nu avea nici un drept să o simtă.

Se opri la marginea patului – nu știa unde să se așeze sau unde să se uite. Picioarele ei rupte erau acoperite cu pături și semănau cu două cocoașe. Imaginea aceea îi umplea vederea. Ea se uita în poală, fără să-l bage în seamă. Expresia plină de demnitate de pe chipul ei îl avertiza că nu fusese invitat să se așeze pe patul ei. Nu mai era bine-venit acolo. Îl năpădi încă un val periculos de furie.

Întinse mâna, oferindu-i florile. Le căutase sub o crustă de gheață, scoțându-le din pământ cu disperarea unui cerșetor care găsește o comoară. Când Sabrina le privi pe sub gene, i se păru că începuseră să se usuce și să redevină ceea ce fuseseră de fapt – un mănunchi jalnic de buruieni. O femeie ca Sabrina nu merita buruieni – ci un braț plin de trandafiri frumos mirositori.

Morgan își dori brusc să i le smulgă din mână și să le arunce în foc – acolo unde le era locul. Dar era prea târziu. Pumnul ei delicat se strânse în jurul tulpinilor lor zdrobite, având mare grijă să nu le atingă cu mâna.

– Mulțumesc. Sunt foarte frumoase, minți ea și le așeză pe pătură.

Morgan trase un scaun și se așeză. Tăcerea aceea ciudată părea să devină și mai apăsătoare.

Vocea suavă a Sabrinei rupse apoi tăcerea:

– Îmi pare rău pentru Pookah.

Morgan simți că era sinceră. Îl năpădi un val proaspăt de durere.

– Nu a suferit.

Ei îi scăpă un râset scurt și amar.

– Asta a zis și Eve despre tatăl tău. Probabil un MacDonnell consideră că asta e o moarte ușoară.

Îl fixă cu privirea – Morgan aproape că își dori să n-o fi făcut. În ochii ei albaștri se ascundea o strălucire arctică –, iar asta aproape îl îngheța. De ce naiba nu plângea? Un Dougal foarte tulburat

îi mărturisise că acceptase vestea că nu va mai merge niciodată cu un calm imperturbabil. Era aproape ca și când toate lacrimile ei înghețaseră pe marginea aceea plină de gheață a prăpastiei. Îi reveni brusc o amintire agonizantă – ca o împletire de dorință și regret –, căldura sărată a lacrimilor ei pe limba sa, amestecată cu gustul îmbătător al pasiunii lor.

Cuvintele îi ieșiră pe un ton mai aspru decât intenționase.

– Ranald mi-a spus despre Eve. Despre cele două planuri de a-l ucide pe tatăl tău, dintre care unul... Morgan ezită, găsindu-se în imposibilitatea de a rosti cuvintele. Uneltirile viclene ale bătrânului duseseră la distrugerea lor, a tuturor... a fost condus de însuși Angus, continuă el. Mi-a zis și despre ținta proastă a lui Eve de la conacul Cameron. După ce tatăl tău ne-a dezarmat pe toți, Ranald s-a dus s-o caute și să încerce s-o oprească. Dar a fost prea târziu. Găsise deja pumnalul și se ascunsese după tapiserie. Se pare că-i datorez scuze tatălui tău... și întregului tău clan.

– Da, cam așa se pare, zise ea cu blândețe.

Morgan rămase holbându-se la ea. Era ca și când ar fi vorbit cu o străină oarecum plictisită, dar care era dispusă să tolereze compania cuiva din politețe. Disperarea lui crescu.

– Dar a fost un lucru pe care Ranald nu mi l-a putut explica, fetiță. Prezența ta pe drum în acea zi... călare pe Pookah.

În acel moment era calmă – de fapt, părea aproape fără inimă.

– Eve mi-a spus că ai luat și tu parte la complotul de a-l ucide pe tata. Că dăduseși greș prima dată, așa că te-ai dus să termini ce-ai început. Că după ce-aveai să-mi masacrezi familia, urma să te întorci la castel să mă sugrumi și să mă omori și pe mine.

Morgan era uimit. Cuvintele ei reci îi confirmau cele mai groaznice temeri.

– Și tu ai crezut-o?

Sabrina coborî privirea într-un fel care fi putut fi considerat cochet, dacă nu ar fi avut loc într-un moment atât de disperat. Morgan se aplecă în față, prefăcându-se că de răspunsul ei nu ar fi depins frângerea inimii și a viitorului său. Sabrina rămase tăcută o perioadă lungă de timp. Mâinile ei nu mai stăteau liniștite, ci i se frământau agitat în poală.

– Răspunde-mi, zise el pe un ton liniștit care dezmințea parcă importanța răspunsului ei.

Sabrina își dădu capul pe spate, eliberând pasiunea întunecată care se ascundea în ochii ei.

– Normal că am crezut-o, neghiobule! De ce să n-o cred? Ți-ai petrecut o jumătate din viață arătându-mi disprețul pe care-l ai față de clanul meu... lăcomia și gelozia pe care le simți pentru noi din simplu fapt că noi avem decența de a trăi ca niște ființe umane, și nu ca niște animale. Mi-ai dat vreodată vreun motiv să cred că ai alege onoarea atunci când ai la dispoziție și crima?

Morgan o privi uimit și nevenindu-i să creadă – nu dorea să accepte gândul că atingerea lui, blândețea lui, posesiunea lui erotică... nu o învățaseră nimic despre ce fel de om era cu adevărat. Nu putea să conceapă că ura dintre clanurile lor era atât de puternică, încât nu putea fi supusă de tot ceea ce împărtășiseră împreună. Întinse mâna să o atingă.

Ea se feri violent – repulsia de pe chipul ei era mult prea vizibilă ca să nu fie autentică. Vocea ei căpătă o tonalitate stridentă și suferindă.

– Nu mă atinge! Nu pot îndura așa ceva! Mă îmbolnăvește! Nu ești altceva decât un barbar crud și nu vreau ca mâinile tale mizerabile să mă mai atingă vreodată!

Morgan simți că înnebunește. Degetele i se desfăcură ca să-i cuprindă maxilarul delicat și ca s-o lase înapoi pe perne. Pulsul ei gonea nebunește sub degetele lui mari. Nu exercită nici o presiune, ci doar o ținu așa, în timp ce îi cerceta chipul, căutând un adevăr pe care nu-l putea tolera. Pe măsură ce se uita fix la ea, căutând acea trădare îngrozitoare, mâinile i se curbară într-un moment aproape de nebunie. O frică autentică se putea citi în ochii Sabrinei.

Morgan slăbi degetele și se trase înapoi de lângă pat, aproape paralizat de dispreț față de propria persoană. Zgomotul aspru al respirației lui se auzea cu ecou în cameră.

Sabrina continuă totuși, de parcă n-ar fi fost suficient că-i împlântase pumnalul în inimă. Nu se putu abține să nu îl și răsucească în rană.

– Nu înțelegi? scuipă ea printre dinții-i încleștați. Cu o cruzime pe care Morgan nu o va fi putut ierta niciodată, îi dădu lovitura de grație – dădu la o parte pătura și-și expuse gambele, care se agățau cândva de talia lui cu o pasiune febrilă, dar care în acel

moment erau palide și schilodite și ținute laolaltă numai de niște bucăți de scândură și sfoară. Tu mi-ai făcut *asta!* Intențiile tale față de tatăl meu nu mai contează acum. Nu te voi ierta niciodată pentru ce mi-ai făcut! Niciodată!

Morgan își aranjă tartanul și-și îndreptă umerii. Se duse către vatră și dădu jos sabia clanului Cameron. Sabrina se făcu albă ca varul, dar nici măcar nu tresări.

Aruncă sabia grea la picioarele patului.

– Mai e o lecție pe care n-ai învățat-o de la Eve, fetiță. Dacă trebuie să-i scoți din piept inima unui om, fă-o folosind o sabie. E și mai curat, și mai blând. O salută apoi cu răceală. Și acum dacă mă scuzi, nu vreau să-ți mai fac și mai mult rău, obligându-te să suporți prezența mea nedorită în preajma persoanei tale maiestuoase. Se răsuci pe călcâie și plecă, lăsând-o singură acolo.

După ce plecă, Sabrina se întinse orbește după buchetul umil pe care-l aruncase fără milă pe pat. Zdrobind tulpinile fragile în pumn, se ghemui pe o parte și împinse florile către gură ca să-și înăbușe acele suspine sfâșietoare.

O săptămână mai târziu, Sabrina stătea proptită în fund în pat, așteptând trăsura să o ducă acasă în Cameron.

Dougal o îmbrăcase cu aceeași blândețe pe care o demonstrase și când era copilă. Ea fusese la fel de pasivă ca o păpușă stricată, atunci când el îi băgase ușor brațele pe mâneci și-i aranjase poalele pelerinei de catifea în falduri atente – astfel încât să-i ascundă atelele. Nemaiputându-i suporta tăcerea, Dougal se retrăsese apoi să vegheze la fereastră.

Oftă adânc când se întoarse de la fereastră ca să studieze profilul fiicei lui. Era albă ca o perlă și părea atât de fragilă, încât ar fi putut-o sfărâma și o briză mai puternică. Buzele ei pline erau strânse într-o linie dreaptă și plină de amărăciune. Avea ochii reci și distanți – de parcă ar fi plecat într-un loc unde n-o puteau urma nici unul dintre ei.

Inima i se cutremura de furie neputincioasă. Și-ar fi dorit să poată da vina pe Morgan sau pe Dumnezeu, sau pe destinul crud pentru că fiica lui frumoasă avea trupul frânt... dar de fiecare dată când trecea pe lângă o oglindă, nu vedea altceva decât propriii ochi plin de vinovăție. I-ar fi putut fi milă de Morgan... I-ar fi putut

ierta pe Dumnezeu... și s-ar fi putut chiar împăca cu soarta crudă într-o zi... dar nu putea găsi nici un strop de milă în inima sa pentru el însuși.

Cea mai mare frică a lui era că făcea încă o greșeală teribilă luând-o pe Sabrina de acolo. Ea fusese cea care insistase să fie luată de pe moșia MacDonnell de îndată ce drumurile se mai dezghețau și doctorul credea că era aptă pentru călătorie. La început, Dougal se gândise chiar să o oblige să rămână... să o oblige să lupte pentru omul acela fioros care îi evitase prezența încă din noaptea în care el intrase în camera fiicei lui și o găsise dormind, cu petale umede de flori de salcâm lipite de obrajii pătați de lacrimi.

Dar strigătul ei tânguitor... „Trebuie să mă duci acasă! Vreau să merg la mama!" îi retrezise dragostea fără margini pentru ea și-i copleșise bunele intenții. Nu avea inima să îi refuze nimic. Propriile lui capricii schimbătoare o costaseră deja prea mult. „Măcar dacă ar fi Beth aici! Ea ar ști ce e de făcut", se gândi el. Ea fusese mereu cea care avea tăria de caracter de a-i nega Sabrinei încă o pâinișoară în plus, care i-ar fi provocat dureri de stomac... cea care insistase ca Sabrina să urce din nou pe ponei după ce căzuse și se agățase de picioarele tăticului ei, cerșind un răgaz.

Atitudinea răbdătoare a Sabrinei îl făcea să se cutremure. Părea că va sta așa acolo pentru totdeauna... chiar și dacă trăsura n-ar mai fi venit niciodată.

Nemaiputând suporta tensiunea, Dougal se forță să afișeze un zâmbet jovial.

– Ei, haide, fetițo, nu te-ai mai dat jos din patul ăla de zile întregi. Soarele încearcă să scoată capul din spatele unui nor. Lasă-mă să te duc la geam să poți privi afară.

– Nu, *papa*, nu vreau să...

Doar că de data aceea Dougal îi ignoră protestul plângăreț. O ridică de pe pat cu foarte mare grijă și o duse la fereastră. Se așeză pe pervazul lat, cuibărind-o lângă pieptul lui, ca atunci când era mică și se trezea țipând din cauza unui coșmar. Doar că acela era un coșmar din care nici unul din ei nu se putea trezi.

Sabrina se simți în siguranță în brațele tatălui ei, așa că îi mai dispăru nodul din gât. Cu toate acestea, nu putea suporta compasiunea lui. Înăbușindu-și încă o dată toate lacrimile pe care le înghițise de când îl izgonise pe Morgan din camera ei, Sabrina își

îngropă obrazul în pieptul lui Dougal, savurând sentimentul de siguranță pe care i-l oferea – chiar dacă amândoi știau că nu era nimic altceva decât o iluzie. Existau anumiți monștri în fața cărora până și tatăl ei era neajutorat.

Dougal își frecă barba de buclele fiicei sale.

– Nu pot să nu mă învinovățesc. Dacă aș fi putut prevedea că se va ajunge aici...

Sabrina încercă să vorbească, însă nu putu s-o facă.

Dougal continuă, cu vocea lui vioaie:

– Îmi iubesc fiii mai mult decât iubesc însăși viața, dar tu, prințesa mea... tu ai fost mereu inima mea. Aș fi făcut orice pentru tine. Poate că te-am răsfățat, dar nu puteam suporta gândul să nu ai tot ce îți dorești. Chicoti cu blândețe. Mi-a fost ușor să te răsfăț. N-ai fost niciodată lacomă. Sau zgârcită. Mereu spuneai „Mulțumesc" și „Te rog, domnule", și-l recompensai pe tatăl tău cu îmbrățișări și pupici. O strânse și mai tare în brațe. Dar când a venit Morgan MacDonnell în Cameron am descoperit că îți doreai ceva ce eu nu aveam puterea să îți ofer.

Trăsura clanului Cameron apăru în depărtare, deplasându-se cu greu pe curbele periculoase.

– Vedeam dorința din ochii tăi când te uitai la el, șopti Dougal. Te-am auzit plângând în camera ta atunci când te-a respins. Și să mă ierte Dumnezeu, dar când s-a întors în Cameron, bărbat fiind, am văzut în sfârșit o cale de a-ți oferi ceea ce-ți doreai din toată inima.

În acel moment, Sabrina plângea pe înfundate. Lacrimile fierbinți i se prelingeau pe obraji și îi alunecau de pe bărbie, udând blana manșonului ei. Trăsura intră în curte și se opri brusc, balansându-se pe caldarâm.

Vorbirea lui Dougal se animă.

– Nu mă aștept să crezi că motivele mele au fost complet altruiste. Dar am văzut viitorul Scoției în uniunea voastră... clanurile noastre trăind în pace... nepoți care să-mi însenineze anii bătrâneții... un plan nebunesc, poate... dar am simțit ceva în băiatul acesta de la bun început. Era aproape ca și când sângele bătrânilor regi MacDonnell încă mai curgea prin vinele lui. Chiar am crezut că Dumnezeu mi-a dat sarcina sacră de a dovedi că e un om demn.

O sărută pe creștetul capului. Dar n-aș fi făcut-o niciodată pe seama nefericirii tale. Îmi pare rău că m-am înșelat atât de amarnic.

Sabrina ar fi vrut să nege, apoi își ridică ochii plini de lacrimi. Nu îndrăznea să-l absolve de păcate. Dacă ar fi făcut-o, erau șanse mari să o oblige să rămână. Dar chiar și în tăcerea aceea condamnabilă a ei, tatăl său întrezări strălucirea unei speranțe... o posibilitate periculoasă.

Îi cercetă chipul, apoi zise:

– Nu trebuie să pleci. Nu e prea târziu să te răzgândești.

Sabrina își aminti chipul îndurerat al lui Morgan și florile ofilite de salcâm, care în acel moment erau uscate și puse la presat în Biblia ei.

– O, ba este, *papa*. Este mai târziu decât crezi. Își îngropă fața în lavaliera lui, oftând obosită. Du-mă acasă, tată! Doar du-mă acasă, te rog!

Curtea era pustie când Dougal o conduse pe Sabrina spre trăsură, prin aerul rece de iarnă. Enid mergea lângă ei, cu fața umflată de plâns, dar în rest, complet lipsită de expresie. Brian, Alex și doctorul Montjoy veneau în urma lor – nu aveau nimic în mâini cu excepția sabiei Cameron, înfășurată într-o teacă de lână. Sabrina le ceruse să lase totul acolo – pentru binele clanului lui Morgan – inclusiv cadourile de Crăciun printre care se numărau cărnuri sărate, pânzeturi și jucării cioplite din lemn – care-l însoțiseră pe tatăl ei în călătoria până la castelul MacDonnell. Nici măcar protestele aprige ale lui Dougal nu o opriseră să-i lase lui Morgan și cadoul de la ea – ceva special, care să-i încălzească nopțile reci până când își va găsi o nouă soție.

Pe măsură ce privirea nefericită a Sabrinei cerceta curtea pustie, o năpădi un nou val de durere. Știa că nu merita ceva mai bun din partea lui Morgan, dar o durea faptul că soțul ei nici măcar nu se ostenise să-și ia rămas-bun de la ea. Întoarse capul și-și îngropă fața în umărul tatălui ei. Acesta îi ridică ușor gluga.

Un lacheu deschise larg ușa trăsurii. Ajutat de Brian și Alex, Dougal o așeză pe Sabrina pe pernele dinăuntru, apoi urcă și el lângă ea. Enid și doctorul Montjoy se așezară pe locurile de vizavi de ei. În acel moment, luxul trăsurii i se părea aproape obscen Sabrinei... Cu pernele sale de catifea și pluș și cu ferestrele acoperite cu draperii cu franjuri, trăsura era mai opulentă decât orice

încăpere din castelul MacDonnell. Probabil aranjarea ei costase mai mult aur decât aveau să vadă cei din clanul MacDonnell în întreaga lor viață.

Privea drept în față, cu pumnii strânși în jurul batistei pe care o ascunsese în manșon. Tatăl ei se întinse să tragă draperiile de la geamuri, dar Sabrina îi opri mâna înainte să-i poată învălui în întunericul luxos. Acesta îi aruncă o privire nedumerită, dar nu zise nimic.

Vehiculul se puse în mișcare. Brian și Alex călăreau alături de ceilalți oameni care însoțeau trăsura care părăsea grațios curtea castelului MacDonnell.

– Să fiu al naibii! exclamă Dougal.

Sabrina își ridică ochii, știind foarte bine că tatăl ei înjura foarte rar. Simți cum caii încetineau la un trap ezitant. Se aplecă în față și privi pe fereastră... iar atunci descoperi de ce curtea castelului fusese pustie.

Membrii clanului MacDonnell veniseră să-și ia rămas-bun de la regina lor în singurul mod pe care îl cunoșteau. Flancaseră drumul îngust de-o parte și de alta... stăteau tăcuți și în poziție de drepți, pe măsură ce trăsura trecea printre ei... și purtau cu toții podoabele pe care Sabrina le pregătise pentru ei.

Fețele lor familiare se încețoșau chiar sub ochii ei. Alwyn se chinuia să afișeze un zâmbet curajos, chiar dacă își ștergea o lacrimă de pe obraz cu panglica. Copiii aveau fețele curate și părul pieptănat. Fergus privea drept înainte – chipul său era rumen, dar avea o expresie fioroasă. Chiar și bătrâna care se ocupa de bucătărie încă mai purta panglica roz prinsă în păr.

Cel mai trist lucru era că Ranald stătea deoparte de membrii clanului său, cu brațul încă bandajat. Privirea lui timidă cerceta ferestrele trăsurii după chipul lui Enid. Dar ea își întoarse capul. Puțin mai încolo, trăsura ajunse din nou pe un drum gol, unde prinse viteză și o îndepărtă pe Sabrina de castelul MacDonnell... pentru ultima dată.

Mâinile îi alunecară din manșon. Nu putea ignora pur și simplu un tribut pe care se luptase din răsputeri să-l câștige.

Îi surprinse atunci pe toți cu puterea ei... deschise fereastra și se aplecă afară. Gluga îi căzu de pe cap. Scoase batista mototolită

din manșon și o flutură, transmițându-le astfel propriul salut. De pe drumul din spatele lor răsunară urale.

Și atunci, în timp ce privea înapoi, îl văzu și pe el. Stătea în picioare pe creneluri – părea doar o siluetă întunecată pe cerul deschis la culoare – ca una dintre acele statui ale vechilor regi MacDonnell – complet nemișcat, cu excepția părului lung, care îi flutura în vânt. Privirea ei îl devoră până în clipa în care trăsura luă o curbă și el dispăru din raza ei vizuală.

Se prăbuși pe perne, amorțită la strângerea fermă a mâinii lui Enid și la atingerea blândă a palmei tatălui ei, care-i mângâia părul. Era amorțită la tot ce o înconjura, cu excepția frumuseții primordiale a cimpoaielor care răsunau peste munți – și îi jupuia inima deja sângerândă cu acel *adio* tânguitor și batjocoritor.

Morgan se gândi că ar fi putut rămâne pentru totdeauna acolo, pe creneluri.

Frigul nu îl deranja. Ori de câte ori începeau să-l usture sau să-l mănânce degetele înghețate, pur și simplu deschidea încă o sticlă de coniac din lada de lemn elegantă și lua o înghițitură lungă. Socrul său era într-adevăr un om foarte atent! Poate că Dougal intenționase să înece budinca în coniac... dar Morgan prefera să-și înece el amarul. Se gândi că era lucrul potrivit de făcut, iar apoi chicoti. La urma urmei, se transformase și el într-o budincă în brațele fiicei fără inimă a lui Dougal.

Ridică sticla și strigă:

– Pentru Sabrina Cameron, cea mai mare nemernică dintre toate.

Căldura lichidului i se răspândi în trup și-l încălzi până la degetele amorțite de la picioare. Se uită cu drag la sticlă, admirând vârtejul lichidului auriu. Nu era de mirare că și tatălui său îi plăcuse la nebunie. Era mult mai plăcut așa, decât să se înece în autocompătimire. Închină pentru întorsătura filosofică nou dobândită a gândurilor sale, apoi goli sticla și o aruncă peste metereze înainte de a deschide încă una.

În timpul pe care-l petrecuse cu Sabrina, își permisese să uite o realitate inevitabilă a vieții. Nimic nu dura la infinit. Învățase de timpuriu acea lecție, fiind martor la mult prea multe decese rapide și violente de mâna altora, sau chiar de a lui. La fel

ca și speranța, și viața se putea stinge într-o clipită nemiloasă. Întinse în față o mână, ușor amuzat să descopere că în acel moment acea mână avea zece degete.

Nu ar fi trebuit să-și permită să uite. N-ar fi trebuit să-și permită niciodată să se lase păcălit de ochii frumoși și înșelători ai Sabrinei și să îndrăznească să spere că viitorul era posibil... Un viitor plin de Crăciunuri petrecute în fața șemineului, râzând... de fiice frumoase cu ochii albaștri... și de clipe în care să privească părul întunecat al soției sale acoperindu-se cu zăpadă, cu fiecare anotimp care trecea.

Sticla goală se rostogoli din degetele sale înghețate. Da, va rămâne pentru totdeauna pe creneluri. La urma urmei, nu mai avea nici un motiv real pentru care să coboare.

Cu toate acestea, când umbrele amurgului de iarnă se strecurară în jurul său și stelele făceau cu ochiul pământului, aducând la viață cioburile fragile de gheață care acopereau ținutul, Morgan se ridică și se îndreptă spre trepte – căuta cu disperare locul acela care devenise paradisul său personal în orele dintre răsărit și amurg. Pasajul îngust era învăluit în întuneric. Morgan se poticni într-un loc în care lipsea o treaptă și se izbi de perete.

„Păcat că Dumnezeu are un simț al umorului așa de malițios", se gândi el. Altfel... ar fi zăcut mort la baza treptelor cu gâtul rupt. Traversă coridoarele înguste clătinându-se și împiedicându-se de mormane de moloz care nu mai erau acolo și lovindu-se cu capul de arcade joase, atunci când uita să se aplece ca să se ferească – iar în tot timpul acela fredona în șoaptă o baladă învățată de la Sabrina, despre o femeiușcă disprețuitoare și pretendentul ei permanent.

Era deja cu mâna pe clanța ușii înainte să realizeze unde îl dusese plimbarea aceea otrăvită de aburii alcoolului. Refrenul baladei se reduse la o mormăială. Mâna îi tremură când apăsă pe clanță și deschise ușa.

La masa de toaletă stătea o femeie – părul ei ca o cascadă strălucea în lumina lumânărilor.

Pentru o clipă, speranța renăscu în sufletul lui Morgan – o speranță sălbatică și nestingherită. Îndrăzni încă o dată să viseze. Mintea lui încețoșată se chinuia să se limpezească. Poate că Sabrina nu-l părăsise de fapt... Poate că fusese doar

un șiretlic – o răzbunare meschină pentru toate farsele pe care i le făcuse când erau copii.

Femeia se întoarse apoi în scaun, alungându-i toate speranțele cu o singură aplecare stângace. Nu era mireasa lui diafană – ci o apariție batjocoritoare care purta una dintre rochiile Sabrinei.

Îi dispăru orice urmă de rațiune. Înainte să-și dea seama ce făcea, o țintuise pe podea și avea mâinile strânse în jurul gâtului ei. Dar Eve nu era dispusă să se lase învinsă de o moarte ușoară. Se împinse în el, cu ochii înflăcărați și cu buzele mișcându-i-se într-un șir lung de blesteme. Fața i se înroși sub stratul gros de pudră, apoi începu să se învinețească.

Morgan se ridică, împleticindu-se și apăsându-și palmele de tâmple, de parcă așa ar fi putut cumva reduce la tăcere febra ucigătoare care-i urla în creier. Îi scăpă un hohot de râs, tremurător.

– Ești a treia persoană pe care era s-o sugrum în ultimele săptămâni. Chiar ar trebui să fiu mai atent la temperamentul meu.

Eve se ridică în picioare, privindu-l cu prudență și masându-și cu o mână gâtul plin de urme.

– Ai băut, nu-i așa? Te simt la fel cum simt parfumu' unei curve. Chestia asta e otravă curată, băiete! Ai văzut ce i-a făcut lu' taică-tu.

Morgan făcu un pas amenințător către ea.

– Ba nu, Eve. Am văzut ce i-ai făcut *tu* tatei. Și încă mai cred că cea mai groaznică faptă a ta a fost să-l înveți pe Ranald să cânte la cimpoi.

Eve rămase fermă pe poziții. Își încrucișă brațele peste corsetul rochiei Sabrinei.

– A fost un accident.

El continuă să avanseze, mușcând fiecare cuvânt.

– La fel ca ambuscada pe care i-ai pregătit-o lui Dougal Cameron? Ca moartea lui Pookah și căderea Sabrinei în prăpastie? Se uită în jos la ea – fiecare cuvânt al său era plin de dispreț.

O emoție neașteptată îi îmblânzi ochii lui Eve și îi făcu să capete o nuanță de un verde-cenușiu. Femeia ridică mâna ca să-i netezească o șuviță de păr ciufulită. El o prinse de încheietură, înainte să apuce să-l atingă.

– Trebuie să mă înțelegi, îl imploră ea. Tot ce-am făcut am făcut pentru tine, băiete. Pentru viitorul tău și pentru viitorul

clanului MacDonnell. Dacă ai ști tu câte sacrificii am făcut pentru prețiosul tău clan. Acum că a plecat curva aia mică Cameron, pot să-ți spun. Toată viața am așteptat să...

– Alte minciuni! răcni el, împingând-o spre ușă. Alte adevăruri răstălmăcite de tine! Ei bine, nu vreau să le aud! Îl cuprinse brusc o liniște înfiorătoare. Nu-i tremura degetul când îl îndreptă spre ea. Ești o paria!

– Nu! strigă ea. Mâinile ei zburară imediat în sus, ca să-și acopere urechile.

Morgan se îndreptă, scuturând acea mantie protectoare a beției și permițându-și să simtă întreaga agonie a abandonului nevinovat al mamei sale... trădarea lui Eve... dezertarea Sabrinei... Vorbi în limba galică, iar cuvintele acelea străvechi ale regilor și căpeteniilor de clan de dinaintea sa se rostogoleau de pe limba lui ca un cântec.

– O paria. Începând din acest moment, ești izgonită din clan. Dacă mai pui vreodată piciorul pe pământ MacDonnell o să pun să fii omorâtă cu pietre. Trecu apoi la limba engleză și o prinse de încheieturi, luându-i mâinile din dreptul urechilor: Ai înțeles, femeie? Nu vreau să te mai văd niciodată!

Cu un strigăt demn de milă, Eve se smulse din strânsoarea mâinilor lui și se năpusti pe ușă afară. Sunetul plânsului ei zăbovi în aer mult timp după ce ea fugise.

Morgan stătea în mijlocul podelei, respirând greu și cu pumnii încleștați. Eve aprinsese toate lumânările din cameră. Privirea lui disperată cercetă încăperea, însă nu găsi nimic altceva acolo, în afară de amintiri batjocoritoare ale obiectului căutării lui. Peste tot se regăseau urmele sofisticate ale atingerii Sabrinei. Lumina lumânărilor strălucea, reflectându-se în dopurile de cristal ale sticlelor de parfum... iar tabla de șah căpătase o sclipire de mahon, mângâiată de cotoarele de piele ale cărților. Claritatea sălbatică a luminii îi deschise ochii, obligându-l să vadă acele mici capcane elegante drept ceea ce erau cu adevărat – fără stăpâna lor, care să le aducă la viață, nu erau altceva decât obiecte neînsuflețite.

Jucării. Gablonzuri. Bibelouri. Iluzii pustii. Cărți cu paginile goale. Jocuri pierdute pentru totdeauna. Instrumente muzicale care nu puteau cânta.

Răcnind ca o fiară rănită, Morgan apucă harpa și o izbi de marginea mesei. Rupse toate cărțile, spintecându-le de la cotoare și împrăștiindu-le paginile. Curăță complet măsuța de toaletă cu un singur pumn, uitând de cioburile de sticlă care-i sfâșiau carnea, apoi zdrobi cufărul de perete. Pocni în două tabla de șah pe genunchi și aruncă piesele în foc – fețele lor impasibile se topiră imediat în buchete fumegânde de flăcări. Smulse lenjeriile de pe pat și le sfâșie cu mâinile goale.

O oboseală de nesuportat puse stăpânire pe el. Se împiedică de scaunul rupt, căzu greoi și zăcu pe podea, înconjurat de carnagiul visurilor sale spulberate.

O limbuță timidă îi linse obrazul. Morgan deschise un ochi. Îl cercetau niște ochi mici și strălucitori ca niște nasturi. Un nas cârn îi împinse ușor brațul.

Morgan clătina din cap de uimire și de epuizare, își înfășură brațul în jurul câinelui mic și cărunt și îl trase aproape de el. Pugsley se cuibări recunoscător pentru căldura lui.

Privind fără speranță la grinzile umbrite din tavan, Morgan șopti:

– Da, suntem o pereche pe cinste. Se pare că nemernica aia mică ne-a abandonat pe amândoi, nu-i așa, băiete?

Singurul răspuns al lui Pugsley fu un scâncet enigmatic.

Partea a treia

Poți să sfarmi sau să spargi vasul, de vrei,
Dar mirosul rozelor se va ține de cioburile lui.

Sir Thomas Moore

Dar nu există trandafiri fără spini.

Robert Herrick

Flori de toate culorile și fără spini, roza.

John Milton

Capitolul 22

Trăsura neagră și lucioasă gonea clătinându-se pe drumurile înguste, pline de zăpezi care se topeau. Dougal și Elizabeth călătoreau într-o tăcere apăsătoare – nu auzeau sunetul muzical al unei cascade care împroșca apă prin defileul adânc și nici nu vedeau abundența de flori sălbatice revărsate peste dealurile pietroase din jurul lor... erau orbi și surzi la toate farmecele uimitoare ale acelei zile înmiresmate de primăvară scoțiană.

Elizabeth ținea mâinile încleștate atât de tare în poală, încât ar fi putut fi la fel de bine înmănușate în oțel, în loc de satin.

Dougal își frecă barba, iritat.

– Și dacă refuză să ne vadă?

– Trebuie să ne vadă, veni răspunsul ferm al soției sale. Îi datorează măcar atâta lucru. Sabrina nu s-ar fi aflat în situația asta dificilă, dacă nu era el.

„Dacă nu eram eu..." – Dougal repetă în gând acel refren obsesiv care-i dădea dureri de cap. Aproape se înfioră când trăsura luă greoi curba înșelătoare care o costase pe fiica sa totul, mai puțin viața... însă se forță să-și înfrâneze acel impuls.

Fusese chinuitor pentru toți să asiste la urmările inițiale ale accidentului Sabrinei – tremurul constant al mâinilor, lacrimile care-i inundau ochii la cele mai mici frustrări sau dezamăgiri, dificultatea de a îndeplini sarcini simple la care odinioară excelase, precum brodatul sau cântatul la clavecin. Crăciunul fusese o perioadă foarte tensionată în Cameron, plină cu zâmbete forțate și mese festive abia degustate.

Dougal nu putea spune exact când anume se întâmplase – dar totul se schimbase după Crăciun. Durerea din ochii Sabrinei se ascuțise și se transformase în ceva periculos – ca un butoi de pulbere în așteptarea unei scântei.

Într-o seară o luase în brațe, o coborâse în salon și o așezase pe un fotoliu în fața focului – pentru ca toți să poată suferi prin ritualul de a pretinde că totul era normal.

– Mulțumesc, *papa,* zisese ea supusă, acoperindu-și picioarele cu o pătură.

– Cu plăcere, prințesă.

– Ai vrea să cântăm în duet în seara asta? o întrebase Elizabeth, ridicând ochii de la gherghef.

– Nu, nu cred. Mă cam ustură gâtul de când m-am trezit din somn. Sabrina respinsese oarecum demonstrativ propunerea mamei ei.

Brian se așezase pe un scaun apropiat de sora lui, trăgând între ei tabla de șah.

– Singurul cântec pe care-l veți auzi în seara asta de la fată este unul prin care va cere milă după ce o s-o înving la șah. Se aplecase apoi, aranjându-i una dintre bucle.

– Ai grijă, frate! Știi că e renumită pentru faptul că-ți fură pionii de pe tablă și îi ascunde în fuste. Râsul copios al lui Alex atinsese la un moment dat o tonalitate falsă, care o făcuse pe Elizabeth să tresară.

Sabrina reușise totuși să schițeze un zâmbet oarecum neastâmpărat, pe care Dougal îl simțise ca pe un pumnal în inimă.

– Nu fi prostuț, Alex! Nu trișez niciodată... dacă nu pierd.

Dougal nu putuse rezista tentației de se uita peste balustradă la copiii lui cei mai mici, care stăteau cu capetele aplecate asupra tablei de șah. În acel moment, profilul Sabrinei, conturat de lumina focului, dezvăluise o expresie îngândurată. Fruntea ei delicată se încruntase puțin și, de mai multe ori în timpul jocului, își ridicase mâinile ca să-și frece tâmplele.

– Hmmm!! Mârâitul lui Brian prevestise o lovitură fatală, care-l făcuse să se lase pe spate în scaun.

– Ce ticăloșie josnică mai e și asta? Femeia mi-a capturat regele! Ah, înfrângere... gustul tău e atât de amar!

Comportamentul teatral al fratelui său îl făcuse pe Alex să-și dea ochii peste cap.

Sabrina rămăsese cu ochii ațintiți asupra tablei de joc, cu o expresie extrem de ciudată pe chip. Brațul ei țâșnise apoi

dintr-odată – iar tabla de șah se prăbușise la podea, împrăștiind piesele în toate direcțiile. Brian rămăsese cu gura căscată.

Ochii Sabrinei începuseră brusc să strălucească de furie, apoi izbucnise:

– M-ai lăsat să câștig! Sunt sigură. Mă crezi proastă? Crezi că am aterizat în cap când am căzut?

Toată lumea se holba la ea – cu toții erau șocați de imaginea care se derula chiar sub ochii lor – îngerul lor calm se transformase într-o femeie agresivă.

Sabrina îi cercetase apoi cu privirea, fără ca furia ei amară să cruțe pe vreunul.

– Mă simt ca unul dintre sticleții mamei, care trăiește într-o cușcă. Simt că mă priviți tot timpul. Nu mai suport! Vă purtați cu mine cu mănuși și faceți glume proaste, și vă așteptați să râd! Mă lăsați să câștig la toate jocurile, de parcă nu mi-ar trece nici o clipă prin minte că aș putea să pierd! Vocea îi devenise stridentă. La ce vă holbați? N-ați mai văzut un infirm până acum?

Dougal nu mai putuse suporta. Se ridicase de pe scaun și căzuse în genunchi în fața ei. Pentru o clipă, expresia ei fusese atât de sălbatică, încât crezuse că avea să-l lovească – și aproape că își dorise să o facă.

Sabrina lăsase apoi capul în jos și genele-i luxuriante de mătase îi acoperiseră furia care-i clocotea în ochi – aproape lăsându-i pe toți să se întrebe dacă nu cumva își imaginaseră totul.

– Du-mă înapoi în cameră, tată, zisese ea rugător. Mă doare îngrozitor capul, încât abia pot să mai gândesc.

Dougal fu trezit la realitate violent, în clipa în care trăsura lor se opri brusc în curtea castelului MacDonnell. Peste metereze trona un aer sumbru de dezertare. Zidurile impunătoare blocau lumina soarelui și țineau primăvara în șah. Când coborî, Elizabeth își trase șalul mai strâns în jurul umerilor, ca să se apere de frig.

Degete scheletice de iederă se răsuceau în sus pe zidurile îmbătrânite. Ferestrele întunecate se uitau la ei ca niște ochi holbați. Lacheii și călăreții care însoțeau trăsura priviră în jur neliniștiți și pregătiră armele.

– Puneți-le deoparte, izbucni Dougal, surprins și el de duritatea vocii sale în tăcerea aceea stranie. Ce încercați să faceți? Să porniți un război?

Avu loc un schimb de priviri șovăielnice, apoi se supuseră – cu toate acestea vizitiul bătrân murmură ceva despre „nemernicii din clanul MacDonnell" și-și păstră muscheta proptită sfidător peste genunchi.

Sub presiunea mâinii lui Dougal, ușa castelului se deschise cu un scârțâit ruginit. Înainte să aibă timp să protesteze în vreun fel, Elizabeth trecu pe lângă el și i-o luă înainte.

Când femeia îngheță în loc, Dougal aproape se izbi de spatele ei. Privirea ei cerceta holurile cu o groază nedisimulată.

– Ai permis ca fiica noastră să trăiască în mizeria asta?

Studiind carnagiul castelului MacDonnell, spaima și uimirea începeau să se amestece și să pună stăpânire pe întreaga ființă a lui Dougal. Din mobilier nu mai rămăsese nimic altceva decât niște ruine făcute țăndări – mese răsturnate și distruse și bănci frânte în două, parcă de lovitura unui pumn uriaș și puternic. Candelabrele erau pline de pânze de păianjen, care se unduiau fantomatic din cauza unui curent pe care nici unul dintre ei nu-l simțea. Lăstari de iederă alunecau prin crăpăturile înguste, înăbușind lumina slabă – iar cârceii lor lacomi pătrundeau cu forța prin mortarul sfărâmicios, parcă pentru a declara că era doar o chestiune de timp până când vor domina complet zidurile.

Dougal se cutremură. Era ca și când întregul castel căzuse sub vreo vrajă întunecată... vreo iarnă eternă a sufletului. Clătină apoi din cap.

– Nu, șopti el, ezitând să rupă tăcerea aceea profană. Fiica noastră nu a locuit niciodată aici.

Elizabeth afișă o expresie de dezgust, apoi își ridică destul de sus poalele fustei, ca să nu o târâie pe podeaua plină de excremente de vrabie și schelete goale ale unor creaturi mici și nefericite. Dintr-un coridor întunecat răsună mârâitul unui animal mare. Dougal o trase pe Elizabeth în spatele lui și scoase pistolul.

Din umbră se auzi o voce tremurândă, apoi ieși la lumină un om cu fața albă și cu mâinile ridicate.

– Nu trage, domnu' meu. Nu mi-s înarmat.

Stăpânindu-și un val neputincios de furie, Dougal băgă pistolul înapoi în haină – știa că era mai bine ca arma să nu fie la vedere dacă se întâmpla cumva ca soția sa să afle din greșeală adevărata identitate a lui Ranald.

– Am venit să vorbim cu șeful tău.

Vărul lui Morgan se bălăngăni puțin pe picioare și-și scărpină claia ciufulită de păr negru. Tenul său negricios căpătase o nuanță palidă – de parcă n-ar mai fi văzut soarele de săptămâni întregi. Celălalt braț îi atârna într-o poziție ciudată, de parcă nu se vindecase de tot.

– Nu cred că ar fi înțelept, domnule. N-a mai coborât de multe zile. Și pe mine mă primește numai ca să-i aduc mâncare. Ochii lui evitară apoi privirea lui Dougal. Sau băutură.

Dougal făcu uz de toată autoritatea rangului său.

– Am riscat să cădem în ambuscada membrilor clanului tău și am călătorit tocmai din Cameron pe cărările alea de capră pe care voi le numiți drumuri. Nu plecăm de-aici până nu-l vedem pe Morgan MacDonnell.

Cândva, poate că Ranald l-ar fi sfidat. Dar în clipa aceea doar ridică din umeri.

– Cum vreți. Dar v-aș sugera ca doamna să rămână jos. Nu vă încruntați. Mă întorc eu să am grijă de dânsa.

Dougal îi aruncă o privire îndoită soției lui, dar aceasta afișă un zâmbet încurajator.

– Du-te, iubire! Fă ce ai de făcut. Voi fi bine.

După ce Ranald îl conduse pe scările dărăpănate și-l lăsă singur la ușa camerei care aparținuse cândva fiicei lui, Dougal speră că va fi și el la fel de curajos ca soția lui.

Ciocănitul său firav nu primi nici un răspuns. Întredeschise ușor ușa.

O minge de blană explodă în jurul gleznelor lui, arătându-și colții. Dougal scutură piciorul, crezând pentru o clipă că era atacat de un șobolan turbat.

– Pugsley! Potolește-te! Răcnetul acela păru să cutremure și grinzile.

Cățelușul se furișă în spatele unei mese răsturnate, cu un rânjet aproape pocăit pe bot. Dându-și seama că fusese doar mârâit, nu și mușcat, Dougal se șterse pe frunte cu batista.

– Dulce Hristoase! Cățelușul a fost mereu un pic temperamental și chiar predispus la boli, dar nu l-am văzut niciodată...

Se opri din vorbit în clipa în care căpetenia clanului MacDonnell ieși din haosul întunecat al camerei și păși în razele de soare care-și făceau loc pe fereastra de vest. Dougal încă se mai trezea prins cu garda jos din cauza staturii masive a lui Morgan. Cumva, parcă se aștepta mereu să dea cu ochii de băiatul slăbuț și sfidător pe care și-l amintea. Însă toate urmele copilăriei fuseseră înfrânte și alungate din ochii pustii și strălucitori ai bărbatului pe care-l avea în față în acel moment.

Morgan avea pieptul dezgolit, iar tartanul zdrențuit înnodat la talie. Maxilarul lui ca de piatră era nebărbierit. Sub barba aceea strașnică, se vedea totuși că trăsăturile feței lui fuseseră șlefuite de o perfecțiune periculoasă. Ochii lui cristalini păreau injectați cu mici vene roșiatice. Dougal se cutremură când își închipui apariția aceea fantomatică și nedormită bântuind castelul noaptea.

Cu soarele care crea o aureolă în jurul coamei lui încurcate, părea un înger căzut, care arsese în flăcările iadului – o creatură a întunericului neatinsă de lumina care-l înconjura. Dougal înaintă spre el și simți imediat că duhnea a whisky – era un miros pregnant și înțepător. Se opri la câțiva pași de el, cu picioarele drepte și cu mâinile încrucișate pe piept.

Dougal ura faptul că trebuia să se lase la mila îndoielnică a acelui om. Dar ar fi făcut orice pentru Sabrina... și-ar fi vândut chiar și sufletul noului stăpân al lui Morgan.

– Am venit să vorbesc cu tine despre fiica mea.

– Ce-i cu ea? Vocea lui Morgan era plată și la fel de lipsită de emoție ca și ochii săi. I s-a înrăutățit starea? A murit? Sau doar mi-ai adus documentele de divorț ca să le semnez?

Morgan vorbea de parcă toate variantele enumerate îi erau egale, iar asta îl înfurie teribil pe Dougal.

– Nu va fi nevoie de un divorț. Am aranjat să se poată face o anulare.

Morgan înclină capul într-o parte. În ochii lui sclipi o scânteie de amuzament întunecat.

– Inteligentă mișcare. Voi, Cameronii, ați știut mereu toate chichițele legii. Ce i-ai spus judecătorului? Că n-am atins-o niciodată cu mâinile mele mizerabile? Ridică diabolic o sprânceană. Ei bine, am făcut-o. Ba chiar i-a plăcut.

Dougal încleștă pumnii, amintindu-și de câte ori fusese obligat să suporte batjocura de bețiv a lui Angus MacDonnell. Nu trebuia însă să-și uite misiunea. Iar dacă era nevoie, va cădea chiar în genunchi în fața acestui om.

Își descleștă încet pumnii.

– Fiica mea are nevoie de tine.

Dougal se cutremură când Morgan azvârli capul pe spate și izbucni în hohote de râs. Se poticni de ceva și se lovi de perete... ștergându-și lacrimi neajutorate din ochi.

– Doamne, omule! N-a fost de-ajuns că am schilodit-o? Vrei să termin ce-am început? Să o și omor acuma?

La parter, Elizabeth stătea țeapănă pe un scaun cu spătar înalt pe care i-l găsise și apoi îl lustruise omul lui Morgan. Bătea cu unghiile un ritm agitat pe mânerele lui. Ranald se cocoțase pe marginea vetrei ca un cățeluș pedepsit, privind-o pe furiș, pe sub genele lui păcătos de lungi. „Păcat că o creatură atât de frumoasă a trebuit să se nască într-o asemenea mizerie", se gândi Elizabeth. Ochii ei cercetau grinzile masive. Singurul sunet care se auzea de sus era șoapta stranie a dansului pânzelor de păianjen pe grinzi.

Ranald își trosni degetele. Elizabeth tresări – atmosfera aceea bântuită a castelului începea să-și pună amprenta asupra nervilor ei.

– Unde sunt ceilalți din clanul tău? izbucni ea, preferând să audă sunetul propriei voci în locul acelei tăceri apăsătoare.

Ranald ridică din umeri.

– S-au împrăștiat. Morgan i-a gonit pe toți. Le-a dat oile, vacile... totul, mai puțin câteva găini și niște bucăți de carne sărată.

– Și tu? Tu de ce ai rămas?

Bărbatul acordă o atenție excesivă îndepărtării unei pete de funingine de pe pantaloni.

– E vărul meu. Doar nu-l pot lăsa aici să moară, nu?

Femeia se aplecă în față și-i cercetă chipul angelic, fascinată de fărâma de loialitate pe care nu s-ar fi așteptat niciodată să o întâlnească la un om din clanul MacDonnell.

– Crezi cu adevărat că ar muri fără tine?

Ranald o privi cu onestitate.

– Nu, milady. Cred că ar muri *singur* fără mine.

Șocul mut al lui Elizabeth fu întrerupt de sunetul pașilor abătuți ai lui Dougal, care coborau scările. Își adună fustele și se ridică, dar soțul ei clătină din cap.

– L-am rugat. L-am implorat. Am făcut tot ce-am putut, mai puțin să mă târăsc în genunchi în fața lui. Nu vrea să cedeze.

La început, Dougal crezu că licărirea aceea din ochii lui Elizabeth era o lacrimă pe care nu voia să o elibereze, dar când se apropie ca s-o aline, femeia trecu pe lângă el și mărșălui în sus pe scări.

– Beth, nu! strigă el și se grăbi după ea.

Ranald alergă în urma lor.

– Io n-aș face asta în locul dumitale. Nu-i deloc o idee înțeleaptă. Nu pot fi responsabil pentru...

Elizabeth ezită când ajunse la o răscruce de coridoare, însă Ranald dezvălui locul unde se afla Morgan sărind înaintea lor și lipindu-se de ușă.

– Dă-te la o parte, domnule, porunci ea.

Ranald lăsă capul în jos în semn de înfrângere și se supuse. Elizabeth puse mâna desfăcută pe pieptul soțului ei. Ochii de oțel îi străluceau plini de hotărâre.

– Vreau să vă duceți amândoi jos. Indiferent de ce auziți sau ce credeți că auziți, să nu veniți aici sus dacă nu vă chem eu. Ați înțeles?

Pentru o clipă absurdă, Dougal fu tentat să râdă. Nu-și amintea nici un moment în care să-și fi iubit mai mult soția. Făcu un pas în spate, apoi o plecăciune binevoitoare și-i arătă ușa.

– Plăcerea e de partea ta, milady.

Elizabeth deschise larg ușa. Peste capul ei, Dougal întrezări chipul uimit al lui Morgan. În ochii lui istoviți apăru prima străfulgerare de nesiguranță... de pură vulnerabilitate.

Elizabeth își puse mâinile în șolduri.

– Închide gura aia încăpățânată, Morgan MacDonnell. Nu o să ai parte de nici un strop de milă din partea mea.

Intră furtunos în cameră și îi trânti lui Dougal ușa în nas.

Bărbatul îl bătu pe umăr pe Ranald, în timp ce coborau scările.

– Spune o rugăciune pentru șeful tău, băiete. Tocmai a întâlnit un conducător mai aspru decât însuși diavolul.

Împărțind o carafă de bere bine filtrată, Dougal și Ranald stăteau și ei de veghe la parter. Pe măsură ce orele treceau, Ranald începu să tresară la fiecare nou zgomot, însă Dougal doar își învârtea berea în cana sa de lut, ascunzând un zâmbet mic și secret.

După vocile ridicate de furie, urmă o bubuitură puternică, care îl făcu pe Ranald să verse niște bere peste marginea cănii.

Dougal o ridică pe a lui și toastă.

– Pentru Beth, șopti el.

Cacofonia de sunete și voci se înrăutăți. Un urlet masculin de furie fu urmat de zgomot de sticlă spartă. Urmară alte strigăte, apoi se auzi sunetul inconfundabil al unei palme care lovește carnea. Ranald făcu ochii mari. Dougal aplecă ușor capul la tăcerea adâncă ce urmă. Absența tulburătoare a zgomotelor se prelungi până când chiar și Dougal începu să se agite în scaun. Scoase din haină un ceas de buzunar.

Elizabeth apăru în capătul scărilor. Fustele ei erau căptușite cu praf și șifonate din cauza unor semne ce păreau amprente imense de palme. Își netezi părul despletit în timp ce cobora... Pe chipul ei cu trăsături ascuțite se citea bucuria.

Întinse mâinile spre Dougal.

– A jurat să ne ajute. A zis că va face tot ce-i stă în putință pentru Sabrina. Orice e nevoie.

Ranald puse jos cana și sări de pe vatră.

– Da, știam eu că Sabrina noastră nu l-ar părăsi. N-am cunoscut niciodată în viața mea o fată mai dulce și mai altruistă.

Începu să danseze, fără să observe arcuirea sprâncenelor lui Dougal și degetul de avertizare pe care Elizabeth îl lipise de buzele soțului ei.

*

– Ființă nătângă! Am zis că vreau tarte cu căpșune, nu cu mere.

Servitoarea se îmbujoră foarte tare și studie, vădit confuză, tava de argint așezată în poala Sabrinei.

– Nu, domnișoară. Ați cerut de mere. Vă jur.

Sabrina împinse tava spre servitoare.

– Ia-le de aici chiar acum. Poate că sunt infirmă, dar nu sunt și nebună. Îmi amintesc clar că ți-am cerut de căpșune. Și nu mai jura! Nu-ți stă bine.

Tava se clătină în mâinile tremurânde ale servitoarei. O tartă fierbinte alunecă și ateriză în poala Sabrinei.

– La naiba cu tot! strigă ea. Chiar trebuie să fii atât de afurisit de neîndemânatică?

Cu buza de jos tremurându-i, servitoarea luă tarta din poala Sabrinei și tamponă pata proaspătă de pe rochia stăpânei ei. Sabrina scoase un oftat lung și plin de suferință. Îi căzu capul pe spate, proptindu-se de perna patului – ca și când gâtul ei n-ar mai fi avut puterea sau voința necesară să-l susțină.

Cu o mână fără vlagă, îi făcu semn servitoarei să plece.

– Hai, gata, lasă-mă în pace! Digestia mea e ruinată. Sunt prea supărată ca să mai mănânc acum.

Servitoarea speriată părăsi imediat salonul. O altă servitoare se opri din șters praful și se grăbi după ea, dar nu înainte de a-i arunca Sabrinei o privire plină de reproș.

Vocea șoptită a femeii răsună clar în tăcerea după-amiezii din casa din Londra.

– Gata, fetițo, nu mai plânge! N-ai cum s-o mulțumești pe Excelența sa când e într-o criză de furie. Azi-dimineață m-a rugat să-i dau o carte care era la doar câțiva centimetri de degetele ei mici și delicate. Ce să zic, eu aștept clipa în care o să înceapă să urle „tăiați-le capetele!“ de fiecare dată când ceva nu-i convine.

„Ce creaturi pline de ură“, se gândi Sabrina, atingându-și fruntea să vadă dacă simte vreo urmă de febră. Știa foarte bine că servitorii de la Belmont își petreceau majoritatea timpului în bucătăria de serviciu, discutând despre nepoata invalidă a stăpânului lor. Dar de ce i-ar fi păsat? Prefera să fie răutăcioase decât

să le fie milă de ea. Și, în fond, a bârfi despre ciudați era ceva adânc înrădăcinat în natura umană, nu?

Parcă pentru a dovedi ceva, Enid intră în salon, fluturând o cărticică subțire.

– Ia uite ce mi-a adus Stefan de la un vânzător ambulant! Se prăbuși într-un scaun stil Ludovic al XIV-lea și-și scoase pantofii, entuziasmată. Ia ascultă aici: „Doamna Mary Toft de Godalming a dat de curând naștere celui de-al 14-lea iepure“.

– Ce drăguț, șopti Sabrina. Vrei să-mi pui mâna pe frunte, Enid? Cred că am puțină febră.

Enid se supuse absentă, încă studiind cărticica.

– Scrie aici că medicul regelui a fost trimis să cerceteze și a ajuns în locuința doamnei Toft la momentul propice pentru a aduce pe lume iepurele cu numărul 15. Ești destul de rece, dragă. Nu ai febră deloc.

– De unde știi tu? Doar nu ești doctor. Sabrina păru să nu poată opri acea tonalitate veșnic nemulțumită din vocea ei. Ai fi interesată de mine doar dacă aș da naștere unui mic arici, chiar aici, în salonul mamei tale.

Enid lăsă jos cărticica. Zâmbetul ei amabil nu prea putea ascunde suferința din ochii ei. Sabrina vru să-și ceară scuze, dar parcă nu găsi cuvintele potrivite. În ultimele luni, cuvintele acelea deveniseră ca o limbă străină pentru ea. Deschidea gura ca să mai ceară o pernă sau să vorbească despre vreme, doar că-i ieșea imediat pe gură o remarcă nemulțumită sau o mustrare aspră. Cum ar fi putut s-o învinovățească pe Enid că o privea ca pe o străină, când până și ea se simțea străină de ea însăși?

– Ai dreptate, desigur, zise Enid, punându-i pe umeri Sabrinei un șal de cașmir. E foarte egoist din partea mea. Stau aici și vorbesc întruna despre astfel de prostii fără să mă gândesc și la sentimentele tale. Vrei să-ți citesc? Luă volumul așezat lângă cotul Sabrinei. Homer din nou?

Sabrina încuviință din cap. Enid porni imediat în călătoria lui Ulise în împărăția morților – însă Sabrina nu găsea nici o bucurie în povestea aceea familiară. În clipa aceea i se părea că Ulise era o pacoste insuportabilă, și Penelopa, o idioată pasivă. Ce fel

de prostuță romantică ar sta pur și simplu să treacă timpul, așteptând un bărbat care era posibil să nu mai vină niciodată?

Sabrina întoarse capul să privească pe geam la împrejurimile elegante ale Hanover Square, amintindu-și de drumul șerpuit care o adusese în starea aceea. O briză ușoară îi mângâie fruntea – avea miros de zambile și de pământ proaspăt încălzit de soare.

Când starea ei nu dăduse semne că se va îmbunătăți, părinții ei o aduseseră la Londra – urmând sfatul doctorului Montjoy – în speranța că o schimbare de peisaj îi va mai ridica moralul. Cel puțin acolo – la Londra – ea nu mai era o amintire constantă a vinovăției nechibzuite a tatălui ei.

Vorbirea monotonă a lui Enid, risipea toată drama din proza maiestuoasă a bardului grecesc. Sabrina începu să mângâie agitată materialul moale și sufocant al șalului. La Cameron, petrecuse primele zile negre plângând în fiecare noapte până adormea. Dar chiar și în disperarea ei, păstrase vie o flacără mică de speranță în inima sa. Nu era nimic mai mult decât o scânteie care lumina întunericul și dădea o formă înflăcărată rugăciunii pe care i-o șoptea lui Dumnezeu în fiecare noapte înainte să adoarmă și în fiecare dimineață când se trezea.

În Ajunul Crăciunului descoperise însă că Dumnezeu nu-i ascultase ruga. Nu avea să poarte în pântece copilul lui Morgan. Nu i se permitea să ia cu ea nici măcar o părticică mică din el. În noaptea aceea îngrozitoare plânsese până când îi secaseră lacrimile – lacrimi care îi sfâșiau de tot sufletul. De atunci însă nu mai vărsase nici una și nici măcar nu se mai gândise la vreo rugăciune. De ce s-ar fi rugat la cineva care în mod evident ținea atât de puțin la ea?

La scurt timp după aceea începuseră să o năpăstuiască boli noi – o presiune de nesuportat în piept, dureri îngrozitoare de cap, o tuse slabă, diverse dureri prin tot restul corpului. Cu cât își făcea mai multe griji pentru acele noi afecțiuni, cu atât deveneau mai groaznice – până când se trezise într-o dimineață convinsă că era pe moarte. Trăsura Cameron fusese trimisă de urgență la Londra.

Cei din familia Belmont o primiseră la ei îndatoritori și o așezaseră pe divanul lor – de unde începuse să le conducă

gospodăria cu aplombul unei tinere regine răsfățate. Uneori, Sabrina era cuprinsă de o senzație ciudată de detașare – de parcă ar fi privit de pe un candelabru cum o altă fată interpreta rolul ei într-o melodramă prost jucată.

Scaunul lui Enid scârțâi când își mută greutatea. Sabrina tot nu putea înțelege de ce familia Belmont avea o predilecție pentru a-și îngrămădi în camerele casei lor imense mobilier care ar fi fost mai potrivit pentru morți. De fiecare dată când cineva se așeza pe unul dintre scaunele acelea aurite și împopoțonate, Sabrina își ținea respirația, așteptând prăbușirea iminentă a picioarelor lui fragile.

Toți cei din familia Belmont erau rotofei, doar că în ultimele luni Enid se rotunjise și mai mult. Sabrina o privi pe furiș pe verișoara ei, disprețuindu-se pentru acea mică criză de gelozie. Nici măcar un corset bătut cu pietre prețioase n-ar fi putut ascunde movila umflată a burticii lui Enid. Un strat subțire de ceruză încerca, dar nu reușea cu succes să stingă strălucirea radiantă a pielii ei. În timp ce Sabrina se usca pe picioare, transformându-se într-o femeie bătrână și acră ascunsă în corpul unei femei tinere, Enid înflorea, purtând în pântece copilul bărbatului pe care îl iubea.

Până și natura jovială a unchiului Willie fusese pusă la grea încercare de faptul că își trimisese fiica de acasă ca să evite un scandal, doar ca aceasta să se întoarcă însărcinată. Dar și mai exasperantă era lipsa evidentă de căință a lui Enid și încântarea ei prost ascunsă față de faptul că purta în pântece un copil bastard și fără nume al unui scoțian păgân.

Trăgându-se de părul său rar, ducele îl luase pe sus pe tatăl Sabrinei, înainte ca acesta să poată scăpa și se încuiaseră în biblioteca sa, unde munciseră fără încetare pentru a născoci un soț fictiv pentru Enid – un moșier scoțian obscur pe nume Nathanael MacLeod, care o curtase și se căsătorise cu ea în sălbăticia Scoției, dar avusese apoi nenorocul de a pieri în timpul lunii de miere în același presupus accident de trăsură care o schilodise și pe Sabrina.

Din cauza acelei povești romantice, Enid devenise un fel de celebritate la Londra. Bărbații roiau cu interes în jurul ei, în timp

ce femeile îi prezentau condoleanțele lor îndurerate. Chiar și fostul ei logodnic pedant – Philip Markham apăruse la ușa ei, căutând în mod evident să-și consolideze propria reputație prin sacrificiul nobil de a accepta cu bună-credință copilul unui lord scoțian ca fiind al lui. Enid se bucura de toată atenția neașteptată, strălucind și crescându-i atât de mult burta, încât Sabrina aproape că se temea că va exploda de plăcere. Ele două încheiaseră un acord nerostit de a nu discuta niciodată despre timpul pe care îl petrecuseră în Scoția – era un subiect extrem de dureros pentru amândouă.

Sabrina se uita la peluzele frumos tunse și la trotuarele proaspăt măturate. Lumina soarelui se strecură pe pătura de pe picioarele ei, tachinându-i chipul cu promisiunea căldurii. Cel puțin Enid avea confortul de a fi considerată văduvă – așa măcar avea o scuză pentru expresia tristă care-i întuneca uneori ochii. Sabrina nu avea nimic. Nimic altceva decât milă.

Pentru a ușura procedeul de anulare a căsătoriei, tatăl ei hotărâse că nimeni din Londra – cu excepția judecătorului, desigur – nu trebuia să afle că ea fusese căsătorită vreodată. Era ca și când tot timpul pe care îl petrecuse cu Morgan nu fusese nimic altceva decât o iluzie – un vis tandru și erotic din viața unei alte femei. Se mai trezea uneori în mijlocul nopții, derutată de întuneric, simțindu-se sufocată de draperiile patului cu baldachin și de inutilitatea îngrozitoare a picioarelor ei.

În clipele acelea – tremurând de panică și îndoindu-se de propria-i sănătate mintală – Sabrina căuta Biblia pe care o ținea ascunsă sub salteaua din puf. Dădea frenetic paginile, până când începea să apară mirosul uscat al florilor de salcâm. Și numai atunci putea să respire mai ușor... Numai atunci își amintea de expresia copleșită de pe chipul lui Morgan și reușea să găsească în ea curajul de a presa florile între paginile cărții – pentru că atunci mâinile nu îi mai tremurau... ci era doar resemnată.

În timp ce privea pe fereastră, Sabrina zări un băiețel cu părul de culoarea soarelui, care țopăia pe stradă, urmărind un cățeluș grăsan. Un bărbat și o femeie se plimbau mână-n mână – fața zâmbitoare a acesteia se întoarse spre chipul lui adorator.

Un sturz începu apoi să ciripească o melodie, sfâșiindu-i inima cu cântecul său trist și răsunător.

Sabrina se ghemui și mai tare sub șal.

– Ai vrea să închizi fereastra, Enid? Cred că mă ia cu frig.

Când tânăra lăsă cartea deoparte și se ridică să-i îndeplinească dorința, lumina soarelui o izbi în față pe Sabrina, cu toată puterea. Ea tresări și închise ochii strâns.

– Și trage și draperiile, da? Mă dor ochii de la lumină.

Răsuflă ușurată când se traseră draperiile grele, scăldând-o într-o beznă modestă.

Capitolul 23

– *C'est magnifique!*[1] proclamă francezul, sărutându-și vârfurile degetelor.

Morgan se cutremură și pufni ca un armăsar câștigător pe cale să o ia la goană, în timp ce croitorul se fâțâia în jurul său, oprindu-se doar pentru a-i împunge cu degetul mușchii binefăcuți ai abdomenului. Pugsley se trezi din stupoarea sa mulțumită de sine ca să mârâie încet la gestul îndrăzneț al croitorului.

Omulețul se uită chiorâș la Morgan.

– *Quelle bête jolie!*[2]

– Ce a zis? ceru să știe Morgan, încruntându-se la Dougal. Să-l omor?

– A zis că ești o bestie frumoasă, și nu, aș prefera să n-o faci, răspunse Dougal sec, de pe scaunul său de la fereastră. Cel puțin nu până ne face factura pentru serviciile sale. Am auzit că sunt îngrozitor de scumpe.

Ranald își sărută propriile degete unite și-i suflă lui Morgan un pupic batjocoritor.

– Nu fi așa de rău cu mititelul, Morgan. Chiar cred că a început să te placă.

[1] „E minunat!" (în limba franceză, în original) (n.tr.)
[2] „Ce bestie frumoasă!" (în limba franceză, în original) (n.tr.)

Într-o săptămână, sera familiei Cameron fusese transformată într-un atelier de croitorie. Role întregi de postav și de mătase acopereau fiecare suprafață. Un manechin de croitorie privea tot ce se întâmpla, cu un amuzament fără chip.

Când croitorul prinse o bucată de hârtie cu bolduri între buzele aspre și dispăru în spatele lui, Morgan își roti gâtul, neavând încredere să-l scape din ochi pe omul cu perucă. Cele mai grave suspiciuni ale sale se confirmară, când simți o presiune pe tartan. Se smuci înapoi, rezultând o luptă hotărâtoare asupra tartanului său uzat.

– De ce ești așa de timid, Morgan? îl dojeni Ranald. Te-am mai văzut scoțându-ți chiloții și încă la insistențe mult mai mici.

– Nu și pentru el! Morgan trase apoi atât de tare de tartan, încât omulețul se învârti până-n partea cealaltă a camerei. Dougal îl prinse înainte să se rostogolească pe fereastra deschisă.

Croitorul scuipă o gură plină de bolduri, apoi urmă o revărsare de cuvinte franțuzești de ocară. Chipul său căpătă o nuanță alarmantă de roșu. Flutură pumnii încleștați și începu să bată din picioare. Morgan se holba la el cu un respect nou descoperit, uimit de faptul că o creatură atât de mică putea să se înfurie atât de tare.

Tirada omului se încheie într-o engleză stâlcită:

– Eu venit departe din Paris. Trebuie să mă lase să-i iau măsurile, *mais oui*[1]?

Temându-se în mod evident că omul va ajunge să facă o criză de apoplexie, Dougal așeză diplomat un braț în jurul umerilor săi. Îi aruncă o privire de avertizare lui Morgan, apoi îl ghidă pe om să se îndepărteze de obiectul furiei lui, murmurând cuvinte de alinare în limba franceză.

Simțindu-se atât nesăbuit, cât și vulnerabil, Morgan începu să-și aranjeze tartanul zdrențuit cu toată demnitatea pe care o putu aduna.

Ranald se dezmetici.

– Nu te descuraja, omule! Ține minte ce ți-a spus soția lui Cameron. Biata fată se ofilește pe picioare fără tine. Ar putea muri dacă n-o ajuți.

[1] „Păi nu?“ (în limba franceză, în original) (n.tr.)

Nici unul din ei nu văzu când Dougal ridică ochii spre cer. Nici Cameron însuși nu știa dacă va trebui să-și ceară iertare sau să cerșească ajutorul ceresc în clipa în care ginerele său va afla adevărul.

– Nu, Morgan. Nu furculița aceea... cealaltă. Morgan trase repede mâna înapoi, de parcă argintul strălucitor i-ar fi ars carnea. Cea din dreapta, de lângă șervet.

Vocea lui Elizabeth suna ca un clinchet de clopoței în capul lui Morgan – care deja îl durea, de altfel. Femeia nu ridica glasul și nici nu-și pierdea niciodată răbdarea cu el, indiferent cât de incredibil de prost părea să fie. Aproape că ar fi preferat ca ea să țipe la el și să-i smulgă părul din cap – cum bănuia că probabil și-ar fi dorit și ea.

Bâjbâi prin sumedenia de tacâmuri din argint – fiecare zăngănit răsuna în tăcerea aceea acuzatoare. Până când descoperi care era furculița potrivită pentru desfacerea scoicilor, apăru deja o servitoare care să i le ia din față. În loc apăru apoi un castron de supă, a cărei aromă de carne îl făcea să se simtă disperat de flămând. Ridică apoi castronul spre gură, anticipând deja o înghițitură lungă și însetată.

– Morgan! Trebuie să înveți să folosești lingura.

Lăsă jos castronul, stropindu-și cu supă lavaliera șifonată. Brian și Alex se holbau la el din celălalt capăt al mesei. Dougal tuși sever, așa că cei doi își întoarseră toată atenția înapoi spre propriile castroane cu supă. O servitoare grăsuță își ascunse un chicotit în spatele șorțului. Ranald îi făcu cu ochiul lui Morgan, apoi luă castronul său cu supă și-l goli dintr-o singură sorbire.

Lui Morgan, un castron mititel cu mâner, i se părea un mod ridicol de a mânca supă. Înainte să poată lua mai mult de câteva îmbucături, servitoarea enervantă apăru din nou ca să-i ia castronul. Stomacul lui ghiorăi, exprimându-și dezaprobarea.

Apăru brusc altă farfurie împăciuitoare – era plină ochi cu carne de oaie aburindă, cartofi albi plini de grăsime și cu pâine cu unt auriu. Hotărât să nu lase să-i scape și acea farfurie, Morgan își scoase pumnalul de la centura pantalonilor săi ajustați pe corp și se pregăti să-l înfigă în farfurie.

Mâna lui Elizabeth coborî peste pâine. Lama pumnalului se opri între degetele ei, la doar un centimetru și ceva de degetul ei mic.

Femeia clătină din cap într-un reproș trist.

– Nu trebuie să folosești niciodată pumnalul atunci când mănânci, Morgan. De câte ori trebuie să îți reamintesc?

O căldură îi inundă fața și-i trădă emoțiile.

– Nu mi-e foame, murmură el și se ridică de la masă.

Când era pe punctul de a pleca, soacra sa își drese glasul. Morgan tânji să-și strângă degetele în jurul gâtului ei ca de lebădă. În schimb, se întoarse și făcu o plecăciune adâncă în fața tuturor, care fu răsplătită de Elizabeth printr-un gest aprobator din cap.

După ce plecă, Ranald zise:

– Mă bucur că *lui* nu-i e foame, că eu sunt al naibii de hămesit. Mută friptura și cartofii lui Morgan pe farfuria sa. Nu știu de ce sunteți toți așa de supărați. Se descurcă bine. D-apoi pun pariu c-o să-l transformați într-un gentleman!

Trecură două săptămâni înainte ca Morgan să descopere o deprindere mondenă la care să poată excela. Fără să-l observe pe profesorul de muzică palid și slab așezat la clavecin, Morgan înclină ușor capul, ascultând cu atenție acordurile angelice ale muzicii lui Bach care se revărsau de pe clape. Palma lui o întâlni pe a lui Elizabeth și începură să se învârtă prin spațiul eliberat din mijlocul serei.

Grația sa înnăscută îl ajuta foarte mult la dans – și descoperi că pașii elaborați de menuet nu erau foarte diferiți de cei necesari pentru mânuirea sabiei sau evitarea gloanțelor.

Când se apropiară, iar corpurile li se atinseră într-un contact extrem de scurt, Morgan închise ochii inspirând mirosul de trandafiri care se revărsa din părul ei strâns. O dorință uitată îl năuci, dar, când deschise ochii, descoperi că nu era îndreptată spre bucle de abanos și ochi strălucitori de safir, ci spre un păr cafeniu-roșcat, brăzdat cu argintiu și niște ochi verzi blânzi și plini de compasiune. Se împiedică, dar ritmul perfect al lui Elizabeth îl corectă cu ușurință.

Se îndepărtară. Morgan îi ridică mâna, în timp ce ea se învârtea în jurul lui, într-un foșnet de satin.

– Dougal a aranjat ca la Londra să ai la dispoziție un secretar, zise ea.

– Sabrina trebuia să mă învețe să scriu. Dar se pare că, mereu aveam ceva mai bun de făcut... Cuvintele i se stinseră ușor, amintindu-și cu cine vorbea. Îi aruncă lui Elizabeth o privire vinovată.

Buzele ei luară forma unui zâmbet strâmb și atotștiutor .

– Îndrăznesc să spun că într-adevăr aveați.

Se întâlniră din nou în mijlocul podelei. Un zâmbet se furișă și pe buzele lui Morgan, când mâna lui cuprinse pentru o clipă curba îngustă a taliei ei încorsetate. Găsi un deliciu subtil în a atinge în acel fel o femeie – era un ritual de curtare care se dovedea cu atât mai captivant prin delicatețea și farmecul implicite.

– De-abia aștept să dansez așa și cu... cuvintele i se stinseră și inspiră adânc în clipa în care își aminti că nu va putea dansa niciodată așa cu Sabrina. Ea nu va cunoaște niciodată acea îmbinare ademenitoare de muzică și mișcare. Vinovăția și suferința îi inundară întreaga ființă. Picioarele îi înghețară în loc.

Clavecinul ezită. Elizabeth îi aruncă o privire fioroasă profesorului de muzică, iar acesta reîncepu să cânte, cu privirea fixată pe partiturile de pe suport.

Fără a sări peste nici un pas, ea veni în brațele lui Morgan.

– Mila este ultimul lucru de care are nevoie fiica mea.

El încuviință din cap, după un moment de ezitare. Când dansul se apropie de final, Elizabeth făcu o reverență grațioasă la picioarele lui. Se înclină și el și-i ridică mâna la buzele sale.

Femeia își înclină fața spre el și zise:

– Dacă ar fi trăit mama ta, ar fi fost foarte mândră de bărbatul care ai devenit.

Morgan își lipi buzele de mâna ei într-un sărut politicos.

– Mi-ar plăcea să cred asta, milady. Chiar mi-ar plăcea să cred asta.

– Cine-ar fi crezut vreodată c-o să lași un Cameron cu o lamă să se apropie de gâtul tău? Probabil bietul tău tată se răsucește

în mormânt. Ranald chicoti și băgă în gură un pumn plin de stafide uscate.

– Așa și trebuie, șopti Morgan. De vreme ce nenorocitul este de vină pentru aproape toată treaba asta.

Lama rece de oțel se rotunji în jurul mărului lui Adam și apoi se deplasă în sus, bărbierind vârful maxilarului său încleștat. Se obligă să rămână complet nemișcat sub priceperea rece a mâinilor lui Elizabeth. Se gândi că femeia ar fi fost un chirurg capabil. Sau un asasin foarte bun.

Poate că ea și Eve aveau în comun mai multe calități decât și-ar fi închipuit. Doar că Elizabeth dusese o viață răsfățată, iubită fiind de soțul și copiii ei, în timp ce Eve purtase o bătălie continuă cu disprețul clanului său și cu indiferența tatălui lui. Ochii i se întunecară când își aminti de femeia pe care o izgonise. Aceasta făcuse mereu parte din viața lui, iar absența ei îl durea aproape la fel de tare precum trădarea ei.

Elizabeth șterse săpunul parfumat, apoi îi făcu semn să se ridice și se dădu un pas în spate ca să-și admire munca. Morgan simți cum îi dispare tensiunea din umeri. Realiză însă repede că fusese o greșeală – întrucât femeia bătu tare din palme, chemând un grup mare de servitoare și servitori. Oamenii inundară sera, îngrămădindu-se ca niște furnici vesele în jurul unui borcan vărsat de miere.

Chiar și Ranald se simți intimidat de invazie. Înghiți apăsat, apoi luă castronul cu stafide și se retrase în spatele draperiilor.

Morgan ar fi preferat să se confrunte mai degrabă cu o legiune însetată de sânge a clanului Chisholm decât cu acea năpastă de pitici zeloși. Aceștia îl înghiontiră și-l împunseră, traseră de el și-l măsurară, cusură nasturi și-l înveliră de îi venea să țipe. Croitorul se târî ca o maimuță până la picioarele lui, murmurând obscenități în franceză printre buzele pline de bolduri – părea să-i facă o plăcere imensă să-l înțepe din când în când, la intervale de timp imprevizibile. Morgan își înghiți un urlet când un ac îi împunse gamba.

– *Pardonnez-moi*[1], murmură micul tiran, afișând o grimasă prefăcută de regret.

[1] „Scuzați-mă" (în limba franceză, în original) (n.tr.)

Un servitor energic îi înnodă la gât o lavalieră crem de olandă. Morgan simți că se sufocă. Cu siguranță, nici ștreangul unui călău nu l-ar fi putut strânge mai tare. Cu toate acestea, le îndură pe toate afișând o indiferență crasă. Asta până când o văzu pe Elizabeth apropiindu-se printre ei – avea un pumn învelit într-o perucă pudrată și buclată, iar în cealaltă mână ținea o sticlă de ceruză.

– Destul! urlă el.

Servitorii înghețară într-un tablou tăcut de teamă. Până și croitorul își pierdu culoarea roșie din obraji.

Scuturându-se de fiecare umilință pe care o îndurase în ultima lună de dragul Sabrinei, se îndreptă și apoi arătă cu degetul spre Elizabeth.

– N-am lovit niciodată o femeie, milady, dar dacă trăiești cu iluzia că o să-mi pui chestia aia... chestia aia hidoasă pe cap și o să mă vopsești pe față, atunci se prea poate să fii prima.

Dougal ajunse tocmai la timp ca să audă discursul lui Morgan. Văzând primele urme autentice de îmbufnare pe chipul soției sale, ridică mâinile și începu să aplaude rar – fiecare bătaie a palmelor lui cădea ca o lovitură de tunet în tăcerea aceea șocată.

– Felicitări, draga mea! Chiar cred că ai reușit să creezi un gentleman. Servitorii făcură un pas în spate cu considerație, în timp ce Dougal se învârti în jurul lui Morgan, studiindu-l din cap până-n picioare. Discursul clar, aroganța, ținuta regală. Destul de impresionant, n-ai spune?

Morgan stătea încordat, în poziție de drepți, în timp ce privirea gânditoare a lui Elizabeth îl cerceta de la cataramele lustruite ale pantofilor până la șiretul de catifea care-i îmblânzea la ceafă părul rebel. Îmbufnarea ei se topi într-un zâmbet aprobator.

– *Destul* de impresionant, repetă ea.

– Foarte bine atunci, zise Dougal însuflețit. Sunteți cu toții liberi. Nu va mai fi nevoie de serviciile voastre.

Pe măsură ce servitorii plecau supuși, Morgan se cufundă într-un scaun, simțindu-se ușurat că nu trebuia să mai fie în centrul atenției lor avide.

Dougal se plimbă prin seră.

– Toate aranjamentele au fost finalizate. Așa cum ai insistat, Ranald va acționa în calitate de valet. Vei avea la dispoziția ta o locuință, un secretar și o indemnizație.

– Nu am nevoie de caritate, zise Morgan.

Dougal îl privi fix.

– Ai încercat vreodată să trăiești la Londra fără nici un ban în buzunar? Nu, îmi dau seama că nu. Își mângâie barba și continuă să se plimbe. Eu și Beth vom locui temporar la Bloomsbury. Sabrina nu trebuie să știe că suntem în Londra. Tot ce-ți mai trebuie acum e să-ți faci intrarea în societate.

– Poate și un titlu, sugeră Elizabeth, stând așezată pe marginea canapelei. Nu există nimeni în Londra care să poată rezista unui titlu. MacDonnell e un nume străvechi. Cu siguranță familia ta a fost nobilă înainte de a face din hoție și depravare un mod de viață.

Morgan îi aruncă o privire întunecată.

– Nu mi-a păsat niciodată de astfel de prostii. La ce bun e o hârtie extravagantă de la rege dacă n-ai banii care să meargă mână-n mână cu ea?

– Gândește, băiete, îi porunci Dougal. Gândește-te bine! Asta trebuie să fi fost menționat undeva.

Morgan se încruntă.

– Halbert, murmură pentru sine. Lordul Halbert, baron de... Dougal și Elizabeth făcură un schimb de priviri pline de speranță. Nu, nu, nu îi zicea așa... Sir Halbert...

O voce veselă, dar monotonă se auzi cântând dinspre fereastră:

– „El o să facă supă din oasele tale... și pelerine din piei. Îți va mânca la prânz ficatul și-ți va servi picioarele la cină. Dacă se apropie de tine, ar fi mai bine să fugi... "

Dougal se duse la fereastră și trase draperiile. Ranald rânji la el de acolo și continuă să cânte încet:

– ... Halbert cel Îngrozitor, fiorosul Conte de Montgarry.

La vederea expresiei uimite de pe chipul lui Morgan, Elizabeth își acoperi gura cu palma, înăbușind o chicoteală care era un amestec de groază și încântare.

Un zâmbet triumfător își făcu loc pe chipul lui Dougal. Se răsuci brusc spre Morgan.

– La naiba, omule! Ești un blestemat de conte. Ai un titlu mai important decât al meu. Eu sunt doar un umil viconte.

Elizabeth se ridică și-și întinse fusta într-o reverență jucăușă.

– Ei bine, milord, ești gata să-ți revendici contesa?

Ochii lui Morgan străluciră cu hotărâre, iar asta îl făcea să pară mai degrabă pirat decât nobil.

– Da, milady. Ar fi bine să se pregătească să fie revendicată.

Sabrina căscă plictisită în spatele evantaiului.

Orchestra începu să-și acordeze instrumentele – notele discordante o călcau teribil pe nervi. Își aminti că era pur și simplu un alt bal interminabil al familiei Belmont pe care trebuia să-l îndure – nu era cu nimic diferit de spectacolele particulare, de recitalurile de poezii de la amiază sau de petrecerile cu jocuri de cărți, îndrăgite de mătușa ei Honora – unde Sabrina era etalată pe divanul ei capitonat, pentru simpatia și amuzamentul întregii Londre.

Închise evantaiul – îi era teamă să recunoască chiar și față de ea însăși că mila lor începuse să-i producă o plăcere perversă.

Unchiul Willie și mătușa Honora apărură pe scări. Câteva aplauze discrete le salutară intrarea. Buclele mici ale mătușii ei dansau ca niște cârnăciori care sfârâiau în foc. Întreaga familie Belmont părea moale și nefinisată pe la margini – precum aluatul crud de pâine. Pe măsură ce se apropia unchiul ei, Sabrina se miră din nou că mama ei delicată se trăgea dintr-un astfel de neam de bovine. Unchiul Willie o ciupi de bărbie.

– Ce face nepoata mea preferată în seara asta? Te distrezi, draga mea?

– Sunt singura ta nepoată și cred că m-aș fi distrat mult mai mult dacă nu mă durea așa de îngrozitor capul. Pur și simplu am cea mai oribilă...

– Ei, haide, lasă toate astea, budincuță, tocmai a ajuns Ducele de Devonshire. Chiar trebuie să merg să-i prezint omagiile mele. Îi făcu cu ochiul părintește, apoi se grăbi să se îndepărteze.

Sabrina oftă când acesta o părăsi. Enid stătea lângă ferestrele batante înalte, delectându-se cu atenția fostului ei logodnic perseverent. Pielea ei de culoarea persicii strălucea, pe lângă rochia

sa de doliu gri-deschis. Un lacheu entuziast începu să strige numele nou-veniților.

Stefan, fratele lui Enid – mai puțin corpolent și de o mie de ori mai grațios decât tatăl său –, cobora în acel moment scările. Sabrina se înveseli.

– Salutare, verișoară. Se aplecă și o sărută de obraz. Așadar, ții amorezii la respect, ei?

– Fac și eu ce pot, zise ea veselă și-l prinse de mână înainte să poată scăpa. Deși cred că mă iau puțin frisoanele. E îngrozitor de curent aici. Te-ar deranja să te duci repede până sus ca să-mi aduci șalul?

– Pentru tine orice, prințesă, murmură el, abia abținându-se să nu-și dea ochii peste cap.

– Nu pe cel de lână, Stefan, strigă ea după el. Pe cel de cașmir. Îmi vine să strănut de la lână. Simplul fapt că se gândise la un strănut o făcu să strănute, așa că își vârî nasul într-o batistă de mătase.

Până când se întoarse Stefan cu șalul, sala imensă de bal era pe jumătate plină, iar Sabrina era înconjurată de lingușitori binevoitori. Ea trimisese un tânăr grijuliu să-i aducă un pahar de șampanie, în timp ce un altul primise ordin să găsească sursa curentului enervant. Afișând zâmbete melancolice și fluturându-și genele ca și când ar fi fost niște arme, Sabrina făcea uz de singura putere care-i mai rămăsese.

Două domnișoare destul de șterse, care păreau foarte micuțe din cauza buclelor lor ridicate, zăboveau lângă perete și discutau în spatele evantaielor. Sprâncenele lor foarte subțiri se apropiau vădit nemulțumite, în timp ce se uitau la bărbații amorezați care roiau în jurul Sabrinei. Pe sub clinchetul paharelor de șampanie și murmurul conversațiilor, vocile lor șoptite și răuvoitoare ajunseră clar la urechile Sabrinei.

– Nu-i așa că e o femeiușcă frivolă și demnă de milă? Își etalează infirmitatea pentru că e singura modalitate prin care poate obține atenția unui bărbat.

Sabrina își păstră zâmbetul pe buze și fu recunoscătoare stratului gros de ceruză, care era singurul lucru care-i ascundea îmbujorarea furioasă.

– Se spune că e predispusă la accese de furie. Unul dintre servitorii de la Belmont i-a spus bucătarului nostru că doar săptămâna trecută a... Femeia coborî vocea într-o șoaptă.

Interlocutoarea ei chicoti.

– Se comportă ca un copil pentru că este doar pe jumătate femeie. Orice bărbat care o curtează ar trebui să fie mai puțin decât pe jumătate bărbat.

Privirile lor se îndreptară pe furiș spre picioarele ei inutile. Furia o năpădi pe Sabrina. Își dori să-și poată smulge pătura din poală și să le arate niște deformații hidoase, care sigur le-ar fi făcut să fugă din sala de bal, țipând de groază.

Un zâmbet masculin înfocat încercă să-i capteze atenția.

– Mai dorești șampanie, domnișoară Cameron?

Cineva îi împinse un pahar în mâna tremurândă. Înainte să-i poată mulțumi binefăcătorului, orchestra începu să cânte primele acorduri. Unul câte unul, admiratorii ei își prezentară îndurerați scuzele politicoase și se îndepărtară ca să se alăture dansului. Una din femeile care o bârfise cu atâta răutate nu rezistă tentației de a-i arunca un zâmbet triumfător peste umăr, în timp ce se prindea de brațul oferit de un domn cu chipul ciupit de vărsat și îmbrăcat într-o redingotă care nu îi venea deloc bine.

Sabrina bătu darabana pe pat. Notele muzicale rezonante îi vibrau prin vene, reproducând parcă ritmul bătăilor furioase ale inimii ei. Până și Enid dansa, cu mâinile prinse strâns de ale lui Philip Markham.

Sabrina își dori să-i urască pe toți – chiar și pe verișoara ei loială – pentru capacitatea lor neapreciată de a se învârti și de a se apleca și a se balansa pe ritmul grațios al muzicii. În mod ciudat, nu mai simțise niciodată o compasiune atât de mare pentru Eve – sau un sentiment atât de neobișnuit de înrudire cu ea. Femeia aceea din clanul lui Morgan își petrecuse întreaga viață deplasându-se în derivă la marginea societății – era mereu invitată la banchet, dar nu i se permitea niciodată să ia masa cu ceilalți. Sabrina luă o gură de șampanie. Gustul amar al acesteia îi arse gâtul sensibilizat.

Poate că în acel moment s-ar fi învârtit și ea printre ei, dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel – dacă clanul MacDonnell n-ar fi venit niciodată la Cameron. Cercetă cu atenție chipurile machiate

ale bărbaților, întrebându-se dacă poate i-ar fi considerat chipeși – sau dacă s-ar fi îndrăgostit de vreunul dintre ei. Dar în acel moment i se păreau cu toții imaturi și ridicoli – niște ființe pustiite care erau mulțumite să zburde pe la baluri, la petreceri cu jocuri de cărți și spectacole de teatru. Mâinile lor moi nu cunoscuseră niciodată ce însemna o bătătură. Pielea lor parfumată nu mirosise niciodată a soare și a sudoare după o zi de muncă cinstită.

Oare vânase vreodată vreunul dintre ei să aducă mâncare pentru familia sa? Riscaseră vreodată totul – își riscaseră viețile ca să-i salveze pe cei care erau sânge din sângele lor? Oare se avântase vreodată vreunul dintre ei în zăpada până la genunchi ca să salveze de la înec o oaie?

Oare le strigase vreodată vreo femeie numele, când se afla pe culmile extazului? Cu siguranță, părul lor pudrat și acoperit de perucă nu le încadrase vreodată chipul încordat de plăcerea pasiunii... și nu gâdilase vreodată pielea unei femei în timp ce aluneca în jos pe corpul ei, în întunericul seducător al nopții.

Sabrina închise strâns ochii, neputând suporta dorul sălbatic și nestăvilit din inima ei.

Muzica se opri. Deschise ochii și zări un grup de domni care-și părăseau deja partenerele ca să vină repede lângă ea – asaltați de vinovăție că îndrăzniseră să se distreze, în timp ce ea lâncezea pe divan. Îi scăpă un oftat obosit. Iar pentru prima dată își dori să fi dispărut cu toții de lângă ea.

Lacheul își drese glasul în capătul scărilor. Cu vocea vibrându-i plină de grandoare, lăsă capul pe spate și anunță:

– Contele de Montgarry!

„Exact de ce avea nevoie petrecerea asta...", se gândi Sabrina, luând în mod ironic o înghițitură de șampanie... „Încă un nobil înfumurat."

Se așternu apoi o tăcere ciudată. Invitații se holbau cu toții la scări... și clipeau fascinați – la fel ca o turmă de oi plicticoase. Sabrina întinse gâtul, curioasă să afle ce anume captase atât de tare atenția tuturor.

Când întâlni ochii verzi ca de gheață ai bărbatului care cobora scările, paharul de șampanie îi alunecă printre degetele amorțite, căzu și se sparse de podeaua de marmură.

Capitolul 24

Sabrina nu mai putea să respire. Simți o presiune familiară în piept. Flăcările lumânărilor din candelabre șovăiau și păleau în fața strălucirii hipnotice din ochii soțului ei. Îndrăzni să își recapete suflul abia în clipa în care privirea lui se mută, respingând-o într-un mod atât de nepăsător și flagrant, încât putea fi considerat jignitor.

Morgan.

Morgan era absolut magnific – era îmbrăcat într-o haină de culoarea vinului, care îi îmbrățișa talia și pica evazat peste șoldurile sale înguste, punând în evidență niște pantaloni de aceeași culoare, scurți până la genunchi și croiți perfect, astfel încât să-i dezvăluie mușchii conici ai coapselor. Lavaliera albă ca zăpada și tivită cu dantelă îi încadra maxilarul de bronz. Avea părul curat – nedat cu pudră – strâns la baza cefei într-o coadă prinsă cu o bucată de catifea. Sub sărutul luminii candelabrelor, strălucea ca aurul lustruit.

Sabrina crezuse că Morgan pe care îl cunoștea ea era un om periculos... însă pe măsură ce acel străin elegant studia mulțimea rămasă cu gura căscată, cu un rânjet slab de amuzament întipărit pe buzele-i sculptate... realiză că era cu mult mai mult decât periculos.

Era un criminal, un hoț și un asasin al inimilor femeiești, care nu arăta nici un strop de milă și nici nu lua prizonieri. Frumusețea lui masculină era irezistibilă. Își desprinse cu greu privirea de la el, înainte să o orbească.

Deja începeau să răsune șoaptele.

– Cine Dumnezeului o fi? Contele de Montgarry? N-am auzit niciodată de el. E posibil să-i fi întâlnit părinții la Edinburgh, dragă?

Se auzi un murmur masculin dezaprobator:

– Un barbar blestemat, nu crezi?

Îi urmă o șoaptă feminină foarte entuziasmată:

– O, da, într-adevăr barbar!

Sabrina descoperi că își răsucise cu disperare batista într-un nod. Era descumpănită – încă nu îi venea să creadă că Morgan MacDonnell se afla acolo în acel moment – în sala de bal a casei din oraș a unchiului ei – în loc să conducă castelul din Scoția și să-i ofere vreunui scoțiene robuste – cum era Alwyn, de exemplu – copiii lui cu păr bălai. Morgan, Contele de Montgarry? Probabil înnebunise. Morgan nu era conte. Iar dacă ar fi fost într-adevăr, atunci asta însemna că ea era contesă. Făcu ochii mari, uimită din nou.

Unchiul Willie și mătușa Honora zburară pe lângă ea ca niște baloane nedumerite, în timp ce se grăbeau să-și salute oaspetele. Sabrina o zări pe Enid în partea cealaltă a salii de bal și realiză că și ea era transfigurată de vederea lui Morgan. Își încleștase mâinile de gulerul de dantelă pe care-l avea la gât, iar chipul ei părea mai străveziu decât rochia cenușie pe care o purta. Sabrina se temu că verișoara ei avea să leșine – iar de data aceea nu va mai fi Ranald prin preajmă ca s-o prindă. Pedantul ei Philip părea extrem de încordat, iar chipul său afișa o expresie continuă de dezaprobare. Privirea lui Enid o țintui imediat pe Sabrina, citind teama neajutorată din ochii verișoarei ei.

Loială ca întotdeauna, Enid își croi cu greu drum spre divan – cu Philip imediat în urma ei. Cu toate acestea, Enid nu ajunse prima la verișoara ei. Parcă treziți brusc dintr-o transă provocată de străinul enigmatic, mai mulți bărbați se grăbiră să vină lângă ea. Unul dintre ei îngenunche să strângă cioburile paharului spart, în timp ce altul se uită la ea și apoi începu să șteargă șampania vărsată pe pătura de pe picioarele ei.

– Îndrăznesc să întreb, domnișoară Cameron... ești bine?

– Nu te-ai tăiat, nu-i așa? Un alt domn luă evantaiul pe care-l avea în poală și începu să-i facă vânt frenetic, suflându-i în nas un nor de praf provenit din peruca lui.

Toată atenția lor i se părea o zăpăceală teribilă – strănută și-și luă înapoi evantaiul.

– Ce încerci să faci? Să mă omori? izbucni ea, amintindu-și apoi imediat să îndulcească mustrarea cu un zâmbet discret.

Enid ajunse apoi lângă pat și se strecură rapid lângă ea, ca o leoaică protejându-și mândrețea.

Morgan coborî scările – în croiala aceea clasică a hainei, lățimea umerilor săi îi făcea pe toți ceilalți bărbați din sala de bal să pară niște pitici. Întreaga mulțime era fascinată de grația lui ca de lup. Mătușa și unchiul ei îl conduseră apoi spre divan – trăsăturile lor palide deveniseră neclare din cauza confuziei. Enid o strânse atât de tare de mână pe Sabrina, încât îi trosniră încheieturile.

La apropierea aceea inevitabilă a lui Morgan, întreaga ei ființă fu invadată de teamă, făcând-o să respire foarte repede și să simtă furnicături în degete. De la accident, se trezise de nenumărate ori noaptea, țipând din cauza coșmarurilor că era prinsă în foc – că se zbătea neputincioasă, în timp ce picioarele ei inutile erau încurcate în cearșafuri și draperiile patului erau cuprinse de flăcări. Însă bărbatul acesta era mult mai letal și mai mistuitor decât orice incendiu. Toate sentimentele pe care încercase să le îngroape adânc în ființa ei ieșeau în grabă la suprafață, ca un vulcan pe cale să erupă. Încercă să-și înăbușe panica, deși în clipa aceea nu era paralizată doar din cauza picioarelor ei distruse.

Morgan se opri când ajunse pe partea cealaltă a divanului, fără ca măcar să se uite în jos la ea.

– Enid, draga mea, zise unchiul Willie, contele a cerut să fie prezentat. Oaspeții se holbau înmărmuriți, și Sabrina putea înțelege nota de avertizare din vocea unchiului ei. Oare ce fel de joc riscant juca Morgan? Spune că îl cunoștea pe *bietul tău soț decedat.*

Mătușa Honora se ascunse în spatele evantaiului, până când nu i se mai vedeau decât ochii mari și speriați, ca de iepure. Enid își smulse cu greu mâna din cea a Sabrinei și i-o oferi lui Morgan.

Bărbatul se întinse peste divan, îi luă mâna și o ridică la buzele lui, într-un gest încărcat de batjocură.

– Da, milady.

Sabrina se cutremură din cauza bravurii sale aspre. Nici măcar noul său aspect cizelat nu-i putea ascunde cu totul natura amenințătoare.

– De îndată ce m-am întors din călătoriile mele pe continent, am aflat despre decesul prematur al bietului Nate. A fost un om bun și cinstit. Cele mai sincere condoleanțe!

Sabrina nu putea să nu admire prezența de spirit cu care Enid accepta condoleanțele pentru un soț care nu existase de fapt niciodată.

– Da, îți mulțumesc, milord. Moartea lui a fost un mare șoc pentru noi toți. Foarte drăguț din partea dumitale să-ți amintești de mine.

Philip făcu un pas în față, destul de plin de sine.

– Mai exact, cum l-ai cunoscut dumneata pe fostul soț al lui Lady MacLeod?

Sabrina îl privi pe furiș pe Morgan, pe sub gene, apoi își dori să n-o fi făcut. Zâmbetul lui era de-a dreptul orbitor.

– În modurile obișnuite. Am crescut împreună în Scoția, am făcut Marele Tur[1], am studiat împreună la Edinburgh... Și dumneata cine ești... domnule?

Philip se îndreptă până la înălțimea lavalierei lui Morgan și așeză un braț protector pe umărul lui Enid.

– Domnul Philip Markham. Logodnicul lui Lady MacLeod.

– Fostul meu logodnic, îl corectă Enid și-i îndepărtă mâna de pe umărul său.

Sabrina înțelese atunci cum trebuia să se simtă un copil. Vorbeau cu toții deasupra ei, ca și când ar fi fost invizibilă și capul ei se afla la același nivel cu talia pantalonilor cu croială sofisticată a lui Morgan. Croitorul lui trebuia să fi fost un maestru desăvârșit în meseria sa... un adevărat *artist*... un...

Morgan își împinse genunchiul în față, adoptând o poziție relaxată. Sabrinei i se uscă gura. Înghiți apăsat și-și dori să poată lua o gură din șampania vărsată.

Enid puse apoi punctul pe i, pe un ton plin de curtoazie, dar în același timp provocator.

– Spune-mi, te rog, milord, cât timp ne vei onora cu prezența dumitale?

Zâmbetul enigmatic al lui Morgan se revărsă și în vocea sa.

– Numai atât cât afacerea mea cere să mai rămân.

Privirea lui coborî pentru prima dată către Sabrina – îi putea simți căldura înfierbântându-i creștetul capului înclinat.

[1] Se face referire la Marele Tur al Europei – o călătorie tradițională pe continent, făcută în mare parte de nobilii europeni. Acest obicei a înflorit pe la 1660 și a rezistat până în 1840 și simboliza un eveniment educațional, un ritual al maturității. (n.tr.)

Enid devenea din ce în ce mai îndrăzneață – mult prea îndrăzneață pentru gustul Sabrinei.

– Te rog, dă-mi voie să ți-o prezint pe verișoara mea, domnișoara Sabrina Cameron. Sau poate, fiind de origine scoțiană... e posibil ca voi doi să vă fi cunoscut deja?

Fără nici cea mai mică stânjeneală, Morgan coborî într-un genunchi lângă divan. Sabrina se uita la cutele lavalierei sale, în timp ce degetele lui mari și calde îi luară mâna rece și o ridicară spre buzele sale nemilos de perfecte. Amintindu-și de senzațiile întunecate și minunate pe care le puteau produce buzele lui, Sabrina se simți năpădită de un val amenințător de căldură.

Buzele lui abia dacă îi atinseră dosul palmei.

– Mă tem că n-am avut plăcerea.

„Mincinosule!", se gândi ea furioasă. Mânia aceea îi dădu curajul de a lăsa capul pe spate și de a-i întâlni privirea.

– Milord, șopti ea. Plăcerea e de partea mea.

Ceva străluci în apele verzi, aurii și schimbătoare ale ochilor săi – era ceva plin de furie și mai mult decât înfricoșător. Apoi amenințarea aceea sarcastică a recunoașterii dispăru și îi lăsă din nou ochii pustii și indiferenți.

Se îndreptă, respingând-o cu răceală.

– Excelență, zise el, adresându-i-se unchiului Willie... poate ați avea plăcerea că mă prezentați unora dintre invitații dumitale. Aș vrea să-mi asigur câteva invitații cât locuiesc aici. Am fost mereu de părere că nici o afacere – oricât ar fi de solicitantă – nu ar trebui să împiedice un gentleman să... vocea lui mângâie cuvintele... să se ocupe și de aspectele mai *plăcute* ale vieții.

– O, dar, te rog, dă-mi voie... se oferi mătușa Honora, ieșind din spatele evantaiului ei ca să-l ia de braț pe Morgan. Cunosc o anumită tânără care se ascunde în spatele unui palmier în ghiveci, care aproape salivează de dorința de a-ți fi prezentată.

Unchiul și mătușa Sabrinei se așezară de-o parte și de cealaltă a lui Morgan și îl conduseră de acolo. Unchiul Willie îndrăzni să arunce o privire nedumerită peste umăr.

Philip deschise o cutiuță de argint și priză un pic de tutun.

– E un tip cam încrezut, n-ai zice? Mie nu prea mi-au plăcut niciodată scoțienii. Dacă mă întrebi pe mine, toți sunt niște sălbatici aroganți.

Evident zguduită de schimbul de replici cu Morgan, Enid izbucni:

– O, mai taci odată, Philip. Nu te-a întrebat nimeni nimic. Îi aruncă Sabrinei o privire prin care se scuza, apoi se grăbi să-și urmeze părinții.

Înainte ca bosumflatul de Philip să aibă vreo reacție furioasă, Sabrina redeveni din nou centrul atenției.

– Ți-am adus un pahar nou de șampanie, domnișoară Cameron.

– Să-ți aranjez pernele?

– Ai dori niște pateu?

Însă privirea ei era încă ațintită asupra spatelui lat al omului care domina sala de bal, de parcă ar fi fost a lui. Sabrina era din nou copleșită de senzația că era captivă într-o comedie ciudată a erorilor. Poate că senzația aceea nu ar fi fost atât de neplăcută dacă nu s-ar fi temut că era sortită să fie subiectul tuturor glumelor. Pentru prima dată în luni de zile, își aminti o rugăciune.

„Te rog, Doamne, oh, Doamne, Dumnezeule, te rog..." dar nici chiar în acel moment nu era sigură dacă se ruga ca Morgan să plece din viața ei sau să nu mai dispară niciodată din fața ochilor ei.

Morgan nu se mai simțise niciodată atât de tentat să omoare pe cineva. De vreme ce obiectele mâniei sale se aflau în siguranță în salonul lor confortabil din Bloomsbury – fără îndoială închinând un pahar în cinstea nebuniei imense a ginerelui lor –, se mulțumi să arunce priviri criminale spre descendenții lor... și forțându-se, în tot acel timp, să se învârtească în pași de dans și să șoptească răspunsuri politicoase diferitelor sale partenere.

Sărmana și duioasa Sabrina! Câtă nevoie disperată avea de el! Femeia a cărei mână o strânsese brusc scoase un mic scâncet.

– Îmi cer iertare, șopti el, înainte să o trimită în direcția altui bărbat care dansa în acel menuet.

Morgan recunoscu atunci privirile ciudate și de avertizare schimbate de Dougal și de Elizabeth în ultimele săptămâni ca fiind subterfugii... un mod abil de a ascunde realitatea din spatele adevărurilor răstălmăcite și a minciunilor sfruntate. De fapt, le era teamă pentru însăși supraviețuirea fiicei lor, dacă Morgan nu reușea să-i readucă acea sclipire de sănătate în obrajii ei palizi!

Habar nu aveau că în acel moment aveau și mai multe motive să se teamă pentru supraviețuirea ei.

Împotriva voinței lui, privirea îi era atrasă spre curba regală a divanului pe care stătea Sabrina. Așezarea provocatoare a maxilarului său o făcu pe actuala lui parteneră să fluture timid din gene.

Morgan se întărise săptămâni întregi pentru întâlnirea cu Sabrina. Se așteptase să o găsească lâncezind într-o cameră întunecoasă și cu carnea, până atunci plină de viață, topită pe oasele-i delicate. Nu se așteptase nici o clipă să o găsească machiată ca o păpușă și întreținându-se cu admiratorii ei – care nu erau nimic altceva decât un grup de idioți amorezați. Sau ca o curtezană invalidă. Îi scăpă un mârâit în clipa în care o zări oferind un zâmbet delicat unuia dintre nemernicii aceia care nu-l meritau.

– Ai spus ceva, milord? Partenera sa grăsuță îl călcă tare pe degetul de la picior.

Se chinui să-i preschimbe grimasa într-un zâmbet amabil.

– Doar mă gândeam cât de bine dansezi, milady. „Dar nu și când mă calci pe picior", se gândi apoi.

În timp ce partenera sa chicotea bucuroasă de complimentul primit, Sabrina ridică languros o mână – doar ca să fie prinsă și sărutată de un tânăr amorezat, care purta o perucă pudrată în exces. Morgan o țintui cu privirea. Arăta de-a dreptul ridicol. Părul ei des și întunecat îi fusese lipit de cap și prins într-un moț încoronat de o bonetă micuță de dantelă. Tenul îi fusese vopsit în culoarea fildeșului – iar asta sufoca nuanța trandafirie naturală a obrajilor ei. Când șalul îi alunecă de pe umeri, Morgan putu vedea că nuanța aceea diafană i se întindea și pe gât și pe umflăturile sânilor – pe care decolteul îndrăzneț al rochiei sale le dezvăluia mult prea mult.

Observă cu cinism că nici unul dintre admiratorii ei excesiv de grijulii nu se grăbi să rezolve și problema șalului rătăcitor. Unul dintre tinerii cu ochelari chiar se ridică pe vârfuri ca să admire mai bine priveliștea.

Când Sabrina își țuguie buzele roșii într-un rânjet, un val sălbatic de dorință puse stăpânire pe Morgan. Își dori să se ducă imediat la ea și să o zdruncine până când buclele ei negre mătăsoase

i se rostogoleau în jurul feței... să îi curețe cu palmele chipul de poleiala aceea... să-i dea jos rochia și să caute orice urmă a căldurii aceleia trandafirii care-i bântuise visele atât de multe nopți lungi și singuratice. Dorința și furia sa se amestecară într-un sentiment atât de puternic, încât o nouă disperare puse stăpânire pe el. Un fior proaspăt de respingere îi sfâșie inima.

Era un prost blestemat pentru că venise acolo. Sabrina nu avea nevoie de el. Și nu avusese niciodată nevoie de el. Ea îl gonise, aruncase deoparte florile de la el și îl declarase nedemn de a-i atinge până și tivul prețios al fustei.

Pur și simplu se va scuza în fața gazdelor sale nedumerite și va pleca. Apoi va călări până la casa aceea micuță din Bloomsbury Square, va arunca indemnizația și hainele alea elegante drept în fețele arogante ale lui Dougal și Elizabeth și apoi va blestema ziua în care văzuse prima dată pe cineva din clanul Cameron.

Hotărât să scape din farsa aceea cât încă mai avea un pic de voință, își trimise partenera spre următorul bărbat din rândul de dansatori, se întoarse și se găsi față în față cu Enid Belmont. Își împreunară mâinile și se învârtiră unul în jurul celuilalt precum niște prădători prudenți.

Fericit că sarcasmul său nimicitor avea în sfârșit o țintă, aruncă o privire plină de admirație batjocoritoare peste burta ei umflată.

– Mă bucur să văd că *soțul* tău ți-a lăsat ceva prin care să-ți aduci aminte de el, *Lady MacLeod.*

Enid coborî privirea într-un acord afectat.

– Și eu, *Lord Montgarry.*

Verișoara Sabrinei avea o atitudine mai rece decât își amintea. Da, era mai rece și un adversar mult mai demn. Se depărtară, se înclinară, apoi se apropiară din nou. Aruncă încă o privire curioasă spre burta ei.

Disprețuindu-se pentru speranța prostească ce înflorea în inima lui, rosti cu o nonșalanță simulată.

– Presupun că domnișoara Cameron nu a fost și ea binecuvântată în aceeași măsură.

Enid clătină din cap, dar când se roti în jurul lui, îi șopti:

– A fost devastată.

Un hohot de râs vesel și feminin pluti dinspre divan, sfâșiind și mai tare inima îndurerată a lui Morgan. Un rânjet își făcu loc pe chipul său.

– Se vede.

Starea lui de spirit se întunecă și mai mult. Ce drept avea să o condamne pe Sabrina? Dacă nu ar fi existat ambiția aceea nemiloasă a clanului său, s-ar fi învârtit și ea în acel moment printre dansatori – și ar fi fost cea mai strălucitoare stea de pe cerul lor acoperit. Știind că nu va mai avea niciodată o altă ocazie să-și satisfacă acea curiozitate sumbră, începu să arunce întrebări de fiecare dată când nefericita de Enid se afla la îndemâna lui.

– Cum se deplasează?

– Camera ei e la nivelul solului. O poartă în brațe tata sau Stefan. Sau unul dintre lachei.

– Și atunci când pleacă de acasă?

– Nu pleacă. N-a mai ieșit din casă de când a venit la Londra. Spune că aerul curat îi dă dureri de cap.

Morgan se încruntă, neputându-și imagina mireasa – cândva foarte exuberantă – renunțând de bunăvoie la splendorile primăverii.

– Și ce se întâmplă cu picioarele ei? O dor? Sunt într-o stare așa de gravă cum se temea doctorul? Ce s-a întâmplat când a încercat să meargă?

Enid îi evită privirea.

– Nu a încercat niciodată.

Morgan încetă să se mai prefacă vreun pic că dansa. Ignorând invitații enervați care erau obligați să se miște pe lângă ei ca să-i evite, o prinse de umeri pe Enid și-i cercetă chipul.

– Nu a încercat niciodată să meargă? Nici măcar o dată?

Reuși până la urmă să o tulbure pe Enid. Aceasta clipi ca să-și înăbușe lacrimile.

– Doctorul Montjoy a încurajat-o la început, dar de fiecare dată când picioarele ei atingeau podeaua plângea îngrozitor de tare din cauza durerii, așa că unchiul Dougal n-a mai putut suporta.

Pe chipul lui Morgan se instală o expresie ciudată – atât de curioasă și binedispusă că o făcu pe Enid să facă un pas în spate, agitată. Fu și mai uimită în clipa în care el o ridică în brațe și-i plantă un sărut devastator pe gură.

– Bravo, fata mea! Dar pari un pic palidă. De ce nu te duci mai bine să-ți iei niște lapte cald până nu leșini?

Porni apoi prin mulțime, lăsând-o acolo pe Enid. Aceasta își lipi palmele de obrajii înflăcărați și rămase întrebându-se ce diavol nou dezlănțuise asupra verișoarei ei iubite.

Sabrina își ascunse starea de neliniște în spatele unei măști de veselie frenetică. Mâinile ei se învârteau în aer ca niște păsări delicate, trăgându-l de mânecă pe unul dintre domni, în timp ce îl trimitea pe altul să-i caute un șal care să se asorteze mai bine.

Tot farmecul pe care-l exersase și perfecționase în ani de zile pe tatăl și pe frații ei se dezlănțuia în acel moment asupra oaspeților naivi ai unchiului său, care nu bănuiau nimic. Nu mai pleca nimeni ca să danseze – ci zăboveau cu toții lângă ea, fascinați de zâmbetul ei cuceritor. Chiar și femeile căzuseră sub vraja ei. Buna ei dispoziție era atât de molipsitoare, încât hotărâseră cu toții că zvonurile despre accesele de furie cu siguranță nu erau nimic mai mult decât bârfe invidioase.

Dar în timp ce Sabrina își făcea publicul să aștepte cu sufletul la gură următorul ei cuvânt, Morgan era mereu acolo – o combinație de eleganță lustruită și virilitate primordială care amenința să explodeze – aproape de ea. Bărbații îi cercetau dimensiunile impunătoare, scoțând flăcări pe nări, de parcă era un armăsar sălbatic, care îndrăznise să se aventureze pe teritoriul lor. Iar femeile se împiedicau una de alta în timpul dansului, încercând să se așeze în calea sa.

Sabrina simulă un chicotit sfios și se ascunse în spatele evantaiului ca să-l privească pe furiș, de parcă ar fi fost din nou o copilă de 16 ani, îndrăgostită până peste cap. În clipa în care nu-l mai zări, i se făcu rău. Oare plecase? Oare plecase cu vreuna dintre femeile acelea care se aruncau la picioarele lui încălțate în pantofi cu catarame? Oare îl va mai vedea vreodată?

– Îngrozitor accident! Unul dintre bărbații din cercul ei de admiratori îl informa pe altul, nou-venit. Un drum plin de gheață în Scoția. S-a răsturnat trăsura. Lady MacLeod și-a pierdut soțul atunci, iar domnișoara Cameron...

„Domnișoara Cameron a pierdut totul“, se gândi Sabrina, netezindu-și pătura de pe picioare. Accidentul acela fictiv de trăsură

era foarte aproape de adevăr. Închise ochii, auzind din nou zgomotul ascuțit al pistolului și țipătul chinuit al lui Pookah.

Nările îi fremătară când simți un miros nou care se chinuia să-și facă loc prin norul de parfum și pudră frumos mirositoare. Era un miros de pin – puternic și clar, care plutea ca un vânt proaspăt prin plămânii ei, aducând odată cu el imagini ale cerului albastru întins și ale vârfurilor înzăpezite ale munților. Un miros de pin amestecat cu altul masculin și îmbătător – al săpunului de bărbierit din lemn de santal.

Ochii Sabrinei se deschiseră brusc, atunci când realiză că Morgan se sprijinea alene de partea din spate a divanului, sorbind fiecare cuvânt. „O, Doamne, Dumnezeule, oare de când stă acolo?“ se gândi ea. Era prima dată când toți ceilalți nu erau conștienți de prezența lui. Pentru că erau prea ocupați să se holbeze la picioarele ei. Răsuflarea lui – dulce, fierbinte, neîntinată de șampanie – agita șnururile bonetei ei. Simți furnicături prin sâni și se acoperi cu șalul – era extrem de conștientă de priveliștea pe care i-o oferea poziția lui relaxată.

Domnul care vorbea părea hotărât să-și termine povestirea sumbră.

– Domnișoara Cameron a fost aruncată din trăsură. Și-a rupt ambele picioare. Mă tem că rănile nu sunt vindecabile.

Sabrina tresări, știind mult prea bine felul în care cuvintele acelea nechibzuite ale omului îl afectau pe Morgan.

Din spatele divanului se auzi o voce amuzată.

– Am pierdut o iapă așa odată. Trist moment. A trebuit să o împușc.

Afirmația lipsită de tact a lui Morgan făcu toate capetele să se sucească spre el – inclusiv al Sabrinei. Totuși, nu părea deloc trist. Ochii lui verzi efectiv străluceau de voioșie. Admiratorii Sabrinei se holbară la el.

O mână timidă o atinse pe a ei. Recunoscătoare pentru acea distragere a atenției, Sabrina se întoarse și zări o fată tânără, cu chipul încadrat de bucle sfioase – care o privea cu sinceră compătimire.

– Ce-ți fac picioarele, domnișoară Cameron? Te dor?

Sabrina răsuflă ușurată. Sănătatea ei era mereu un subiect sigur de discuție.

– Uneori. Tind să mă doară îngrozitor de tare înainte să plouă.

Vocea fetei coborî la o șoaptă timidă:

– Dar sunt... *deformate?*

Sabrina se încruntă, temându-se să recunoască faptul că nu se mai uitase la ele de luni întregi. Avea mereu grijă să-și ferească privirea ori de câte ori o îmbăiau servitoarele, iar în tot restul timpului și le ținea acoperite cu o pătură sau cu un halat lung. Nici nu se mai obosea să-și pună șosete, de vreme ce picioarele ei nu mai atingeau deloc podeaua.

– Poate doar puțin.

Fără nici o ezitare, Morgan se plimbă în jurul divanului și îi trase pătura de pe picioare. Rochia i se ridicase până la coapse. Aerul rece îi învălui imediat picioarele goale. Sabrina icni – se simțea îngrozitor de jenată de faptul că era atât de expusă. Tânăra care îndrăznise să întrebe se prăbuși într-un leșin, dar fu prinsă de un domn din spatele ei. Toți ceilalți se dădură înapoi îngroziți, dar apoi se strecurară mai în față ca să se holbeze. Umilința aceea o înghețá pe Sabrina.

Morgan îi cercetă lungimea picioarelor – privirea lui gânditoare plimbându-se de la coapsele ei până la vârful degetelor. Mulțimea își ținea răsuflarea de parcă ar fi așteptat ca însuși doctorul regelui să-și expună părerea.

– Mie nu mi se par deloc deformate, declară el, lăsând pătura să-i cadă din mână. Poate doar un pic palide și sfrijite, dar în rest, funcționale.

Protejat de uimirea mută a mulțimii, se aplecă și-i luă mâna Sabrinei, apoi o ridică la buzele sale. Ochii îi străluceau provocator în clipa în care buzele lui calde îi atinseră degetele.

– Domnișoară Cameron... Până ne vom întâlni din nou.

Sabrina simți o presiune în piept, apoi îi reveni răsuflarea în valuri rapide și furioase.

– Deci... ești un nemernic...

Morgan tocmai accepta mantia de la lacheul uimit, când bâlbâielile Sabrinei se transformară în urlete de indignare.

Lacheului îi sclipeau ochii.

– Sper sincer că ne veți mai vizita, milord.

Morgan aruncă o margine a mantiei peste umăr, la fel cum ar fi făcut cu tartanul, apoi îi făcu cu ochiul omului, conspirativ.

– Poți fii al naibii de sigur de asta.

În timp ce Morgan cobora cu pași mari treptele din față ale casei, Ranald deschise violent ușa trăsurii care aștepta.

Aruncă o singură privire la expresia fioroasă de pe chipul lui Morgan și clătină din cap, plin de compătimire.

– Așadar, a mers prost, ei? Ce-au făcut nemernicii? Te-au luat pe sus și te-au aruncat afară-n stradă?

– Ba din contră. Morgan se trânti pe scaunul de piele și-și slăbi lavaliera cu o singură smucitură violentă. Aș spune că totul a mers exact așa cum trebuie.

Ranald închise ușa trăsurii, apoi sări să se cațăre pe trepte – ca să călătorească așa cum ar fi făcut orice lacheu cuviincios – însă strică apoi totul, când își vârî capul pe geam. Spre deosebire de Morgan, lui Ranald îi plăceau foarte mult noile lor podoabe. La cazare, petrecuse aproape tot timpul în fața oglinzii, aranjându-și livreaua de satin și împrospătându-și peruca plină de pudră.

– Unde naiba mergem? întrebă el, apoi rânji timid. Vreau să zic, ce adresă să-i zic vizitiului, milord?

Morgan încleștă maxilarul. Printre dinți, rosti un singur cuvânt, ca o sentință:

– Bloomsbury.

Ajunseră la Bloomsbury după numai trei viraje greșite și o scurtă încăierare a lui Ranald cu un marinar beat. Până să coboare Morgan din trăsură se instalase o ploaie ușoară, care lustruia strada pietruită și crea aureole de abur în jurul felinarelor de pe stradă.

Morgan îl lăsă pe Ranald să-și admire reflexia într-o vitrină și intră într-o casă frumoasă. Mărșălui pe treptele înguste până la etajul doi și ridică mâna ca să bată. Auzi clinchetul ușor al paharelor de cristal și murmurul blând al vocilor dinăuntru, care cădeau la un acord.

Îl cuprinse imediat o nouă furie. Izbi cu pumnul în ușă. Aceasta se deschise violent sub lovitura lui puternică și se trânti de perete din interior.

Gazdele ridicară ușor privirea de la cina așezată confortabil în fața vetrei – amândoi păreau extrem de vinovați... de parcă Morgan l-ar fi prins pe Dougal cu fustele lui Elizabeth suflecate.

Morgan clătină din cap, dezgustat de imaginea aceea de familie – de afecțiunea lor statornică care îi ajutase să depășească ani întregi de bucurii și greutăți – ceva ce el și Sabrina nu vor împărtăși niciodată. Își dorea să răstoarne masa cu totul și să distrugă camera aceea simplă... și să golească sticla de coniac care se afla pe fața de masă impecabilă.

Dougal se ridică, tensionat și prudent.

– Să înțeleg că ai văzut-o.

– M-ați mințit.

Privirea lui Dougal se mută scurt spre chipul soției sale. Morgan se săturase până peste cap de privirile lor viclene. Apucă sticla de coniac, dar în loc s-o golească, o azvârli în vatră. Elizabeth tresări când aceasta se sparse zgomotos.

Femeia se jucă cu șervețelul și aranjă argintăria într-un model precis.

– N-am avut de ales. Dacă ți-am fi spus că draga și cumpătata noastră fiică s-a transformat într-o scorpie pe care nici noi nu o mai recunoaștem... Se opri când rămase fără argintărie de aranjat.

– Deci, ați crezut că n-aș fi ajutat-o, dacă aș fi știut? întrebă Morgan.

Tăcerea lui Elizabeth îi condamna pe ei toți. Dougal își odihni mâna pe umărul soției sale și se adună.

– Acum singura întrebare e dacă... o vei mai ajuta? Acum că ai văzut ce a devenit.

Morgan îi azvârli lui Dougal o privire neiertătoare, apoi zise pe o voce înăsprită de trădare:

– Chiar și atunci când te-am urât, am crezut mereu că ești un om bun, Dougal Cameron. Dar acum am înțeles că nu ești cu nimic mai bun decât tatăl meu. Tragi sforile și ne faci pe toți să dansăm ca niște marionete, după cum ne cânți tu. Încleștă mâinile pe spătarul unui scaun. Întâlni privirea rugătoare a lui Elizabeth. Era singura femeie căreia nu-i putea refuza nimic. Da, o să fac eu treaba murdară în locul vostru. O s-o strâng tare cu ușa, până când își amintește cum să lupte pentru ea. Dar știm cu toții care

va fi prețul acestui lucru. Când o să termin cu ea, mă va urî pe mine, nu pe voi.

După ce rosti acele cuvinte, Morgan îi lăsă în atmosfera lor confortabilă de familie, cu sunetul liniștitor al ploii care se lovea de ferestre. Ranald se adăpostise în trăsură. Morgan își ridică gulerul hainei ca să se apere de frig, apoi i se alătură înăuntru. Fu nevoie de o singură privire spre Morgan, ca Ranald să păstreze tăcerea.

Când trăsura trecu printr-o băltoacă mică și un val de apă se ridică în aer, nici unul din ei nu zări silueta solitară din colț care rămase în urma lor, udă leoarcă.

Capitolul 25

– Nu mai intru acolo cu ea! Excelența sa n-are decât să m-arunce afară în stradă dacă vrea. Pur și simplu nu merită. Servitoarea își șterse ochii roșii cu șorțul.

– Haide, Bea, nu spune lucruri de-astea. Știi că mama ta se bazează pe tine să aduci mâncare în casă pentru frățiorii și surioarele tale.

– Dar e un monstru! se plânse slujnica și se aruncă în brațele consolatoare ale bucătăresei.

Bucătăreasa o bătu pe spatele-i împovărat, făcând schimb de priviri cu una dintre celelalte servitoare care se adăpostiseră în paradisul plin de fum al bucătăriei. Fuseseră agitate și speriate toată dimineața, discutând și punând pariuri pentru a hotărî care va fi următorul suflet nefericit care va fi aruncat în bârlogul tinerei leoaice. Chiar și bonusurile frumușele oferite de duce începuseră să nu le mai tenteze.

Bucătăreasa tresări când auzi clinchetul urgent al clopoțelului servitorilor. Se uită urât la tavan, dorindu-și cu o răutate necaracteristică ei, ca nepoata invalidă a ducelui să fi avut lanțul aurit al clopoțelului înnodat în jurul gâtului ei delicat. Stăpânul Stefan instalase acel aparat blestemat în ziua în care ajunsese acolo

Sabrina – fără să știe că zăngănitul acela melodios al clopoțelului avea să-i bântuie chiar și când fugeau de casă.

Fata fusese într-o stare îngrozitoare din noaptea precedentă. Ținuse servitorii treji până în zori, sunând din cinci în cinci minute pentru comprese de pus pe piept, masaje la picioare și cârpe reci pentru tâmplele care o dureau. Angajatorul lor blajin se încuiase de atunci în bibliotecă, în timp ce Enid și Stefan se retrăseseră în liniștea relativă a grădinii.

Bucătăreasa se cutremură de groază când clopoțelul sună din nou – clinchetul lui neobosit îi asurzea atât de tare pe toți, încât nici nu auziră ciocănitul ferm de la ușa din față.

Obiectul temerilor slujitorilor stătea singură pe canapeaua din salonul de dimineață, clocotind de furie.

Sabrina trase încă o dată fără milă de frânghia clopoțelului, doar că aceasta i se desprinse în mână. Rămase mută uitându-se la el – din ce în ce mai panicată. Nu se auzeau pași grăbiți pe coridor și nici foșnetul de livrea de satin. „Nu vine nimeni", se gândi ea. Poate că nu va mai veni nimeni niciodată. Poate că avea să fie lăsată singură, iar temerile și îndoielile ei vor fi singurele care îi vor ține companie.

A, și picioarele ei.

Își feri din nou privirea. Cupidonii auriți care decorau șemineul îi zâmbeau prostește. Sabrina obligase servitorii să facă focul în cămin, în ciuda faptului că în încăpere era o căldură sufocantă. Lumina soarelui de dimineață o lovea prin ferestrele batante ca un pumn batjocoritor. Sudoarea i se prelingea între sâni. Trase frenetic de corsajul halatului ei, apoi se obligă să stea cu mâinile împreună și fixate în poală.

Poate că gestul acela rigid i-ar fi păcălit pe alții – dar pe ea nu o păcălea. Începea să piardă controlul. Se agățase cu disperare de el luni de zile, manipulându-se pe sine și manipulându-i pe toți cei din jurul ei – ca și când acest lucru ar fi putut ispăși cumva momentul acela aproape fatal în care pierduse controlul și aproape căzuse în prăpastie. Fără armura aceea protectoare, se temea că se va frânge într-o mie de cioburi fragile și că vântul cald de primăvară o va împrăștia în mii de direcții.

– Să te ia naiba, Morgan MacDonnell, șopti ea.

Morgan era cel care îndrăznise să intre cu pași mari înapoi în viața ei și să-i zdruncine echilibrul – așa cum făcuse mereu, de altfel. Era mereu acolo să o împingă, însă nu era niciodată în apropiere ca să o prindă când cădea.

Se uită la pătura care-i proteja picioarele, apoi aruncă o privire spre ușă. Atât timp cât existau oameni care se grăbeau să-i îndeplinească orice poruncă, era la adăpost de ispita pe care Morgan o fluturase în fața ei... la adăpost de provocarea batjocoritoare a ochilor săi rupți din soare...

Se așternu tăcerea în jurul ei – o tăcere care devenea tot mai apăsătoare, cu fiecare ticăit al ceasului de masă din bronz, care stătea așezat pe șemineu. Nu mai putea suporta. Inspiră adânc ca să prindă curaj, apoi aruncă la o parte pătura și desfăcu în partea de jos crăpătura halatului. Sabrina își studia picioarele goale ca și când ar fi aparținut altcuiva. Înclină capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă... îi era teamă să admită că Morgan avusese dreptate. Picioarele ei păreau mai palide și mai subțiri decât își amintea, dar în afară de asta... arătau destul de normal. Începu să-și miște degetele de la picioare – și la fel ca unui copil, mișcarea acea simplă i se părea de-a dreptul fascinantă.

– Poftim, draga mea! Ți-am adus comprese pentru bietul tău piept.

Sabrina își aruncă pătura înapoi pe picioare, când mătușa ei Honora dădu buzna înăuntru. O urma o servitoare ursuză... care stătea însă la zece pași în spatele ei.

Se simți ușurată de întreruperea lor – însă și vinovată, așa că își ascunse vinovăția în spatele unui strâmbat din nas.

– Sper că e de perișor. Menta îmi provoacă urticarie.

Mătușa ei pălăvrăgea liniștitor.

– Nu mai aveau perișor la farmacie, draga mea, așa că va trebui să ne descurcăm cum putem.

Servitoarea cu obrajii pătați de lacrimi ținea în mâini povara aburindă la o distanță sigură, în clipa în care Sabrina izbucni:

– Mi-ai văzut șalul? E îngrozitor de frig aici.

Mătușa Honora își șterse fruntea lucitoare.

– Dar, draga mea, e chiar destul de cald.

– Nu și dacă ai circulația proastă și ești lăsată să zaci în curent toată ziua.

Apariția lui Enid și a lui Stefan o salvă pe mătușa Honora de biciul tăios al limbii Sabrinei.

Enid strălucea în clipa în care Stefan îi vârî sub nas Sabrinei un buchet de flori de culoarea lavandei.

– Ia uită-te, verișoară, să vezi ce-a cules sor-mea pentru tine. Ne-am gândit că poate te vor înveseli niște flori frumoase.

Polenul îi intră pe nas. Îndepărtă florile și începu să strănute.

– Ia-le de aici! Știi că nu suport zambilele.

Enid și mama ei făcură un schimb de priviri consternate. Stefan mormăi ceva încet, apoi așeză florile într-o vază pe șemineu. Dar până și expresia ursuză a servitoarei se transformă în panică atunci când strănuturile Sabrinei se adânciră și se transformară în gâfâieli.

– O, Doamne, Dumnezeule, scuipă ea, respirând des și greoi. Mi se închide gâtul. Simt. Ajutați-mă! Vă rog, ajutați-mă!

Strigătele speriate ale mătușii Honora făcură servitorii să vină fugind. Stefan o bătea tare pe spate pe Sabrina, în timp ce mama sa trimise un lacheu să aducă doctorul. Înainte să poată ajunge la ușă, bărbatul grăbit se ciocni de stăpânul său – și îi și strâmbă peruca ducelui.

– Ia gata, explodă unchiul Willie. Ce naiba e cu scandalul acesta?

Nu-i observă nimeni pe majordom și pe însoțitorul său impunător care stăteau în picioare în dreptul ușilor aurite din celălalt capăt al salonului de dimineață.

Majordomul intonă:

– Contele de Montgarry.

Nu le acordă nimeni atenție. Ducele urla, Enid și ducesa plângeau în hohote, iar servitorii se învârteau de colo-colo, în diverse stadii de panică.

Majordomul îi aruncă oaspetelui o privire prin care-și cerea scuze, după care își drese glasul politicos și mai încercă o dată:

– Contele de Montgarry!

Sabrina gâfâia din ce în ce mai tare, strângându-se de gât și căpătând o nuanță fermecătoare de lavandă, care se asorta perfect cu cea a zambilelor. Toți ceilalți rămaseră cu gura căscată și cu ochii holbați de uimire și groază.

După ce-l bătu pe umăr pe majordomul mâhnit, contele zâmbitor mărșălui până în celălalt colț al camerei, apucă florile de pe șemineu și azvârli apa rece din vază fix în fața Sabrinei.

Capitolul 26

O tăcere uimită se așternu în salonul de dimineață. Gâfâielile Sabrinei se stinseră în sughițuri mici și șocate. Văzând expresia ei nemulțumită, chipurile consternate ale privitorilor începură să se transforme – un tic nervos aici, o clipire frenetică acolo, niște buze mușcate dincolo. Stefan își vârî pumnii în buzunare și se întoarse către fereastră, cu umerii lăsați. Majordomul – a cărei unică responsabilitate era menținerea demnității în casa Belmont – începu să tușească în palmă. Se scuză în grabă, de parcă i-ar fi fost teamă că nobilul acela nebun i-ar fi aruncat în față acvariul cu peștișori aurii, dacă nu-și controla respirația neregulată.

Sabrina se uită în sus la Morgan, clipind – de pe genele ei negre se scurgeau picături de apă, avea o băltoacă în poală, iar umezeala făcuse halatul de mătase să i se lipească de sânii proeminenți.

Morgan o ignoră fără nici o remușcare și luă mâna mătușii Honora și-o ridică la buzele lui.

– Iartă-mi, te rog, impertinența, Excelență, am un câine bătrân care suferea de același tip de crize.

– Crize? repetă Sabrina. Vocea ei era la fel de clară și de ascuțită ca sunetul unui clopot.

Morgan îi aruncă apoi privirea aceea de nepătruns peste mâna mătușii ei.

– De respirație. Crize de respirație șuierătoare, desigur.

– Mă mir că nu-l împuști pur și simplu.

Privirea agitată a mătușii Honora dansa între ei. Morgan profită de confuzia ei ca să preia controlul acelui moment.

– Dă-mi, te rog, voie!

Scoase rapid o batistă albă din buzunarul redingotei, îngenunche lângă divan și începu să o șteargă pe frunte pe Sabrina,

îndepărtând și stratul subțire de ceruză. Degetele i se prinseră stângaci în părul ei strâns în coc, eliberând câteva bucle moi.

– Hai să mai slăbim asta ca să poți respira, da? Mâinile lui mari și agile coborâră ca într-un dans spre nasturii mici ai corsetului Sabrinei, expunând umflăturile nepudrate ale sânilor ei.

Holbându-se la el, Sabrina îi împinse deoparte mâinile, apoi apucă halatul și-l închise până la gât, înainte ca el s-o dezbrace chiar acolo, sub ochii încrezători ai mătușii și unchiului ei.

Veselia lui neobosită nu se diminuă nici când se duse la fereastră și-o deschise larg.

– Nu-i de mirare că fata nu poate să respire. Să fie încuiat în casa asta mare cu aer închis ar face pe oricine să aibă probleme cu respirația. Singurul medicament de care are nevoie e niște aer proaspăt.

– Urăsc aerul proaspăt, zise Sabrina încet, începând deja să se simtă învinsă. Mă face să-mi fie rău. Și se simți într-adevăr foarte rău, în clipa în care Morgan aduse în cameră o invenție cu aspect sinistru, confecționată din fier și lemn. Ce, Doamne, iartă-mă, mai e și asta? Un instrument de tortură medieval?

– Asta, dragă domnișoară Cameron, este un cadou. O invenție de ultimă generație. Se numește scaun cu rotile. Acum nu va mai trebui să fii purtată pe brațe de colo-colo, ca o grămadă de lemne de foc.

Pe măsură ce invenția aceea se rostogolea pe covorul persan, Sabrina observă că era într-adevăr un scaun echipat cu roți. Se sperie și mai tare în clipa în care Morgan îi smulse pătura de pe picioare, o împături frumos și o așeză pe scaunul tare de lemn.

– O plimbare plăcută prin grădină o să-ți facă bine, declară el.

Sabrina își acoperi imediat picioarele cu partea de jos a halatului.

– Scuză-mă, domnule. Nu știu cine te crezi, dar...

Morgan o ridică în brațe. Mișcarea aceea pentru care nu depuse nici un efort îi făcu inima Sabrinei să zvâcnească amețitor – și o făcu să-și amintească exact cine era. Era soțul ei. Cel puțin până la sfârșitul lunii – când va veni tatăl ei și-i va aduce să semneze documentele de anulare a căsătoriei.

Rezistă tentației de a-și odihni obrazul pe pieptul său puternic... și de a se cuibări în brațele lui musculoase – poate singurul loc în care s-ar mai fi putut simți vreodată din nou în siguranță. În schimb, rămase țeapănă în timp ce el o coborî în scaun. Morgan își vârî apoi mâinile sub halatul ei și-i aranjă picioarele, cu o mișcare nepotrivită de familiaritate și cu o blândețe și mai surprinzătoare. Respirația i se acceleră imediat din cauza șocului de a-i simți mâinile pe pielea ei goală. Bătăturile îi trădau șiretlicul de a se da drept un domn din înalta societate. Refuză să-i întâlnească privirea.

În timp ce Morgan îi aranja o pernă în spatele capului, mătușa Honora șopti ceva încet:

– Cred că ar trebui să vă însoțesc. Nu se cade ca...

Fu nevoie ca Morgan să-i arunce o singură privire tăioasă lui Enid și ducele înțelese imediat că el era singura problemă în planul său de a-i salva reputația fiicei lui. Până când William nu reușea să dea de Dougal Cameron ca să-i ceară sfatul, erau cu toții nici mai mult, nici mai puțin decât niște pioni în jocul enigmatic al contelui.

– Prostii, o asigură pe soția sa. O gură de aer proaspăt e exact ce are nevoie draga noastră fată.

– Unchiule Willie! strigă Sabrina, îndurerată de trădarea lui.

Protestele ei fură însă în zadar, pentru că Morgan o conducea deja pe coridorul cu podele de parchet cerat și înspre ușile batante care duceau spre grădină.

Sabrina tresări când strălucirea orbitoare a soarelui o lovi drept în față. Închise ochii strâns și-și ținu respirația, anticipând parcă durerea pe care urma să o simtă în tâmple.

O adiere blândă îi mângâie pielea. Soarele îi dezmierda chipul cu căldura lui. Deschise încet ochii și clipi rapid, ca să transforme luminozitatea aceea străină în forme pe care le putea înțelege. Un voal de verde crud se așternuse peste copacii tăiați și pe terasă, transformând curtea aceea îmblânzită a casei de oraș într-un paradis al posibilităților. Frunze tinere delicate apăruseră pe gărdulețele vii. O cascadă de boboci roz se revărsa peste spalierele de fier. Păsărelele țopăiau și ciripeau, ciugulind pământul necultivat, în timp ce fluturii zburau din floare în floare, într-o langoare obosită... aripile lor dansând ca un freamăt diafan în aerul cu miros de iasomie.

Sabrina inspiră ușor, de probă – o nedumeri faptul că nu urmă nici un strănut, nici un gâfâit și nici măcar o respirație greoaie. Și-ar fi dorit să urască prospețimea începutului de primăvară – însă nu își putu opri privirea să nu alerge după o albină... frumusețea leneșă a zborului ei era îmbinată de o limpezime pe care o uitase în nopțile friguroase și nedormite de iarnă.

Morgan îi ghidă scaunul în jurul fântânii vesele – tăcerea era mai răsunătoare decât zguduitul roților scaunului pe dalele de piatră. Iar asta o tulbura pe Sabrina. Se gândi că era inutil să încerce să poarte orice soi de conversație rațională cu el. Era în mod evident... nebun. Poate că era suficient de puternic încât să o răpească, dar nu o putea face și să vorbească.

– Nu mi-ai spus niciodată că ești conte, îi scăpă dintr-odată.

– Nu m-ai întrebat.

– Văd că ești la fel de deschis ca întotdeauna. N-am suportat niciodată pălăvrăgelile tale neîncetate.

– Printre altele, răspunse el.

Sabrina își aminti cum îi strigase că nu îi putea suporta atingerea și fiecare cuvânt umilitor pe care i-l aruncase. Oare venise acolo ca să-i întoarcă acea cruzime? Să se răzbune și să o umilească în fața întregii Londre? Un fior îi coborî pe șira spinării. Știa, din experiențele anterioare, că Morgan MacDonnell era un dușman de luat în serios.

Ce pedeapsă mai îngrozitoare putea exista decât să fie obligată să vadă cum Morgan își alegea o nouă soție dintre frumusețile prostuțe ale societății – care probabil ar fi considerat că era grozav de romantic să se mărite cu un scoțian misterios?

Tonul ei obraznic i se păru chiar și ei forțat.

– Păi, și ce-ai făcut? L-ai omorât pe adevăratul Conte de Montgarry? I-ai furat hainele? I-ai sedus soția?

Sabrina realiză prea târziu că se clătinau pe marginea a două trepte micuțe care duceau spre terasa plină de pietriș. În loc să o împingă în jos pe scări – așa cum ar fi meritat – Morgan apucă brațele scaunului și-l aplecă pe spate, sprijinindu-i greutatea de șoldurile sale. Mușchii încordați ai brațelor lui o întemnițau în scaun. Își simți inima bătându-i nebunește în gât. Se uită la el lăsându-și capul pe spate – se simțea prizoniera strălucirii obraznice din ochii lui.

– N-am mai sedus pe nimeni... zise el încet... în ultima vreme.

Mirosul puternic de mosc al lemnului pe care-l emana el îi îmbăta simțurile înfometate. De la accident, Sabrina nu se mai simțise niciodată atât de neputincioasă... și complet la mila unui bărbat. Maxilarul lui proaspăt bărbierit se afla la doar câțiva centimetri de buzele ei – iar respirația lui fierbinte se amesteca cu suspinul ei.

Închise ochii strâns – era prea lașă să asiste la încă o căzătură după care probabil nu și-ar mai fi putut reveni.

Scaunul se rostogoli în jos pe trepte, zguduind-o. Deschise imediat ochii și descoperi peisajul pastoral care zbura pe lângă ea într-un ritm alarmant.

– Nu știam că te-ai apucat de curse, strigă ea ca să acopere zgomotul puternic al roților. E un sport foarte civilizat, nu crezi? Dar probabil pălește în comparație cu jaful și masacrarea.

Graba lui Morgan nu părea să dea semne de încetinire. Luă o cotitură a aleii pietruite pe o singură roată, obligând-o să-și înfigă unghiile albe în brațele scaunului ca să rămână la locul ei.

Ridică vocea, cerând pe un ton plângăreț și plin de amărăciune pe care îl practicase luni întregi:

– Dacă nu încetinești o să mi se facă rău și o să vomit peste pantofii aceia noi și strălucitori ai tăi. Trase perna pe care o avea sub cap și o flutură spre el. Dacă ai venit aici să termini ce-ai început, de ce nu-mi pui pur și simplu asta pe față? O să fie mult mai curat.

Pentru Morgan, asta fu picătura care umplu paharul. Se opri brusc, înclină scaunul în față și o aruncă pe un pat moale, format din mușchi de copac și pământ.

Sabrina ateriză pe coate și pe genunchi. Părul strâns îi căzu în față. Inspiră de-a dreptul scandalizată.

Morgan veni în fața ei.

– Îmi cer scuze, zise el, dar vocea lui nu conținea nici cel mai mic semn de regret. Probabil am dat peste o piatră.

Sabrina ridică încet capul, înfuriată din nou de aroganța picioarelor lui depărtate, de croiala perfectă a pantalonilor și de pielea curată și lustruită a pantofilor lui. Se simțea blocată într-o elipsă temporară înapoi în timp, în punctul din care pornise cu el – simțea că toți anii care trecuseră între acele două momente

se topiseră și se transformaseră în minute. Se întorseseră frumos la rolurile pe care le avuseseră în copilărie!

Se încruntă la el, printre șuvițele încâlcite de păr, apoi zise încet:

– Ți-a plăcut mereu să mă vezi în genunchi, nu-i așa, Morgan MacDonnell?

În ochii lui se aprinse o flacără batjocoritoare, care invocă toate acele viziuni erotice pe care se luptase din răsputeri să le exorcizeze.

– Din câte îmi amintesc, așa îți arăți cel mai bine talentele.

– Te urăsc! Lovi orbește spre piciorul lui, dar își descoperi degetele înțepenite.

– Foarte bine, răspunse el calm, în timp ce ea se lăsă înapoi pe genunchi ca să-și sugă degetele tremurânde. Asta va face totul mult mai ușor.

Morgan își încrucișă brațele la piept și se uită în jos la soția lui – înfățișarea aceea nepăsătoare pe care o adoptase îi ascundea toate sentimentele care colcăiau în adâncul ființei lui. Își dorea să o urască... Își dorea asta din tot sufletul. Iar în zorii zilelor acelea sumbre și îmbibate de coniac de la castelul MacDonnell – când cuvintele ei ascuțite de acuzație încă îi răsunau în minte, printre durerile de cap – aproape reușise să se convingă că o ura. Și chiar și în acel moment – atunci, când stătea ghemuită pe pământ, cu părul căzut peste fața ei mătăsoasă și cu pomeții murdari de praf –, dacă ar fi putut-o considera jalnică, poate ar fi putut să-i întoarcă spatele și să plece.

Dar strălucirea sălbatică din ochii ei îl hipnotiza. Sfidarea era incrustată în fiecare denivelare delicată a șirei spinării ei, care era atât de țeapănă în acel moment, încât se temea că o singură atingere ar fi putut s-o frângă. În ciuda faptului că fusese răsturnată de pe tronul ei, încă se lupta din răsputeri să fie o prințesă. În loc de milă, un alt sentiment îl copleși – un sentiment la fel de intens și de periculos ca o sabie cu două tăișuri.

Îl irita să admită că Dougal avusese dreptate. Sabrina avea nevoie de el – și încă mult mai mult decât ar fi crezut ea vreodată.

Îngenunche lângă ea.

– N-am venit să te văd cum te târăști. Am venit să te văd cum mergi.

Sabrina își feri privirea de a lui și-i dădu părul la o parte de pe față.

– Nu fi ridicol! Ai auzit ce a spus doctorul Montjoy. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să știi cel mai bine că nu o să mai merg niciodată.

Morgan nu pierdu timpul certându-se cu ea. O apucă de umeri și o trase în picioare. Când era gata să alunece în jos ca o cârpă moale, își înfășură un braț în jurul ei, își propti șoldurile de un gard mic de piatră și depărtă picioarele ca să poată susține greutatea amândurora.

După ce petrecuse atât de multe luni ținând oamenii la distanță cu accesele ei de furie copilărești și cu înțepăturile ei sarcastice, apropierea lui Morgan i se părea intolerabilă Sabrinei. Fierbințeala trupului său masculin mare și neînduplecat amenința să topească zidul de gheață pe care și-l construise în jurul ei. Mâinile ei se înfipseră în brațele lui, agățându-se de el, împotriva voinței lor – Morgan era o combinația irezistibilă de tandrețe și putere, care făcea ca brațele să-i tremure mai tare decât picioarele.

Trupurile lor erau lipite atât de intim unul de celălalt, încât era ca și când se îmbinau pentru a răspunde unor întrebări pe care nici unul dintre ei nu îndrăznise să le formuleze. Răsuflarea lui îi mângâia tâmplele și-i mișca buclele căzute.

Sabrina își îngropă fața în lavaliera lui.

– Lua-te-ar naiba, zise ea într-o șoaptă frântă. Cu ce drept?

Vocea lui deveni la fel de neîndurătoare precum strânsoarea mâinilor lui.

– Am tot dreptul. Sunt soțul tău.

– Nu pentru mult timp, îndrăzni ea să spună.

– Asta depinde de tine.

I se întretăie respirația, inundată fiind de un amestec orbitor de teamă și speranță.

– Ce vrei să spui?

Îi prinse bărbia între degetul mare și cel arătător.

– Dacă nu-mi dai voie să te vizitez în următoarele patru săptămâni, n-o să-ți dau anularea mult dorită. O să bat la ușa fiecărui judecător de aici din Londra și până-n Scoția și o să le spun tuturor că ți-ai desfăcut de bunăvoie picioarele alea de Cameron

pentru un nenorocit ca mine. Și atunci vei fi obligată să divorțezi, iar numele nobil al tatălui tău va fi ruinat.

Frumusețea rece și nemiloasă a chipului său o încremeni.

– De ce? răsuflă ea. De ce-mi faci asta? Asta e ideea ta de răzbunare?

Pentru o clipă scurtă izbucni un conflict în ochii în Morgan. Apoi clipi și pleoapele lui făcură sclipirea aceea să dispară – tăinuindu-i atât de bine ochii, încât Sabrina se gândi că era posibil să fi fost doar în imaginația ei. Morgan o răsuci apoi și o așeză frumos pe gard – după aceea se șterse pe mâini, de parcă atingerea ei i le-ar fi murdărit.

Un zâmbet fragil i se instală apoi pe buze lui Morgan.

– Crezi ce vrei. Poate că vreau răzbunare. Poate că vreau să nu te mai am pe conștiință.

– Nu fi ridicol, zise ea, înfășurându-și degetele în jurul granitului neted. Toată lumea știe că cei din clanul MacDonnell nu au conștiință.

Morgan își aranjă lavaliera și se îndreptă spre aleea care ducea spre poarta grădinii.

– Am să vin mâine la două. Dacă nu vrei să mă prezint ca soțul tău de mult pierdut, îți sugerez să găsești o cale de a-mi face intrarea pe lângă mătușa și unchiul tău. O zi frumoasă, *domnișoară* Cameron.

– Și eu ce am de câștigat dacă te ajut să-ți alini conștiința vinovată? strigă ea după el.

– Libertatea, îi aruncă el, peste umăr. Ziua în care vei merge din nou va fi ziua în care vei fi liberă să pleci din viața mea pentru totdeauna.

Poarta grădinii se trânti zgomotos.

Sabrina expiră brusc, realizând că o lăsase cocoțată pe gardul de piatră, ca pe un vierme de grădină neajutorat. Terasa era ascunsă de casă de un rând îngust de dafini. Singurele sunete care îi ajungeau la urechi erau clinchetul vesel al unei fântâni și zumzăitul pregnant al unui bondar care se plimba amețit din floare-n floare. Scaunul cu rotile se afla la câtiva pași distanță – lemn elegant și fier lustruit care o batjocoreau prin faptul că îi erau inaccesibile.

Nu pierdu nici o clipă uitându-se la picioarele ei inutile. Se folosi de mâini ca să-și țină echilibrul pe marginea gardului, își arcui picioarele și le întinse până când degetele ei se cufundară în pământul rece. În loc de agonia la care se așteptase, simți doar o durere greoaie. Mormăind în șoaptă o înjurătură, îndrăzni să-și mute o parte din greutate pe picioare.

I se înmuiară picioarele. Alunecă de pe gard și ateriză în fund cu o bufnitură puternică.

Își încleștă pumnii în țărână. O cuprinse un val de furie – glorioasă și purificatoare – care o făcea să-și simtă picioarele vii, pentru prima dată în luni de zile. Crizele sclifosite de furie nu o mai mulțumeau. Nu va mai găsi niciodată satisfacție în a fi furioasă pe soartă. În momentul acela, furia ei avea o țintă reală... și aceea era un uriaș cu părul de aur, cu ochii verzi și cu rânjet batjocoritor.

Lăsă capul pe spate spre azuriul orbitor al cerului și începu să strige după ajutor cu o voce despre care slujitorii de la Belmont vor jura mai târziu că se auzea până la jumătatea drumului spre Edinburgh.

Capitolul 27

Ceasul de pe șemineu bătu, indicând ora două. Sabrina se holba agresiv, ceea ce-i câștigă priviri nedumerite, atât din partea lui Enid, cât și a mătușii sale. Nici una din ele nu înțelegea de ce insistase să stea în noul scaun cu rotile, când oricare dintre scaunele tapițate din salon ar fi fost mult mai confortabile.

Fără să-i pese de neliniștea lor, Sabrina dădu pagina. Era obligată să citească una dintre cărțuliile alea îngrozitoare ale lui Enid – în plus, nu era deloc interesată să afle că doamna Mary Toft fusese nevoită să oprească producția prolifică de iepuri, după ce fusese amenințată cu o intervenție chirurgicală femeiască înspăimântătoare de către cea mai faimoasă moașă de sex masculin din Londra. Pentru doamna Toft urma o pedeapsă cu închisoarea.

Ceasul ticăia, iar minutele treceau. Sabrina trase cu ochiul la reflexia ei în baza lustruită a sfeșnicului care era așezat pe masa venețiană din apropierea ei. Sub pretextul unei zgârieturi

la ureche, își desfăcu puțin strânsoarea cocului și-și descleștă maxilarul, făcând un efort conștient de a-și îndulci expresia.

De acolo, se uita la ea o străină – o femeie timidă, nesigură, cu buzele întredeschise din cauza conștientizării propriei vulnerabilități. Nu semăna deloc cu creatura fragilă pe care Sabrina se așteptase s-o vadă.

Realizarea aceea o tulbură, așa că își netezi poalele halatului ei de culoarea jadului. Era unul dintre cele mai frumoase halate ale ei – dar se asigură că nu îl îmbrăcase pentru Morgan. Probabil că el nici nu avea să vină. Probabil doar o tachinase, așa cum făcea întotdeauna. Ca bărbat, era la fel de insuportabil pe cât fusese și când era copil.

Enid îi întrerupse acea contemplare senină:

– Vrei să-ți citesc, verișoară?

– Nu, mulțumesc, răspunse Sabrina absentă. De ce aș avea nevoie să-mi citească cineva când am și eu doi ochi extrem de funcționali?

Enid și ducesa făcură schimb de priviri nedumerite.

O servitoare intră tiptil în salon. Îi oferi Sabrinei ciocolata caldă de la amiază pe o tavă de argint – mâinile aspre îi tremurau de parcă s-ar fi așteptat ca lichidul acela fierbinte să-i fie aruncat în cap. De îndată ce Sabrina luă ceașca de porțelan, servitoarea se retrase spre ușă.

– Beatrice!

Slujnica se opri brusc, crispată. Obrajii ei palizi se îmbujorară imediat.

– Da, domnișoară.

Sabrina îi zâmbi.

– Este foarte bună. Mulțumesc.

Bea rămase pe loc, holbându-se la tânără – era uimită de transformarea ei. Cumva, o considerase întotdeauna pe nepoata stăpânului ca fiind bolnăvicioasă și simplă. Dar era de fapt chiar frumușică atunci când nu-și ținea buzele țuguiate de parcă ar fi supt dintr-o lămâie. Făcu o reverență rapidă, apoi se grăbi să iasă – dornică să împărtășească și celorlalte servitoare descoperirea ei.

Sabrina puse ceașca deoparte și-și linse mustața de ciocolată de pe buza de sus – la fel ca o pisică agitată. Limbile ceasului

făceau minutele să dispară până când începu să simtă că, mai mult ca sigur, inima ei bătea în același ritm cu ele. Se temu că sunetul rezonant al clopotului care marca trecerea a jumătate de oră o să-i oprească inima cu totul.

Pe coridor răsună o voce masculină, a cărei rezonanță îi făcu inima Sabrinei să bată și mai tare. Scăpă din mână cartea, apoi o ridică la loc și începu să-i studieze paginile – nici măcar nu realiză că era cu susul în jos. Se uită pe deasupra ei, când unchiul Willie îl escortă pe Morgan în salon, bătându-l pe spatele lat de parcă ar fi fost prieteni de ani de zile. Sabrina își stăpâni un tremur, temându-se că acea amiciție nu era de bun augur pentru ea.

Morgan jucă din nou, cu mult fler, rolul unui gentleman atent. Se gudură pe lângă mătușa Honora până când buclele ei începură să danseze de bucurie și o complimentă pe Enid pentru cât de frumos broda. Își întoarse apoi farmecul elegant către ea, dar Sabrina se ascunse imediat în spatele cărții, dorindu-și în secret să fi fost invizibilă.

Se aplecă și-i duse mâna spre buzele lui. Cartea se rostogoli pe podea.

Își trecu buzele peste degetele ei, înnebunind-o cu o atingere ispititoare a limbii – invizibilă pentru toți ceilalți. Dezamăgirea care îi întunecă expresia însorită ar fi stors lacrimi chiar și de la o stâncă.

– Vai, domnișoară Cameron, mă tem că am fost neglijent. Ar fi trebuit să-ți spun să te îmbraci. Astăzi ieșim în oraș.

Sabrina încremeni, asaltată de noi imagini de nenorociri. Oamenii o vor arăta cu degetul... Îi vor arunca priviri batjocoritoare. „De ce un bărbat atât de chipeș ca Montgarry s-ar purta atât de frumos cu o infirmă?"

– În oraș... repetă ea prostește, de parcă i-ar fi sugerat să închirieze o trăsură și să zboare pe lună. Dar eu nu ies în oraș.

– Ba acum da. Zâmbetul lui era atât de plăcut, iar ochii atât de lipsiți de răbdare, încât Sabrina își putea vedea deja trupul mutilat zăcând într-un șanț din Londra. Te voi aștepta să te îmbraci. Își propti apoi mâinile pe brațele scaunului ei, se aplecă și-i șopti: Dacă nu cumva ai prefera să te ajut eu.

Cuvintele sale invocau imagini de o claritate orbitoare: mâini bronzate de soare care îi desfăceau corsetul, dezvăluindu-i pielea

palidă a spatelui... jupoane care se prăbușeau într-o grămadă dezumflată... buze înfierbântate care-i dădeau la o parte jartierele de dantelă... Sabrina se chinui să-și recapete suflul, încercând să înțeleagă de ce mintea îi era împânzită de imagini de dezbrăcare, în loc de îmbrăcare.

Vocea tremurândă a mătușii Honora rupse vraja pe care o aruncase asupra ei.

–... e foarte nepotrivit fără un însoțitor.

Morgan se îndreptă – zâmbetul lui era la fel de dulce ca o înghițitură de coniac fin.

– Prostii. Sunt sigur că Lady MacLeod ar fi mai mult decât încântată să ne însoțească. Ca mamă și văduvă, reputația dumneaei ar trebui să fie ireproșabilă.

Obrazul unchiului Willie începu să zvâcnească într-un tic nervos pe care începea să-l dezvolte atunci când se confrunta cu logica îndoielnică și de necontestat a lui Morgan.

– Da, ei bine, omule... cred că ai dreptate...

Dintr-un instinct neobișnuit de autoapărare, Enid preluă controlul situației. Lăsă deoparte ghergheful, se grăbi prin salon și începu să împingă scaunul cu role al Sabrinei spre ușă.

– Dacă domnul conte e atât de bun încât să ne aștepte, am s-o ajut pe verișoara mea să se îmbrace.

Ignorară cu toții bocetul Sabrinei, care spunea:

– Dar nu vreau să merg cu el. E nebun!

Sabrina îndură agitația lui Enid într-o tăcere ursuză. Folosindu-se de toate deprinderile ei, Enid o îmbrăcă, îi aranjă părul și o împopoțonă pe Sabrina... îndrăzni chiar și să o sărute pe obraz înainte de a o preda în mâinile inamicului.

– Iudă, șuieră Sabrina în timp ce Morgan împingea scaunul cu rotile spre ușa laterală deschisă imediat de lacheul vesel.

Sabrina avu parte de răzbunarea sa în clipa în care ieșiră în lumina puternică a soarelui, iar Enid dădu nas în nas cu un Ranald care era îmbrăcat în livrea și purta perucă. Era evident că lui Enid nu-i trecuse nici o clipă prin minte că Morgan îl va fi iertat pe Ranald pentru crima sa atroce și că îi va fi permis acestuia să-l însoțească la plecarea din Scoția.

Se făcu albă ca varul, dar apoi chipul ei deveni de un roz luminos. Ranald rămase cu gura căscată de uimire când îi văzu burta rotunjită.

Murmurul amuzat al lui Morgan sublinie și mai tare șocul pe care-l trăiau amândoi.

– Nu i-am zis că va fi tată. M-am gândit că ar fi preferat s-o audă de la tine.

Sabrina își permise să afișeze un zâmbet tăios, însă satisfacția ei răutăcioasă nu avu viață prea lungă. Morgan o smulse din scaun, ținând-o atât de sus, încât se temea că avea să cadă – deși știa foarte bine că asta nu se va întâmpla. Nasul lui se atinse de al ei atunci când o așeză pe scaunul de piele.

– Nemernicule, murmură ea.

– Răsfățato, contracară el.

Enid ridică nasul spre cer, apoi se grăbi să urce și ea în trăsură lângă Sabrina, în timp ce Morgan prinse scaunul greoi de spatele trăsurii. Urcă apoi și el, așezându-și silueta impunătoare pe scaunul de vizavi, cu o grație leneșă.

– De ce nu agăți pur și simplu o pancartă pe ușă? sugeră Sabrina în timp ce trăsura se puse în mișcare. „PENTRU O JUMĂTATE DE PENNY, PUTEȚI VEDEA UN MONSTRU." S-ar putea chiar să publice și o cărțulie despre mine.

– Nu fi ridicolă! Privirea lui obraznică o zgudui de la panglicile bonetei și până la vârfurile ascuțite ale pantofilor care se vedeau de sub juponul ei cu volane. Valorezi cel puțin doi penny.

Sabrina își încrucișă mâinile înmănușate în poală – provocarea strălucitoare care se ascundea în ochii lui o ținea captivă într-o tăcere neliniștită. Când trăsura coti, chipul lui Ranald apăru la fereastră.

Enid coborî imediat perdeaua brodată.

Toate privirile lor se mutară în sus, când deasupra capetelor lor se auzi un zgomot – era ca și când un păianjen uriaș umbla pe acoperiș. Chipul lui Ranald apăru apoi la cealaltă fereastră – și avea nasul lipit de geam. Enid se ascunse în spatele evantaiului ei.

Trăsura se opri. Chiar dacă vehiculul era închis, aerul tot era îmbibat de mirosul pregnant al râului. Pălăvrăgeala și agitația

mulțimii de pe faleză îi înconjura. Sabrina întinse gâtul și se trezi uitându-se fix la edificiul amenințător al Turnului Londrei.

– Foarte potrivit, zise ea sec. Amintește cumva de castelul MacDonnell, deși îndrăznesc să spun că e un pic mai confortabil.

– Ai fi preferat să mergem la Bedlam?

– Aș fi preferat *un pat. Patul meu* din casa unchiului meu.

Morgan îi aruncă un zâmbet răutăcios.

– Păcat că nu mi-ai spus asta mai devreme. Se putea aranja.

Sabrina încleștă pumnii. Nemernicul acela era chiar mai enervant decât își amintea.

Se ținu tare în timp ce Morgan coborî din trăsură și dădu jos scaunul pe podul de piatră construit peste șanțul acela străvechi. Enid coborî după el, ignorând mâna întinsă a lui Ranald – comportamentul ei indiferent se subția tot mai mult sub privirea rugătoare a lui Ranald. Își încrucișă mâinile grăsuțe peste burtă, părând de-a dreptul nefericită.

Cu toate acestea, Morgan nu-i lăsă timp Sabrinei să cugete asupra nefericirii verișoarei ei. Când o ridică blând și o îndreptă spre scaun, aceasta se prinse de brațele lui – nervii îi erau încordați la maximum. Oamenii se strânseseră în jurul lor... Râzând... Holbându-se... Șușotind... Exact așa cum se temuse că se va întâmpla.

Un băiețel cu părul roșu o trase de mână pe mama sa obosită.

– Uite, mami, doamna aceea drăguță are o problemă.

Sabrina lăsă capul în jos. Măcar copiii aveau bunul-simț să nu șușotească.

Morgan o văzu înroșindu-se în obraji – privirile nerușinate ale mulțimii străpunseseră armura ei de apărare.

Își inveli picioarele cu pătura, apoi zise pe o voce rezonantă, suficient de tare cât să se audă și peste murmurul curios al mulțimii.

– E bine așa, Excelență?

Capul ei se ridică imediat. Un fior autentic de ură i se revărsă din inimă, traversându-i întreaga ființă. Cum îndrăznea să-și bată joc de ea în acel moment?! Dar când îi cercetă ochii pentru fulgerul trădării, văzu doar o flacără luminoasă care ardea constant și puternic. Era o priveliște pe care o uitase de mult – bunătate fără milă, compasiune fără povara siropoasă a compătimirii.

Iar pentru prima dată simți atunci că nu era ea ținta glumei –, ci că gluma era între ei.

În acel moment, mulțimea se holba cu venerație și respect fățiș, speculând cu voce tare că poate era vreo regină din străinătate venită să viziteze mult iubitul Turn al Londrei. Un domn mai în vârstă se opri să explice faptul că vehiculul acela ciudat cu roți era probabil o variantă a mult mai obișnuitului scaun purtat pe umeri de doi lachei.

Cuvintele de recunoștință îi rămaseră Sabrinei în gât. Nu reuși decât să-i arunce lui Morgan un zâmbet regal și să fluture poruncitor cu mâna către poartă.

Ranald se întristă când Morgan ocoli sala armurilor, unde ar fi putut studia sabia care îi tăiase capul lui Anne Boleyn. Enid se descurajă și ea când acesta ignoră și Trezoreria, unde ar fi putut admira măreția strălucitoare a coroanei imperiale. Dar pe măsură ce împingea scaunul într-o curte pustie dinspre intrarea de vest, unde fiecare coridor de piatră era echipat cu un grilaj de fier, Sabrina înțelese imediat că aceea fusese destinația spre care se îndrepta de la bun început.

Morgan nu o adusese acolo ca să vadă arme sau comori. O adusese în menajeria Turnului pentru a vedea ursul alb care se târșâia greoi prin vizuina lui... să râdă de maimuțele care alergau de colo-colo prin curtea goală... să admire leul, a cărui statură arogantă fu diminuată de un căscat de proporții imense. Încântarea lui Morgan de a vedea pentru prima dată astfel de creaturi era de-a dreptul molipsitoare. Sabrina se surprinse studiindu-i chipul mai mult decât pe animale, dornică să zărească măcar pentru o clipă un zâmbet autentic.

Când Morgan îi dădu unui raton un pumn de nuci, Sabrina simți un ghimpe de neliniște în ceafă. Paznicul îmbrăcat în roșu moțăia la poartă. Ranald și Enid stăteau la câțiva pași mai departe, aruncându-și unul altuia priviri timide. Aleile acelea acoperite nu dezvăluiau nimic. Scutură din umeri și îndepărtă acel sentiment de neliniște. Trecuse atât de mult timp de când ieșise afară printre oameni, încât era înclinată spre fantezie. Era probabil unul dintre privitorii de afară, care trăgea cu coada ochiului la misterioasa „regină".

Simți apoi cum cineva o trăgea timid de fustă, așa că se uită în jos și descoperi acolo o maimuțică. Era atât de fascinată de micuța creatură, încât nici nu observă când Morgan îi făcu un semn lui Ranald pe la spatele ei.

Ignorând protestele ei bolborosite, Ranald o prinse cu un braț pe Enid și cu celălalt pe paznicul plictisit, conducându-i spre capătul îndepărtat al curții. Consternarea lui Enid se transformă în fascinație atunci când paznicul începu să-i încânte cu povestea unui viconte nefericit, care se apropiase prea mult de cușca leului.

– Două degete? repetă ea cu o groază încântată. Leul le-a înghițit sau le-a scuipat apoi?

Morgan așteptă ca ei să dispară din raza vizuală, apoi căzu într-un genunchi la picioarele Sabrinei.

Sabrina reacționă violent observând cum două mâini masculine îi alunecau sub fustă.

– Ce crezi că faci?

– Picioarele tale doar au stat degeaba luni întregi. Trebuie să punem din nou sângele în mișcare.

Sabrina se uita la capul lui aplecat, în timp ce mâinile lui puternice îi masau gambele – degetele lui erau ferme, dar șerpuiau pe mătasea ciorapilor ei. O șuviță încăpățânată de păr se eliberase din coada sa strânsă la spate. Rezistă dorinței de a și-o da pe spate, de a-i testa rezistența prinderii cu ajutorul degetelor. Ajutoarele lui abile fuseseră cu siguranță și foarte eficiente. Sângele îi inunda inima cu putere, îi bubuia în urechi și se topea prin toate canalele întortocheate și lacome ale corpului ei.

Peste tot, mai puțin prin picioare.

– Îți pierzi timpul, izbucni ea. Nu pot să merg.

Morgan dădu capul pe spate și-i întâlni privirea.

– Ți-e frică să mergi, fetițo? Sau ți-e frică să nu cazi?

Când se uita în adâncul ochilor lui – care erau ca argintul viu – Sabrina se temu că începuse deja să cadă. Încă nu exista nici o urmă de milă în ei – nu exista nimic care să alimenteze monstrul smiorcăit care se instalase în sufletul ei.

Buricele degetelor lui se plimbau cu mișcări tot mai ample, care se transformau într-o atingere hipnotică a gambelor ei... alunecară peste pulsul rapid al sângelui din spatele genunchiului

și rătăciră în sus până când i se prinseră în marginea jartierei – iar atunci o atinse ușor ca un fulg pe pielea goală de deasupra. Respirația lui Morgan își pierdu ritmul liniștit. Pălăvrăgeala plină de înțelegere a maimuțelor le rupse reveria.

Trase brusc mâinile în jos și începu din nou să-i maseze gambele, frecând atât de tare carnea, încât Sabrinei îi scăpă un mic oftat neajutorat.

– Oh!

Morgan se uită imediat la ea cu o privire vinovată.

– Te-am rănit?

„Încă nu, dar o s-o faci", se gândi ea. Își mușcă buza de jos și clătină din cap.

Fără să se obosească să-i explice ce avea de gând, Morgan veni în spatele scaunului, își fixă mâinile sub brațele ei și o ridică. Sabrina se legăna în aer ca o păpușă scumpă. Împinse scaunul de acolo cu un picior, apoi o lăsă în jos până când pantofii ei atinseră pietrele.

Apoi îi dădu drumul.

Sabrina își încleștă pumnii. Se ținea pe picioare, dar refuza să încerce să facă chiar și un singur pas.

– Nu voi juca jocul acesta prostesc al tău.

Morgan o împinse ușor. Se înclină în față ca o popică dezechilibrată. O prinse apoi de funda apretată a rochiei și o îndreptă la loc.

– Bravo. Uite ce fată cuminte! Astăzi nu-ți cer să faci mai mult decât un pas. Hai să încercăm, vrei?

Ea strânse buzele într-o linie răzvrătită, apoi își îndoi genunchii. Morgan o mai împinse o dată, ușor. Dar de data aceea nu fu la fel de rapid cât s-o prindă. Se răsturnă în față, fiind obligată să-și atenueze căderea cu mâinile înmănușate.

Tăcerea îngâmfată a lui Morgan răsuna mai tare decât strigătele amuzate ale maimuțelor.

În timp ce zăcea acolo, studiind pietrele de sub mâinile ei, Sabrina zise pe o voce stinsă și aspră:

– Chiar ar trebui să măture mai des pe aici. Este îngrozitor de murdar.

*

În săptămâna următoare, Sabrina avea să facă cunoştinţă cu fiecare centimetru al podelelor din Londra. Întinderea rece şi netedă de marmură de la Westminster Abbey, covoarele persane din magazinele de pe Ludgate Hill, lespedea cu mozaic din Academia de Muzică – al cărei model avea să-l deseneze mai târziu, în cel mai mic detaliu, pe o foaie de hârtie de la mătuşa ei. Numai iarba deasă din grădina de recreaţie recent restaurată de la Vauxhall mai oferea un pic de uşurare şezutului ei dureros.

Şi Morgan se afla mereu acolo – deasupra ei, în spatele ei, înconjurând-o – mirosind a pin şi a lemn de santal, stăruitor, dar totuşi îndepărtat... iar buna lui dispoziţie maniacală în faţa încercărilor ei eşuate de a merge o făceau să-i vină să urle.

Morgan MacDonnell era un monstru de două ori mai mare decât fusese primul conte de Montgarry. Halbert măcar lua doar pielea victimelor sale – pe când Morgan se băga pe sub ea cu o pricepere diabolică. Deveni astfel Diavolul ei personal cu ochi verzi, înveşmântat în pantaloni cu croială elegantă şi cu lavaliere brodate cu dantelă. O tachina... o îndemna... o împingea în scaunul cu rotile printr-un iad binevoitor născocit de el.

Acela era Morgan pe care şi-l amintea din copilărie – încăpăţânat, viclean, răutăcios... şi cu ochii sclipind mereu de amuzament pe seama ei. Umorul lui înţepa, iar ripostele lui sarcastice lăsau în urmă zgârieturi invizibile – aşa că nu putea niciodată să-şi lingă rănile. Zâmbetul lui batjocoritor îi bântuia visele.

Îl dispreţuia.

Îl ura.

Trăia pentru momentele acelea în care intra pe uşa casei unchiului ei şi-i făcea inima să bată din nou cu putere.

Nu mai avea voie să lâncezească pe divan, îmbrăcată în halat. I se cerea să stea aşezată în capul oaselor pe lemnul tare al scaunului cu rotile – complet îmbrăcată, cu coloana dreaptă şi cu muşchii tremurându-i. Oricât de îngrozitor ar fi fost Halbert, cu siguranţă nici el nu ar fi putut concepe o astfel de tortură pentru duşmanii săi nefericiţi.

Morgan venea în vizită – negreşit – în fiecare după-amiază, curtându-i pe mătuşa şi pe unchiul ei, fermecând-o pe Enid cât să-i zâmbească şi înfuriindu-l la culme pe Philip Markham – care venea în zadar, doar ca să descopere că Lady MacLeod juca din nou rol de însoţitoare pentru verişoara ei şi enigmaticul conte, care porniseră în vreo nouă aventură.

Societatea londoneză zumzăia de toată atenţia supusă pe care i-o acorda Morgan. O escorta la petreceri unde se jucau cărţi şi la spectacole de teatru de după-amiază. La balurile la care participaseră rămăsese neclintit pe scaun, lângă ea şi nu fusese niciodată văzut aruncând măcar o privire dornică spre dansatori. Bunăvoinţa lui plină de tandreţe pentru o persoană atât de nefericită ca ea atrăgea după sine adoraţia femeilor, admiraţia bărbaţilor şi replici şuierătoare din partea Sabrinei.

Se întâmplase ca Sabrina să simtă de mai multe ori acel ghimpe de nelinişte în ceafă, când erau plecaţi în oraş. Dar când se întorcea să caute cu privirea, nu găsea niciodată nimic mai mult decât o umbră trecătoare sau o iluzie întunecată în soarele luminos de primăvară.

Într-o după-amiază, când trăsura lui Morgan lua o curbă, zări un bărbat cu barbă şi o femeie cu voalul pe cap stând în picioare într-un colţ de stradă aglomerat. Îi scăpă un strigăt de uimire, însă până apucă să se întoarcă, cei doi dispăruseră deja în mulţime. Iar Morgan nu făcu altceva decât să ridice dintr-o sprânceană, îndoindu-se parcă de sănătatea ei mintală. Aşa că se aşeză înapoi în scaun tulburată şi se întrebă dacă nu cumva îi era mai dor de casă decât crezuse.

Sabrina nu înţelegea de ce alegea doar locuri publice. Până la sfârşitul celei de-a doua săptămâni, vizitaseră deja toate obiectivele turistice din Londra, cu excepţia unei spânzurători publice şi a Bedlamului. „Cu siguranţă nu-l interesează scandalul", se gândi ea. Nici unui om care crescuse sub norul de notorietate exercitat de clanul MacDonnell nu-i păsa câtuşi de puţin ce gândeau alţii despre el. În plus, era în joc reputaţia ei, nu a lui.

Sabrina clocotea de furie între vizitele lui Morgan – era deja prea obsedată de noul ei torţionar ca să-şi mai irosească răutatea pe servitori. Începuse să-şi maseze picioarele în fiecare dimineaţă când se trezea şi le freca până când simţea sângele gonindu-i prin vene ca seva primăverii. În intimitatea dormitorului ei încerca şi singură să facă primii paşi simpli. Servitorii învăţaseră repede să ignore bubuiturile ciudate, căzăturile şi înjurăturile care

se auzeau la orice oră din noapte, din spatele ușii încuiate a camerei ei, pentru că nu reușea nici un progres.

La începutul celei de-a treia săptămâni, Sabrina începuse deja să intre în panică.

Morgan pur și simplu nu voia să plece. Continua să apară la ușa sa, indiferent cât de groaznice erau accesele ei de furie sau cât de acide îi erau cuvintele. El doar scutura din umeri și ignora insultele care le-ar fi făcut pe servitoare să izbucnească în hohote de plâns.

În lunile sumbre de după accident, reușise să construiască un zid între ea și toți cei pe care îi iubea – Enid, frații ei și chiar și părinții săi. Dar Morgan stătea impasibil în calea ei – un bărbat provocator de aproape doi metri, care răspândea o asemenea căldură, încât ajunsese să se teamă că ar fi putut topi până și inima ei de gheață.

Într-o noapte, zăcea în patul ei rece, cu inima bătându-i frenetic și tremurând din tot corpul doar pentru că se gândea la el.

Încleștă pumnii. Prima dată nu reușise să-l izgonească, dar avusese la dispoziție luni la rând să-și exerseze acea artă. Nu va fi fost nevoie decât de niște săpături bine plasate și de un pumnal împlântat între coaste, într-un punct sensibil.

Planul acela ar fi trebuit s-o mulțumească măcar puțin – dar, în schimb, își trase păturile peste cap și se ascunse acolo, într-un întuneric creat chiar de ea, ca un animal mic și speriat.

– Dar, domnișoară, Excelența sa mi-a cerut să vă spun... Slujnica trânti ușa chiar în clipa în care vaza se izbi de ea și se sparse.

Sabrina auzi sunetul pașilor care fugeau. Terorizase toată ziua servitorii, știind foarte bine că Morgan avea să afle asta până la sfârșitul nopții.

Apucă oglinda – prima armă în răzvrătirea împotriva lui. Își pudrase fața cu un alb strident, subliniind golurile de sub pomeți și curba roșie a buzelor. Avea părul strâns atât de tare și de sus, încât ochii ei căpătară o tentă exotică. Un accesoriu frivol, din care atârnau panglici luxuriante, ca niște pânze de păianjen diafane, îi strângea cocul. Știa foarte bine că halatul acela alb din voal, cu volane de dantelă, îi dădea un aspect fragil și demn

de milă – la fel de firav ca vaza de porțelan de Meissen pe care tocmai o spărsese.

Putea întrezări viitorul în ochii albaștri și pustii ai femeii care o privea din oglindă. Un viitor fără Morgan. Un viitor lipsit de orice speranță. Un viitor pe care îl va petrece înfășurată în giulgiul acela de dantelă, cu mâinile uscate, cu pielea zbârcită peste oasele ieșite în afară. Vecinii vor vorbi în șoaptă despre ea. „Tânăra aceea excentrică e nepoata ducelui. A venit să-și petreacă primăvara aici și nu a mai plecat."

Pentru că nu se mai putea întoarce niciodată în Scoția... nici măcar nu va mai îndrăzni să viseze la ceața care plutea jos peste dealurile pline de iarbă neagră... la cascada care se revărsa peste o pajiște verde luxuriantă... la mirosul îmbătător al trandafirilor sălbatici care se încolăceau pe un deal sterp.

Ușa din spatele ei se deschise foarte puțin. Stefan băgă capul înăuntru, în mod evident pregătit să-l scoată repede afară în caz de porțelanuri zburătoare.

– M-a trimis mama după tine. Ești gata, verișoară?

– Da, zise ea încet spre propria reflexie din oglindă. Gata, pe cât voi putea fi vreodată.

Sabrina se rezemă pe divanul de pluș, sprijinită de un munte de perne pufoase. O cupă de șampanie atârna din degetele ei cu unghiile vopsite în roz. Fermecase pe unul dintre oaspeți să-i dea acea cupă, de vreme ce toți servitorii o ocoleau vădit. Se îndoia că oricare dintre ei i-ar fi oferit măcar și un pahar cu apă – da, n-ar fi făcut-o nici dacă smulgea o lumânare dintr-un sfeșnic și-și dădea foc chiar acolo.

Cercetă mulțimea agitată. Dar nici urmă de Morgan. Mătușa Honora se fâțâia pe acolo, lumina slabă oferindu-i aspectul unui înger amețit. Bătu apoi din mâinile-i grăsuțe pentru ca toată lumea să ia loc – era la fel de entuziasmată ca un copil pentru spectacolul ei privat de teatru.

Sabrina își înăbuși un suspin, când pe scenă urcă un bărbat zvelt, îmbrăcat în petice alternante de alb, roșu și verde. Nu-i plăcuse niciodată pantomima și știa deja mult prea bine povestea răsuflată a lui Arlechino și a soției sale arțăgoase, Colombina. Brian și Alex o puseseră în scenă pentru ea anul trecut de ziua ei. Principalul ei amuzament izvorâse din felul extrem de ridicol

în care se vedeau genunchii păroși ai lui Alex, de sub unul dintre jupoanele mamei ei. Simți un junghi de nostalgie amintindu-și acea întâmplare.

Agitația din dreptul ușii îi atrase atenția. Fără să-și dea seama, Sabrina abandonă poziția ei languroasă și-și întinse gâtul. Se înfioră toată în timp ce Morgan își croia drum prin mulțime, afișând zâmbetul acela devastator ca pe o armă.

Oaspeții începură să șușotească în spatele evantaielor și ale cutiuțelor de tutun – erau mai fascinați de contele impozant decât de povestea care se desfășura pe scenă. Sabrina se întrebă dacă el realiza cât de eficientă era acea intrare întârziată... Sau cât de chinuitoare era pentru biata ei inimă.

Părul lui strălucea ca aurul în lumina lumânărilor, în timp ce încuviința din cap, salutându-i pe ceilalți invitați. Sabrina bău din șampanie când îl văzu, știind că era posibil să nu mai aibă o altă ocazie. Crezuse că atunci când venise pentru prima dată în Londra, hainele acelea elegante îi dăduseră mai multă încredere în el, dar în clipa aceea realiză că avusese întotdeauna grația și ținuta unui rege. Nici măcar tartanul acela zdrențuit și picioarele goale nu reușiseră să ascundă asta. Plecă ușor capul, călindu-se pentru toate acele emoții care-o copleșeau.

Când ridică din nou privirea, Morgan tocmai era oprit de un lacheu încruntat. Privirea agitată a omului se întoarse în grabă spre divan. Sabrina se prăbuși pe perne, ducându-și dosul palmei la frunte într-un gest detestabil de fragilitate.

Își primi recompensa imediat – masca politicoasă a lui Morgan dispăru pentru o clipă. Își încleștă maxilarul într-o încruntare fioroasă pe care și-o amintea mult prea bine. Își reveni însă repede, făcându-i cu ochiul în mod încurajator lacheului și îndreptându-se apoi spre divan.

Ignorând scaunul de lângă pat, se lăsă în jos la piciorul canapelei înguste și fu cât pe ce să se așeze pe degetele Sabrinei.

Ea se smuci ca să se ferească de pericol și strănută. Își tamponă apoi ochii cu o batistă din dantelă și spuse:

– Cred că săpunul dumitale de bărbierit mă deranjează, domnule.

– Sau poate că pernele sunt de vină. Poate ai tras pe nas o pană.

Morgan rămase privind fix spre scenă și luptându-se cu dorința de a-i împărtăși Sabrinei furia sa, care ar fi împrăștiat pene peste tot de la Londra până la Glasgow. O femeie așezată în fața lor își întoarse gâtul și se uită urât peste evantai, amintindu-i lui Morgan de ce alesese locurile publice pentru bătăliile lor – pentru că nu avea încredere în ce-ar fi făcut dacă ar fi rămas singur cu Sabrina. Îi era teamă să nu se simtă vinovat și să o cocoloșească și el, așa cum făceau toți ceilalți.

Și îi era și mai teamă ca nu cumva să se lase în voia dorinței – ca nu cumva să cedeze tentației periculoase de a-i opri și para limba veninoasă cu a lui.

Iar ispita aceea era cu atât mai puternică cu cât Sabrina era înfășurată doar într-o rochie străvezie, potrivită mai degrabă unei întâlniri cu un amant în dormitor. Parfumul luxuriant de liliac se rostogolea de pe pielea ei, batjocorind parcă puritatea și puterea mirosului de trandafiri pe care și-l amintea. Își dori s-o întindă pe spate pe divan – acolo, în văzul tuturor, să-și treacă degetele prin cocul acela caraghios, să-i despartă coapsele și să se îngroape adânc în ea...

Publicul izbucni în hohote de râs când Arlechino o aruncă peste umăr pe Colombina, care țipa. Morgan nu putea spune că-l învinovățea pe om... Începea să înțeleagă tentația teribilă de a folosi forța brută pentru a stăpâni o femeie, împotriva voinței ei. Încleștă pumnii, tulburat, iar bufoneriile care se întâmplau pe scenă deveniră invizibile pentru el – era orbit de o furie nouă și de o rușine veche.

Sabrina întinse piciorul și-l lovi peste șold.

– Dă-te mai încolo! Nu văd! Blochezi scena.

Un „Ssssst!" puternic se auzi de pe rândul pe care stătea mătușa Honora. Mai multe capete se întoarseră în direcția lor. Până și Arlechino se opri din tirada lui tăcută, ca să le arunce o privire iritată.

Morgan se întinse și-i prinse piciorul. Degetul lui mare se jucă pe conturururile ei sensibile cu o pricepere nemiloasă.

– Suntem ceva mai puternică azi, nu-i așa, draga mea?

Piciorul ei se înmuie imediat în strânsoarea mâinii lui.

– Probabil a fost un spasm. Mă dor foarte tare, să știi.

În loc să-i dea drumul la picior, Morgan își apăsă tare degetul mare în valea dintre pernițele ei, examinând într-un ritm sugestiv, care-i accelera și mai tare respirația Sabrinei. Era atât de concentrat asupra ei, încât putea simți reacția ei ca o șoaptă pe spate.

Piciorul ei prinse viață din nou. Sabrina îl trase repede din mâinile lui.

– Se pare că spasmele tale se agravează, zise el. Poate că nu e prea târziu să iei în considerare amputarea.

Sperând să mai câștige niște timp ca să se poată aduna, Sabrina zise:

– Mă doare gâtul. Ai putea să-mi aduci niște șampanie, te rog?

Morgan făcu un gest cu degetul, care aduse în grabă acolo un lacheu.

– Doamna și-ar dori niște șampanie.

Evident emoționat, lacheul îi oferi Sabrinei un pahar – îi tremura atât de tare mâna, încât lichidul auriu se revărsă peste marginea paharului drept în poala Sabrinei.

– Nemernic neîndemânatic! strigă ea și începu să tamponeze imediat pata. Unchiul meu ar trebui să vă dea afară pe toți.

Cu ochii încă ațintiți asupra scenei, Morgan trânti un îndemn laconic:

– Cere-ți scuze!

– Îmi cer iertare, izbucni lacheul.

– Nu tu. Ea.

– Dumneaei?

– Eu? întrebă Sabrina la unison. Nu prea cred!

– Ai fost îngrozitor de nepoliticoasă cu omul. Acum cere-ți scuze!

– Scuză-mă, domnule, zise Sabrina cu un sarcasm nimicitor. Uitasem că familia MacDonnell e ultima fortăreață a bunelor maniere din Scoția. Dacă ar fi vărsat șampanie pe tine, probabil ai fi scos un pistol și l-ai fi împușcat.

Confruntarea de pe divan dădea semne să escaladeze într-un război la scară largă, așa că lacheul îngrozit se grăbi să se îndepărteze.

Morgan se întoarse să o înfrunte. Sabrina se dădu în spate ca să se ferească de expresia lui înfricoșătoare. Până și Arlechino

și Colombina se opriră și rămaseră cu gura căscată din cauza vocii lui Morgan care se transformă într-un urlet.

– Nu-ți voi tolera crizele astea blestemate de isterie! Furia îi sublinie accentul scoțian pronunțat, care punea accent pe „r" și pe „g". Biata fetiță mică! Biata prințesă jalnică! Ți-a fost destul de ușor să te joci de-a îngeru' conacului când tot ce ți-ai dorit vreodată ți-a fost pus plocon în mâinile alea mici și lacome, nu?

– Nu totul, șopti ea, dar el nu o auzi.

– Dar o singură lovitură în prețioasa ta coroană Cameron te face să te transformi într-o răsfățată smiorcăită și obidită. Ți-ai dat pân' la urmă arama pe față, nu-i așa? Se înclină spre ea. Sabrina se împinse în perne, dar nu avea nici o cale de scăpare din fața furiei lui îndreptățite. Coborî vocea, astfel încât să-l audă doar ea, și un zâmbet sălbatic de jovialitate îi lumină ochii. Dacă aș fi știut că supraviețuirea te va transforma într-o asemenea nemernică, *te*-aș fi împușcat pe *tine*, în locul lui Pookah.

Mâna Sabrinei îi șterse fața într-o bufnitură puternică. Mulțimea icni, totalmente îngrozită. Morgan nici măcar nu tresări. Era de neclintit precum o stâncă. Disperarea ei se accentuă.

Îl plesni din nou, suficient de tare să-i lase o urmă a palmei pe obraz. Dar el doar stătea acolo și se holba la ea – era un bărbat care îi putea zdrobi craniul cu mâinile goale... furia din ochii lui fu înlocuită de o durere liniștită care nu avea nimic de-a face cu lovitura ei. Chipul lui era extrem de frumos și curajos – ca al unui înger cioplit în marmură.

Trăsăturile lui minunate se apropiară de ea. Lacrimi fierbinți îi împânziră ochii. Era îngrozită de gândul că i s-ar fi putut revărsa pe obraji și ar fi plâns acolo, în fața tuturor.

Cuvintele ei guturale răsunară strident prin încăperea tăcută.

– De ce nu vrei să mă lași pur și simplu în pace? Ce e în neregulă cu tine? Nu ești suficient de bărbat pentru o femeie adevărată?

Morgan chiar tresări în acel moment – aproape imperceptibil, însă liniile încrețite de soare din jurul ochilor îl trădară. Se îndreptă încet, de parcă ar fi dus pe umeri o mare povară – iar Sabrina înțelese atunci că reușise în cele din urmă să comită un păcat de neiertat. Îl umilise în public – iar pentru cineva din clanul MacDonnell nu exista nici o jignire mai mare de atât.

Ochii lui erau la fel de distanți precum ceața scoțiană pe care nu o va mai vedea niciodată. Făcu o plecăciune de la talie – demnitatea reținută a acelui gest îi condamna pe amândoi.

–Îmi cer iertare dacă te-am jignit. Seară bună, domnișoară Cameron.

Pe măsură ce își croia demn drum prin mulțime, Sabrina înțelese că sensul cuvintelor lui nu era „seară bună", ci „rămas-bun".

Capitolul 28

Ploaia bătea pe lespezile de piatră din fața geamului Sabrinei, într-un ritm atât melancolic, cât și liniștitor. Lovea cristalul ușilor terasei și aluneca în jos pe panouri în șiroaie șerpuite, întunecând grădina în nuanțe insuportabile.

Un ciocănit timid se auzi la ușă.

Fără să-și schimbe poziția în scaun, Sabrina zise:

–Intră.

Ușa se deschise în spatele ei.

–V-am adus niște ceai, domnișoară. Bucătăreasa s-a gândit că s-ar putea să doriți niște biscuiți proaspeți. Să știți că a cumpărat din banii ei merele de la un vânzător ambulant.

Sabrina afișă un zâmbet în clipa în care chipul pistruiat al Beei apăru în raza ei vizuală.

–Mulțumesc, Beatrice. Spune-i bucătăresei că sunt sigură că sunt minunați.

Bea așeză tava pe măsuța de ceai din apropierea Sabrinei, apoi se îndreptă, frământându-și șorțul și balansându-se de pe un picior pe altul.

–Mai e ceva, Beatrice?

Bea se uita la Biblia uzată care se ascundea sub mâinile încrucișate ale Sabrinei. O ținea în brațe de trei zile, dar nimeni n-o văzuse niciodată deschizând-o.

–Mă întrebam dacă ați dori să vă aduc altă carte să citiți. Sau poate gherghelul, ca să vă mai înveseliți.

Sabrina clătină din cap și își reluă examinarea atentă și visătoare a grădinii scăldate de ploaie.

–Nu, mulțumesc. Dar e foarte drăguț din partea ta să întrebi.

Bea încă zăbovea în spatele ei.

–Să vă pieptăn părul, domnișoară? Îi atinse foarte ușor părul cu degetele – era ca și când un fulg ateriza pe grămada aceea de păr creț, care-i trecea de umeri Sabrinei. N-aș fi ghicit că este atât de des. Își trase repede mâna înapoi, realizând că gestul fusese prea familiar.

Dar în loc de o mustrare, Sabrina îi oferi un zâmbet.

–Pot să mă pieptăn și singură, dar îți mulțumesc că ai întrebat.

Bea oftă și se mulțumi să așeze mai bine pătura în jurul picioarelor Sabrinei.

–O să-l trimit pe Teddy sus să vă mai aducă lemne pentru foc. Nu vrem să vă ia frigul din cauza umezelii. Ați vrea să vă mut mai departe de ușă? S-ar putea ca aici să fie mai curent.

Sabrina clătină din nou din cap – mișcarea ei era la fel de slăbită ca a unui somnambul. O auzi pe Bea oprindu-se lângă pat să aranjeze o pernă și să arunce un ciorap rătăcit pe spătarul unui scaun. Sabrina putea vedea reflexia slujnicei în fereastră – fața ei era foarte încordată de îngrijorare.

–Dacă mai doriți ceva, domnișoară... orice altceva... să sunați din clopoțel și să mă chemați, da?

Sabrina încuviință din cap. Ușa se închisese deja în urma servitoarei, când aceasta șopti:

–Nu-ți face griji, Bea. Sunt o Cameron. Și noi obținem mereu ceea ce ne dorim.

Își sprijini capul de spătarul scaunului și închise ochii – chiar și lumina slabă de dincolo de fereastră i se părea insuportabil de strălucitoare.

Două ore mai târziu, Bea intră în bucătărie, cărând tava de ceai neatinsă.

Clătină din cap cu tristețe, întunecând și mai mult expresia răbdătoare de pe chipul bucătăresei.

–Nici o picătură. Și nici nu a mâncat nimic... nici măcar o firimitură.

Bucătăreasa se lăsă greoi pe un scaun și împunse cu degetul unul dintre biscuiții moi și reci.

– Dacă acum o săptămână mi-ar fi spus cineva că voi încerca să-i stârnesc apetitul tinerei domnițe cu altceva decât arsenic, aș fi zis că e nebun. Chipul i se înveseli. Ce-ar fi dacă i-aș pregăti o compresă bună de pus pe piept?

Bea clătină din cap.

– Nu are dureri fizice. N-are absolut nici o durere fizică. N-am auzit niciodată în viața mea mai multe „mulțumescuri" sau „te rog, doamnă". Cred că probabil mi-ar fi servit și ceaiul, dacă aș fi rugat-o.

Bucătăreasa își odihni bărbia cu gropiță pe palmă. Cele două femei stăteau într-o tăcere mohorâtă, surprinse să realizeze că amândouă preferau istericalele Sabrinei în favoarea acelei politeți dureroase. Se stinsese și ultima luminiță din ochii tinerei lor stăpâne, lăsându-i la fel de pustii și întunecați ca o lumânare stinsă. Aceasta abandonase halatele de casă sofisticate și șalurile de cașmir pentru o cămașă de noapte simplă, de bumbac și o plapumă de puf îngălbenită.

Își purta părul desfăcut pe umeri sau prins în două codițe împletie simple, ca o fetiță. Refuza să părăsească dormitorul și stătea în scaunul acela cu rotile incomod ore în șir, privind afară în grădină, prin ferestrele batante... de parcă ar fi așteptat ceva ce nu mai venea. Sau pe cineva.

Din camera ei nu se mai auzeau noaptea bubuituri și înjurături. De fapt, nu se mai auzea nimic cu excepția acelei tăceri pustii și apăsătoare.

Bucătăreasa clătină din cap îndurerată.

– Dacă n-aș ști mai bine, aș jura că tânăra noastră domniță suferă de o inimă frântă.

Bea luă o înghițitură din ceaiul rece al Sabrinei și se încruntă.

– Acum o săptămână aș fi jurat că nu are inimă.

Bucătăreasa condimentă ceaiul cu un strop de gin, dintr-o sticluță pe care scria *vanilie.*

– Ei bine, după cum zicea răposata maică-mea – Dumnezeu să-i odihnească bietul suflet –, ceea ce nu te omoară probabil te va vindeca.

Bea ridică ceașca.

– Să bem pentru asta.

Ciocniră apoi sticluța și ceașca într-un gest care semăna mai degrabă cu o rugăciune, decât cu un toast.

Cineva o trăgea de mâneca de la cămașa de noapte.

Sabrina deschise ochii și trecu de la somn la starea de veghe cu o naturalețe nefirească. Cele două stări nu i se mai păreau foarte diferite în perioada aceea. Amândouă erau colorate în nuanțe de gri, reconfortante. Se uită în sus la baldachinul din lemn, fără să clipească – era copleșită de un sentiment atât de puternic și zdrobitor de pierdere, încât simțea în gură un gust amar.

– O, Sabrina, trezește-te, te rog!

Întoarse capul și o zări pe Enid stând ghemuită lângă pat. Cămașa de noapte a verișoarei era udă de ploaie. Pantofii ei erau acoperiți cu o mizerie care semăna suspect de mult cu noroiul din grădină. Buclele lăsate îi atârnau în jurul feței. Cu toate acestea, obrajii ei erau foarte roșii și ochii atât de strălucitori și vii, încât Sabrina își dori să-și acopere fața ca să se protejeze de lumina lor.

– Ar fi mai bine să te dezbraci de hainele alea ude, zise ea. Doar nu vrei să răcească bebelușul.

– Mai târziu. Dar acum am nevoie de ajutorul tău. Este vorba de Ranald.

Sabrina înăbuși fără milă speranța care sălășluia în ființa ei.

– Ranald? Aș fi crezut că s-a întors în Scoția până acum.

– Și eu la fel. Verișoarei ei îi scăpă un chicotit. Dar n-a făcut-o. A refuzat să plece înainte să mă mai vadă o dată. Vrea să discutăm despre viitorul nostru.

Sabrina se încruntă – pentru ea viitorul era o noțiune atât de abstractă și de străină, încât părea dincolo de orice putere a ei de înțelegere. Pentru ea nu mai existau decât minutele, care treceau rapid și se amestecau dând naștere orelor.

Enid o apucă de braț. Cuvintele ei țâșneau într-o litanie frenetică:

– Philip m-a invitat mâine-seară la balul mascat de la Vauxhall. Dar plănuiesc să mă întâlnesc cu Ranald acolo, de vreme ce e un bal mascat și se poate plimba nestingherit printre invitați. Dar

mama refuză să mă lase să merg dacă nu promiți să mă însoțești. Crede că obișnuiesc să dau de necaz, dacă merg undeva singură.

Privirea Sabrinei alunecă în jos, spre burta destul de proeminentă a lui Enid. Peste ce necazuri mai mari de atât ar fi putut da Enid? Suspecta că insistențele mătușii ei de a o însoți pe Enid aveau mai degrabă de-a face cu încercarea de a o scoate din dormitorul acela al ei. Și din casă. Așadar, rămânea o singură întrebare.

– Va fi și el acolo?

Enid înclină ușor capul. Lumina focului din șemineu îi mângâia părul deschis la culoare, făcându-l să pară de aur.

– Nu. Se pregătește să plece acasă.

„Acasă", gândi Sabrina. Picioarele lui Morgan sprijinite de vatră. Vegetația verde luxuriantă care se întindea peste văi. Zăpada topită care aluneca în jos de pe munte într-o cascadă argintie. Acasă... unde va scăpa, în sfârșit, de ea. Era păcat doar că ea nu se va putea elibera niciodată de el – și nici măcar documentele pe care i le aducea tatăl ei la sfârșitul săptămânii ca să le semneze nu o vor elibera cu adevărat.

Expresia de pe chipul lui Enid era mai nerăbdătoare decât copilul care aștepta să iasă din burta-i rotunjită.

– Te rog, spune că vei veni.

Sabrina își aminti cum îngenunchease și ea lângă patul lui Enid la castelul MacDonnell – implorând-o să lase căldura brațelor lui Ranald și să se aventureze în noapte prin zăpadă. Și în noaptea aceea fugise de Morgan. Doar că atunci și el fusese suficient de nebun, încât să vină după ea. Știa foarte bine că era o greșeală pe care nu o va mai repeta.

Sabrina afișă un zâmbet și-i mângâie părul lui Enid, amintindu-și toate sacrificiile pe care le făcuse verișoara ei pentru ea.

– Desigur că voi veni. Poate așa voi avea și eu ocazia să repar greșeala de a fi fost un monstru egoist. Trase apoi păturile, ca o invitație. Haide acum, urcă-te în pat înainte ca puiul tău de om să înceapă să strănute!

Enid se descălță repede de pantofii ei plini de noroi și se supuse – sări lângă ea, plină de bucurie, ceea ce făcu patul să se clatine.

*

În seara următoare, când Philip îi împingea scaunul cu rotile într-un colț al sălii imense de bal, Sabrina începea deja să regrete decizia de a merge acolo. Privirile curioase o împungeau ca niște săgeți mici. Aceea era prima ei apariție în public, de când cu cearta pe care o avusese cu Morgan – care scandalizase societatea. În speranța de a nu fi recunoscută, alesese să poarte o rochie albă simplă și să-și strângă părul într-o coroană de cosițe împletite.

Se gândi că poate ar fi trebuit să poarte și ea o mască... dar apoi zâmbi cu tristețe când realiză că acest lucru nu ar fi făcut-o mai greu de recunoscut. Nici unul dintre ceilalți invitați nu era împins pe roți, ca un serviciu de ceai.

Afară, ploaia blândă de primăvară se oprise, însă un zgomot scăzut de tunet prevestea o altă furtună. Felinarele care împodobeau pereții străpungeau din loc în loc întunericul sălii de bal mari și foarte înalte, oferind un aer misterios măștilor purtate de invitați.

Philip așeză bucuros scaunul într-un colț. Își apropie apoi – exagerat de mult – fața de a ei și pronunță fiecare cuvânt cu o grijă minuțioasă, de parcă invaliditatea o făcuse să fie și surdă, și grea de cap.

– Gata, domnișoară Cameron, stai confortabil? Nu pot să nu mă simt responsabil pentru dumneata. Sper că după ce eu și Enid ne vom căsători, vei ajunge să mă consideri ca pe un frate.

Din fericire, Enid o salvă de necesitatea de a-i oferi un răspuns și apăru lângă el – într-o mână ținea o ceșcuță cu punci și în cealaltă un șervețel plin cu prăjiturele. Tocmai ridica o prăjitură spre buze, când Philip i-o smulse din mână.

– Cred că asta e suficient, draga mea, spuse el, zâmbindu-i cu superioritate. Doar vrei să mai poți încăpea în rochia aceea minunată de mireasă, după ce se naște micuțul.

Ochii lui Enid luară foc în spatele măștii, dar chiar în același moment ușa din capătul îndepărtat al sălii de bal se deschise și se trânti de perete, lăsând să pătrundă o rafală de vânt, care aduse cu ea mirosul înțepător al unei furtuni iminente.

Sabrina icni consternată și scăpă din mână batista.

– O, Doamne! Nu mă pot apleca s-o iau. Philip, vrei să fii bun...

Philip se aplecă să ridice bucățica de bumbac. Până când se îndreptă la loc, Enid dispăruse, fiind alungată de Sabrina spre

străinul diabolic de chipeș și cu ochi întunecați care stătea în pragul ușii.

– Ei, poftim, zise Philip, oferindu-i batista. Unde naiba a dispărut? Își roti apoi gâtul subțire ca să cerceteze mulțimea agitată – expresia lui părea atât de demoralizată, încât, pentru o clipă, Sabrinei i se făcu milă de el.

Dar asta nu o opri să-i facă semn spre o fată supraponderală, care purta o mască cu pene identică cu a lui Enid.

– Păi, uite-o acolo! Dacă te grăbești, s-ar putea să poți să ajungi la ea înainte de primul dans.

Philip își îndreptă cutele invizibile ale jachetei, apoi se repezi după fată. Sabrina oftă ușurată atunci când nu se grăbi nimeni să-i ia locul. Simțea că în spatele privirilor curioase care o asaltau se ascundea și un dram de teamă. Poate că oamenii se hotărâseră că nu era doar paralizată – ci și periculoasă. Cu toate astea se bucura să fie ignorată. În acel moment, mila lor i se părea respingătoare – era doar o altă amintire dureroasă a prețului pe care-l plătise din cauza mândriei ei.

Mulțimea era tânără și plină de viață. Orchestra izbucni într-un cadril vesel – dansul acela țărănesc contrasta foarte multe cu rochiile sofisticate și cu măștile bătute cu pietre prețioase. Fără să-și dea seama, Sabrina începu să bată din picioare, încercând să măsoare ritmul dansului scoțian vioi pe care-l învățase de la Fergus.

O nouă rafală de vânt făcu să pâlpâie flăcările felinarelor. I se opriră brusc și inima, și picioarele, când văzu silueta uriașului auriu strălucind în fața cerului întunecat.

Începu să se nască o speranță în inima ei. Se pare că se înșelase, până la urmă. Morgan se întorsese după ea.

Dar totuși, acea speranță se nărui și se mistui imediat, când văzu o frumusețe mascată agățându-se de brațul soțului ei.

Capitolul 29

Chipul lui Morgan părea cioplit din marmură lustruită. Era extrem de indiferent, extrem de frumos – și nu dădea semne că s-ar

fi topit vreodată într-o expresie umană precum un zâmbet sau chiar o încruntare. Inima Sabrinei se strânse de dor.

Își dorea să-l urască... și să disprețuiască acea frumusețe înaltă, cu picioare lungi, lipită atât de intim de trupul lui. Dar în fond nu asta era ceea ce își dorise pentru el? O femeie care putea intra într-o cameră, mergând pe picioarele ei... care să poată dansa... și care să îi dăruiască ceea ce ea nu-i putuse oferi?

Sabrina nu putea face altceva decât să se holbez, încremenită de o dorință atât de mare, că îi tăia răsuflarea.

Privirile li se întâlniră peste încăperea aglomerată. I se păru că vede scânteia unei încruntări întunecându-i chipul... Dar era posibil să fi fost doar o iluzie a luminii înșelătoare. Orchestra începu să cânte apoi, și însoțitoarea lui Morgan îl trase în pașii eleganți ai unui menuet.

Morgan își blestemă în gând propria nebunie, știind că ar fi fost mult mai bine să părăsească Londra cu o săptămână în urmă. Execută fără cusur piruetele complicate ale pașilor de dans – expresia amabilă de pe chipul lui ascundea tumultul gândurilor sale mai eficient decât o mască. Fusese nesăbuit să se lase convins de Ranald să mai rămână chiar și o noapte, după ce ignorase până și rugămințile lui Elizabeth Cameron. Era extrem de conștient de privirile pe care le schimba cu Sabrina. Mulțimea aproape că saliva de-a dreptul de dorința de a simți gustul unui nou scandal.

Cercetă mulțimea, căutându-l pe Ranald – nu-și dorea nimic altceva decât să-l sugrume pe vărul său pentru această nouă trădare. Ranald îl implorase pe Morgan să-l ajute cu planul său nebunesc și jurase pe onoarea sa de MacDonnell că Sabrina nu va participa la acel bal. Morgan pufni în barbă. Într-adevăr, onoarea unui MacDonnell! Ce glumă bună! Angus îl învățase încă din copilărie că aceste cuvinte se excludeau reciproc.

Morgan nu se așteptase să o vadă acolo pe Sabrina, stând în mijlocul acelei veselii nebunești, cocoțată pe tronul ei, ca o prințesă. O privi o dată pe furiș. Prințesa *lui,* se gândi el, luptându-se cu un val cumplit de posesivitate. Părea sfioasă îmbrăcată în rochia aceea simplă și albă și cu mâinile încrucișate în poală... iar coroana aceea de păr împletit îi reda puritatea acelei fetițe care îi oferise cândva inima sa, într-un gest curajos și prostesc.

Dar ea nu mai era o fetiță. În acel moment era o femeie, iar ochii ei erau întunecați de vulnerabilitate.

Pașii de dans îl obligară să facă o piruetă și să-și desprindă ochii de la ea. „Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu am plecat mai devreme?" se întrebă el. Avusese nevoie de o săptămână întreagă să-l convingă pe Dougal că se spălase pe mâini definitiv de Sabrina. Și încă îl mai ustura mustrarea amară din ochii lui Elizabeth.

– Arăți extraordinar, milord, exclamă partenera lui și flutură din gene pe sub masca placată cu pietre prețioase. Vocea ei coborî apoi într-o șoaptă sugestivă: Poate ar fi trebuit să mai rămâi la mine acasă, pentru o petrecere mai... *intimă*.

Morgan venise în seara aceea la bal, cu intenția de a-și petrece ultima noapte în Londra ridicându-se la înălțimea reputației unui MacDonnell – aceea de a fi un bețivan depravat. Și el o alesese în mod intenționat pe acea vicontesă văduvă, din toate invitațiile primite – sperând că eleganța ei blondă va fi antidotul perfect pentru frumusețea întunecată și delicioasă a Sabrinei.

Refuza să considere asta adulter. A doua zi dimineață Sabrina avea să semneze elegant pe documentul oficial de anulare, iar căsătoria lui va fi ștearsă ca și cum nici n-ar fi existat vreodată.

Ridică mâna înmănușată a vicontesei spre buzele lui.

– Mă tem că ai dreptate, milady. Venirea mea aici a fost o mare greșeală.

O prinse de cot, intenționând să o ghideze spre ușă. „Să-l ia naiba pe Ranald!", se gândi el... când, dintr-odată, menuetul se termină, și acordurile unui străvechi cântec scoțian începură să răsune și să umple sala imensă de bal.

Morgan închise ochii – nu mai auzea notele cântate de vioară și harpă, ci contopirea dulce-amăruie a cimpoiului și a harpei scoțiene. Muzica aceea i se împlântă în inimă ca o sabie ascuțită. Începu să-i zburde prin minte imaginea lui Eve și a celorlalți membri ai clanului său, dar în acel moment se afla într-o altă lume – una căreia nu i-ar fi putut aparține niciodată. Deschise ochii și îl zări pe Ranald furișându-se de pe scena orchestrei și atunci înțelese cine era cel care ceruse să se cânte acea melodie absurdă.

Unii dintre dansatori se chinuiau să găsească mișcări care să se potrivească pe acordurile acelei melodii, însă majoritatea părăsiră ringul de dans, ca să-și ia punci și prăjiturele proaspete. Știa că era o greșeală încă dinainte să o facă – dar totuși, Morgan își permise să-i arunce o ultimă privire Sabrinei.

Ochii ei erau ațintiți spre dansatorii rămași pe ring. Pe chipul ei nu zări nici un pic din amărăciunea și invidia pe care se așteptase să le vadă, ci o dorință melancolică – la fel ca aceea a unui copil, căruia i se arată o comoară pe care nu o va putea avea niciodată.

Șopti ceva, cerându-i scuze vicontesei nedumerite, apoi traversă ringul de dans, care era aproape pustiu. Toate privirile din încăpere se îndreptară spre el. O tăcere uimită se așternu asupra mulțimii, atunci când îi întinse mâna Sabrinei.

– Vrei să dansezi, milady?

Sabrina întoarse capul și privi pata neclară de aer de deasupra șoldurilor lui. Își mușcă buza de jos care-i tremura – pe chipul fără mască i se puteau citi toate emoțiile... nesiguranța de a nu ști cum să răspundă așteptărilor lui... teama că ar fi putut fi încă una dintre glumele lui nemiloase... și cea mai fragilă dintre toate... speranța că poate nu era un șiretlic.

Lui Morgan i se tăie răsuflarea – și lui îi era teamă să spere. Apoi, riscând râsetele și dezaprobarea celorlalți... și mult mai mult decât ar fi putut bănui oricine vreodată... Sabrina își așeză cu încredere mâna mică într-a lui.

Ochii ei întunecați se ridicară spre el, plini de lumină.

– Aș fi onorată, domnule.

Li se tăie răsuflarea și spectatorilor din mulțime în clipa în care Morgan se aplecă ușor și o cuprinse cu brațele, ținând-o la pieptul său la fel de delicat ca pe un copil.

Sabrina își petrecu brațul în jurul gâtului său, neputând rezista tentației de a-și atinge obrazul de textura caldă și familiară a gâtului său. De la accident, nu se mai simțise niciodată atât de minunat de vie.

Ceilalți dansatori rămaseră nemișcați ca niște statui în timp ce Morgan se învârtea cu ea în brațe, cu ochii închiși și cu obrazul sprijinit de coroana ei de păr împletit. Dansul lor era unul nou – dar cu toate acestea, mai vechi decât însăși balada emoționantă care cânta fără cuvinte despre iubire și pierdere... și mai vechi chiar și decât tunetul care huruia într-un imn maiestuos deasupra acoperișului în formă de cupolă.

Muzica se opri. Sabrina deschise ochii și descoperi că gura lui Morgan se afla la o respirație distanță de a ei... întredeschise ușor buzele, într-o invitație tăcută. Dar înainte ca el să-i poată răspunde, răsună o voce stridentă:

– Dă-i drumul acelei femei! N-ai nici un fel de scrupule, domnule? Poate că așa vă purtați cu femeile voi, scoțienii necivilizați, dar noi, englezii, suntem civilizați. Nu tolerăm astfel de manifestări șocante!

Sabrina nu știa dacă să râdă sau să protesteze în clipa în care Philip Markham se așeză ferm în calea lor. Morgan fu scutit de la a-l zdrobi ca pe o muscă, pentru că Ranald îi sări imediat în apărare.

– Necivilizat? urlă Ranald. *Necivilizat?* Ce mama naibii vrei să zici când îl numești pe șeful clanului MacDonnell necivilizat? Asta-i bună! Omul s-a chinuit din răsputeri să devină cel mai civilizat bărbat din Londra. Dacă vrei să vezi ce-nseamnă necivilizat, ți-arăt eu ție, nemernic înfumurat!

Philip clipi, tremurând indignat în fața atacului neașteptat al acelui barbar mascat.

– Cine ți-a permis să intri aici? întrebă el încet. Știe cineva dacă omul acesta are o invitație?

Interogatoriul lui Philip fu întâmpinat numai de ridicări din umeri și de priviri ferite. Nu se oferi nimeni să se intereseze despre cum intrase Ranald.

Ranald își smulse masca de pe față și peruca de pe cap și ridică pumnii, gata de luptă.

– Ăștia de-aici sunt singura invitație de care am nevoie ca să-ți sparg fața aia înfumurată.

Mulțimea icni din nou când fu dezvăluită frumusețea țigănească a chipului lui Ranald. Mai multe femei chicotiră în spatele evantaielor lor.

Sabrina rămase și ea cu gura deschisă când Morgan urlă surprins și acoperi toate celelalte voci:

– D-apoi să fiu al naibii! Nathanael MacLeod, în carne și oase! Nate, canalie vicleană ce ești. Mi s-a spus că ai murit!

Ranald coborî pumnii și-și umflă pieptul.

– Da, dar e nevoie de mult mai mult decât o căzătură dintr-o trăsură mititică pentru a omorî un scoțian *necivilizat*.

Enid țâșni din mulțime cu un suspin teatral care i-ar fi dat clasă până și Colombinei.

– O, iubitul meu soț! Ești viu!

Neputând suporta acea nouă exaltare, două dintre femei leșinară în brațele partenerilor lor. Nici Sabrina nu putu face altceva decât să se uite prostește de la Ranald la Enid și la Morgan, realizând că nemernicii plănuiseră asta de la bun început.

– Dar *tu* nu poți fi soțul ei, se smiorcăi Philip. Am cumpărat deja rochia de mireasă. O să mă căsătoresc eu cu ea.

– Ei, pe dracu'. Ranald aruncă primul pumn. Izbucni apoi haosul, când prietenii lui Philip se grăbiră să-i sară în ajutor.

Sabrina se feri când o ceșcuță de cristal zbură pe lângă capul ei. Morgan îi lipi fața de pieptul lui și își croi drum prin încăierare – grația lui venind în ajutorul amândurora.

– N-ar trebui să-l ajuți pe Ranald? strigă ea ca să acopere larma și-l scuipă din greșeală pe lavalieră.

– Să-l ajut ca să ce? îi strigă Morgan.

Peste umărul lui, Sabrina văzu doi domni îmbrăcați în satin prăvălindu-se într-o grămadă moale, după ce Ranald îi dădu cap în cap. Fu obligată să admită că Morgan avusese dreptate.

Un tânăr care stătea ghemuit se aruncă spre Morgan, în mod evident, cu intenția de a o salva. Sabrina apucă o sticlă de șampanie și i-o sparse în cap.

– Așadar, te ridici la înălțimea reputației MacDonnell, ei, fetițo? zise Morgan, ridicând dintr-o sprânceană. Se opri apoi în liniștea relativă din fața ușilor mari, duble și o coborî până când degetele ei de la picioare atinseră podeaua. Rânjetul lui ștrengăresc era irezistibil. Nu-i cu mult diferit de a te feri de cei din clanurile Grant și Chisholm pe câmpul de luptă, nu?

Două femei trecură pe lângă ei, cu fețele pudrate încruntate de furie și cu degetele încordate ca niște gheare.

– A, păi nu știu, zise Sabrina, încă amețită de apropierea lui și de evenimentele bizare care se petrecuseră în acea noapte. Cred că e posibil ca aceia din clanul Grant să fie un pic mai civilizați.

Ochii lui deveniră serioși când se uită în jos la ea. Mâinile lui încă se mai odihneau pe brațele ei, mângâindu-i blând lateralele sânilor. Sabrinei i se întretăie respirația când degetele lui mari se mutară ca să-i atingă vârfurile sânilor. În spatele lor se auzi

un țipăt furios. Se întoarseră și-i văzură pe Ranald și pe Enid îndreptându-se spre ușă, ținându-se de mână și cu sufletul la gură.

– La naiba! înjură Morgan. Credeam că avem mai mult timp.

Mai aveau într-adevăr foarte puțin timp, odată ce mulțimea o luă la goană spre ei. Morgan o propti pe Sabrina pe o masă, ca să o ferească din calea pericolului, înainte să se arunce să deschidă ușa.

Tunetul bubui cu o furie răzbunătoare. O rafală puternică de vânt rece explodă pe ușa deschisă, stingând felinarele și azvârlind încăperea într-un întuneric haotic. Răsună o cacofonie de țipete și urlete.

Sabrina rămase tremurând în întuneric și întrebându-se dacă Morgan o abandonase – din fericire nu făcu asta pentru mult timp.

Odată cu vântul și cu întuneric, spre ea se revărsă un val de miros de pin și de lemn de santal. O înconjurară niște brațe puternice și familiare, trăgând-o într-o îmbrățișare la fel de sălbatică și de sfidătoare precum furtuna care se apropia. Buzele lui Morgan o acaparară într-un sărut întunecat – care era la fel de intim precum fusese cândva și împreunarea lor. Limba lui pătrunse iar și iar în gura ei, însemnând-o într-un ritm posesiv care-i trimise toată acea căldură lichidă topindu-se prin abisurile cele mai ascunse ale trupului ei.

În acel sărut erau adunate toate lucrurile erotice pe care i le făcuse vreodată... fiecare împreunare... fiecare mângâiere a mâinii lui... fiecare atingere a limbii lui... toate simbolizate într-un sărut care-i fura sufletul, lăsând-o fără răsuflare și dorindu-și mai mult.

Dar el se îndepărtă de ea, ca o umbră fără chip, care se întorcea în întuneric. Avu senzația că mâna lui îi atinse părul. Apoi aerul umed îi mângâie pielea dezgolită de prezența lui.

Un fior cutremurător îi traversă întreaga ființă. Și abia atunci realiză că Morgan o lăsase stând pe propriile ei picioare.

Alunecă apoi în jos pe perete, lăsându-se pe pânza moale a fustelor ei. Morgan își atinse apoi degetul de buzele ei tremurânde, lăsând-o să se întrebe dacă acel sărut fusese unul al promisiunii, sau unul de rămas-bun.

Târziu în noaptea aceea, Sabrina stătea pe terasa din fața dormitorului ei, așezată în scaunul cu rotile. Casa Belmont era întunecată și liniștită. Unchiul Willie se încuiase în biblioteca sa cu o sticlă de vin de Porto, în timp ce mătușa Honora fugise în dormitorul ei, suferind de un atac de panică îngrozitor.

Sabrina se gândi că nu va uita niciodată expresiile uluite de pe chipurile lor din momentul în care un Philip Markham ciufulit și plin de sânge le explicase că fiica lor fugise de la bal cu soțul ei mort. Nu putuse să nu le admire calmul. Îi mulțumiseră pur și simplu tânărului șocat, iar apoi se retrăseseră la adăpostul camerelor personale, lăsând-o pe Sabrina în grija servitorilor.

Lăsă capul pe spate și studie cerul. Se apropiau niște nori din vest – dedesubturile lor de culoarea cărbunilor absorbeau toată lumina lunii. Printre ei dansau fulgere, care răspândeau în aer un miros înțepător. Vârfurile sculptate ale copacilor de laur se aplecau ca într-un dans frenetic.

Înainte să vină Morgan la Londra, Sabrina s-ar fi ghemuit în pat la apropierea unei asemenea furtuni. Dar în acel moment primea cu bucurie furia ei primordială, tânjind să guste din foamea aceea sălbatică și dulce pe care o înăbușise pentru prea mult timp.

I se îndeplini dorința în clipa în care o picătură de ploaie i se prelinse pe buze. Îi scăpă un hohot de râs uimit. Ploaia începu să cadă în toată splendoarea ei, lovind tare și aprig învelișul subțire al cămășii ei de noapte. În loc să se ducă înăuntru la adăpost, își dădu capul pe spate și lăsă apa să-i curgă șiroaie pe obraji și pe gât – purificând-o cu puterea ei răcoroasă.

La următorul fulger îl văzu acolo – luminat în întuneric precum un linx auriu. Renunțase la redingotă. Cămașa lui de culoarea fildeșului era descheiată la gât. Vântul îi ciufulea părul lăsat desfăcut pe umeri. Politețea lui nou dobândită se risipise, lăsând loc doar asprimii și pericolului – era ca un prădător într-o lume de prăzi.

Aerul dintre ei aproape că trosnea de provocare. O stare de euforie se răspândi prin ființa ei, aprigă și electrică.

Morgan nu se mai obosi cu scaunul. Pur și simplu o ridică în brațe și o duse înăuntru... o așeză apoi între pernele de pe patul ei dezordonat.

– Dar scaunul, protestă ea… s-ar putea să ruginească din cauza ploii.

– Lasă-l să ruginească, zise el, apoi se duse să închidă ușile balconului, oprind astfel sunetul furios al furtunii care se apropia. Vântul împingea stropii de ploaie în ferestre, învăluindu-le într-un paradis acvatic.

Sabrina îl privi aducând înapoi la viață focul aproape stins – dintr-odată sfios. Cămașa lui udă era lipită de spatele-i lat.

Zise apoi, pe un ton pe jumătate provocator:

– Cu siguranță ești de suficient timp în Londra, încât să știi că nu se cuvine ca o tânără domnișoară să se întrețină cu un domn în dormitorul ei.

Morgan se întoarse spre ea – din ochii lui dispăruse orice urmă de umor.

– Nici măcar dacă e soția lui?

Soția lui. Tonul stăpânit din vocea lui o înfioră pe Sabrina.

Morgan știa că venirea lui acolo era încă o greșeală dintr-un șir lung, care începuse atunci când fusese de acord să se însoare cu fiica lui Dougal Cameron. Distanța dintre ei se topea cu fiecare zâmbet timid al ei… cu fiecare umezire agitată a buzelor.

Soția lui. Cuvintele ar fi trebuit să fie la fel de sfinte și de curate cum intenționase Dumnezeu… la fel de sfinte precum Biblia care trăgea cu ochiul de sub salteaua ei… la fel de sacre precum așternuturile șifonate și pernele moi pe care stătea așezată.

Când umbra lui Morgan se ridică deasupra patului, Sabrina se apăsă pe perne, temându-se nu de el… ci de ea.

– Nu pot, șopti ea, evitându-i privirea.

El se lăsă pe pat și-i prinse bărbia cu mâna, întorcându-i fața spre a lui.

– Indiferent ce s-ar întâmpla mâine, zise el cu blândețe… în noaptea asta încă mai ești soția mea.

Sabrina fu năpădită de un val de timiditate. Lacrimile pe care le înăbușise atât de mult timp i se revărsară din ochi.

– Nu înțelegi! Nu sunt demnă de tine. Nu mai sunt o femeie întreagă. Nu știu ce să fac. Nu-ți pot produce plăcere așa cum meriți.

Morgan îi îndepărtă o lacrimă, sărutând-o… apoi încă una… întinzând cu limba umezeala sărată. Un chicotit adânc îi răsună din gât.

– Ah, fetițo, tu ești femeie! Și mă satisfaci în moduri în care nici nu ai visat.

Căldura insuportabil de dulce a gurii lui călători în jos, trasând curba arcuită a gâtului și gaura de sub claviculă, apoi se instală glorios pe sfârcul ei în formă de boboc, de sub materialul umed al cămășii de noapte. Îi scăpă un geamăt când limba lui se jucă într-o atingere tandră… o supse apoi cu o foame furioasă care-i trimise fiori de plăcere pură prin tot corpul, care i se revărsară apoi în pântec, ca o cascadă.

Își înfășură degetele în mătasea aspră a părului lui. Morgan ridică apoi capul și-i întâlni privirea înfierbântată de dorință cu a lui.

– Să scoatem asta de pe tine. E udă leoarcă și nu vreau să te ia frigul.

Sabrina știa că nu exista de fapt nici un risc de a se întâmpla una ca asta. Simți furnicături pe piele, când el îi scoase cămașa de noapte, lăsând-o goală și tremurând, sub el. Nu mai fusese niciodată atât de conștientă de propria neputință. Bărbatul acesta i-ar fi putut face orice. Absolut orice. Își aminti cu disperare că era soțul ei. Cu toate acestea tot nu reușea să scape de senzația chinuitor de ispititoare că ceea ce urma să-i facă acolo… în inima întunecată și liniștită a casei unchiului și mătușii ei… era cumva ceva rău. Ceva interzis.

Totuși, pentru moment nu făcea altceva decât să o sărute… Ușor… Tandru… Aplecându-și gura peste a ei… Adâncind balanța posesiunii cu fiecare atingere blândă și caldă a limbii lui, până când se pierdu în ritmul acela îmbătător și corpul ei cerea mai mult, arcuindu-se de trupul lui înveșmântat.

O ciuguli cu dinții pe gât.

– Dumnezeule, fetițo, șopti el cu fața îngropată în gâtul ei, am știut mereu că familia Cameron îmi va aduce moartea.

Alunecă în jos pe trupul ei, împrăștiindu-i săruturi pe sâni, pe abdomenul plat… pe alunița mică de pe curba șoldului. Părul lui străluci în lumina focului în clipa în care îi trecu peste coapse.

– Nu face asta! șopti ea cu înverșunare.

Morgan ridică ușor capul... pe chipul lui se putea citi o nedumerire întunecată. Cu siguranță, fata nu putea fi atât de crudă cât să-i refuze ceea ce urma... Totul se termina dacă o făcea. Da, poate că ar fi putut juca rolul unui bărbat pe punctul de a o devora dur, dar dacă chiar trebuia să o forțeze... nu, mai bine s-ar fi ridicat și ar fi părăsit încăperea chiar în acel moment... cu hainele și mândria încă intacte.

– Nu, zise Sabrina blând, ridicându-l sus, pe pat, lângă ea.

Mâinile ei se înfășurară pe umerii lui, lăsându-l pe spate pe perne. Morgan se încordă, reticent să renunțe atât de mult la control.

– Te rog, șopti ea.

Sabrina se ferea să-i întâlnească privirea, dar chiar și așa, Morgan simți din tremurul slab al mâinilor ei că ceea ce voia să-i ceară era ceva vital pentru ea. Poate cel mai mare dar pe care i-l va putea oferi vreodată. Se întinse pe spate pe perne, lăsându-se pradă atingerii blânde a mâinilor ei.

Morgan nu-și permisese niciodată senzația aceea delicioasă de a fi dezbrăcat de o femeie – nici măcar atunci când era copil. Se ridică puțin când Sabrina îi desfăcu cămașa și i-o scoase pe cap. Respirația lui căpătă un ritm tot mai accelerat, când îi cuprinse fața cu mâinile ei moi ca niște aripi și îl sărută. Îi îndepărtă șuvițele de păr de pe față – mișcarea aceea hipnotică aproape că îl ameți.

Dar moleșeala aceea dispăru imediat în clipa în care Sabrina își alunecă buzele pe linia gâtului lui și apoi în jos pe piept – pentru că era ca o atingere de foc.

Sabrina simți mușchii încordați ai abdomenului lui Morgan tresărind sub atingerea buzelor ei... auzi apoi un geamăt slab – ca un amestec înnebunitor de plăcere și chin – când limba ei tachină provocator linia de păr auriu care i se întindea de la buric până la primul nasture al pantalonilor săi eleganți. Geamătul acela se transformă apoi într-un mârâit, când prinse cu dinții nasturele de alamă și-l desfăcu.

Șoldurile i se arcuiră, ridicându-se ușor de pe pat.

– Ai idee ce-mi faci în clipa asta, fetițo? scrâșni el printre dinții încleștați.

– Un pic, răspunse ea, apoi repetă aceeași procedură și pentru al doilea nasture. Stofa subțire a pantalonilor lui Morgan stătea

întinsă la maximum peste carnea umflată a mădularului, iar cusăturile lor impecabile erau pe punctul de a pocni.

– Al naibii croitor, șopti el. Aș vrea să pot să-l strâng de gâtul ăla mic și slab... Vocea lui se frânse apoi într-un geamăt răgușit, când cedă și ultimul nasture, eliberându-i carnea înfierbântată sub respirația caldă a Sabrinei.

Își înfășură degetele în părul ei, obligând-o să-i întâlnească privirea peste întinderea aurie a pielii lui. În ochii ei strălucea o lumină pe care nu credea că o va mai vedea vreodată.

Sabrina era fascinată de el – era ca și când Dumnezeu crease o creatură masculină perfectă, doar pentru desfătarea ei.

– Te rog... Îmi dai voie?

Acelea erau ultimele cuvinte pe care se așteptase Morgan să le audă de la ea. Se prăbuși pe perne, clătinând din cap amețit.

– Cum aș putea să te refuz când mă rogi atât de frumos?

– Doar închide ochii și prefă-te că sunt Circe, îi porunci ea teatral. Dacă nu te supui voinței mele, te voi transforma într-un porc.

Morgan își așeză mâinile sub cap, într-o poziție înșelătoare de abandon. Privirea lui înfierbântată promitea o dulce răzbunare.

– Să nu spună nimeni niciodată că Morgan MacDonnell nu se lasă grațios în voia sorții.

Sub stăpânirea tandră a Sabrinei, avea să afle mai multe despre grație decât crezuse vreodată că e posibil. Când buzele ei moi îl învăluiră, crezu că va exploda chiar atunci și acolo. Își încleștă dinții și-și arcui gâtul într-un geamăt gutural. Extazul se revărsa prin el într-o avalanșă orbitoare – gura generoasă a Sabrinei îi permitea să întrezărească un colțișor de rai.

Sabrina gemu adânc în gât, liberă, în sfârșit, să îi dăruiască lui Morgan toată iubirea pe care o înmagazinase în inima sa în ani de zile. Îl savura, desfătându-se cu puterea sa de a-l satisface. Era pentru prima dată de la accident când simțea gustul puterii... și îl iubea din nou pe Morgan pentru că i-o oferea. El era bestia ei magnifică... și abia atunci realiză că nu-și dorise niciodată să-l îmblânzească... ci să-l înnebunească și mai tare decât era deja.

Mâinile lui se încolăciră în părul ei, înlănțuind-o, chiar în clipa în care ea îl ținea captiv cu nimic altceva decât cu promisiunea mieroasă a eliberării de acea tortură dulce.

Înăbușind o expresie ireverențioasă, Morgan ajunse la limita suportabilității. Printr-o mișcare care o lăsă fără suflu, inversă rolurile, iar Sabrina se trezi întinsă pe spate, sub el. Degetele lui trasară cu uimire conturul buzelor ei – de parcă ar fi încercat să memoreze fiecare formă și fiecare moliciune din jur.

Trăsăturile sculptate ale feței lui erau încordate dintr-o nevoie neajutorată.

– Nu mai pot aștepta, fetițo! A trecut prea mult timp.

Își trecu degetele prin buclele moi și întunecate dintre picioarele ei și gemu de plăcere când descoperi că deja se topea în mâna lui. Ochii Sabrinei se întunecară de teamă și de pasiune. Cu toate că era mânat de o dorință imperativă, Morgan își luă răgazul de a-i așeza picioarele maleabile – le despărți ușor, ca să facă loc mărimii sale.

Buzele lui coborâră spre ale ei, tachinându-i-le și alinându-i ușor contururile umflate, chiar în clipa în care bărbăția lui pătrunse adânc în ea, deschizându-i trupul și inima cu o singură mișcare maiestuoasă. Sabrina uitase că putea simți o asemenea plăcere primordială. Gura lui Morgan îi devoră acel strigăt sălbatic și moale.

– Prințesă, șopti el. Prințesa mea frumoasă... minunat de frumoasă. Vreau să te răsfăț. Să-ți îndeplinesc toate hatârurile. Să-ți fac pe plac.

Continuă întocmai după cum spusese. O făcu să nu-și mai dorească și să nu-i mai placă niciodată atingerea altui bărbat. O răsfăță cu plăcere... Îi oferi toată lungimea lui vibrantă, până când Sabrina nu mai putu face altceva decât să se agațe de umerii lui și să geamă – într-un imn nesfârșit de recunoștință. Dar nici măcar asta nu era suficient pentru Morgan. Întinse mâna între ei și-și trecu ușor degetul peste bobocul feminității ei care se ascundea între cârlionții mătăsoși.

Înnebunită de extaz, Sabrina se arcui sub el. Picioarele ei molatice prinseră viață ca prin farmec și se înfășurară în jurul taliei lui, împingându-l cu călcâiele în spate și zorindu-l să pătrundă și mai adânc în ea.

Morgan avu la dispoziție doar o clipă să-și savureze victoria, pentru că pulsațiile interiorului ei mătăsos îl propulsară direct

pe culmile extazului. Se împinse tare în ea, urletul lui răgușit devenind imposibil de deosebit de glasul tunetului.

Morgan stătea pe marginea patului – complet îmbrăcat – și o privea pe Sabrina dormind. Îi mângâie curba goală a spatelui, fascinat de pielea ei diafană. Strălucea atât de minunat în lumina slabă a zorilor, încât îi convinse mâna să coboare mai jos, conturându-i adânciturile și ridicăturile șirei spinării. Ea mormăi nemulțumită și se cufundă și mai tare în pernă.

Morgan zâmbi. Cu părul ei încâlcit și cu cearșaful acoperindu-i doar curbele rotunjite ale feselor, nu prea mai arăta ca o prințesă, ci mai degrabă ca o fată din harem, după ce petrecuse o noapte fierbinte cu sultanul.

Mâna lui rătăci spre gamba ei mătăsoasă și o strânse ușor, ca să testeze rezistența la întindere a mușchiului. Nu va uita niciodată momentul acela glorios în care picioarele ei minunate se încolăciseră în jurul taliei lui.

„Da, fata asta o să meargă din nou", se gândi Morgan. Va avea el grijă de asta. Zâmbetul lui se mări, transformându-se într-un rânjet diabolic. Doar că până în acel moment procedase greșit. Ar fi trebuit să-și dea seama că exista o cale mult mai eficientă – și cu siguranță mult mai plăcută – de a-i pune sângele în mișcare din nou.

Undeva în liniștea adâncă a casei, un ceas sună de cinci ori. Morgan știa că era mai bine să plece înainte să se trezească servitorii. Probabil familia Belmont nu ar fi suportat cu prea mare ușurință ideea ca încă un scoțian infam să-și facă de cap cu o femeie de-a lor. De asemenea, trebuia să le dea de veste lui Dougal și lui Elizabeth că hotărâse să rămână în Londra și să lupte pentru mireasa lui.

Îi mângâie părul Sabrinei și se luptă cu un val de îndoială. Sabrina îi mai încredințase o dată trupul ei și atunci el fusese singurul vinovat pentru faptul că se frânsese. Probabil va mai dura mult timp până când va fi din nou pregătită să-i încredințeze și inima ei.

Oftă și o acoperi cu pătura, apoi se ridică, băgându-și cămașa șifonată în pantaloni. Un obiect se rostogoli pe podea, la picioarele lui.

Morgan se uită în jos și descoperi Biblia pe care o văzuse cu o noapte înainte, alunecând de sub saltea. Se aplecă să o ridice, știind instinctiv că, dintre toate cărțile, aceea era cea care trebuia venerată cel mai mult. Paginile fragile se deschiseră, împrăștiind o grămăjoară de crenguțe și frunze uscate.

Începu să-și simtă inima bubuindu-i în ureche.

Mâinile îi tremurau în timp ce mângâia petalele subțiri ca o foaie de hârtie între degetul mare și cel arătător – recunoscu imediat că florile acelea de salcâm creșteau în văile sale din Scoția. Se uită la Sabrina, cuprins de un val nou de uimire. Pe el îl dăduse la o parte, dar nu reușise să se convingă să arunce la gunoi și acel mănunchi urât de buruieni. În schimb le păstrase și le pusese la presat între paginile acelei cărți – la fel cum făcuse și cu inima ei adormită.

Morgan le ascunse cu grijă în buzunar – lângă inima sa – apoi băgă Biblia la loc în ascunzișul ei. Îl cuprinse un val de exaltare. Avea multe de făcut înainte să se poată întoarce în acea casă.

În timp ce Morgan se strecura pe poarta grădinii, dinspre est se ridica deja un văl subțire de lumină. Aburul cauzat de ploaia căzută cu o noapte în urmă se ridica în atmosferă, formând o ceață matinală.

Era atât de concentrat asupra planurilor sale, încât aproape se împiedică atunci când îi ieși în cale o siluetă camuflată în mantie.

– Aveți să-mi dați o jumătate de penny, domnule?

Morgan se încruntă, gândindu-se că era un pic cam devreme pentru apariția cerșetorilor. Însă mantia cerșetorului era udă leoarcă – ca și cum ar fi stat toată noaptea afară, în furtună. Amintindu-și de toate momentele în care fusese și el înfometat și ud până la piele, Morgan își scoase săculețul. Începu să caute în el o mână de arginți, apoi puse plocon tot săculețul în mâna întinsă a cerșetorului – își dorea să poată împărtăși măcar o parte din fericirea și speranțele lui cuiva mai puțin norocos decât el.

– Să-i cheltuiești sănătos, prietene.

– Vă mulțumesc, milord, strigă după el cerșetorul. N-o să vă uit, v-o jur!

Dar Morgan uită imediat de omul acela – mergea pe trotuar, șuierând și cu pași mari și ușor săltați... era pentru prima dată când gândurile lui nu se mai îndreptau spre trecut, ci spre viitor.

*

Sabrina se trezi cu zâmbetul pe buze – era prima oară când se întâmpla asta, în luni de zile. Lumina soarelui de dimineață pătrundea prin ușile terasei. Se întinse, bucurându-se de durerile leneșe ale mușchilor ei. Se simțea din nou ca un copil, care se trezea într-o dimineață însorită și avea în față o zi plină de posibilități.

Își arcui picioarele sub cearșaf, fără să-și dea seama, apoi se opri și privi mișcarea fluidă. Și dacă s-ar fi comportat ca și când chiar *ar fi fost* una dintre zilele acelea? Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi ridicat pur și simplu, și-ar fi aruncat picioarele peste marginea patului și ar fi pășit pe podea?

După ce îmbrăcă la loc cămașa de noapte aruncată deoparte, se ridică în capul oaselor și-și mișcă picioarele spre marginea saltelei, până când atârnau deasupra podelei. Îi apărură pe frunte câteva brobonele de sudoare. Își mușcă limba și se împinse în față, ajutându-se de mâini... îndoi apoi degetele de la picioare până când atinseră podeaua rece. Își ridică fundul până pe marginea saltelei. Tălpile i se lipiră de parchetul ceruit.

Inspiră adânc și-și transferă încet greutatea de pe saltea spre picioare, până când stătea singură în picioare. Stătea dreaptă, dar nu mergea. Era ceva ce mai făcuse de multe ori.

Ignoră slăbiciunea tremurândă a mușchilor gambelor și mută ușor un picior mai în față... apoi pe celălalt, proptindu-și degetele de la picioare în parchet ca să-și caute echilibrul.

O bucurie imensă îi inundă întreaga ființă. Chiar dacă nu se afla decât la câțiva centimetri distanță de pat, ajunsese acolo de una singură. Reușise să meargă. Oare nu va fi șocat Morgan când va putea alerga în brațele lui? O înnebunea și o amețea acel gând. Se clătină. Când începu să se prăbușească, mâna ei țâșni ca să prindă capul înnodat al sforii clopoțelului.

Trase sfoara cu ambele mâini, eliberând un carilon plin de veselie.

– Beatrice! strigă ea. Bea, vino repede!

Tânăra slujnică dădu imediat buzna în cameră – avea părul împletit și încă purta cămașa de noapte. Obrajii ei bucălați erau foarte roșii.

– Vai, domnișoară, ce s-a întâmplat? V-ați lovit? Ați căzut?

Sabrina se folosea deja de stâlpul patului, ca să se ridice înapoi.

– Normal că am căzut, nu e minunat? Abia aștept să mai cad o dată!

Nu avu însă mult de așteptat. Dădu drumul stâlpului și se clătină dintr-o parte în alta. Bea se repezi să o prindă și se prăbușiră amândouă pe podeaua, într-o grămadă de membre încurcate. Râsul Sabrinei era molipsitor, așa că panica servitoarei se transformă într-un chicotit.

– Să îi trezesc pe domnul și pe doamna? întrebă Bea cu respirația întretăiată. Sigur își vor dori să vadă asta.

Sabrinei i se făcu jenă când își aminti cât de multe înduraseră bieții ei unchi din cauza ei, în ultimele luni.

– Poate mai târziu. Am o treabă de făcut mai întâi. Spune-i lui Teddy să aducă trăsura la poarta grădinii.

Bea se grăbi spre ușă, ca să-și îndeplinească sarcina.

– A, și, Bea?

– Da, domnișoară?

Sabrina rânji.

– Adu-mi micul dejun întâi. Sunt lihnită.

Sabrina scoase capul pe fereastra trăsurii.

– Mai repede, Teddy! Ești sigur că ai adresa corectă? Caii nu pot galopa mai repede?

– Avem adresa contelui și gonim cât putem de repede, domnișoară, zise lacheul asaltat de întrebările ei. Aproape că l-am călcat pe domnul acela drăguț la ultima intersecție.

Domnul acela drăguț scuturase pumnul în urma trăsurii și se îndoise cu voce tare de obârșia vizitiului. Sabrina țopăia în sus și în jos pe scaunul trăsurii – ca și cum, într-un fel sau altul, asta ar fi făcut caii să-i urmeze exemplul și să galopeze mai repede. Adierea caldă de dimineață făcea să i se desprindă bucle din cocul legat lejer. Ploaia curățase străzile înguste ale Londrei și răspândise în aer un miros proaspăt și curat.

În ochii Sabrinei, întreaga lume era proaspătă și plină de speranță – chiar și cerșetorul învăluit în manta, care stătea cocoșat la colțul străzii lui Morgan.

Trăsura se opri lângă trotuarul de vizavi de o casă umilă de lemn. Trânti repede ușa, fix în fața șocată a lui Teddy.

– Scaunul, Teddy. Deschid eu ușa. Tu ia scaunul.

În timp ce Teddy se duse în spatele trăsurii ca să coboare de acolo scaunul cu rotile, Sabrina speră în secret să nu fie nevoită să-l mai folosească mult timp.

Acel gând îi aduse zâmbetul pe buze și o făcu să bată din picior, nerăbdătoare. Dar înainte ca Teddy să apuce să revină cu scaunul, ușa casei se deschise brusc. Un bărbat și o femeie apărură pe verandă. Voci care vorbeau și o explozie de râs masculin plutiră înspre trăsură. O femeie ridică apoi capul ca să-i zâmbească bărbatului cu barbă, descoperindu-i-se astfel părul des și castaniu, strâns într-un coc simplu, dar elegant. Soarele făcea să-i strălucească șuvițele argintii, răsfirate din loc în loc.

Sabrina se scufundă înapoi în întunericul trăsurii și zâmbetul i se stinse.

Mai apăru un bărbat în spatele lor – un bărbat uriaș și ciufulit, care arăta extrem de chipeș cu maxilarul nebărbierit și cu ciorapii săi până la genunchi. Dinții lui albi dezvăluiră un zâmbet minunat. Bărbatul cu barbă îl bătu pe spate, apoi se opri pe scări ca să-i arunce o pungută groasă.

Sabrina își privi părinții, plecând pe stradă, la braț – pașii lor erau mai ușori chiar și decât aerul acela proaspăt. Morgan mai rămase o clipă pe verandă, săltând punguța în palmă, parcă pentru a-i cântări valoarea.

30 de arginți.

Sabrinei îi veni în minte un gând gata format – urât și încărcat de trădare – și alături de el, amintirea cuvintelor înflăcărate ale lui Morgan de când se aflase în temnița tatălui ei... o înflăcărare care nu avea nimic de-a face cu ea.

„Ei sunt tot ce am. Tot ce sunt. Aș face orice pentru ei."

Chiar și să îmbogățească cuferele clanului MacDonnell cu bani obținuți în mod necinstit, având o idilă cu fiica lui Dougal Cameron... pentru un preț.

Sabrina își aminti de bărbatul și de femeia pe care-i zărise în colț de stradă și de senzația ei stranie că era urmărită. Oare părinții ei asistaseră la tot ce se întâmplase? La fiecare căzătură,

la fiecare criză de furie și la fiecare schimb de replici usturător? Mâna înmănușată îi zbură la gură și înăbuși un suspin isteric.

Oare tatăl ei îi plătise lui Morgan o sumă sau îi oferise o indemnizație pentru fiecare vizită pe care i-o făcuse? Oare zâmbetele lui frumoase costaseră în plus? Dar săruturile lui? Și cum rămânea cu noaptea trecută? Era evident că toți trei sărbătoriseră. Oare Morgan îi încântase cu detaliile întâlnirii lor amoroase? Sabrina închise ochii și-și aminti de senzația gurii ei pe trupul său elegant – gustul lui i se transformă în cenușă pe limbă.

Umilința aceea îi ardea ca un cărbune aprins în stomac, făcându-i greață cu căldura sa.

Tatăl ei ar fi făcut orice pentru ea.

Iar Morgan ar fi făcut orice pentru clanul său.

Chiar și Eve ar fi aprobat viclenia teribilă a planului lor și logica de necontestat.

Teddy apăru în ușa trăsurii, roșu la față de oboseala pe care i-o pricinuise lupta cu scaunul. Sabrina se holbă la monstruozitatea aceea din fier și lemn, urând-o... urându-i pe toți. Pentru că în acel moment știa că banii tatălui ei plătiseră pentru scaun.

– Du-l de aici, ceru Sabrina.

O încruntare uimită îi încreți fruntea lacheului.

– Dar, domnișoară, ați zis să...

– Nu-mi pasă ce am zis. Du-l de aici. Nu vreau să-l mai văd niciodată!

Trânti ușa trăsurii și așteptă să se întoarcă. Omul reapăru apoi la geamul trăsurii – pe chipul lui se instalase o expresie de nefericire, comparabilă cu ceea ce simțea ea în acel moment.

– Unde mergem, domnișoară?

– Acasă, zise ea, privind în gol. Mă duc acasă.

Capitolul 30

Părinții Sabrinei apărură la casa din Hanover Square aproape o oră mai târziu – chipurile lor radiau din cauza unei bucurii secrete. O Bea supusă îi conduse în camera de dimineață, unde Sabrina

stătea în spatele scutului delicat al biroului mătușii ei. Se grăbiră prin cameră până la ea – chiar și mersul grațios al mamei ei se transformase într-un țopăit exuberant.

– Draga mea!

– A, iat-o pe prințesa mea mică! Ne-a fost foarte dor de tine!

Sabrina le întoarse obrazul cu o îndrăzneală rece, de parcă ar fi trecut doar câteva ore de când se văzuseră ultima dată – în loc de săptămâni. Cei doi schimbară zâmbete atotștiutoare, convinși fiind că, de fapt, calmul ei era doar un șiretlic.

După schimbul de amabilități despre Alex, Brian și activitățile de primăvară de la moșia Cameron, tatăl ei își drese glasul și adoptă o expresie gravă.

Scoase din buzunar niște documente îndoite.

– Nu trebuie să-ți spun de ce am venit, fetițo. Am obținut în sfârșit documentele tale de anulare a căsătoriei.

– Mereu durează atât de îngrozitor de mult ca să se obțină o anulare? îl întrebă ea.

Părinții ei mai schimbară niște priviri vinovate, amândoi mormăind ceva despre „constrângeri“ și „circumstanțe atenuante“.

– În orice caz, zise apoi tatăl ei, din toată inima, deschizând vesel documentele. Tot ce trebuie să faci este să semnezi deasupra sigiliului judecătorului și vei scăpa pentru totdeauna de nemernicul de Morgan MacDonnell.

Îi flutură documentul prin fața nasului, în mod evident, așteptându-se ca ea să refuze.

Sabrina îi smulse hârtia din mână și o netezi pe birou. Mama ei rămase cu gura deschisă. Dougal scoase un sunet ciudat și Sabrina înțelese că era la un pas distanță de a se deconspira. Fără ca măcar să se deranjeze să citească ce scria pe foaia de hârtie, Sabrina înmuie o pană în călimara cu cerneală și-și semnă numele sub sigiliul oficial, fără a face nici una dintre înfloriturile ei obișnuite. Presără nisip pe semnătură, apoi scutură hârtia cu o mișcare rapidă și i-o dădu înapoi.

– Poftim. S-a rezolvat. Putem pleca acum?

– Să plecăm... repetă prostește tatăl ei. Încleștă mâna în jurul hârtiei, de parcă s-ar fi chinuit să reziste dorinței de a o mototoli. Unde să plecăm?

Elizabeth își scoase batista, cu o expresie chinuită pe chip.

– Acasă, zise Sabrina. La Cameron. Mi-am făcut deja bagajele și gențile sunt pe coridor.

– Da, fetițo, cum spui tu, zise tatăl ei vag. Putem pleca chiar acum, dacă asta îți dorești. Întoarse apoi spatele biroului, ca și când n-ar fi suportat să o privească și se îndepărtă cu pași greoi – de parcă ar fi îmbătrânit zece ani în doar zece minute.

– Tată? Sabrina întinse brațele. Va trebui să mă duci în brațe. Ai uitat? Nu pot să merg.

La ora două fix, Morgan urca treptele conacului Belmont, chinuindu-se să se uite peste buchetul impresionant de trandafiri de seră, pe care-l ținea în mână. Avusese nevoie de fiecare picătură de stăpânire de sine, ca să nu vină mai devreme – dar considera că la o astfel de ocazie importantă, se cereau oarece maniere.

Ciocănitului său nerăbdător nu-i răspunse un majordom, ci o slujnică pistruiată cu ochii roșii. Era mult prea preocupată ca să mai zică ceva despre flori.

– Îl chem imediat pe Excelența sa. Își șterse nasul cu șorțul și îl conduse spre intrare. Îmi cer iertare. Probabil arăt teribil de înspăimântător. Cândva aș fi făcut orice ca să scap de ea. Dar acum că a plecat... izbucni din nou în plâns.

Morgan nu voia să sufere nimeni în acea zi.

– Liniștește-te, fetițo! Nu e nevoie să plângi. Domnișoara Enid va veni acasă în vizită de Crăciun și cu alte ocazii. Ar trebui să fii fericită pentru ea, acum că soțul ei s-a întors din mormânt. Copilașul ăla al ei are nevoie de un tată.

– O, dar mă bucur pentru domnișoara Enid, domnule. Mă refeream la tânăra stăpână.

– Tânăra stăpână? Morgan fu traversat de un fior rău prevestitor. Se opri brusc.

Servitoarea continuă să meargă.

– Domnișoara Sabrina, domnule.

Morgan scăpă trandafirii din mână. Se repezi după slujnică, o prinse de umeri și o întoarse cu fața la el. Îi cercetă chipul pătat de lacrimi, căutând un adevăr pe care se temea să-l audă.

– Sabrina? Sabrina a plecat? Unde? Când? Acum cât timp?

Servitoarea tremura în strânsoarea lui neînduratoare.

– De când au venit mama și tatăl ei s-o ia înapoi în Scoția.

Morgan o zdruncină fără să vrea.

– Când? *Acum cât timp?*

– Acum câteva ore. De pe la zece azi-dimineață.

Morgan fu copleșit de multe sentimente contradictorii. Nedumerire. Furie. Disperare. Oare aceea era încă o trădare înfăptuită de familia Cameron? Dar a cui trădare? A lui Dougal sau a Sabrinei?

Slujnica tremură în fața expresiei lui cumplite. Îi dădu drumul și ieși furtunos pe ușă, zdrobind sub picioare florile căzute.

Capitolul 31

Iapa lui Morgan zbura peste terenul accidentat – copitele sale cu potcoave de fier abia dacă atingeau pământul. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să închidă ochii și să pretindă că era din nou călare pe Pookah, cu vântul bătându-i prin păr și cu mirosul libertății inundându-i nările.

Dar Pookah murise. Iar Morgan învățase că existau anumite lucruri mai prețioase decât libertatea. Mai importante chiar și decât mândria. Pentru că mândria i-ar fi cerut să se întoarcă negreșit la castelul MacDonnell și să-și convoace clanul pentru un atac asupra Cameronilor trădători.

În schimb, gonea ca vântul și ca gândul spre Cameron, pregătit să asedieze de unul singur... inima încăpățânată a unei femei. Într-un singur aspect cedase cererilor nestăvilite ale mândriei – trupul său era înveșmântat într-un tartan nou.

Norii violet colorau orizontul într-o nuanță de mov. Cerul se întuneca treptat spre culoarea albastru safir, pe care o aveau ochii Sabrinei. Luna plină atârna deasupra crestelor munților ca o perlă înghețată. Morgan ghidă calul spre farul călăuzitor, rugându-se să ajungă în timp util să-l prindă, înainte să plutească în derivă... și să dispară pentru totdeauna de la îndemâna lui.

Aceea ar fi putut fi orice noapte liniștită de primăvară la conacul Cameron.

Brian și Alex jucau șah în fața șemineului din salon. Pugsley moțăia pe vatră. Elizabeth înfigea un ac subțire prin pânza de culoarea fildeșului din cadranul gherghefului – coșul ei de cusut era desfăcut la picioarele sale. Dougal stătea în spatele unui birou de nuc, înconjurat de registrele sale cu legături din piele, în care erau notate plantările de primăvară. Sforăitul lui Pugsley număra parcă minutele care treceau.

Se uitară cu toții mirați, când se auzi un ciocănit răsunător în ușă. Până și Pugsley ridică ușor capul. Începu apoi să dea din coada sa ondulată.

Dougal dădu o pagină – încă era cu ochii ațintiți în registru. Elizabeth făcu un nod aței din ac și tăie excesul cu dinții. Alex captură tura lui Brian și o scoase de pe tablă cu o expresie serioasă.

Ușa masivă din lemn tremura din toate încheieturile din cauza loviturilor puternice care se revărsau asupra ei. Un servitor se repezi din bucătărie, dar Dougal îl opri în loc cu o privire de avertizare. Pugsley sări în sus – mai entuziasmat decât fusese de săptămâni întregi – și începu să sară de colo-colo în fața ușii.

Dougal își mângâie barba, obosit până în măduva oaselor. Nu era sigur dacă familia lui mai putea rezista încă unui asediu MacDonnell. Și era sigur că fiica sa nu putea.

Lemnul antic al ușii se frânse ca o surcea sub o lovitură puternică. Pugsley fugi din drum și începu să latre în reprize scurte și entuziasmate, în clipa în care căpetenia clanului MacDonnell păși printre dărâmături. Morgan îl potoli cu o singură privire. Pedepsit, câinele se culcă pe burtă și-și ascunse nasul sub lăbuțe.

– Am venit să-mi văd soția. Vocea lui Morgan răsună în tăcerea aceea încordată.

Dougal se ridică în picioare. Elizabeth continuă să coasă – acul ei zbura prin pânză într-un ritm perfect. Brian studia atent tabla de șah, de parcă întregul lui viitor ar fi depins de următoarea mutare.

– Sabrina nu mai e soția ta, zise Dougal.

Un spasm de durere apăru pe chipul impasibil al lui Morgan, dar fu înlocuit imediat de o furie întunecată.

– Poate nu în ochii legilor engleze. Dar sunt încă soțul ei în fața lui Dumnezeu.

Alex se ridică în picioare greoi și se duse lângă tatăl său.

– Haide, prietene, nu există nici un motiv să fii irațional...

– Nu sunt prietenul tău, mârâi Morgan. Și nici nu sunt interesat de rațiune. Nu când Cameronii o răstălmăcesc cum vor, ca să se potrivească scopurilor lor. Sabrina e singurul lucru care mă interesează.

Dougal lăsă umerii în jos.

– Bine. Brian, cheam-o pe sora ta.

– Nu!

Porunca ascuțită a lui Morgan îi făcu pe toți să se cutremure... Dar pistolul din mâna lui MacDonnell fu lucrul care-l făcu pe Brian aproape să sară din scaun, iar pe Elizabeth să icnească.

– Nu, repetă Morgan. De data asta nu mai tolerez implicarea nici unuia dintre voi. Mai ales a ta, Dougal. Te-ai amestecat deja destul, cât să-mi ajungă o viață întreagă.

Dougal făcu un pas în spate și veni în fața soției lui.

– Băiete, nu face ceva ce o să regreți.

Lumina lămpii străluci pe țeava armei elegante, când Morgan o ridică la nivelul pieptului stăpânului Cameronilor.

– Am făcut-o deja. Am avut încredere într-un Cameron.

Morgan urcă scările tunând și fulgerând, sărind peste trei trepte la fiecare pas. Mărșălui prin galerie – pașii lui aveau un ecou straniu pe podeaua de lemn... era ca și când conacul acela nu cunoscuse niciodată sunetul un hohot de râs sau notele muzicale vesele ale unui cântec. În fața sa se întindea un coridor întunecat.

Porni pe acolo fără nici o ezitare, căutând ușa pe care și-o amintea din copilărie – ușa aceea al cărei prag se străduise să-l calce, de nenumărate ori, atras de muzica râsului unei fete, care îi gâdila auzul.

Deschise ușa violent și descoperi că acolo timpul pe oprise pentru tot și toate – mai puțin pentru ea. Camera aceea era pustie... iar cuvertura de pe pat netedă și netulburată – la fel ca silueta fără chip a păpușii de cârpă, care stătea cocoțată pe pernă. Pe masa din lemn de trandafir încă se mai odihnea un set de ceai în miniatură. Morgan ridică una dintre ceșcuțele acelea micuțe – brusc, degetele-i păreau prea mari, comparativ cu mâna sa.

Apoi, dintr-odată, scăunelele acelea micuțe nu mai erau goale, ci pline de fantomele regretelor sale: Sabrina... ochi strălucitori... bucle care dansau... păpușa fără chip aplecată deasupra ceșcuței sale... un pisoiaș stropit de vopsea care lingea lapte dintr-o farfuriuță și arăta absolut ridicol, cu pălăria de pene a unei păpuși legată sub bărbia sa blănoasă.

Vocea rugătoare a unei fetițe spulberă tăcerea. „Vino să bei ciocolată cu mine, Morgan. Isabella, Doll și cu mine mâncăm turtă dulce azi."

Ceșcuța îi alunecă printre degetele-i butucănoase și se sfărâmă pe podea.

Morgan închise ușor ușa camerei – vrând parcă să păstreze intacte amintirile acelea. Goni pe coridoarele întunecate ale conacului, deschizând violent ușă după ușă... dar nu găsi decât și mai multe fantome... și mai multe regrete. Ieși înapoi în galerie, cu pumnii strânși și cu pieptul îngreunat de frustrare.

O singură ușă mai rămăsese neatinsă – cea de la capătul scărilor. Respirația lui Morgan încetini pe măsură ce se apropia – măsura fiecare pas pe care-l făcea, de parcă avea să fie ultimul.

Lemnul lustruit de stejar al ușii care ducea în seră i se păru rece la atingere. Ușa se deschise brusc, dar fără nici un sunet.

Ar fi trebuit să știe că îl va aștepta acolo, scăldată în lumina lunii – la fel cum făcuse și în noaptea aceea, de la care i se părea că trecuse o viață. Sabrina stătea pe canapeaua de lângă fereastră – cămașa ei albă de noapte strălucea sub sărutul dulce al lunii... Se uita la globul acela luminos, de parcă ar fi fost fermecată de vraja lui... își trecea o perie prin părul despletit... mișcarea ei era visătoare... iar profilul ei, îngândurat.

Morgan ezită în pragul ușii. Se simțea ca și când ar fi profanat un pământ sacru... De parcă ar fi deranjat un altar al vieții pe care o alesese ea, în ciuda vieții pe care i-ar fi putut-o oferi el... o viață de liniște pustie, în locul uneia plină de bucurie dulce-amăruie și trudă... Nici un risc. Nici o durere. Nimic de pierdut... pentru că nu avea nimic de pierdut. În acel moment știa ce avea de făcut. Propriul sentiment al pierderii amenința să-l copleșească.

Sticleții ciripeau în coliviile lor, dar Sabrina nici măcar nu întoarse capul.

Sabrina își trecea peria printr-o buclă brunetă.

– N-a fost prea corect din partea ta să-mi încui familia în biserică. Ai speriat îngrozitor servitorii.

– Știi foarte bine că nu lupt cinstit. Dacă-și doresc chiar atât de mult să iasă, pot să spargă geamurile.

Îi aruncă o privire dojenitoare peste umăr.

– Mama n-ar permite niciodată așa ceva. Ferestrele acelea au peste o sută de ani vechime. Au fost aduse tocmai din Heidelberg.

Morgan se mută în spatele ei. Privirea lui nu era ațintită asupra bisericii luminate de lumânări de dincolo de străvechiul zid al castelului, ci spre valurile strălucitoare de mătase răspândite peste umerii Sabrinei. Întredeschise puțin fereastra – de parcă nu ar fi avut nici un alt motiv să o facă, în afară de politețe.

Își lăsă capul pe spate, distantă – părând mai departe de el chiar și decât luna îndepărtată.

– Sunt foarte liniștiți, nu-i așa? Poate că se roagă pentru sufletul tău.

– Ar trebui să se roage pentru al tău. Asta dacă încă mai ai unul.

Sabrina închise fereastra, oprind adierea blândă a vântului și sufocându-i acolo, într-o liniște pe care Morgan o considera în acel moment ca fiind mult mai apăsătoare decât orice cerere a membrilor clanului său.

– Dacă ai venit să ne jefuiești, zise ea, lăsând peria deoparte, bijuteriile mamei sunt în cufărul de sub scândura din colț, care e desfăcută din parchet. Vei găsi că și cutiuța de tutun de pe masa cioplită e plină cu aur veritabil. Iar sabia Cameron cu două tăișuri e așezată chiar acolo, deasupra vetrei. Oricum îți aparține de drept.

– La fel ca tine?

O îmbujorare delicată îi coloră obrajii. Dispăru însă la fel de repede cum apăruse, lăsându-i chipul palid și lipsit de orice expresie.

Morgan distruse liniștea aceea cu o satisfacție feroce – vocea lui răsună ca un țiuit aspru în aerul parfumat.

– N-am venit să iau nimic, fetițo. Am venit să-ți înapoiez ceva ce îți aparține. Băgă mâna în tartan și scoase un ghemotoc de flori de salcâm uscate, pe care i-l aruncă neglijent în poală.

Atunci, pe ea o trădară mâinile, care se grăbiră să adune florile împrăştiate. Dar i se prăbuşiră apoi în poală, parcă realizând ceea ce tocmai făcuseră. Începu să îi tremure buza de jos.

Morgan se aşeză în faţa ei.

– Ce ţi-ai spus, fetiţo? Că erai mărinimoasă? Că eliberându-mă făceai un gest grandios de sacrificiu?

– Meritai mai mult, şopti ea, când o lacrimă i se desprinse de pe gene şi căzu să ude una dintre florile ofilite.

Morgan căzu într-un genunchi lângă canapea.

– Poţi fi a naibii de sigură de asta, zise el, împingând cuvintele printre dinţii-i încleştaţi. Vehemenţa vorbelor lui o şocă atât de mult, încât îi întâlni privirea. Ai minţit, fetiţo! M-ai minţit pe mine şi te-ai minţit şi pe tine. Nu eşti nici mărinimoasă, nici curajoasă. Nu eşti altceva decât o laşă meschină, Sabrina Cameron! Şi chiar dacă picioarele tale ar fi tefere, mă îndoiesc că te-ar susţine coloana vertebrală.

Lacrimile îi curgeau şuvoaie pe obrajii palizi... dar Morgan le ignoră – la fel ca pe înţepătura de trădare din propriii lui ochi.

– Ai avut totuşi dreptate într-o privinţă. Nu eşti vrednică de mine. Eu vreau lângă mine o femeie curajoasă, care să-mi stea alături la bine şi la rău, indiferent dacă stă pe propriile picioare sau în genunchi. N-am nevoie de o fetiţă incapabilă care fuge la primul mic semn de necaz. Da, Sabrina, merit mult mai mult decât să te am pe tine ca soţie. Se ridică apoi în picioare şi îşi forţă în voce o notă de detaşare, chiar dacă suferinţa îl mistuia pe dinăuntru. Aşa că Dumnezeu să te aibă în pază, fetiţo! Nu-ţi doresc răul. Îţi doresc...

Însă Morgan nu-şi putu termina ideea. O viaţă întreagă de dorinţe şi visuri spulberate îi blocară gâtul. Se întinse în jos şi-i şterse uşor lacrimile de sub ochi. Prinse o lacrimă tremurândă pe vârful degetului lui aspru – era mult mai de preţ decât orice piatră preţioasă.

Ochii ei erau rugători şi ştia foarte bine că, dacă Sabrina ar fi rostit chiar şi un singur cuvânt în apărarea ei, ar fi rămas. Dar ea rămase tăcută – în acea tăcere care fusese cauza distrugerii lor. Morgan încleştă pumnul, distrugând lacrima cu acelaşi gest care căutase înainte să o păstreze.

Se întoarse apoi şi o părăsi fără să mai scoată un cuvânt.

*

Sabrina stătea acolo, într-o tăcere amorţită, ascultând sunetul paşilor lui Morgan care se îndepărtau. O marcase adevărul teribil al cuvintelor lui. Toate intenţiile ei onorabile fuseseră o înşelăciune... o parodie terifiantă a sacrificiului de sine. Decât să rişte respingerea sau bătaia de joc a clanului său, aruncase ea prima lovitură, respingându-l ea prima. Nu putea să meargă, dar asta nu o oprise să fugă.

Încercă să apuce una dintre florile de salcâm preţioase, dar aceea se prefăcu în praf sub atingerea ei. Nu mândria lui Morgan fusese cea care îi distrusese... ci a ei. Aceeaşi mândrie care o împiedica atunci să cadă în genunchi în faţa lui pentru o ultimă dată... aceeaşi mândrie care o făcea în acel moment să-şi acopere gura cu mâna, ca să nu strige după el şi să-l cheme înapoi.

Seninătatea lunii părea să o batjocorească. Prin faţa geamului pluti un mănunchi alb ce părea să bântuie ca o fantomă. Sabrina clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile, când un alt nor fantomatic pluti în derivă în sus şi se pierdu pe fundalul lunii ca de fildeş. Trase de geam şi îl deschise. Duhoarea înţepătoare a lemnului care ardea o făcu să o usture ochii. Urmări în jos şuvoaiele de fum şi descoperi că unul dintre vitraliile bisericii era cuprins de flăcări. Într-un moment de pură nebunie, crezu că Morgan pornise acel incendiu ca să o pedepsească pentru laşitatea ei. Dar inima ei respingea acea idee într-un ritm frenetic.

– Morgan! Numele lui se smulse de pe buzele ei... tot dorul acela de o viaţă fiind cuprins într-un singur cuvânt.

Dar Sabrina era asurzită de propriul ţipăt, de un bocet nepământean care creştea şi se revărsa peste lumea înconjurătoare, pe culmile unui val de măreţie pură şi neîntreruptă.

Capitolul 32

Sunetul era atât frumos, cât şi înspăimântător – ceva ce nu fusese menit să fie ţinut închis între zidurile conacului... iar primul ei instinct fu acela de a-şi acoperi urechile cu mâinile.

Era ceva ce nu putea suporta. Degetele-i zburară spre tâmple, dar acel sunet încă se învolbura în jurul ei, penetrându-i fiecare por și strecurându-se dintr-un instinct infailibil, drept în rana deschisă din inima ei. Jelea iubirea și pierderea și o viață întreagă de oportunități pierdute. Cânta amar despre trădare și regret, azvârlind note sclipitoare... ca niște lacrimi care cădeau în fântâna fără fund a durerii.

Era vocea oricărei femei... Cameron sau MacDonnell... care pierduse un tată, un frate, un soț sau un fiu din cauza urii fără sens care domnea între acele două clanuri ale lor. Era tânguirea tuturor femeilor de-a lungul veacurilor care fuseseră obligate să sacrifice dragostea pentru mândrie.

Era vaietul de la țărmul mării al Penelopei, care aștepta întoarcerea lui Ulise... al Dinei care plângea peste trupul frânt al lui Sihem, omul care o siluise și o adorase... al Evei care era alungată din grădina raiului și jelea trădarea șarpelui.

Eve.

Sabrina se ridică brusc, luptându-se să îndepărteze vraja bocetului întunecat. Ramificațiile sale răsunătoare împleteau o pânză de păianjen a distrugerii... O pânză în care deja era prinsă familia ei... și în care urma să intre și Morgan. Totuși, ea se lupta cu ea, știind foarte bine că trebuia să găsească ceva puternic și suficient de rezistent, încât să poată rupe firele acelea acaparatoare.

Privirea ei frenetică cercetă solarul plin de umbre, dar nu găsi nimic cu excepția comorilor mamei ei... obiecte de lux fragile, care costaseră o avere, dar care în acel moment erau lipsite de valoare.

Din spatele bisericii se ridicau nori grei de fum. Dacă focul se răspândea până în partea din față a bisericii – unde se afla familia sa – aceștia nu vor mai fi liniștiți, ci vor țipa de groază. Fiecare notă tânguitoare a cimpoiului îi bubuia în creier Sabrinei, înecând strigătele lor imaginare. Gândindu-se cu disperare că măcar va fi scutită de a le auzi, se prăbuși pe spătarul canapelei.

Lumina lunii se unduia în jurul lamei masive a sabiei Cameron cu două tăișuri, care stătea atârnată deasupra vetrei. La vederea ei, Sabrinei i se întretăie răsuflarea. Arma aceea străveche, zgâriată și ciobită de nenumărate bătălii nu avea ce căuta în sera

elegantă... și, cu toate astea, atârna acolo, strălucind în lumina diafană, ca o nouă speranță.

În momentul acela nu știa dacă să râdă sau să plângă. Sabia aceea nu ar fi fost mai de neatins nici dacă atârna de lună de un fir transparent. Își aminti apoi că, undeva, demult, i se păruse la fel de imposibil și să obțină afecțiunea lui Morgan. Iar dacă tenacitatea tatălui ei o învățase un lucru, acela era că nimic nu era imposibil, dacă ți-l doreai suficient de mult.

Nu avea nici timp și nici răbdare să se lupte cu picioarele ei slabe. Sprijinindu-și greutatea în palme, se trase spre marginea canapelei și se aruncă peste ea. Se lovi tare de pământ și-și mușcă limba.

Își folosi brațele și șoldurile ca să se miște și se târî spre vatră. O împiedicau poalele cămășii de noapte, care se încolăceau în jurul greutății moarte a gambelor ei. Bocetul neîncetat al cimpoiului înăbușea sunetul strădaniei ei.

Ajunse apoi la destinație, gâfâind de epuizare. Înainte să poată ajunge la sabia Cameron, fu nevoită să lase atât de mult capul pe spate, încât părul ei mătura podeaua. Sabia tremura sub privirea ei încețoșată, legănându-se ca un pendul între osândire și speranță.

Înfipse degetele în vatră și se ridică ușor, ușor, piatră cu piatră... până când unghiile ei perfecte se rupseră și începură să sângereze. După câteva minute – care i se părură o eternitate, reuși să se ridice în picioare. Doar că acestea îi tremurau din cauza efortului neobișnuit. Se clătină pe pietrele neuniforme.

Sera începu să se micșoreze în jurul ei și știu că se prăbușea. Nu avea timp să scoată elegant din agățătoare mânerul sabiei cu două tăișuri. Într-un ultim salt disperat, apucă lama sabiei și o simți crestându-i adânc degetele în timp ce se prăbușea pe podea.

Pentru o clipă agonizantă, singura preocupare a Sabrinei era cum va mai putea să-și tragă următoarea respirație. Reuși până la urmă să inspire și să-și umple plămânii cu un suflu torturat. Mirosul greu de fum plutea înăuntru pe fereastra deschisă. Putea simți cum îi curgea sânge din degetele rănite și i se prelingea pe cămașa de noapte. Ridică o mână și-și scutură degetele – era extrem de fericită că erau încă intacte.

Se împletici spre ușă, târând sabia după ea. Lama zgârie într-o linie lungă parchetul din lemn lustruit de pe podeaua mamei sale. Într-o izbucnire de umor negru, Sabrina se gândi că, dacă vor supraviețui acelei nopți, va trebui cumva să se strecoare înapoi acolo și să acopere zgârietura cu un covor.

Se târî pe ușa deschisă și ieși în galerie. Marginea abruptă o avertiză să aibă grijă.

Bocetul cimpoiului se opri. Într-o tăcere mai stridentă decât muzica, Sabrina se lipi de podea – aproape ca în noaptea aceea când Morgan rătăcise în sera mamei ei, ca să-i fure inima. Trebuia să aleagă cu mare grijă momentul, altfel risca să piardă tot... și pe Morgan, și familia sa.

Din salonul de jos răsună o bătaie din palme lentă și batjocoritoare și apoi sunetul vocii lui Morgan. Sabrina nu mai auzise niciodată un zgomot atât de bine-venit. Sunetul cântecului lui Eve părea superficial, în comparație cu cadența rezonantă și familiară a vocii lui.

– Bravo, Eve, zise el. Un spectacol privat pentru un public captiv. Foarte impresionant.

Sabrina privi pe furiș pe deasupra marginii balconului. În salonul de jos, Eve și Morgan stăteau față în față... Sabrina îi putea vedea doar din profil. Eve lăsă deoparte cimpoiul.

– Și până la urmă ce naiba cauți aici? întrebă Morgan, încrucișându-și brațele la piept.

– Mă uit la tine cum te faci de râsul curcilor... la fel ca în Londra, răspunse Eve. Printr-un gest asemănător, își încrucișă și ea brațele la piept.

Calmul lui Morgan se risipi pentru o clipă.

– *Tu* ai fost la Londra?

– Da. Femeia scoase ceva din tartanul ei și i-l aruncă. Când i se izbi de piept, Sabrina văzu că era un săculeț foarte plin, asemănător cu cel pe care-l văzuse pe tatăl ei dându-i-l lui Morgan. Dar eu nu pot fi cumpărată la fel de ușor ca tine cu aurul Cameron.

Morgan se holba la săculeț cu o expresie uluită pe chip.

– Cerșetorul?

– Mai degrabă cerșesc decât să-mi vând sufletul lui Dougal Cameron.

Săculețul îi alunecă din mână și se prăbuși pe podeaua de piatră.

– De ce te-ai întors aici, Eve? Te-am iertat că l-ai învățat pe Ranald să cânte la cimpoi. În cele din urmă te-aș fi iertat și că l-ai ucis din greșeală pe tata. Dar n-o să te iert niciodată că ai schilodit-o pe soția mea.

„Soția mea." Sabrina închise ochii strâns când îi simți asaltați de un val de umezeală. Auzea din nou acele cuvinte... prețioase... iubite. Și nici măcar sigiliul unui judecător nu avea puterea de a le șterge. Însă următoarele cuvinte ale lui Eve o făcură să deschidă imediat ochii de uimire.

– N-a fost nici o greșeală, băiete. Am țintit bine când l-am doborât pe taică-tu.

În acel moment, Sabrina simți că Morgan și-ar fi dorit să se așeze, dacă ar fi existat vreun scaun în spatele lui. Expresia lui se întunecă din cauza confuziei.

– Dar de ce?

Sabrina se ascunse când Eve se întoarse ca să se plimbe cu pași mari prin salon – coada împletită îi biciuia umărul la fiecare pas. Vocea ei era plină de patimă, când zise:

– Pentru că nu mai puteam suporta! Când a ridicat paharul pentru scumpa lui Beth n-am vrut decât să-i închid gura aia mai repede. *Beth!* Scuipă după ce pronunță numele. Mereu vorbea despre Beth! Voia ca ea să fie mama ta, să știi. Obișnuia să-mi spună că descendența ei era demnă de un rege... demnă de un conducător puternic al clanului MacDonnell, așa cum va deveni *fiul său.*

– Nu înțeleg. Credeam că-l iubeai.

Eve se întoarse violent cu fața spre el... furia aceea sălbatică aproape că o făcea mai frumoasă. Sabrina era atât de fascinată de transformarea ei, încât uită să se mai ascundă. Dar Eve avea ochi numai pentru Morgan.

– L-am urât pe cocoșu' ăla mic și împuțit! Singurul motiv pentru care nu l-am omorât mai devreme a fost că am vrut să-l privesc murind lent, înecându-se cu propriul sânge murat!

– Dar nu i-a lăsat să te omoare cu pietre, șopti Morgan. Ți-a salvat viața.

Cuvintele ei răsunară apoi aspre și irevocabile:

– *Ție* ți-a salvat viața.

În acel moment Morgan părea precaut – se temea de un alt șiretlic... de o altă întorsătură a logicii ei viclene.

Eve își puse mâinile în șolduri.

– De ce crezi că m-a salvat, băiete? Din milă creștinească? Din milă pentru o fată în casă cu un picior beteag? Din bunătatea inimii lui mici și negre? Ha! Eve îl apucă strâns de partea din față a tartanului. M-a salvat pentru că purtam în pântec următorul conducător al clanului MacDonnell.

Sabrina își înăbuși un icnet. O durea sufletul pentru Morgan. Nu-l mai văzuse niciodată atât de vulnerabil... expresia de pe chipul lui aspru era un amestec de îndoială și contradicții.

– Dar aveai doar...

– 12 ani, încheie ea în locul lui. Cuvintele ei erau încărcate de amintiri cumplite.

Sabrina înghiți un nod dezgustat de milă. O milă pe care știa foarte bine că Eve o va disprețui. Morgan lăsă capul jos.

– Dacă l-ai urât atât de tare, de ce ai rămas în toți anii ăia?

– Nu știi, băiete? șopti Eve. Am rămas ca să fiu aproape de tine. Știam că pe tine nu te va lăsa niciodată să pleci. M-ar fi urmărit pân' la capătul pământului, dacă aș fi îndrăznit să i te iau. M-a ținut ascunsă până când te-ai născut. Nu voia să știe nimeni că eu sunt mama ta. O creatură mică și diformă, așa ca mine. Sabrina tresări când auzi descrierea aceea – atât de răspicată – care i se potrivea și ei. I-a fost teamă că o să spună clanul că ai sângele spurcat. Că vor cere ca unul dintre verii sau frații săi să fie următorul conducător. Nu m-a lăsat niciodată să-ți spun adevărul și după ce a murit era deja prea târziu. Te căsătoriseși deja cu muierea aia Cameron.

Sabrinei nu putea să nu-i pară rău pentru suferința lui Eve, realizând că fusese învinsă, la fiecare pas, de propriile uneltiri. Prin uciderea lui Angus, îl obligase – fără să-și dea seama – pe fiul ei să ajungă în patul unei femei din clanul Cameron... iar prin provocarea accidentului Sabrinei, câștigase ura eternă a fiului ei.

Morgan încă stătea acolo, cu capul plecat, încercând să asimileze o rafală de lovituri. Sabrina își ținu respirația, când într-un gest străin de tandrețe, Eve întinse mâna să-i îndepărteze părul din ochi. Dar răbdarea aceea fu cea care o duse la pieire. Sunetele slabe ale țipetelor speriate și ale lemnului bisericii

trosnind în foamea aceea de flăcări ajunseră în cele din urmă și în salon.

Sabrina se chinui să se ridice în picioare – se sprijinea de balustradele galeriei și se zbătea să se ajute cu degetele sângerânde ale unei singure mâini. Așchiile lemnului îi spintecau carnea vie.

Morgan ridică apoi capul și ochii lui confuzi începură să se mai limpezească.

– Pentru Dumnezeu, femeie... ce-ai mai făcut acum?

El se îndreptă spre ușă. Cu o mișcare care îi amintea în mod straniu de Morgan, Eve se aruncă în fața lui și scoase un pistol din tartan. Îl îndreptă spre pieptul lui.

Vocea ei era din nou rece ca oțelul.

– N-o face. Mai degrabă te văd mort, înainte să știu că ești al lor. Tot ce am făcut... în toți anii ăia în care am păstrat tăcerea... am făcut-o pentru clanul MacDonnell. Cameronii o să moară urlând și cerșind milă, ca niște lași ce sunt. Nu voi permite să se amestece nimeni. Nici măcar tu.

Morgan ridică mâinile precaut, alunecând-o ușor pe cea dreaptă spre umflătura din tartanul său. Sabrina știa ce ținea ascuns acolo, chiar lângă inimă. Știa, de asemenea, și că inima aceea a lui va ezita înainte s-o împuște pe mama pe care nu știuse niciodată că o avea. Și să știe că acea clipă de ezitare l-ar fi costat viața...

Se prinse strâns de balustradă și se ridică cu greu în picioare. De undeva de afară se auzi sunetul de geam care se spărgea, iar asta îi oferi o nouă speranță.

– Cum ai ajuns așa de repede de la Londra în Cameron? întrebă Morgan, încercând, în mod evident, să-i distragă atenția lui Eve.

Sabrina dădu drumul balustradei și se îndepărtă de ea – își ținea genunchii îndoiți, ca să nu-și piardă echilibrul.

– Am plecat din Londra cu multe ore înaintea ta. Am văzut-o pe fată venind pe strada ta. Când a văzut că tatăl ei ți-a cumpărat favorurile, știam că o să fugă aici ca să se ascundă după fustele mamei ei.

Cu un efort chinuitor, Sabrina ridică sabia uriașă de la podea, centimetru după centimetru – mușchii ei erau atât de încordați, că erau pe punctul de a ceda.

Eve râse hidos.

– O fetiță fără șira spinării ca ea n-are curajul să lupte pentru un bărbat ca tine.

Sabrina își dădu capul pe spate, ca să-și îndepărteze părul încurcat din ochi.

– Ai făcut multe greșeli, Eve MacDonnell, strigă ea de la capătul scărilor. Dar e posibil ca asta să te coste cel mai scump.

Capitolul 33

Morgan se holba la fantoma din capătul scărilor, întrebându-se dacă nu cumva înnebunise. Clipi, dar ea era încă acolo: Sabrina... cămașa ei de noapte albă împroșcată cu sânge... părul negru care i se rostogolea pe spate, într-o dezordine strălucitoare... Sabrina stătea acolo înaltă și dreaptă, strângând mânerul sabiei imense cu două tăișuri – ca un înger glorios al răzbunării.

Un fior dulce îi străpunse inima... nu era deloc surprins să afle că săgeata ei nu-l părăsise niciodată din noaptea aceea cu lună din seră, când îi furase inima cu un singur sărut.

Eve se întoarse și țipă când văzu fantoma.

Era exact clipa de neatenție de care avea nevoie Morgan. O prinse de braț pe Eve și o întoarse cu spatele. Îi cuprinse obrazul cu palma și clătină din cap plin de regret... gestul lui blând aduse o bucurie încețoșată în ochii lui Eve.

– Iartă-mă, mamă, șopti el. Pumnul lui se izbi tare de maxilarul ei și femeia se prăbuși în brațele lui.

Dougal, Elizabeth, fiii lor și o mână de servitori dădură buzna pe ușa din care mai rămăseseră doar niște așchii... aveau hainele arse și fețele pline de funingine... Elizabeth țipă și-și acoperi imediat gura cu mâna, când o văzu pe fiica ei stând în picioare la capătul scărilor. Brian se repezi, dar Dougal ridică brațul ca să-l oprească.

Vârful sabiei cu două tăișuri se izbi de podea. Sabrina se aplecă și se propti în mânerul ei, ca să se sprijine.

– Ce vei face cu ea? întrebă ea.

Morgan cercetă trăsăturile familiare și osoase ale chipului mamei sale. Angus aproape că o înnebunise cu ambiția lui smintită... dar Morgan nu se putea gândi la nimic altceva decât la toți anii aceia în care le fusese refuzată alinarea reciprocă... la toți anii în care tânjise după tandrețea unei mame... în care Eve fusese sclava voinței egoiste a lui Angus și pe care-i petrecuse neiubită și fără copilul ei.

O coborî ușor pe podea.

– O să am grijă de ea. Se duse apoi la baza scărilor. Când se uită în sus la Sabrina, un mesaj clar strălucea în ochii lui. Noi, cei din clanul MacDonnell, avem grijă de ai noștri.

Sabrina simțea că toate poverile trecutului atârnau în aerul dintre ei – încăpățânarea lui, frica ei, mândria lui, mândria ei. Privi în adâncurile ochilor lui și recunoscu valoarea a tot ce îi oferea și înțelese că nu-i trebuia decât curajul de a le lua... inima lui, la bine și la greu... lacrimi și râsete... soare și ploaie.

Sabrina aruncă sabia și rămase în capătul scărilor, legănându-se. Fără să-și dea seama, Brian îl strânse de umăr pe Alex. Dougal inspiră cutremurându-se. Lacrimile lăsau dâre curate în funinginea de pe obrajii lui Elizabeth. Morgan se repezi până la jumătatea treptelor, apoi se opri. Clătină din cap și-i oferi Sabrinei unul dintre zâmbetele lui rare și magnifice.

În zâmbetul acela Sabrina văzu toată cruzimea lui din Londra drept ceea ce era cu adevărat – bunătate... Aceeași bunătate pe care i-o arătase și mama ei în copilărie, când refuza să-i îndeplinească dorințele egoiste... O bunătate care refuzase să plece capul și să se predea unei voințe care fusese înnebunită și călită de căzătura ei îngrozitoare.

– Hai, fetițo, șopti el... sunt chiar aici. N-o să te las să cazi.

Sabrina inspiră adânc și coborî piciorul... pipăind precaută treapta de sub ea.

Își mută greutatea și făcu un pas spre Morgan... apoi încă unul... ochii ei plini de lacrimi erau ațintiți asupra chipului lui. Riscă să-și piardă echilibrul... riscă tot... și întinse ușor brațele spre el.

De data aceea Morgan o prinse și-i învălui trupul tremurând într-o îmbrățișare iubitoare. Brațele lui puternice se încolăciră în jurul ei, trăgând-o atât de aproape, încât îi putea auzi inima puternică bătându-i ca un tunet sub tartan. Reușise în cele din

urmă să spargă fațada aceea de piatră a uriașului. Ceva sărat și umed îi coborî pe obraz și i se prelinse în gură.

– Da, fetițo, șopti el cu chipul ascuns în părul ei. Îți dau cuvântul meu. N-o să te mai las niciodată să cazi.

– Nu face promisiuni pe care nu le poți ține, Morgan MacDonnell, îl dojeni ea, printr-un val de lacrimi de bucurie. Nu mă deranjează să cad, dacă ești acolo să mă prinzi.

El îi netezi părul și se uită adânc în ochii ei.

– Voi fi mereu acolo să te prind, fetițo! Asta e o promisiune pe care o pot ține.

Lumina soarelui inunda biserica fără tavan. Cărămizile carbonizate a trei pereți se ridicau falnic pe cerul albastru... interiorul bisericii fusese curățat de funingine de o ceată de servitori bucuroși. Pe cer apărură nori, care semănau cu niște oi grase și pufoase care veniseră să pască lumina soarelui din acea dimineață perfectă de vară.

Biserica mică era plină până la refuz... veniseră și Cameroni și membri ai clanului MacDonnell. Peretele dărâmat din partea de vest oferea o priveliște perfectă sătenilor care se îmbulzeau pe deal. Prima dată nu asistaseră la căsătoria fiicei moșierului lor și nu aveau de gând să o rateze din nou.

Într-un cerc de copii stătea ghemuit un bătrân.

– Da, unii spun că există un singur lucru care poate îmblânzi o bestie atât de sălbatică și feroce ca un MacDonnell.

– O, ce anume? Hai, spune-ne! îl rugă o fetiță pistruiată.

– Sărutul unei fete frumoase!

Râzând pe înfundate, bătrânul închise ochii și-și țuguie buzele ridate. Tot efortul său primi însă doar chicoteli vesele de la fetițe și gemete de dezgust de la băieței. Când deschise ochii, fetița aceea pistruiată dispăruse. O văzu câțiva metri mai încolo, zâmbindu-i timid unui băiețel blond și desculț, care apăruse în zori, odată cu ceilalți membri ai clanului MacDonnell.

În interiorul bisericii, Dougal îl conducea pe William Belmont la locul lui. Îl bătu pe umăr pe cumnatul său.

– Da, credeam că o să ne lase să ardem ca niște șobolani, decât să spargă vreunul din blestematele alea de geamuri germane. Eram toți ca și morți până când a început să respire greu Pugsley.

Pe urmă a luat unul dintre sfeșnicele alea prețioase și l-a aruncat prin geam ca pe-un buștean[1]!

Unchiul Willie izbucni în râs.

– Trebuia s-o vezi când avea zece ani și m-am așezat din greșeală pe...

Honora și Stefan se înghesuiau unul într-altul. Amândoi încercau politicos să nu se holbeze la omul din clanul MacDonnell care se scărpina între picioare în strana de lângă ei.

Brian și Alex se repeziră în locul unde fusese înainte zidul din spate al bisericii, ca să mai despartă o încăierare dintre un Cameron și un MacDonnell – care de altfel se măsuraseră din ochi încă din acea dimineață. Încăierarea lor materializată în îmbrânceli violente era acompaniată de strigăte precum „Sălbaticul m-a împins primul!" și „Dar m-a călcat pe-un blestemat de deget!"

Combatanții încetară să se mai împingă în clipa în care apăru preotul să-i conducă pe cei doi miri la locurile lor, lângă altarul carbonizat.

Ranald strălucea sub peruca lui luxuriantă când Enid apăru în spatele bisericii. Femeile exclamară încântate „aah!", în timp ce traversa covorul roșu, îndreptându-se spre altar. Se chinuiau din răsputeri să evite să se holbeze la burta ei imensă. Elizabeth se întinse în spate și o strânse tare de mână pe Honora.

– Dă-ți jos boneta, strigă Fergus MacDonnell și-l pălmui pe unul dintre membrii clanului său. Chiar nu știi să respecți o doamnă? Alwyn se cuibări repede sub brațul său și îi liniști furia cu un sărut.

O tăcere uimită se așternu asupra tuturor când apăru Sabrina, îmbrăcată în alb ca un înger și purtând în brațe un buchet imens de trandafiri sălbatici proaspăt tăiați de pe pajiști. Nimeni nu îndrăznea să comenteze ceva despre mersul ei șchiopătat spre altar, chiar dacă poate îl observaseră... nu când un uriaș de proporții epice precum MacDonnell se încrunta la ei de la altar.

Sabrina se concentra asupra fiecărui pas pe care-l făcea – era foarte hotărâtă să nu se împiedice. De fiecare dată când se clătina

[1] Aruncarea bușteanului este un obicei scoțian, care reprezintă de obicei o probă foarte așteptată în Jocurile Scoțiene. (n.tr.)

cât de puțin, ridica pur și simplu ochii și căuta chipul bărbatului care o aștepta la capătul călătoriei lungi.

Mândria aprigă din ochii lui îi dădea putere. Inima ei era atât de plină de iubire, încât era sigură că avea să-i explodeze din piept.

Când făcu ultimul pas ca să ajungă în fața lui, strângând trandafirii ca să prindă curaj, se împiedică de o ridicătură din covor.

Un singur ghimpe îi înțepă degetul mare, iar ei îi scăpă un țipăt mic. Un strop de sânge împroșcă rochia.

Morgan o stabiliză, apoi îi ridică degetul mare la buzele lui și mai supse o picătură de sânge răzleață.

– O, nu, zise ea încet, frecând pata de pe corsaj. Voiam ca totul să fie perfect de data asta.

Îi ridică bărbia cu unul din degetele lui mari și calde și-i făcu cu ochiul.

– Prostii, fetițo! Amintește-ți crezul MacDonnell. Orice bătălie care merită să fie câștigată merită și să se verse niște sânge pentru ea.

Buzele Sabrinei zvâcniră o clipă, apoi explodară într-un zâmbet. Zâmbetul ei se extinse într-un rânjet de drăcușor. Ignorând privirea dojenitoare a preotului, Morgan dădu capul pe spate și izbucni în râs.

Buzele lor se întâlniră într-un acord dulce și tandru, când căzură și zdrobiră trandafirii așezați între ei, eliberându-le parfumul într-o șoaptă, un strigăt și un cântec vesel, la fel de dulce și veșnic precum iubirea lor.

Luând de bun crezul clanului MacDonnell, Fergus aruncă primul pumn.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon

Julie Garwood
Secretele unei doamne

Christina Dodd
Logodnă în înalta societate